

COL
BOO

KNIHA PRVNÍ

FALEŠNÝ POLIBEK

KRONIKY POZŮSTALÝCH

MARY E. PEARSONOVÁ

Kniha byla zakoupena na serveru alza.cz.

Jméno: martina.matysek@gmail.com

Objednávka: 1054176635

Následující text vznikl za přispění editora, grafika, sazeče, korektora a mnoha dalších. Všichni vám společně s autorem děkujeme za zakoupení této knihy.

Falešný polibek

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Mary E. Pearsonová
Falešný polibek – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

KNIHA PRVNÍ

FALEŠNÝ POLIBEK

KRONIKY POZŮSTALÝCH

MARY E. PEARSONOVÁ

COO
BOO

*Chlapci, který využil příležitost,
muži, díky němuž stále trvá.*

Konec cesty. Příslib. Naděje.

Pověz mi to ještě jednou, Amo.

Pátřám v paměti. Sen. Příběh. Rozmazaná vzpomínka.

Byla jsem menší než ty, dítě.

Hranice mezi pravdou a obživou se rozplývá. Potřeba. Naděje. Má babička mi vyprávěla příběhy, protože ničím jiným mě nakrmit nemohla. Dívám se na to dítě hubené jako tyčka, jemuž se o plném žaludku už ani nesní. Přitáhnu si ji za vychrtlé ruce, zvednu si její tělíčko lehké jako píрко na klín.

Bylo nebylo, kdysi dávno, mé dítě, žila princezna stejně malá jako ty.

Vládla celému světu. Když rozkázala, i světlo ji poslechlo.

Slunce, měsíc i hvězdy poklekaly a vstávaly podle toho, jak ukázala.

Bylo nebylo...

Ty časy jsou pryč. Teď mám v náručí jen tuhle zlatookou dívku. Na tom záleží. Konec cesty. Příslib. Naděje.

Pojď, dítě. Je čas jít.

Než přijdou mrchožrouti.

Věci, které vytrvají. Věci, které zůstávají. Věci, o kterých se s ní neodvažuji mluvit.

Po cestě ti povím víc. O Předtím.

Bylo nebylo, kdysi dávno...

Gaudrelina poslední vůle

KAPITOLA PRVNÍ

Dnes nastal den, kdy tisíce snů zemřou a jeden se zrodí.

Vítr to věděl. Bylo prvního června, ale na vrcholku, kde stála citadela, jako by chladné poryvy vichru svědčily spíš o nejhlubší zimě. S kletbami třásl okny, s varovným šepotem se jako průvan proplétal chodbami. Před tím, co přicházelo, nebylo úniku.

Ten okamžik se blížil, ať to bylo dobře, nebo ne. Zavřela jsem oči, aby na mě ta myšlenka nedoléhala. Věděla jsem, že jakmile se den rozlomí vpůli, navždycky rozdělí můj život na předtím a potom, a stane se to jediným rychlým činem, který už nemůžu změnit, stejně jako nemůžu změnit barvu svých očí.

Odstrčila jsem se od okna, zamlženého mým dechem, a zanechala nekonečné kopce Morrighanu jejich vlastním starostem. Nastal čas, abych se setkala se svým dnem.

Předepsané liturgie proběhly tak, jak měly, všechny obřady a ceremonie přesně podle stanoveného pořádku, vše jako hold velikosti Morrighanu a vyvoleným Pozůstalým, kteří naši zem založili. Ne protestovala jsem. Tou dobou už se mě zmocnila otupělost, jenže se blížilo poledne a mé srdce se opět rozběhlo, když jsem sledovala poslední kroky, jež oddělovaly tady od tam.

Ležela jsem nahá tváří dolů na kamenném stole a upírala oči na podlahu pod sebou, zatímco mi cizí lidé přejížděli tupými noži po zádech. Zůstávala jsem naprosto nehybná, i když jsem věděla, že nože

přejíždějící po mé pokožce svírají opatrné ruce. Ti lidé věděli, že na jejich obratnosti závisí jejich životy. Dokonalá nehybnost mi pomáhala skrýt pokoření z nahoty, zatímco se mě dotýkaly neznámé ruce.

Poblíž mě seděla Pauline a sledovala mě, nejspíš ustaraným pohledem. Neviděla jsem ji, jenom břidlicovou podlahu pod sebou. Dlouhé tmavé vlasy mi visely podél tváře a vytvářely vířící černý tunel, který zablokoval celý svět – až na rytmické škrábání tupých čepelí.

Poslední nůž sklouzl níž, do jemné pokožky v důlku nad mým zadčkem. Bojovala jsem s instinktem odtáhnout se, nakonec jsem se mu neubránila a cukla sebou. Z místnosti se ozvalo kolektivní zalpání po dechu.

„Nehýbej se!“ pokárala mě teta Cloris.

Ucítila jsem na hlavě matčinu dlaň. „Už jen pár tahů, Arabello. Za chvíli je po všem.“

Chtěla mě uklidnit, ale já se naježila kvůli tomu formálnímu oslovení, na jehož používání matka trvala: Zděděným jménem, které patřilo už tolika ženám přede mnou. Přála jsem si, aby aspoň dnes, můj poslední den v Morrighanu, matka odhodila formálnost a použila jméno, kterému jsem dávala přednost a které používali mí bratři, zdrobnělinu jednoho z mých mnoha jmen. *Lia*. Obyčejné jméno, které podle mě pravdivěji vystihovalo osobu, jíž jsem byla.

Škrábání skončilo. „Dokonáno jest,“ oznámil První tvůrce. Další zamumlali na souhlas.

Slyšela jsem zarachocení podnosu, který položili na stůl vedle mě, a ucítila závan růžového oleje. Kolem zašoupaly kroky přítomných, kteří vytvořili kruh – moje tety, matka, Pauline a další, kteří byli povoláni jako svědci –, a ozvalo se mumlání modliteb. Sledovala jsem, jak se o mě otírá černé roucho kněze, a jeho hlas se vznesl nad ostatní, když mi nalil na záda horký olej. Tvůrci ho vmasírovali do pokožky zkušenými prsty, jež za sebou měly bezpočet těchto tradičních obřadů v Domě Morrighanu. Prohlubovali tak sliby vepsané do mých zad, stvrzovali věrnost dnešku a zajišťovali si svoje zítřky.

Oni mohou doufat, pomyslela jsem si hořce, když moje mysl předběhla čas, pokusila se držet krok s událostmi, které ležely přede mnou. Těmi vepsanými pouze do mého srdce, ne na list papíru. Stěží jsem

slyšela projevy kněze, brumlání, které hovořilo pouze o jejich potřebách, ne o mých.

Bylo mi teprve sedmnáct. Copak jsem neměla nárok na vlastní sny o budoucnosti?

„Nechť plody oběti Arabelly Celestine Idris Jezelie, První dcery rodu Morrighan, přinesou požehnání...“

Kněz žvanil dál a dál, nekonečně žadonil o požehnání a vzýval svatost, jeho hlas stoupal, naplňoval místnost, a když už jsem myslela, že to dál nesnesu, že mi jeho slova ucoupou dýchací cesty, zmlknul. Na jedinou milosrdně sladkou chvíli mi uši naplnilo ticho. Znovu jsem se nadechla, a pak zaznělo poslední požehnání.

„Neboť království povstala z lidského popela a stojí na kostech ztracených, a bude-li taková vůle nebes, opět se navrátíme.“ Jednou rukou mi zvedl bradu a palcem druhé mi rozmazal po čele popel.

„A tak se staň pro První dceru rodu Morrighan,“ dokončila má matka, jak jí velela tradice, a otřela mi popel kouskem látky namočeným v oleji.

Zavřela jsem oči a svésila hlavu. *První dcera*. Požehnání i prokletí. A kdyby někdo znal pravdu, i hanba.

Matka na mě znovu položila ruku, její dlaň mi spočinula na rameni. Ten dotek byl jako bodnutí. Její útěcha přišla příliš pozdě. Kněz odříkal poslední modlitbu v rodném jazyce mé matky, prosbu o mou ochranu, která kupodivu nebyla součástí tradice, a matka teprve poté ruku odtáhla.

Nalili na mě další olej, chladnou kamennou komnatou se opět rozlehly děsivě znějící prozpěvované modlitby, vůně růží obtěžkala vzduch a naplnila mi plíce. Zhluboka jsem se nadechla. Navzdory sama sobě jsem si tuhle část užívala: Horké oleje, teplé ruce, které mi rozmasírovaly svaly zauzlované napětím, jež ve mně už týdny narůstalo. Sameťové horko konejšilo štiplavost kyseliny, vzniklé smísením citronové šťávy s barvivem, a květinová vůně mě na okamžik přenesla do skryté letní zahrady, kde mě nikdo nenajde. Kéž by to bylo tak snadné.

Když byl tenhle krok u konce, tvůrci od svého díla odstoupili. Ozvalo se slyšitelné zatažení dechu, když byl výsledek na mých zádech konečně odhalen.

Uslyšela jsem, jak se někdo přišoural blíž. „Odvažuji se tvrdit, že když bude mít k dispozici zbytek, nebude se dívat na záda.“ Místností se rozlehlo zachichotání. Teta Bernette svůj jazyk nikdy neuměla krotit – ani v místnosti, kde byl přítomen kněz a kde šlo o dodržení protokolu. Můj otec tvrdil, že jsem prořízlou pusou zdědila po ní, a ostatní mě varovali, že dneska se musím ovládat.

Pauline mě vzala za paži a pomohla mi vstát. „Výsosti,“ pronesla laskavě, když mi podala měkké prostěradlo, do něhož jsem se mohla zabalit, a zachránit tak poslední zbytky důstojnosti. Vyměnily jsme si rychlý zasvěcený pohled, který mě posílil. Pak mě odvedla k velkému zrcadlu a podala mi stříbrné ruční zrcátko, abych se také mohla podívat na výsledek. Odhrnula jsem si dlouhé vlasy a nechala prostěradlo klesnout tak, aby odhalilo moje bedra.

Ostatní mlčky čekali na mou reakci. Odolala jsem pokušení prudce se nadechnout. Nechtěla jsem matce dopřát to zadostiučinění, ale musela jsem uznat, že moje svatební kavah byla působivá. Ošklivý srpek království Dalbreck na něm vypadal neuvěřitelně krásně, lev s vyceněnými zuby byl na mých zádech zkrocený, jeho čelisti byly delikátně lemovány složitými vzory, zkroucená morrighanská réva se proplétala sem a tam s mrštnou elegancí, dole na zádech se spojovala do písmene V a poslední líbezná výhonky se kroutily a lnuly k nepatrné prohlubni na konci mé páteře. Lev budil respekt a zároveň vypadal důmyslně pokorně.

Hrdlo se mi stáhlo, oči mě štípaly. Byla to kavah, jakou bych si mohla zamilovat... mohla bych být hrdá na to, že ji nosím. Představila jsem si prince, až zazní všechny sliby a až bude spuštěn svatební plášť, jak zalapá po dechu úžasem. *Ta chlípná ropucha*. Ale tvůrcům jsem musela vzdát hold.

„Je to dokonalé. Děkuji vám. Jsem si jistá, že království Dalbreck bude od dnešního dne chovat tvůrce z Morrighanu v nejvyšší úctě.“ Matka se mému úsilí usmála. Věděla, že jsem ze sebe ta slova vydolovala jen s námahou.

Po tomhle všechny poslali pryč. Poslední přípravy už byly jen na mých rodičích a Pauline, která mi pomáhala. Matka mi ze skříně přinesla bílé hedvábné prádlo, lehounké a téměř průsvitné šepotavé nic,

kteřé téměř splývalo s pokožkou jejích paží. Připadalo mi jako zbytečná formalita, protože téměř nic nezakřývalo, bylo průsvitné a asi tolik platné jako nekonečné vrstvy tradic. Pak přišly šaty s výstřihem do V na zádech tak, aby lemoval kavař na počest princova království a odhaloval loajalitu a poďřizenost jeho nevěsty.

Matka utáhla stužky všité do šatů, takže se mi živůtek pevně sevřel kolem pasu, i když záda zůstala obnažená. Byl to výtvor z technického hlediska stejně pozoruhodný jako velký most v Golgatě, možná ještě víc. Napadlo mě, jestli švadleny vetkaly do látky a nití i nějaká kouzla. Bylo lepší myslet na tyhle drobnosti než na to, co přinese příští hodina. Matka mě obřadně obrátila tváří k zrcadlu.

Navzdory svému odporu jsem na sebe omámeně vytřeštila oči. Byly to ty nejkrásnější šaty, jaké jsem kdy viděla. Neuvěřitelně elegantní, i když jedinou ozdobou na nich byla hustá krajka Quiassé od místních krajkářek, lemující celý výstřih. *Jednoduchost*. Krajka spadala do špičky věčka vpředu na živůtku, které zrcadlilo hlubší V na díle zad. Vypadala jsem v těch šatech jako někdo jiný, někdo starší a moudřejší. Někdo s čistým srdcem, v němž nechová žádná tajemství. Někdo... kdo se mi vůbec nepodobal.

Mlčky jsem se vydala k oknu a zadívala se ven. Mé kroky doprovázel matčin tichý vzdech. V dále jsem viděla osamělou rudou vížku Golgaty, poslední část trosek připomínající kdysi mohutný most, který se klenul nad zálivem. Brzy se rozpadne i ona, zmizí v nenávratnu jako ten velkolepý most minulosti. Ani záhadné stavitelské umění Předků se nedokázalo vzpírat nevyhnutelnému. Tak proč bych se o to měla snažit já?

Žaludek se mi sevřel. Přesunula jsem pohled na spodní část kopce, kde hluboko pod citadelou rachotily po silnici povozy a mířily na náměstí. Možná byly naložené ovocem, květinami nebo soudky vína z morrighanských vinic. Mezi nimi byly vidět i vznešené kočáry, tažené svátečně vyzdobenými koňskými spřeženími.

V jednom z těch kočárů byl možná můj starší bratr Walther a jeho mladá novomanželka Greta. Cestou na mou svatbu sedí s propletenými prsty a nedokážou ani na chvíli odtrhnout pohled jeden od druhého. Mí další bratři jsou už možná na náměstí a usmívají se na

dívky přitahované jejich půvabem. Vzpomněla jsem si, jak jsem jen před pár dny viděla Regana, jak v temné chodbě se zasněným pohledem něco šeptá dceři kočího. A Bryn měl každý týden nové děvče, nedokázal vydržet jen s jedinou. Mí tři starší bratři, které jsem zbožňovala, se všichni mohli zamilovat, do koho si přáli, a se svou vyvolenou se oženit. I dívky si mohly vybírat svobodně. Všichni byli svobodní, i Pauline, jejíž miláček se k ní měl vrátit koncem měsíce.

„Jak jsi to mohla udělat, mami?“ zeptala jsem se s pohledem upřeným na kočáry projíždějící pod námi. „Jak jsi mohla přijet takovou dálku až z Gastineux a vzít si ropuchu, kterou jsi nemilovala?“

„Tvůj otec není žádná ropucha,“ ozvala se přísně matka.

Prudce jsem se k ní obrátila. „Možná je král, ale stejně je ropucha. Nebo mi snad chceš tvrdit, že když sis měla vzít cizince dvakrát tak starého jako ty, nemyslela sis to o něm?“

Matčiny šedivé oči na mně klidně spočinuly. „Ne, nemyslela. Byl to můj osud a moje povinnost.“

Z hrudi se mi vydral unavený povzdech. „Protože jsi byla První dcera.“

Od tématu První dcery matka vždycky chytrě uhýbala. Dnes jsme tu byly jen my dvě, nic nás nerozptylovalo, a tak nemohla ani uhnout. Viděla jsem, jak ztuhla, a pak pyšně zvedla bradu jako správná panovnice. „Je to čest, Arabello.“

„Jenže já nemám nadání Prvních dcer. Nejsem Siarrah. Dalbreck brzo zjistí, že nejsem takovým přínosem, jak bych měla být. Tahle svatba je podfuk.“

„Nadání se možná projeví v pravý čas,“ ozvala se slabě.

V tom jsem se s ní nepřela. Bylo známo, že u mnohých Prvních dcer se dar objevil s nástupem ženství, a já byla žena už čtyři roky. Jenže po nadání ani stopy. Matka se držela falešné naděje. Odvrátila jsem se od ní a zadívala se znovu z okna.

„I kdyby se neprojevil,“ pokračovala matka. „ta svatba není žádný klam. V tom spojení jde o mnohem víc než jen o tvůj dar. Privilegium První dcery královské krve je darem samo o sobě. Nese to s sebou historii a tradici. A na tom záleží nejvíc.“

„Proč První dcera? Jak někdo může vědět jistě, že dar nezdedil syn? Nebo druhá dcera?“

„Stává se to, ale... neočekává se to. Není to tradice.“

A je snad tradice, že ty jsi o svoje nadání přišla? Ta nevyřčená slova mezi námi visela jako břitva, jenže ani já jimi matku nemohla ranit. Otec se s ní už neradil o záležitostech království jako na začátku jejich manželství, ale slyšela jsem vyprávět o dobách, kdy byl její dar silný. Kdy záleželo na tom, co řekla. Tedy pokud něco z toho byla pravda. Už jsem si tím nebyla tak jistá.

Na takové tlachání jsem neměla trpělivost. Ráda jsem mluvila přímo a k věci. Ty řeči o tradici už mě unavovaly. Měla jsem pocit, že pokud to slovo ještě jednou padne, vybuchne mi hlava. Moje matka je prostě z jiné doby.

Slyšela jsem ji, jak ke mně přichází, cítila, jak se kolem mě obemkají její teplé paže. Hrdlo se mi stáhlo. „Má milovaná dcero,“ zašeptala mi do ucha, „nezáleží na tom, jestli se dar objeví, nebo ne. Nedělej si s tím starosti. Dnes je tvůj svatební den.“

S ropuchou. Zahlédla jsem krále Dalbrecku, když přijel dojednat podmínky – jako by svému synovi kupoval koně. Král vypadal vetčný a ohnutý jako artritický prst čarodějnice. Byl dost starý na to, aby mohl být mým dědečkem. Shrbený, šoural se, potřeboval pomoc s výstupem do schodů velké síně. I kdyby zplodil prince v pozdějším věku, stejně i on už bude bezzubý stařík. Pomyšlení na to, že by se mě dotkl, natož pak...

Zachvěla jsem se při představě, jak ty staré kostnaté prsty hladí mou tvář, nebo jak se jeho scvrklé rty setkávají s mými. Dívala jsem se dál z okna, jenže za sklem jsem nic neviděla. „Proč jsem si ho nejdřív nemohla aspoň prohlédnout?“

Matčiny paže klesly a odtáhly se ode mě. „Prohlédnout si prince? Naše vztahy s Dalbreckem jsou už takhle přinejlepším napjaté. To bys je chtěla svým požadavkem urazit ve chvíli, kdy Morrighan doufá, že získá klíčového spojence?“

„Nejsem voják otcovy armády.“

Matka si mě přitáhla blíž, pohladila mě po tváři a zašeptala: „Ale ano, miláčku. Jsi.“

Zamrazilo mě na páteři.

Naposledy mě objala a ustoupila. „Už je čas. Dojdu do trezoru pro svatební plášť,“ oznámila mi a odešla.

Přešla jsem místnost ke své skříni a prudce ji otevřela. Vytáhla jsem spodní zásuvku a vylovila z ní zelené sametové pouzdro, v němž byla ukrytá tenká dýka s jílcem vykládaným drahokamy. Byl to dar od bratru k mým šestnáctým narozeninám, dar, který jsem nikdy nesměla použít, aspoň ne veřejně. Ale zadní strana dveří skříně nesla stopy po mém urputném tajném nácviku. Popadla jsem ještě pár dalších věcí, zabalila je do spodní košilky a převázala stuhou.

Pauline se vrátila z komůrky, kde se převlékala, a já jí ten balíček podala.

„Postarám se o to,“ vyhrkla. Poslední přípravy ji proměnily v uzlíček nervů. Vyšla z komnaty ve chvíli, kdy se matka vrátila s pláštěm.

„O co se postará?“ zeptala se.

„Dala jsem jí ještě pár věcí, které si chci vzít s sebou.“

„Všechno, co budeš potřebovat, jsme poslali v truhlicích včera,“ připomněla mi a vydala se přes pokoj k mé posteli.

„Zapomněla jsem pár maličkostí.“

Matka zavrtěla hlavou. Připomněla mi, že v kočáře je málo místa a cesta do Dalbrecku bude dlouhá.

„Já to zvládnu,“ odpověděla jsem.

Matka opatrně rozložila plášť na postel. Byl nažehlený a v trezoru visel na ramínku, aby jeho krásu nenarušil žádný záhyb ani pokrčení. Přejela jsem dlaní po krátkém sametovém vlasu. Modrá byla temná jako půlnoc a rubíny, turmalíny a safíry našité kolem okrajů byly hvězdy. Ty šperky se budou hodit. Podle tradice měli nevěstě přehodit plášť přes ramena oba rodiče, a přece má matka přišla sama.

„Kde je...“ nadechla jsem se k otázce, ale to už jsem z chodby zaslechla kroky. Srdce mi pokleslo ještě níž. Ani při takové příležitosti jako tahle nepřicházel sám. Otec vstoupil do pokoje v doprovodu lorda viceregenta z jedné strany, kancléře a královského rádce z druhé a za patami se jim táhli další nižší členové vlády. Věděla jsem, že viceregent dělá jen svou práci (vzal si mě po podpisu dokumentu stranou a řekl mi, že on jediný byl proti tomu manželství), ale držel se

striktně svých povinností stejně jako ostatní. Kancléře a rádce jsem zvlášť nesnášela, jak oba dobře věděli, ale nijak jsem si to nevyčítala, protože ta antipatie byla vzájemná. Naskočila mi husí kůže pokaždé, když jsem se k nim přiblížila, jako bych procházela kolem odporných krvelačných hlodavců. Tihle budou nejspíš nejradši, že se mě zbavili.

Otec přistoupil ke mně, políbil mě na obě tváře, ucouvl, aby si mě prohlédl, a konečně si upřímně povzdychl. „Jsi stejně krásná, jako byla o svatebním dni tvoje matka.“

Napadlo mě, jestli je ten nezvyklý projev citů určený přihlížejícím. Téměř nikdy jsem mezi matkou a otcem nepozorovala žádnou náklonnost, ale teď jsem si všimla, jak jeho oči na chvíli sklouzly ze mě k matce a prodlely tam. Matka se dívala na něj a já netušila, co ta výměna pohledů znamená. Lásku? Nebo lítost nad ztracenou láskou, nad tím, co mohlo být? Ta nejistota ve mně vyhloubila podivnou skulinu, na rty se mi draly stovky otázek, jenže nás pozorovali kancléř, rádce a jejich netrpělivý doprovod, a před nimi jsem se vyptávat nechtěla. Možná právě to otec zamýšlel.

Strážce času, zavalitý mužík s vyboulenýma očima, vytáhl své nerozlučné kapesní hodinky. On i ostatní neustále mého otce popoháněli, jako by království vládli oni, ne on. „Čas kvapí, Vaše Veličenstvo,“ připomněl otcí.

Viceregent po mně přešel soucitným pohledem, ale přikývl na souhlas. „Nechceme v tak významnou chvíli nechat královskou rodinu z Dalbrecku čekat. Jak víte, Veličenstvo, nesetkalo by se to s pochopením.“

Kouzlo okamžiku bylo zlomeno, pohledy mých rodičů se od sebe odtrhly. Matka a otec zvedli plášť a položili mi ho na ramena, upevnili mi sponu u krku. Sám otec mi potom natáhl kápi na hlavu a políbil mě na obě tváře, ale tentokrát zdrženlivěji, pouze aby dodržel protokol. „Dnes prospěješ zájmům království Morrighan, Arabello.“

Lio.

Otec jméno Jezelia nesnášel, protože ho nenosil nikdo z královských předků, *nenosil ho vůbec nikdo*, jak zdůrazňoval, ale matka na něm bez vysvětlení trvala. V tomhle byla neústupná. Tehdy zřejmě naposledy otec ustoupil jejímu přání. Což bych se nikdy nedozvěděla,

nebýt tety Bernette, a i ta kolem toho našlapovala po špičkách, neboť to nejspíš stále bylo jablko sváru mezi mými rodiči.

Pátrala jsem v otcově tváři. Prchavá něha okamžiku z něj zmizela, v úvahách se už přesunul ke státním záležitostem, ale já se mu dál dívala do očí. Doufala jsem v něco víc. Ale nic nepřišlo. Zvedla jsem bradu a napřímila se. „Ano, prospěju království Morrighan, jak mám, Vaše Veličenstvo. Jsem nakonec jen voják vaší armády.“

Otec se zamračil a pohlédl tázavě na matku. Slabě zavrtěla hlavou, jako by mu naznačila, že si toho nemá všímat. Otec, který byl vždycky na prvním místě panovník a teprve potom to druhé, tedy spokojeně ignoroval mou narážku, protože už se v duchu zabýval dalšími záležitostmi. Otočil se a se svým průvodem odešel se slovy, že se sejdeme v opatství, protože prozatím svou povinnost ke mně splnil. *Povinnost*. Tohle slovo jsem nenáviděla stejně jako *tradice*.

„Jsi připravená?“ zeptala se matka, když ostatní odešli.

Přikývla jsem. „Ale musím si ještě vyřídit něco osobního, než odjedu. Sejdeme se dole v hale.“

„Můžu...“

„Matko, prosím.“ Hlas se mi poprvé zlomil. „Potřebuju jen pár minut.“

Matka ustoupila. Naslouchala jsem osamělé ozvěně jejích kroků, když se vzdalovala chodbou pryč.

„Pauline?“ zašeptala jsem a popleskala se po tvářích.

Pauline vstoupila do mého pokoje přes převlékárnu. Zíraly jsme na sebe mlčky. Nepotřebovaly jsme slova, jasně jsme chápaly, co leží před námi. Každou podrobnost dnešního dne jsme už probraly během dlouhých bezesných nocí.

„Pořád si to ještě můžeš rozmyslet. Víš jistě, že to chceš udělat?“ zeptala se Pauline a dala mi tak poslední šanci vycouvat.

Jistě? Hrud' se mi svírala bolestí tak hlubokou a skutečnou, až jsem si říkala, jestli se srdce doopravdy nemůže zlomit. Nebo je to strach, který mnou proniká? Přitiskla jsem si ruku na prsa, abych tu bodavou bolest trochu utišila. Možná je tohle ten předěl. „Nemůžu se rozmyslet. Rozhodnutí už padlo,“ odpověděla jsem. „Od nynějška musím žít se svým osudem, ať už to dopadne dobře, nebo špatně.“

„Modlím se, aby to dopadlo dobře, má přítelkyně,“ pronesla Pauline a chápavě přikývla. Pak jsme se chvatně pustily opuštěnou klenutou chodbou do zadní části citadely a pak dolů po schodišti pro sloužící. Nikoho jsme nepotkaly – všichni měli buď moc práce s přípravami svatby v opatství, nebo čekali na náměstí před citadelou, až dorazí královský průvod.

Vynořily jsme se z dřevěných dvířek se silnými černými veřejemi do oslepujícího slunce. Vítr nám škubal s šaty, strhnul mi kápi z hlavy. Zahlédla jsem zadní bránu pevnosti, která se využívala jen při odjezdu na lov nebo pro tajné výpravy. Byla otevřená, tak jak jsme si objednaly. Pauline mě vedla přes bahnitou ohradu do stínu u zdi kočárového přístěnku, kde čekal vykulený čeledín se dvěma osedlanými koňmi. Když mě uviděl, jeho oči se rozšířily ještě víc. „Vaše Výsosti, máte jet kočárem, už ho pro vás přichystali,“ vyhrknul a polykal přitom konce slov. „Čeká před citadelou. Kdybyste...“

„Změna plánů,“ pronesla jsem pevně a přidržela si šaty, abych mohla zaháknout nohu do třmenu. Kluk se slámovými vlasy otevřel užasle pusou, když spatřil mé bělostné šaty s lemem od bahna, které jsem si teď rozmazala i po rukávech, krajkovém živůtku, a co hůř, i po drahocenném morrighanském svatebním pláští. „Ale...“

„Rychle! Pomoz mi!“ vyštěkla jsem na něj.

Mladičký čeledín poslechl a po mně pomohl i Pauline.

„Co mám říct...“

Zbytek už jsem neslyšela, dusot kopyt přehlušil všechny námitky jednou provždy. S Pauline po boku jsem se jediným rychlým činem, takovým, jenž se nedal vzít zpátky, činem, který ukončil tisíc snů a nechal zrodit jediný, odstříhla od svého dosavadního života. Vyzrazila jsem do úkrytu hvozdu. A už se ani jednou neohlédla.

*A*bychom neopakovali historii,
předávejme si příběhy
od otce k synu, od matky k dceři.
Neboť stačí jediná generace
a dějiny i pravda budou ztraceny navždy.

Morrighanská kniha svatého písma, svazek III.

KAPITOLA DRUHÁ

Vřískaly jsme. Vykřikovaly jsme z plných plic, s vědomím, že vítr, kopce a dálka uchovají naši nervózní radost ze svobody v tajnosti před nepovolanými ušima. Vřískaly jsme s divokým odhodláním a primitivní touhou uvěřit v náš útěk. Kdybychom mu nevěřily, přemohl by nás strach. Už teď jsem cítila, jak se do mě zakusuje zezadu, jak jsem se snažila cválat rychleji.

S vědomím, že nás čeledín pozoruje, jsme mířily na sever, dokud jsme nezmizely v lese. Sotva jsme se ocitly pod ochranou stromů, našly jsme koryto potoka, které jsem znala z loveckých výprav s bratry. Vjely jsme do něj a chvíli vedly koně mělkým proudem, až jsme našly kamenitý břeh na druhé straně. Když jsme na něj vyjely, nezůstaly po nás žádné stopy, nic, podle čeho by nás někdo mohl sledovat.

Sotva jsme se zase ocitly na pevné zemi, zaryly jsme paty do koňských boků a ujížděly, jako by nás pronásledovala nějaká příšera. Jely jsme po zřídka užívané stezce mezi hustými borovicemi, mezi nimiž bychom se v případě potřeby mohly rychle ztratit. Chvillemi jsme byly jako opilé smíchem, chvílemi nám po tvářích stékaly slzy, vysušované rychlou jízdou. Většinou jsme ale mlčely. Nedokázaly jsme tak úplně uvěřit tomu, že jsme to opravdu zvládly.

Asi po hodině už jsem nevěděla, co mě bolí víc, jestli stehna, lýtka, do kterých mě chytaly křeče, nebo natřesené pozadí. Všechny tytohle části mého těla byly zvyklé jen na strnulé královské popojíždění

krokem, protože nic víc mi otec v posledních měsících nedovolil. Prsty jsem měla otupělé od svírání oteží, ale Pauline se nezastavovala, a tak jsem s ní držela krok.

Za mnou vlály šaty, z nichž se stalo svatební roucho, které mě spojilo s životem v nejistotě. Jenže ten mě děsil méně než jistota, jíž jsem čelila předtím. Tenhle život byl můj sen, jediným jeho omezením byla moje představivost. Byl to život, jehož svrchovanou vládkyní jsem se stala já sama.

Ztratila jsem pojem o čase, záleželo jen na rytmu kopyt: Každý jejich úder zvětšoval propast. Naši zářivě vyhřebelcovaní ravianští hnědáci si nakonec téměř jednohlasně odfrkli a sami zpomalili, jako by si vyměnili nějakou zašifrovanou zprávu. Raviané byli pýchou morrighanských stájí, a tihle dostáli své pověsti. Přes vrcholky stromů jsem se zadívala k západu. Zbývaly poslední tři hodiny denního světla. Ještě jsme se nemohly zastavit. Ujížděly jsme dál, i když pomaleji. Teprve poté, co slunce zmizelo za hřebenem Andeluchi, jsme začaly hledat bezpečné místo k přenocování.

Při jízdě mezi stromy jsem bedlivě naslouchala a hledala něco, co by nám posloužilo jako úkryt. Na zátylku mi naskočila husí kůže, když lesem jako varování zazněl ptačí skřek. Dostaly jsme se k troskám z doby Předtím, zborceným zbytkům zdí a sloupů tak zarostlých, že už ani nepřipomínaly civilizaci. Byly pokryté mechem a lišejníkem a zřejmě jen díky jejich podpoře ještě stály. Možná tu kdysi býval nádherný chrám, ale teď ho polykalo křoví a kapradí. Pauline si políbila hřbet ruky v gestu, jež bylo zároveň prosbou o požehnání a ochranu před duchy, kteří tu z těch dávných věků ještě mohli přebývat, a trhla otěžemi, aby pobídla koně do kroku. Já si nepolíbila ruku ani nezrychlila. Prohlížela jsem si ty kostry starého věku zvědavě jako vždycky a představovala si lidi, kteří je vytvořili.

Konečně jsme dorazily na mýtinu. Nad našimi hlavami bledly poslední zbytky denního světla, obě už jsme ochable visely v sedlech, a tak jsme se mlčky shodly na tom, že tady se utáboříme. Netoužila jsem po ničem jiném než se zhroutit do trávy a tvrdě spát až do rána, jenže koně byli stejně vyčerpaní jako my a zasloužili si naši pozornost. Byli naší jedinou nadějí na únik.

Sundaly jsme jim sedla, která jsme nechaly s neobřadným žuchnutím dopadnout na zem, protože na nic víc jsme neměly sílu. Pak jsme rozklepaly vlhké houně a pověsily je na větve, aby proschly. Poplácaly jsme koně po zadních a oba se vydali rovnou k potoku, aby se napili.

Pauline a já jsme se zhroutily k sobě na zem. Na jídlo jsme byly příliš unavené, i když jsme obě celý den nevzaly nic do úst. Ráno jsme byly příliš nervózní z našich tajných plánů, než abychom se pořádně nasnídaly. Sice jsem o útěku uvažovala už celé týdny, jenže jsem si ho stejně nedokázala představit až do včerejší večere na rozloučenou s mou rodinou v Aldridově síni. V tu chvíli se všechno změnilo a nepředstavitelné se najednou zdálo jako má jediná šance. Když sálem zněly přípitky a smích, když jsem se dusila pod tíhou hlučné zábavy a spokojených úsměvů členů vlády, můj pohled se setkal s Pauliníným. Stála s ostatními sloužícími u protější stěny, kde čekali na naše pokyny. Zavrtěla jsem na ni hlavou a ona pochopila. Tohle nemůžu udělat. Přikývla na souhlas.

Našeho tichého dorozumění si nikdo nevěšiml. Později večer, když se všichni uchýlili do svých ložnic, se vrátila do mé komnaty a začaly jsme plánovat. Měly jsme tak málo času a tolik se toho muselo zařídit. Téměř všechno záviselo na tom, jak získat dva osedlané koně tak, aby o tom nikdo nevěděl. Pauline se za úsvitu vydala do stájí. Vyhnula se vrchnímu stájníkovi, který už měl plné ruce práce s chytáním spřežení pro královský průvod, a nenápadně promluvila s nejmladším pomocníkem, nezkušeným hochem, který se bál neuposlechnout přímý rozkaz komorné z královského dvora. A náš narychlo poslepoovaný plán prozatím vycházel.

Byly jsme sice příliš vyčerpané, než abychom jedly, ale když slunce kleslo níž a světlo potemnělo, únavu vystřídal strach. Posbíraly jsme trochu dřeva na oheň, který by zaplašil lesní tvory skryté ve stínech mezi stromy, nebo nám aspoň umožnil vidět jejich zuby dřív, než nás zakousnou.

Noc nastala rychle a spolykala celý svět, nechala jen malý mihotavý kruh světla kolem plamenů, které nám ohřívaly nohy. Dívala jsem se, jak oheň olizuje vzduch před námi, naslouchala jeho praskání

a šustotu větví stromů v lese. Nic jiného se neozývalo, ale my nepřestávaly špicovat uši.

„Myslíš, že jsou tady medvědi?“ zeptala se Pauline.

„Nejspíš ano.“ Ale moje myšlenky patřily tygrům. Jednomu jsem se dívala do očí, když mi bylo deset. Stál tak blízko, že jsem cítila jeho dech, jeho vrčení, jeho sliny, jeho obrovské silné tělo, které se mě chystalo pozřít. Čekala jsem na smrt. Nevím, proč na mě nezaútočil hned, ale život mi zachránil vzdálený výkřik bratra, který mě hledal. Zvíře zmizelo mezi stromy stejně rychle, jako se objevilo. Když jsem to pak vyprávěla ostatním, nikdo mi nevěřil. Proslýchalo se sice, že v Cam Lanteux jsou tygři, ale jen vzácně. Morrighan nebyl jejich přirozeným prostředím. Skelný pohled toho tvora mě dodnes pronásledoval ve snech. Mžourala jsem přes plameny do tmy. Moje dýka byla pořád v sedlové brašně, pár kroků za hranicí světla. Jak pošetilé, že jsem si na ni vzpomněla až teď.

„Mohlo by tady být něco horšího než medvědi. Barbaři,“ pronesla jsem s hranou hrůzou, abych trochu odlehčila náladu.

Pauline vykulila oči, v nichž probleskl záchvěv smíchu. „Slyšela jsem, že se množí jako králíci a ukusují hlavy menším zvířatům zaživa.“

„A dorozumívají se chrochtáním.“ I já poslouchala podobné historky. Vojáci se vraceli z průzkumných výprav a líčili brutální zvyky barbarů i jejich rostoucí počet. Jen kvůli nim se tradiční nepřítelství mezi Morrighanem a Dalbreckem odsunulo a nahradilo ho křehké spojenectví – na můj úkor. Velké mocné království na druhé straně světadílu s rostoucí populací a údajnými ambicemi rozšířit své hranice bylo větší hrozbou než víceméně civilizovaný soused, který aspoň pocházel z vyvolených Pozůstalých. Spojené síly Morrighanu a Dalbrecku by byly mocné, ale každé království zvláště zůstávalo zoufale zranitelné. Barbary od nás držela dál jen Velká řeka a neobydlené pustiny Cam Lanteux.

Pauline hodila do ohně další suchou větev. „Ty máš nadání na jazyky, takže bys s tím barbarským chrochtáním neměla mít potíže. Nakonec půlka našeho dvora taky jen chrochtá.“

Obě jsme se rozesmály a začaly napodobovat povýšená odfrkávání kancléře a rádce.

„Viděla jsi někdy nějakého?“ zeptala se moje přítelkyně.

„Já? Barbara? V posledních letech mě drželi na tak krátkém řetězu, že jsem nevidala skoro nikoho.“ Moje svoboda, kdy jsem se mohla volně prohánět po kopcích a vyvádět s bratry, skončila náhle ve chvíli, kdy rodiče usoudili, že začínám vypadat jako žena, takže bych se tak měla i chovat. Připravili mě o svobodu, kterou jsem sdílela s Waltherem, Reganem a Brynem: Zkoumali jsme trosky v lesích, projížděli se na koních po lukách a lovili menší zvěř, vyváděli nejrůznější lotroviny. Jak jsme vyrůstali, nad nezbednostmi bratrů se krčilo rameny, ale nad mými ne. Tehdy jsem pochopila, že se mi měří jiným metrem než chlapcům.

Když mi rodiče omezili zábavu, zvykla jsem si občas se nepozorovaně vytratit, což jsem dělala dodnes. Těhle mé dovednosti si otec a matka moc necenili, zato já na ni byla hrdá. Rádce mě podezíral, že se toulám, a snažil se klást mi do cesty chabé pasti, kterým jsem se bez problémů vyhýbala. Věděl například, že chodím do komnaty se starými texty, kam byl přístup zakázán – staré svitky byly zřejmě příliš křehké pro ruce tak nedbalé jako moje. Jenže i když se mi podařilo nepozorovaně vyklouznout z citadely, neměla jsem vlastně kam jít. V Cívici mě všichni znali a někdo by to hned donesl rodičům. Proto se moje úniky omezovaly na noční výpravy do temných zadních krcálek, kde jsem hrála karty nebo kostky s bratry a jejich nejdůvěrnějšími přáteli, kteří měli dost rozumu na to, aby si o Waltherově mladší sestře nepouštěli pusy na špacír, a možná i soucítili s mým trápením. Bratři se vždycky bavili úžasem svých kamarádů nad tím, jak s nimi dokážu držet krok. Nikdo si tam nehlídal jazyk, nikdo se nevyhýbal jistým tématům kvůli mému titulu nebo pohlaví, a tyhle skandální debaty mě toho naučily tolik toho, co mi můj soukromý učitel zprostředkovat nemohl.

Zastínila jsem si oči rukou a zadívala se do lesa, jako bych vyhlížela příchozí. „Návštěva divochů by teď byla vítaným rozptýlením. Barbaři, ukažte se!“ vykřikla jsem. Odpovědělo mi ticho. „Asi jsme je vyděsily.“

Pauline se zasmála, ale naše nervózní předstíraná odvaha zůstala viset ve vzduchu mezi námi. Obě jsme věděly, že skupinky barbarů

se občas objevovaly v lesích, které se táhly od Vendy k zakázané oblasti Cam Lanteux. Někdy se dokonce odvážili až do pohraničí Morrighanu a Dalbrecku, a když je vojáci pronásledovali, zmizeli mezi stromy snadno jako vlci. Ale zatím jsme byly pořád hluboko ve vnitrozemí Morrighanu, abychom si s tím nemusely dělat starosti. Aspoň jsem doufala. Pravděpodobnější bylo, že narazíme na tuláky, putující nomády, kteří sem občas z Cam Lanteux zabloudili. Nikdy jsem žádného neviděla, ale slyšela jsem o jejich nezvyklých způsobech. Jezdili s barevnými vozy, prodávali tretky, nakupovali zásoby, nabízeli záhadné lektvary, někdy i za pár grošů hráli teskné melodie. Z nich jsem strach neměla. Největší obavy mi naháněl můj otec a to, do čeho jsem zatáhla Pauline. Bylo toho tolik, o čem jsme si večera večer nestačily promluvit.

Pozorovala jsem ji, jak nepřítomně zírá do ohně. Tu a tam přiložila dřívko. Pauline byla schopná dívka, ale věděla jsem, že není nebojácná, a proto její dnešní odvaha předčila tu moji. Tím, co jsme dnes udělaly, mohla jen ztratit. Já mohla jen získat.

„Mrzí mě to, Pauline. Tolik jsem to pro tebe zamotala.“

Pokrčila rameny. „Stejně jsem chtěla odejít. Říkala jsem ti to.“

„Ale ne takhle. Mohla jsi odejít za mnohem příjemnějších podmínek.“

Ušklíbala se, protože s tím se nedalo nesouhlasit. „Možná.“ Její úsměv pomalu bledl, pátrala pohledem v mé tváři. „Ale nikdy bych nemohla odejít z důležitějšího důvodu. Na dokonalé načasování se vždycky spoléhat nedá.“

Takovou přítelkyni jsem si nezasloužila. Její soucit ke mně až bolel. „Půjdou po nás,“ připomněla jsem jí. „Na mou hlavu vypíší odměnu.“ O tomhle jsme si v těch kratinkých hodinách nad ránem promluvit nestačily.

Pauline se odvrátila a energicky zavrtěla hlavou. „Ne, to by tvůj otec neudělal.“

Povzdychla jsem si, objala si pokrčené nohy a zadívala se do uhlíků žhnoucích vedle mých chodidel. „Prosím tě, můj otec se o to zasadí jako první. Dopustila jsem se velezrady. Je to stejné, jako by dezertoval voják jeho armády. A co hůř, pokořila jsem ho. Kvůli mně

teď vypadá jako slaboch. Tohle mu jeho vláda nezapomene. Bude muset jednat.“

Ani s tímhle Pauline nemohla nesouhlasit. Od svých dvanácti let jsem se jako příslušnice dvora musela účastnit jako svědek poprav zrádců. Docházelo k nim jen zřídka, protože veřejné věšení působilo jako dostatečně odstrašující prostředek, ale obě jsme znaly příběh otcovy sestry. Zemřela před mým narozením, skočila z Východní věže. Její syn dezertoval ze svého pluku a ona věděla, že ani jako králův synovec nebude ušetřen. A nebyl. Oběsili ho den poté a oba je pohřbili bez obřadu do jediného neoznačeného hrobu. Některé hranice se v Morrighanu nepřekračují nikdy. Jednou z nich je loajalita.

Pauline se zamračila. „Ale ty nejsi voják, Lio. Jsi jeho dcera. Neměla jsi na vybranou, a to znamená, že jsem neměla ani já. Nikoho by neměli nutit do sňatku s někým, koho nemiluje.“ Zaklonila se, zadívala se ke hvězdám a nakřčila nos. „Zvlášť ne s nějakým starým, škrobeným, nafoukaným princem.“

Znovu jsme se rozesmály a já byla osudu za Pauline vděčnější než za vzduch, který jsem dýchala. Společně jsme sledovaly blikající souhvězdí a ona mi vyprávěla o Mikaelovi, o slibech, které si navzájem dali, o všem sladkém, co jí šeptal do ucha, o plánech, které chtěli uskutečnit, až se Mikael koncem měsíce vrátí ze své poslední průzkumné výpravy s jednotkou královské gardy. Když o něm vyprávěla, viděla jsem v jejích očích lásku, a hlas se jí přitom změnil.

Přiznala mi, jak moc se jí po něm stýská, ale prý věří, že si ji najde, protože ji zná jako nikdo jiný na světě. Neustále si spolu povídali o Terravinu: O životě, jaký tam povedou, o dětech, které tam budou spolu vychovávat. Čím déle mluvila, tím větší bolest ve mně narůstala. Já měla o budoucnosti jen neurčité, prázdné představy, spíš o tom, co nechci, kdežto Pauline snila o skutečných lidech a skutečných podrobnostech. O tom, jak stvoří budoucnost s někým dalším.

Premítala jsem, jaké by bylo mít někoho, kdo mě tak dobře zná. Někoho, kdo se mi podívá do duše, někoho, jehož pouhý dotek vyžene z mé mysli všechno ostatní. Snažila jsem se představit si někoho, kdo by prahnul po stejných věcech jako já, kdo by se mnou chtěl

strávit zbytek života z vlastního rozhodnutí, ne aby svazkem bez lásky naplnil smlouvu sepsanou na papíře.

Pauline mi stiskla ruku a naklonila se, aby přiložila další dřevo na oheň. „Měly bychom se trochu prospat, abychom ráno brzy vyrazily dál.“

Měla pravdu. Měly jsme před sebou aspoň týden cesty za předpokladu, že nezabloudíme. Pauline nebyla v Terravinu od dětství a neznala přesně cestu. Já tam nebyla ještě nikdy, takže jsme mohly spoléhat jen na její instinkty a pomoc cizinců, které snad potkáme. Roztáhla jsem pro nás na zemi pokrývku a vytřásla si z vlasů spadané jehličí.

Pauline se na mě váhavě zadívala. „Nevadilo by ti, kdybych odříkala svaté upomínky jako první? Řeknu je tiše.“

„Samozřejmě,“ zašeptala jsem. Kvůli ní jsem se snažila tvářit zbožně, ale ucítila jsem bodnutí viny, že sama vůbec nemám touhu je recitovat. Pauline byla upřímně věřící, kdežto já se netajila svým opovržením k tradicím, které diktovaly můj osud.

Kamarádka poklekla a odříkala upomínky hypnotickým hlasem, který zněl jako jemné tóny harfy, rozléhající se s tichou ozvěnou od stěn opatství. Dívala jsem se na ni a uvažovala o tom, jak hloupý je osud. Pauline by byla mnohem lepší První dcerou rodu Morrighan, dcerou, o jakou by mí rodiče tak stáli: tichou, s diskrétním vyjadřováním, trpělivou, věrnou starým zvykům, s čistým srdcem, vnímavou k nevyslovenému a mnohem blíží daru, než jsem kdy byla já. Ve všech směrech by byla mnohem lepší První dcerou.

Natáhla jsem se na záda a naslouchala příběhu, který recitovala. Příběhu původní První dcery, jež využila dar bohů, aby vyvedla vyvolené Pozůstalé ze zkázy do bezpečí a nové země. Aby za sebou zanechala zničený a zpustošený svět a vybudovala nový svět naděje. V Paulinině sladkém zpěvavém podání zněl ten příběh krásně, mesiášsky, podmanivě. Ztratila jsem se v jeho rytmu, stejně jako jsem byla ztracená v hlubokých lesích kolem nás, ztracená ve světě, který ležel za nimi, ztracená v kouzlu dávných časů. V Paulinině něžném podání dosáhl příběh počátku světa a zase se vrátil. Téměř jsem to cítila.

Myslela jsem na všechny ty tajné chvíle svého dětství, kdy jsem se vykrádala ven uprostřed noci na nejkldnější část citadely – střechu,

na místo, kde neustálý hluk utichl a já se stala jedním z těch tichých smítek spojených s vesmírem. Cítila jsem se tam blízko něčemu, co jsem neuměla pojmenovat.

Kdybych se jen dokázala natáhnout a dotknout se hvězd, věděla bych všechno. Všeemu bych rozuměla.

Co bys věděla, miláčku? ptala se matka, která si tam pro mě přišla.

Toble, odpovídala jsem a tiskla si dlaň na hrudník. Neměla jsem slova, jimiž bych popsala tu bolest uvnitř.

Není co vědět, dítě. Je to jen chlad noci. Matka mě vzala do náruče a vedla mě zpátky do postele. Později, když moje noční toulky neustávaly, nechala ke dveřím na střechu připevnit zámek tak vysoko, abych na něj nedosáhla.

Pauline končila, poslední slova vyřkla uctivým šepotem. *A budiž to tak povždy.*

„Povždy,“ zašeptala jsem a přemítala, jak dlouho to bude.

Přítelkyně se schoulila na pokrývku vedle mě a já nás přikryla svačtinou pláštěm. Les jako by se v náhlém tichu odvážil o krok blíž, náš kruh světla se zmenšil.

Pauline usnula rychle, ale ve mně pořád ještě vířily události dne. Nezáleželo na tom, že jsem byla vyčerpaná. Mé unavené svaly sebou škubaly, myšlenky mi skákaly od jednoho k druhému jako nešťastný cvrček, který se snaží vyhnout nohám lidí v davu.

Když jsem hleděla na blikající hvězdy nad sebou, mou jedinou útěchou bylo, že princ z Dalbrecku je nejspíš taky vzhůru, ujíždí zuřivě domů po cestě plné výmolů, staré kosti ho v chladném nepohodlném kočáru pobolívají – a vedle něj nesedí žádná mladá nevěsta, která by ho zahřála.

KAPITOLA TŘETÍ

PRINC

Zapnul jsem si přezku na ruksaku. Měl jsem dost zásob na dva týdny a ve váčku peníze, které mi umožní vydržet ještě déle. Po cestě bude určitě pár hostinců. A ona se nejspíš nedostala od citadely dál než den cesty koňmo.

„Tohle ti nemůžu dovolit.“

Usmál jsem se na Svena. „A myslíš, že máš na vybranou?“

Už jsem nebyl jeho mladým svěřencem, jehož měl chránit před obtížemi. Byl jsem dospělý muž, o pět centimetrů vyšší a patnáct kilo těžší než on, a měl jsem v sobě dost potlačovaného vzteku, abych se stal obávaným soupeřem.

„Jsi pořád rozzuřený. Je to jen pár dní. Dej tomu ještě pár.“

„Nejsem rozzuřený. Možná pobavený. Zvědavý.“

Sven mi vyškubl otěže mého koně, až hřebec poskočil. „Máš zlost, protože ji to napadlo dřív než tebe.“

Někdy jsem Svena nenáviděl. Na starou vojnu byl zatraceně vnímavý. Vytrhnul jsem mu otěže. „Jsem jen pobavený. A zvědavý,“ ujistil jsem ho.

„To už jsi říkal.“

„Tak ať.“ Přehodil jsem přes koňský hřbet sedlovou houni, narovnal ji a uhladil záhyby.

Sven v mé výpravě nic zábavného neshledával, a zatímco jsem pokračoval v sedlání, dál mě zasypával argumenty. Skoro jsem ho ne-

poslouchal. Myslel jsem jen na to, jak příjemné bude dostat se pryč. Mého otce to zasáhlo mnohem víc než mě, bral to jako úmyslnou urážku. *Co je to za krále, když nedokáže zvládnout ani vlastní dceru?* A to byla ještě jedna z těch nejrozumnějších výčitek.

On a jeho ministři už vyslali celé brigády, aby posílily ostrahu hranic a uzavřely je. A taky aby zamával Morrighanu před nosem tím, jakou rozhodnou silou disponuje. Ošemetná aliance s naším sousedem se zhroutila, ale horší než ministerské bušení v prsa a konspirační teorie byl matčin zarmoucený výraz. Už nadhodila, že by mi měli najít jinou nevěstu v některém z Menších království, nebo dokonce mezi naší šlechtou, protože jí prvořadý význam toho naplánovaného sňatku unikal.

Zastrčil jsem chodidlo do třmenu a vyhoupl se do sedla. Můj kůň zafrkal a přenesl váhu z nohy na nohu. Už jsem se nemohl dočkat, až budu pryč.

„Počkej!“ vykřikl Sven a zastoupil mi cestu – což byl pošetilý nápad od někoho, kdo se tak pozoruhodně vyzná v koních. Zvlášť v tom mém. V poslední chvíli se vzpamatoval a ustoupil. „Vždyť ani nevíš, kam utekla. Jak ji chceš najít?“

Nazdvihl jsem obočí. „Ty nevěříš vlastním schopnostem, Svene? Pamatuj, že jsem se učil od toho nejlepšího.“

Bylo skoro vidět, jak se v duchu proklíná. Tohle mi často vmetl do tváře, pokud moje pozornost ochabovala. Když jsem býval o dvě hlavy menší než on, tahal mě za uši a připomínal mi, že mám toho nejlepšího učitele a neměl bych plýtvat jeho drahocenným časem. Oba jsme samozřejmě chápali skrytou ironii. Sven měl pravdu, dostal jsem toho nejlepšího. Dalí mě k němu do učení v osmi letech, ve dvanácti jsem se stal kadetem, ve čtrnácti čekatelem a v šestnácti plnoprávným vojákem. Učením se Svenem jsem strávil víc času než s vlastními rodiči. A stal se ze mě schopný voják, v neposlední řadě díky němu. Ve výcviku jsem vynikal. O to víc mě to všechno štvalo. Byl jsem nejspíš ten nejméně zkušený voják v dějinách.

Svenovy lekce zahrnovaly výuku královské vojenské historie – čeho dosáhl ten a tamten předeek. A že jich bylo! Panovníci Dalbrecku vždycky vynikali v bitvách, mého otce nevyjímaje. Stal se generálem

ještě v době, kdy jeho otec seděl na trůně. Jenže já byl jediný dědic jediného dědice, takže moje vojenské zkušenosti zůstávaly značně omezené. Neměl jsem dokonce ani bratrance, který by mě mohl nahradit. Jezdil jsem s mužstvem, ale nikdy mě nepustili do přední linie. Než mě poslali na bitevní pole, vřava už dávno utichla, jenže i pak mě obklopovala skupina nejsilnějších vojáků z našeho oddílu jako další pojistka proti nečekanému výpadu.

Aby mi to Sven vynahradil, vždycky mi přiděloval dvojnásobné porce těch nejspínavějších, nejpodřadnějších úkolů, jaké měla naše jednotka vykonávat. Chtěl tak zamezit případnému reptání proti mým privilegiím, a tak jsem dělal všechno od čištění stájí přes leštění holínek až po nakládání a odvoz mrtvol z bitevního pole. Nikdy jsem neviděl zášť ve tvářích svých spolubojovníků ani neslyšel závistivé poznámky, zato jsem si užil dostatek jejich soucitu. Voják bez zkušeností, ani ten kvalitně vycvičený, není žádný voják.

Sven nasedl na koně a rozjel se vedle mě. Věděl jsem, že se mnou nepojede daleko. I když se bouřil proti mým plánům – protože mu povinnost velela, aby mě od nich zrazoval –, svazovalo ho silné pouto, které se mezi námi za ta léta ukulo.

„Jak se dozvím, kde jsi?“

„Nedozvíš se to. To je nápad, co?“

„Co mám říct tvým rodičům?“

„Pověz jim, že jsem se vydal trucovat do lovecké chaty a budu tam celé léto. To se jim bude zamlouvat. Takové kouzelné, bezpečné útočiště.“

„Na celé léto?“

„Uvidíme.“

„Co když se něco stane?“

„Ano, to je možné. Doufám, že ano. Tvoje argumenty ti zrovna neprosívají, víš?“

Koutkem oka jsem viděl, jak si prohlíží mou výbavu. To znamenalo, že ve skutečnosti se už smířil s tím, že zmizím do neznáma. Kdybych nebyl dědic trůnu, ani by ho nenapadlo mě od toho zrazovat. Dobře věděl, že mě připravil i na to nejhorší a nejméně očekávané nebezpečí. Své schopnosti jsem aspoň při výcviku prokázal dosta-

tečně. Zabuřel, aby mi dal najevo zdráhavý souhlas. Před námi byla úzká rokle, kde spolu dva koně nemohli jet bok po boku, a já věděl, že tady se rozloučíme. Den se už chýlil k večeru.

„Chceš ji oslovit?“

„Ne. Nejspíš ani to ne.“

„Ano, tak to bude lepší. Pokud to uděláš, měj oči na stopkách. Hlídej si záda.“

„Pochopitelně,“ ujistil jsem ho, aby věděl, že jsem myslel na všechno, i když zrovna tohle mě ani nenapadlo.

„Když mi budeš potřebovat poslat zprávu, napiš ji ve starém jazyce pro případ, že by padla do rukou někomu nepovolanému.“

„Nebudu posílat žádné zprávy.“

„Ať už podnikneš cokoli, neprozrazuj jí, kdo jsi. Vládce Dalbrecku, který se vměšuje do vnitřních záležitostí Morrighanu na tamním území, to by se dalo vykládat jako vyhlášení války.“

„Pleteš si mě s otcem, Svene. Já nejsem vládce Dalbrecku.“

„Jsi dědic trůnu a otcův zástupce. Nesmíš situaci ještě zhoršit – pro Dalbreck a svoje spolubojovníky.“

Jeli jsme mlčky.

Proč tam vlastně jedu? Jaký to má smysl, pokud ji nechci přivést zpátky, ani s ní promluvit? Věděl jsem, že tyhle myšlenky víří Svenovi v hlavě, ale nebylo to tak, jak si představoval. Nezlobil jsem se proto, že ji napadlo vzít nohy na ramena dřív než mě. Já o tom uvažoval už dávno, když otec začal o tom manželství mluvit. Jenže mě přesvědčil, že to bude svazek v nejlepším zájmu Dalbrecku, a pokud si v tom manželství z rozumu najdu milenku, všichni to budou brát shovívavě. Naštvalo mě, že ona měla odvahu, která mi chyběla. Kdo je ta dívka, která udělala dlouhý nos na dvě království a zachovala se tak, jak chtěla? Toužil jsem to zjistit.

Když jsme se přiblížili k rokli, Sven narušil ticho. „Jde o ten dopis, co?“

Měsíc před svatbou mi Sven doručil dopis od princezny. Tajný dopis. Když mi ho předával, byl zapečetěný. Sám ho nikdy neviděl. Já si ho přečetl a rozhodl se ho ignorovat. Což jsem nejspíš neměl.

„Ne, nejedu za ní kvůli dopisu.“ Krátce jsem škubl oštěpem a za-

stavil se. „Víš, Svene, tady ve skutečnosti nejde o princeznu Arabellu.“

Přikývl. Tohle se blížilo už dlouho. Natáhl se, poklepal mě po rameni a otočil koně zpátky k Dalbrecku, už bez jediného dalšího slova. Já pokračoval roklí, ale po pár kilometrech jsem sáhl do kapsy vesty a vylovil dopis z vnitřní kapsy. Díval jsem se na chvatně naškrábaná písmena. Nebyla to zrovna královská depeše.

*Ráda bych si tě před naším
svatebním dnem prohlédla.*

Vrátil jsem vzkaz do kapsy.

Tak ať si poslouží.

Je jediná skutečná minulost
a jediná skutečná budoucnost.
Naslouchejte pozorně.
Dítě, jež uprchlo před zofalstvím,
bude tím, jež přinese naději.
Síla se zrodí z nejslabších.
Svobodu přinesou pronásledovaní.

Píseň Vendy

KAPITOLA ČTVRTÁ

ZABIJÁK

Rád bych to udělal sám, ale mám své povinnosti ve Vendě. Zvládneš to za den. Koneckonců je to jen královská dcera. Víš přece, co je to za lidi. A je jí teprve sedmnáct. Jak těžké bude ji najít?

Komizarovu hodnocení příslušníků královských rodů jsem se pousmál, ale odpovídat jsem ani nemusel. Oba jsme věděli, že to bude snadné. Vyplašená kořist nemyslí na to, aby za sebou nenechávala stopu. Komizar dělal tuhle práci už mockrát. To on mě v ní vycvičil.

Jestli to bude tak snadné, proč nemůžu jít já? protestoval Eben.

To není úkol pro tebe, odpověděl jsem mu. Eben se toužil osvědčit. Uměl dobře mluvit i zacházet s nožem, byl malý a sotva dvanáctiletý, takže se mohl vydávat za dítě, zvláště s jeho smutnými hnědými očima a andělskou tvářičkou, která měla tu výhodu, že nevyvolávala podezření. Jenže je rozdíl mezi zabitím v boji a podříznutím dívčího hrdla ve spánku. Na to ještě nebyl připravený. Až by spatřil její užaslé oči, možná by zaváhal. Ten okamžik je nejtěžší a člověk nesmí váhat. Žádné druhé šance nejsou. To mi Komizar vysvětlil jasně.

Spojenectví mezi Morrighanem a Dalbreckem by mohlo zmařit naše úsilí. A co hůř, o té dívce se říká, že je Siarrab. My téměř magickým nesmyslům možná nevěříme, ale jiní lidé ano, a to by je mohlo posilovat, nebo naopak v našich lidech probouzet strach. To nemůžeme riskovat. Její útěk je jejich smůla a naše

šťěstí. Vklouzneš tam, vyklouzneš ven – to je tvoje specialita. A pokud se ti povede, aby to vypadalo jako dílo Dalbrecku, tím líp. Vím, že splníš svou povinnost. Jako vždycky.

Ano, vždycky splním svou povinnost. O kus dál před námi se naše cesta větvila a Eben vycítil poslední příležitost mě přemluvit. „Stejně nechápu, proč to nemůžu být já. Umím jazyk stejně dobře jako ty.“

„A znáš taky všechny dialekty Morrighanu?“ zeptal jsem se.

Než Eben stačil odpovědět, Griz se natáhl a vlepil mu pohled. Eben vyjel a ostatní chlapi se rozchechtali. „Komizar chce, aby to vykonal on, ne ty!“ houkl na něj. „Přestaň kňučet!“ Eben na zbytek cesty ztichl.

Dospěli jsme k místu, kde se cesta rozdělovala. Griz a jeho trojice měla vlastní pověření, při kterém využijí své speciální schopnosti. Vydají se do nejsevernější části Morrighanu, kde království pošetile soustředilo všechny svoje síly. A budou vyvolávat chaos. Ne krvavý jako já, ale stejně plodný. Jejich práce potrvá déle, takže Griz prohlásil, že mě čeká „dovolená“, až na ně budu čekat na domluveném místě v táboře v Cam Lanteux, odkud se společně vrátíme do Vendy. Věděl ale stejně dobře jako já, že v Cam Lanteux žádná „dovolená“ nehrozí.

Díval jsem se, jak odjíždějí. Eben trucoval shrbený v sedle.

Není to práce pro tebe.

Byl jsem v jeho věku taky tak dychtivý potěšit Komizara?

Ano.

Od té doby uteklo jen pár let, ale připadalo mi to jako dva životy.

Komizar byl jen asi o deset starší než já, stal se vládcem Vendy jako sotva dospělý mladíček. Tehdy si mě vzal pod ochranná křídla. Zachránil mě před hladověním. A před mnoha dalšími věcmi, na které se snažím zapomenout. Dal mi to, co mi vlastní lidé dát odmítli: šanci. Nikdy jsem mu to nepřestal oplácet. Některé věci se nedají splatit nikdy.

Jenže tohle bude poprvé dokonce i pro mě. Ne že bych už předtím za temných nocí nepodřezával krky, jenže ty vždycky patřily vo-

jákům, zrádcům nebo špehům, a já věděl, že díky jejich smrti budou žít mí kamarádi. I tak mi ty ohromené oči pokaždé, když ocel projela hrdlem, ukradly kus duše.

Jestli Eben začne znova, vlepím mu jednu sám. Je moc mladý na to, aby už ztratil sám sebe.

Vklouznout tam, vyklouznout pryč. A pak hurá na dovolenou.

*ami se považovali
za bytosti jen o stupeň nižší než bobové,
hrdí na svou moc nad nebesy a zemi.
Jejich znalosti sílily,
však jejich moudrost slábla.
Bažili po větší a ještě větší moci,
a pro ni drtili bezbranné.*

Morrighanská Kniha svatého písma, sv. IV

KAPITOLA PÁTÁ

Terravin byl už za nejbližším ohybem cesty. Aspoň Pauline to prohlásila už asi desetkrát. Když začala rozeznávat body v krajině, její vzrušená dychtivost ovládla i mě. Minuly jsme mohutný strom se jmény milenců vyřezanými do kůry a o kus dál půlkruh pahýlovitých mramorových trosek, které vypadaly jako pokřivené zuby ve starcových ústech. Nakonec jsme v dálce spatřily zářivě lesklou modrou vodní nádrž na vrcholku kopce, s jalovcovými keři, které kolem ní stály jako na stráži. Tohle všechno znamenalo, že už jsme opravdu blízko.

Dostal se až sem nám trvalo deset dní. Dva bychom si ušetřily, kdybychom nesešly úmyslně z cesty pro případ, že by za námi otec poslal stopaře, a nepokusily se je svést falešným směrem.

Pauline se zděsila, když jsem sbalila své drahocenné svatební šaty a zahodila je do ostružiní. A hluboce se zastyděla, když jsem použila dýku, odpárala z pláště drahokamy a poničené tradiční roucho uvázala na kládu a pustila po řece. Udělala nade mnou tři kající znamení. Doufala jsem, že kdyby plášť našel někdo, kdo ho pozná, budou si myslet, že jsem se utopila. Za přání, aby se tahle děsivá novina donesla mým rodičům, bych se měla kát sama. Ovšem když jsem pomyslela na to, že se chystali poslat svou dceru, aby žila s někým, koho nemiluje, a navíc do království, jemuž sami nedůvěřovali... Spolkla jsem knedlík lítosti, který mi ucpával krk, a lhostejně se rozloučila s odplouvajícím pláštěm, který spočíval o svatebním

dni na ramenou mé matky, babičky a všech žen našeho rodu v minulosti.

Šperky jsme vyměnily za peníze v Luiseveque, větším městě vzdáleném asi dvě hodiny od naší trasy. A tři modré safíry jsme přidaly obchodníkovi za to, že zapomene, odkud jsme přijely. Tohle obchodování mi připadalo rozkošně podlé a vzrušující, a sotva jsme se vrátily na silnici, vybuchly jsme smíchem nad svou opovážlivostí. Obchodník nás zřejmě považoval za zlodějky, jenže transakce proběhla v jeho prospěch, a tak nic nenamítal.

Z Luiseveque jsme se vrátily o pár kilometrů zpátky a zamířily zase na východ. Zastavily jsme se na okraji menší osady na jedné farmě a k úžasu jejího majitele jsme s ním vyměnily naše vzácné raviany za tři osly. Za pořádnou hrst mincí jsme si koupily i jeho mlčení.

Dvě dívky, které by dorazily do Terravinu na ušlechtilých hřebcích s nápadnou značkou morrighanských stájí, by rozhodně vzbudily pozornost, a to jsme si nemohly dovolit. Tři osly jsme nepotřebovaly, jenže farmář trval na tom, že ten třetí by bez svých dvou druhů zůstal ztracený. Brzy jsme zjistily, že měl pravdu, protože oslík šel stále o krok za námi a nemusely jsme ho ani vést na provaze. Farmář těm třem říkal Otto, Nove a Deici. Já jela na největším z nich, Ottovi. Byl to silný hnědý osel s bílými nozdrami a dlouhým chomáčem srsti mezi ušima. Naše jezdecké šaty už teď byly špinavé po stovkách kilometrů v sedle a měkké holínky jsme měly nasáklé bahnem, takže jsme nevzbuzovaly žádnou pozornost. Nikdo si nás moc neprohlížel, a právě o to jsem stála. Nechtěla jsem, aby se něco postavilo mezi nás a můj sen o Terravinu.

Věděla jsem, že už jsme blízko. Mohlo za to něco ve vzduchu, v odstínu světla, něco, co mnou proudilo jako vřelý hlas. *Domov. Domov.* Což byla samozřejmě hloupost. Terravin nikdy nebyl mým domovem. Možná ale bude.

Na tomhle posledním úseku cesty se mi útroby náhle sevřely strachem, že uslyším něco jiného než volání domova. Dusot kopyt za námi. Co by otcovi stopaři udělali se mnou, to byla jedna věc, ale co by udělali s Pauline? Byla jsem připravená, že kdyby nás chytili, budu tvrdit, že jsem ji donutila pomáhat mi proti její vůli. Musela jsem ji

jen přemluvit, aby tu verzi podporovala, protože Pauline byla pravdomluvná do morku kostí.

„Tamhle! Podívej! Za těmi stromy!“ vykřikla moje přítelkyně vzrušeně a ukázala do dálky. „Ten stříbrný proužek! To je Terravinský záliv!“

Snažila jsem se, ale neviděla jsem nic kromě hustého borového háje, shluku dubů a travnatých hnědých kopců mezi nimi. Pobídla jsem Ottu, jako by to něco znamenalo u zvířete, které zná jen jedinou rychlost. Když jsme projely ohybem silnice, před námi se objevil nejen záliv, ale i celé rybářské městečko Terravin.

Přesně tak kouzelné jako v Paulinině vyprávění.

Sevřel se mi žaludek.

V půlkruhu akvamarínově modré vody se pohupovaly červené a žluté čluny, některé s napnutými bílými plachtami, další s velkými lopatkovými kolesy, která za nimi čerila vodu. A od jiných se její spršky vznášely od vesel na obou stranách. Na dálku vypadaly všechny tak maličké, jako by to byly dětské hračky. Věděla jsem ale, že je obsluhují lidé, že na sebe rybáři pokřikují, chválí si dnešní úlovky, že vítr nese jejich hlasy, sdílí jejich vítězoslávu, šepotá jejich příběhy. U břehu, kam někteří mířili, bylo dlouhé molo s dalšími loďkami, a lidé velikosti mravenců se po něm pohybovali sem a tam, jak spěchali za svými povinnostmi. A pak to nejkrásnější – pobřeží zálivu lemovaly domy a obchody, postavené vzhůru do kopce, každý jinak barevný. Jasně modré, třešňově červené, oranžové, šeríkové, limetkové... bylo to jako obrovská mísa s ovocem s Terravinským zálivem uprostřed, k níž se shora natahovaly temné zelené prsty lesa, jako by si tu nádheru chtěly nabrat do dlaní.

Ted' jsem pochopila, proč Pauline vždycky snila o tom, že se vrátí do míst svého dětství, odkud ji vytrhla matčina smrt. Tehdy ji poslali žít ke vzdálené tetě na severu země, a když ta onemocněla, předala holčičku další tetě, kterou Pauline ani neznala. Komorné mé matky. Má přítelkyně tak dlouho žila u cizích lidí, ale teď se konečně vrátila ke kořenům. A já po prvním pohledu poznala, že tohle může být i můj domov, místo, kde přestane působit tíha toho, kým jsem měla být. Náhle ve mně nečekaně probublala radost. Kéž by tohle mohl se mnou vidět můj bratr Bryn. Tolik miluje moře.

Do mých myšlenek se konečně prodral Paulinin hlas. „Stalo se něco? Neřekla jsi ani slovo. Na co myslíš?“

Podívala jsem se na ni. Oči mě pálily. „Myslím na to... že když si pospíšíme, ještě se stihneme před večerí vykoupat.“ Pleskla jsem Ottu po zadku. „Kdo s koho!“

Pauline se nedala zahanbit, s divokým výkřikem dloubla svého osla mezi žebra a vyrazila přede mě.

Když jsme dorazily na hlavní silnici, která procházela celým Terravinem, už jsme se krotily. Zastrčily jsme si vlasy pod čapky a ty si stáhly hluboko do očí. Terravin byl malý a odlehlý, ale ne tak vzdálený, aby sem nemohly zabloudit patroly královské gardy – nebo nějaký stopař. Jenže i s bradou přitisknutou k hrudi jsem vnímala všechno kolem sebe. Tu krásu! Ty zvuky! Vůně! I klapot oslích kopyt po červeném dláždění silnice zněl jako hudba. V každém směru se to tu lišilo od hlavního města Civica.

Dorazily jsme na náměstí s vysokým fíkovníkem. Pod jeho mohutnou korunou skákaly děti gumu, hudebníci hráli na flétnu a bandoneon veselé melodie pro obyvatele, kteří posedávali u kulatých stolků kolem náměstí a povídali si.

Dál v městečku zboží překypovalo z obchodů na stolcích do uliček a průchodů. V povětří vlály šátky ve všech barvách duhy, vedle byly bedny s lesklými baklažány, pruhovanými dýněmi, krajkováným fenyklem a macaté růžové tuříny, to všechno vyrovnané v úhledných řadách. I krámek s jezdeckými potřebami byl vesele natřený zelenomodrou barvou. Nikde tu nebylo vidět tlumené tóny jako v Civice. Všechno hýřilo barvami.

Na nás se nikdo nedíval. Splynuly jsme s ostatními v ulicích. Vypadaly jsme jako dvě dělnice, které se po dlouhém dni v doku vracejí na večer domů. Nebo možná jako dvě unavené cizinky hledající hostinec. Ačkoli v kalhotách a čapkách jsme spíš vypadaly jako hubení drobní muži. Snažila jsem se potlačit úsměv, když jsem si prohlížela město, o němž mi Pauline tak často vyprávěla. Ale úsměv mě opustil, když jsem spatřila tři královské gardisty, kteří se na koních blížili k nám. Pauline je zahlédla taky a přitáhla prudce otěže, ale já na ni sykla: „Jed' dál. Nech hlavu sklopenou.“

A tak jsme pokračovaly v cestě, i když myslím, že ani jedna z nás při tom nedýchala. Vojáci si něco vykládali a smáli se, jejich koně se pohybovali lenivým tempem. Za nimi zarachotil povoz, který řídil další voják.

Naším směrem se vůbec nepodívali. Když nás minuli, Pauline prudce vydechla. „Už jsem zapoměla. Sušené a uzené ryby. Jezdí sem jednou za měsíc z východního opevnění pro zásoby, ale hlavně pro ryby.“

„Jen jednou za měsíc?“ zašeptala jsem.

„Myslím.“

„Pak to bylo dobré načasování. Nějakou dobu si s nimi nebudeme muset dělat starosti. A stejně mě neznají.“

Pauline se na mě na chvíli zadívala, než se štípla do nosu. „Nikdo tě nepozná, možná až na ty zmetky doma.“

Otto zahýkal, jako by to chtěl potvrdit. Obě jsme se rozesmály a pospíchaly hledat horkou koupel.

Když Pauline zaťukala na zadní dvířka hostince, zatajila jsem dech. Dvířka se hned otevřela, ovšem jen se z nich vysunula ženská ruka, aby nás pozdravila, ale její majitelka už zase spěchala dovnitř a hulákala přes rameno: „Dej to tam! Na stůl!“ Vzápětí už byla zpátky u velkých kamen a dřevěnou lopatou vytahovala z trouby chleba. S Pauline jsme se ani nepohnuly, což konečně upoutalo ženinu pozornost. „Říkala jsem, abyste...“

Když nás uviděla, zamračila se. „Hm. Vy mi nenesete ryby, co? Žebračky?“ Ukázala rukou na koš u dveří. „Vezměte si jablko a suchar a mazejte pryč. Když přijдете, až opadne nával, můžu vám dát trochu dušený zeleniny s masem.“ Její pozornost už byla zase jinde, hulákala na někoho, kdo jí odpovídal z přední místnosti hostince. Lítačkami prošel vysoký štíhlý chlapec a nesl něco v pytlovině. Z jeho nákladu čouhal rybí ocas. „Pitomče! Kde je treska? To mám dusit okouna?“ Stejně si od něj rybu vzala a pleskla s ní na špalek. Pak jí jediným rozhodným pohybem usekla hlavu. Zřejmě se rozhodla spokojit s okounem.

Takže tohle byla Berdi. Paulinina *amita*. Teta. Ne pokrevní, ale žena, která dala její matce práci a střechu nad hlavou, když Paulinin otec zemřel a vdova bez prostředků potřebovala nějak živit svoje mimínko.

Ryba byla vmžiku obratně vykuchaná a vykostěná a maso skončilo v kotlíku. Žena si zvedla zástěru, otřela si do ní ruce a podívala se na nás s jedním povytaženým obočím. Odfoukla si z čela prošedivělé vlasy. „Vy jste ještě tady? Copak jste mě neslyšely...“

Pauline popošla o dva kroky blíž a stáhla si čapku, takže se jí dlouhé medově zlaté vlasy svezly na ramena. „Amito?“

Dívala jsem se, jak výmluvný obličej hospodské znehybněl. Přistoupila o krok blíž a přimhouřila oči. „Pollypie?“

Pauline přikývla.

Berdi rozevřela náruč a přitáhla si Pauline na prsa. Po spoustě objímání a vět vyřčených jen napůl se Pauline konečně odtáhla a otočila se ke mně. „A tohle je moje kamarádka Lia. Bohužel jsme obě tak trochu v maléru.“

Berdi protočila panenky a ušklíbala se. „Určitě to není nic, co by nespravila koupel a něco horkýho do žaludku.“

Zamířila k lítačkám, rozrazila je a začala vykřikovat rozkazy. „Gwyneth! Na chvílku si vodskočím. Enzo ti tady pomůže.“ Než se dveře zhouply zpátky, už byla zase u nás. Všimla jsem si, že na ženu v letech a takovou, která nosila kolem pasu důkaz svého kuchařského umu, se pohybuje hodně svižně. Zepředu k nám dolehlo táhlé zahekání, a pak zařinčení talířů. Berdi si toho nevšímala a vedla nás zadními dveřmi ven z kuchyně. „Pitomec – to je Enzo – není tak beznadějný, ale líný, jak zákon káže. Lenocho po svém tátovi. Ale s Gwyneth na tom pracujeme. Však von se vylíže. Dneska je těžký sehnat někoho na výpomoc.“

Šly jsme za ní po rozdrolených kamenných schodech vytesaných do kopce za hostincem, a pak dolů po cestě zasypané spadajícími listy. Mířily jsme k temnému domku o kus dál před námi. Zezadu ho už obklopoval les. Berdi ukázala na velikou plechovou káď, která stála na cihlových kamnech. „Ale dokáže celej den topit, aby hosti měli horkou vodu na umytí, a právě to vy dvě teď potřebujete.“

Když jsme se přiblížily, uslyšela jsem tiché zurčení vody z lesa za domkem a vzpomněla si na potok, který mi popisovala Pauline, s břehy, kde dováděla s matkou, kameny, po nichž přeskakovala přes mírný proud na druhou stranu.

Berdi nás zavedla do domku, omluvila se za prach, vysvětlila nám, že střechou zatéká a domek se teď používá, jen když mají moc hostů, což právě nastalo. V hostinci bylo plno, takže jedinou další možností zůstala stodola. Berdi rozsvítila lucernu a odtáhla od stěny doprostřed místnosti velkou měděnou vanu. Na chvíli se zastavila, aby si otřela čelo lemem zástěry. Poprvé tak na sobě dala znát únavu.

„A teď ven s tím, jaký potíže můžou děvčata jako vy mít?“ Sklouzla pohledem k našim pasům. „Není to malér s mužským, doufám?“

Pauline zrudla. „Ne, *amito*, nic takového. Vlastně to ani není malér... totiž, nemusel by být.“

„Ten problém mám vlastně jen já,“ ozvala jsem se. Poprvé jsem na hostinskou sama promluvila. „Pauline mi pomáhá.“

„Aha. Tak přeci jen máš taky hlas.“

„Možná by sis měla na chvíli sednout a já...“

„Jen to hezky rovnou vyklop, Lio. Jsi Lia, vid? Věř mi, nebude to nic, co už bych neslyšela předtím.“

Stála s belíkem v ruce vedle vany, přichystaná na moje rychlé vysvětlení. Rozhodla jsem se vyhovět. „Ano, správně, Lia. Princezna Arabella Celestine Idris Jezelia, První dcera rodu Morrighan, přesněji řečeno.“

„Její královská výsosť,“ dodala slabě Pauline.

„Bývalá,“ opravila jsem ji.

Berdi naklonila hlavu ke straně, jako by nedoslýchala, a zbledla. Natáhla se po sloupku postele a klesla na matraci. „Co to má znamenat?“

Střídaly jsme se s Pauline ve vysvětlování. Berdi mlčela. Měla jsem podezření, že to pro ni není typické, a viděla jsem, jak je Pauline tváří v tvář k jejímu tichu stále nejistější.

Když už jsme všechno vysvětlily, ujala jsem se slova. „Jsme si jisté, že nás nikdo nesledoval. Něco o stopování vím. Můj bratr je vycviče-

ným zvědem v královské gardě. Ale jestli ti moje přítomnost nahání husí kůže, půjdu jinam.“

Berdi ještě chvíli seděla, jako by jí teprve začínalo docházet, že je to všechno pravda. Jedno obočí se jí nepatrně nazdvihlo. Vstala. „U všech hromů, jestli mně tvoje přítomnost nahání husí kůže? To si teda piš, že jo! Ale říkala jsem snad něco o tom, že máš jít jinam? Zůstanete vobě tady, to vám povídám. Jenže vám nemůžu dát...“

Prerušila jsem ji, jak jsem jí četla myšlenky. „Nevyžaduju, aby se o mě někdo staral. Přišla jsem sem, protože chci mít normální život. A vím, že to taky znamená si na sebe vydělávat. Takže budu dělat ochotně cokoli, každou práci, kterou mi dáš.“

Berdi přikývla. „Tudle vyřešíme pozdějc. Prozatím vás dvě musíme vykoupat a nakrmit.“ Nakrčila nos. „V tomhle pořadí.“

„Ještě jednu věc.“ Rozepnula jsem si košili, spustila látku k pasu a otočila se k ní zády. Slyšela jsem, jak zatajila dech, když spatřila mou složitou svatební kavah. „Potřebuju to co nejdřív dostat ze zad.“

Slyšela jsem, jak přistoupila blíž, a ucítila jsem na zádech její prsty. „Většina kavah nevydrží víc než pár tejdnu, ale tadle... možná vo něco dýl.“

„Dělali jí nejlepší tvůrci. Nejlepšími barvami.“

„Když se každej večír pořádně naložíš do vany, mělo by to pomoct,“ nadhodila. „Donesu ti kartáč na záda a silný mejdlo.“

Zase jsem si natáhla košili a poděkovala jí. Pauline ji před odchodem ještě jednou objala a potom popadla kbelík, který zůstal na podlaze. „Takže Výsosti, ty půjdeš do vany jako první...“

„Přestaň!“ Vyškubla jsem jí kbelík z ruky. „Ode dneška žádná Výsost, žádná princezna, rozumíš? Teď jsem už jen Lia.“

Její pohled se setkal s mým. Bylo to tady. Oběma nám došlo, že tohle je skutečný začátek našeho nového života. Toho, v co jsme obě doufaly, ale tak úplně nevěřily, že někdy nastane. Teď to leželo před námi. Pauline se usmála a přikývla.

„A nejdřív se vykoupeš ty,“ dodala jsem.

Moje přítelkyně začala vybalovat náš skrovný majetek a já se zatím několikrát vypravila s kbelíkem k nádrži a zpátky. Pak jsem vydrbala Pauline záda tak, jako je ona častokrát předtím vydrbala mně. Když

seděla ve vaně, viděla jsem, jak jí oči ztěžkly únavou, a rozhodla jsem se, že se zajdu umýt k potoku, abych jí dopřála vychutnat si tohle blaho tak dlouho, jak bude chtít. Nikdy jí nebudu moct zaplatit za všechno, co pro mě udělala.

Pauline mi po chabých protestech vysvětlila, kudy se mám vydat. Říkala, že je to od domku jen kousek, a varovala mě, abych se držela na mělčině. Popsala mi tůňku obklopenou křovím, kde to bude nejlepší. Dvakrát jsem jí slíbila, že si dám pozor, i když Pauline sama připouštěla, že tam skoro nikdo nechodí. A v době večere tam určitě budu sama.

Našla jsem to místo, rychle se svlékla a nechala špinavé oblečení i čisté šaty na převlečení na travnatém břehu. Zachvěla jsem se, když jsem vklouzla pod hladinu vody, jenže ta nebyla zdaleka tak chladná jako v bystřinách v Civece. Když jsem se zase vynořila, ramena už se mi zahřála. Zhluboka jsem se nadechla. Tak, jako ještě nikdy předtím.

Ted' už jsem jen Lia. Ode dneška napořád.

Připadalo mi to jako křest. Jako důkladnější způsob očisty, nejen na povrchu. Voda mi stékala po obličejí a kapala mi z brady. Terravin nebyl jen můj nový domov. Ten by mi poskytl i Dalbreck, jenže tam bych cítila pouze zvědavost na cizí zemi, dál bych stejně jako dřív neměla co mluvit do svého osudu. Terravin mi nabídl nový život. Bylo to vzrušující i děsivé zároveň. Co když už nikdy neuvidím své bratry? Co když selžu i v tomhle životě? Jenže všechno, co jsem zatím viděla, mě spíš povzbuzovalo, dokonce i Berdi. Nějak to zvládnou.

Potok byl širší, než jsem čekala, ale zůstala jsem na mělčině, jak mě nabádala Pauline. Tůňka byla průzračná, s mírně plynoucí vodou, která mi sahala jen k ramenům. Na dně ležely kameny. Natáhla jsem se na záda a chvíli se jen tak pohupovala na hladině s očima upřenýma na baldachýn dubových a borových větví. Jak padal soumrak, stíny se prohlubovaly. Mezi kmeny jsem viděla, jak se v oknech domků na kopci začínají mihotat zlatavá světla, když se Terravin chystal na večerní pobožnosti. Překvapilo mě, že napínám uši, abych uslyšela písně, které se vždycky v podvečer linuly Morrighanem, jenže vítr ke mně jen tu a tam zanesl útržek melodie.

Najdu tě...

Ať už jsi sebedál...

Zarazila jsem se a natočila hlavu ke straně, abych slyšela líp. Palčivý tón těch slov byl mnohem naléhavější než při obřadech u nás doma. Neuměla jsem ty verše přesně zařadit, ale Písmo bylo obsáhlé.

Melodie se vytratila, odnesl ji chladný větřík, a já místo toho poslouchala svištění Berdina kartáče, když jsem si zuřivě drhla záda. Levé rameno mě páliło v místě, kde se mýdlo setkalo se svatební kavah, jako by spolu bojovaly. Představovala jsem se, jak se lev Dalbrecku při každém tahu kartáčem krčí v hrůze, přichystaný brzy zmizet z mého života navždy.

Rychle jsem se potopila, abych ze sebe smyla mydlinky, dvakrát se otočila ve snaze zahlédnout lvův ústup, jenže ten kousek kavah, který jsem v blednoucím večerním světle viděla – lví drápy na mém rameni propletené šlahouny révy – pořád ještě plápolal v celé své slávě. Před deseti dny jsem tvůrce obdivovala, dnes jsem měla chuť je proklít.

Prask!

Ponořila jsem se po krk do vody a prudce se otočila, abych čelila větřelci. „Kdo je tam?“ zavolala jsem a snažila se zakrýt své tělo v průzračné vodě.

Odpověděl mi jen prázdný les a ticho. Nějaký pták? Ale že by tak rychle zmizel? Pátrala jsem ve stínech mezi kmeny. Nikde se nic nehýbalo.

„To jenom praskla větvička,“ uklidňovala jsem se. „Mohlo to udělat nějaké neškodné zvířátko.“

Nebo nějaký host ubytovaný u Berdí, který si vyšel na procházku a překvapil ho pohled na dívku v túni? Usmála jsem se pobavením, jak bych toho chudáka asi vyděsila – doufejme dřív, než si stačil všimnout mých zad. Kavah bylo známkou postavení a bohatství, a kdyby si někdo to moje prohlédl zblízka, našel by i známky mého královského původu.

Vyšla jsem z vody a chvatně si oblékla čisté věci. V tu chvíli jsem zahlédla, jak mezi stromy proběhl malý šedý králík. Z úst mi unikl úlevný povzdech.

Tak přece jen to bylo zvířátko, jak jsem si myslela.

KAPITOLA ŠESTÁ

Po třech dnech, kdy nás Berdi ukrývala, konečně získala trochu jistoty a povolila nám otěže. Uvěřila, že nás opravdu nikdo nesledoval. Připomněla nám, že musí myslet na svůj hostinec a nemůže si dovolit potíže s vrchností, ale já si neuměla představit, že by si nás v městečku jako Terravin někdo všímal. Berdi nás začala pouštět ven, nechala nás vyřizovat menší pochůzky – donést skořici z krámku s kořením, nakoupit nitě, objednat u mydláře mýdla do hostinských pokojů.

Měla jsem ještě nějaké šperky ze svatebních šatů, takže bych za sebe mohla zaplatit a bydlet tam jako host, jenže tak už jsem žít nechtěla. Chtěla jsem se zapojit do dění, stát se součástí života na místě, kde teď jsem, stejně jako všichni ostatní, ne být vetřelcem prodávajícím svou minulost. A tak šperky zůstaly bezpečně schované v domku.

Když jsem chodila po městečku, připadala jsem si jako za starých časů, kdy jsem s bratry volně pobíhala po Civice, kula s nimi pikle a smála se. To bylo předtím, než mi tu zábavu rodiče zarazili. Teď jsme s Pauline měly jen jedna druhou a sbližovaly jsme se čím dál víc. Byla jako má sestra, kterou jsem nikdy neměla. Sdílely jsme spolu život tak, jak nám to protokol v Civice nikdy nedovoloval.

Vyprávěla mi dál o Mikaelovi a ve mně narůstala touha. Chtěla jsem zažít to, co ona, lásku, která překoná vzdálenost i čas. Když opakovala, že on si ji najde, věřila jsem jí. Jako bych v jejich očích viděla

odlesk jeho oddanosti, a nepochybovala jsem o tom, že Pauline si to zaslouží. Ale co já?

„Je to první kluk, se kterým ses líbala?“ zeptala jsem se.

„Kdo říká, že jsem ho líbala?“ opáčila uličnický Pauline. Rozesmály jsme se. Dívky ode dvora se neměly chovat tak bezuzdně.

„No a *kdybys* ho políbila, jaké by to bylo?“

„Myslím, že jeho rty by byly sladší než med...“ Zamávala si rukou před obličejem, jako by se jí z té vzpomínky zatočila hlava. „Myslím, že by to bylo moc, moc krásné... kdybych ho totiž políbila.“

Povzdychla jsem si.

„Co je to za vzdychání? Ty víš přece o líbání všechno, Lio. Líbala ses s půlkou kluků v Cívce.“

Protočila jsem panenky. „To mi bylo třináct, Pauline. To se přece nepočítá. A byla to spíš jen hra. Jakmile si ti kluci uvědomili, co líbáním královské dcery riskují, už se ke mně žádný nepřiblížil. Takže mám za sebou hodně dlouhé období sucha.“

„A co Charles? Ještě loni v létě od tebe skoro nedokázal odtrhnout oči. Pořád se díval tvým směrem.“

„Jenže u dívání to skončilo,“ pokrčila jsem rameny. „Když jsem s ním o dožínkách zůstala sama, utekl přede mnou jako vyděšený králík. Nejspíš ho rodiče varovali.“

„Bodejť, když jsi tak nebezpečná,“ dobírala si mě.

„Mohla bych být,“ pronesla jsem zlověstně a poklepala si na dýku pod svou kamizolou.

Zasmála se. „Charles se nejspíš bál, že kdyby si uloupil polibek, mohla bys ho nutit k další vzpouře.“

Na svou krátkou revoltu jsem už skoro zapoměla – byla rychle potlačena. Když se kancléř a rádce dohodli, že by všichni žáci v Cívce měli věnovat další hodinu denně studiu Písma, postavila jsem se do čela vzpoury. Už takhle jsme se dvakrát týdně mořili s tím, abychom si nacpali do hlavy vzájemně nesouvisející pasáže, které pro nás nic neznamenal. Podle mě byla další hodina denně prostě vyloučená. Ve čtrnácti jsem měla na práci lepší věci, a jak se ukázalo, mnozí další postižení mi dávali za pravdu. Získala jsem stoupence! Postavila jsem se do jejich čela a vedla je do Velké síně, kde jsme narušili zasedání vlády,

jehož se účastnili vládci všech hrabství. Dožadovala jsem se zrušení rozhodnutí, nebo že jinak přestaneme studovat úplně. Nebo, pohrozila jsem, možná uděláme ještě něco horšího.

Můj otec a viceregent asi tak dvě minuty marně potlačovali pobavení, ale kancléř a rádce se rozzuřili. Měřila jsem se s nimi pohledem a usmívala se, zatímco ti dva soptili. Když pobavení z otcovy tváře zmizelo, vykázal mě do mé komnaty, kde jsem měla další měsíc zůstat za trest zavřená. Studenti, kteří se ke mně přidali, dostali podobné, ale kratší tresty. Moje malá rebelie odumřela a nařízení zůstalo v platnosti, ale ve městě se ještě celé měsíce šeptalo o mé odvaze. Někteří tomu říkali nebojácnost, jiní pošetilost. Každopádně mě od toho dne jistí členové otcovy vlády začali podezíravě sledovat, a za to mi měsíc vězení stál. I když mi tehdy rodiče přistříhli křídla mnohem víc. Matka strávila spoustu hodin tím, že mi vtloukala do hlavy královské způsoby a protokol.

„Chudák Charles. Vážně by mu tvůj otec ublížil kvůli pouhému polibku?“

Pokrčila jsem rameny. To jsem netušila. Ale předpoklad, že ano, stačil k tomu, aby ode mě udržel všechny chlapce v bezpečné vzdálenosti.

„Neboj se, tvůj čas přijde,“ ujistila mě Pauline.

Ano. *Přijde.* Usmála jsem se. Teď jsem ovládala svůj osud já, ne kus papíru, který by mě spojil s nějakým starcem. Konečně jsem měla od všeho pokoj. Zrychlila jsem krok a pohupovala košíkem sýra na předloktí. Tentokrát to byl povzdech plný uspokojení. Nikdy jsem si nebyla jistější, že moje rozhodnutí uprchnout bylo správné.

Dorazily jsme do hostince mlčky, každá z nás pohroužená v zamyšlení. Dokázaly jsme spolu mlčet stejně spokojeně, jako si nekonečně povídat. Překvapeně jsem zaznamenala, že ke mně i teď v polovině dopoledne dolehla svatá slova obřadu, ale možná že v Terravinu udržovali tradici odlišně. Pauline byla tak zamyšlená, že to nejspíš ani nezaznamenala.

Najdu tě...

Ať už jsi sebedál...

Najdu tě.

Berdi nám na naše naléhání konečně svěřila i jiné povinnosti než jen pochůzky. Pracovala jsem tvrdě, nechtěla jsem být za línou královskou dcerku bez praktických zkušeností, i když v kuchyni jsem jich měla pomálu. V citadele mi skoro ani nedovolili přiblížit se ke spížírně, natož abych se směla ohánět nožem nad zeleninou. V životě jsem si ještě neoloupala jedinou cibuli, ale domnívala jsem se, že díky schopnostem s nožem, natrénovaným na dveřích skříně, tenhle jednoduchý úkol zvládnou.

Spletla jsem se.

Aspoň se mi nikdo neposmíval, když mi kluzká bílá cibule vylétla zpod ruky a udeřila Berdi do zad. Hostinská cibuli prostě sebrala z podlahy, ponořila ji do džberu s vodou, aby z ní omyla špínu, a hodila mi ji zpátky. Když jsem konečně tu klouzavou potvoru dokázala udržet v dlani, vysloužila jsem si od Berdi pochvalné přikývnutí, na které jsem byla pyšnější, než jsem dávala najevo.

Hostinec nebyl příliš nazdobený, aby vyžadoval velkou údržbu, ale od pomocných prací v kuchyni jsme se postupně dostaly k úklidu hostinských pokojů. Bylo jich tam šest, když jsem nepočítala náš domek s prosakující střechou a koupelnu pro hosty.

Ráno jsme s Pauline zametly v uvolněných pokojích, obrátily tenké matrace, nechaly na nočních stolicích složená čistá prostěradla a nakonec položily na parapety a matrace snítky řebříčku proti drobné havěti, která by se chtěla v hostinci také zabydlet. Zvlášť proti té, která přicházela s platíci hosty. Pokoje byly prosté, ale veselé, řebříček v nich příjemně voněl. Jenže každé ráno se uvolnilo jen pár postelí, takže jsme byly za chvíli hotové. Pauline jednou žasla nad tím, jak horlivě se pouštím do práce. „Měli tě zaměstnat v citadele. Tam bylo tolik podlah, které potřebovaly zametat.“

Kéž bych měla na vybranou. Toužila jsem, aby mi uvěřili, že jsem schopná i jiných věcí než jen sedět na nekonečných lekcích čehosi, co se považovalo za vhodné pro královskou dceru. Můj pokus o paličkování krajek skončil vždycky vytvořením podivné spleteniny, která by neposloužila ani jako rybářská síť, a teta Cloris mě obviňovala, že

schválně nedávám pozor. Ještě víc ji popuzovalo, že se to ani nesnažím popírat. Popravdě řečeno, možná bych víc ocenila umění, kdyby mi ho tak nevnucovali. Byla jsem jako sýrová hmota vtisknutá do formy.

Bodla mě vzpomínka na jediný kratičký kompromis. Matka si všimla mého nadání na jazyky a dovolila mi, abych své bratry a některé mladší kadety učila dialektům Morrighanu. Některé byly tak obskurní, že zněly skoro jako jiný jazyk než ten, kterým se mluvilo v Civicce. Jenže i tuhle drobnou výsadu ukončil královský rádce, když jsem jednoho dne opravila jeho výslovnost sienského horalského dialektu. Informoval mou matku, že výuku zajistí on a jeho asistenti. Možná, že tady v hostinci by Berdi ocenila mou schopnosti domluvit se s hosty z dalekých krajin, kteří mluvili jinak.

Zametání jsem sice zvládla s lehkostí, ale jiné povinnosti se ukázaly jako mnohem náročnější. V citadele jsem viděla služebné, jak otáčejí pracími bubny jen jednou rukou, jako by to nic nebylo. Když jsem poprvé roztočila buben, špinavá mydlíková voda mě celou postříkala, protože jsem zapomněla upevnit víko. Pauline se ze všech sil snažila potlačit smích. Pověsit prádlo na šňůry nebylo o moc jednodušší než ho vyprat. Když jsem rozvěsila koš plný prostěradel a zastavila se, abych se pokochala výsledky své práce, zafoukal ostrý vítr, pod jehož nápor se dřevěné kolíčky rozletěly do vzduchu jako hejno bláznivých kobylek. A prostěradla za nimi. Každý den mě z práce rozbolela jiná část těla – ramena, lýtka, dokonce i ruce, které nebyly zvyklé tisknout, kroutit, bušit. Život na malém městě nebyl tak snadný, jak jsem si představovala, ale byla jsem odhodlaná to zvládnout. Dospívání u dvora mě naučilo jednomu: vytrvalosti.

Večery byly nejrušnější. To se hospoda zaplnila rybáři i ubytovanými hosty, všichni si chtěli na závěr dne poklábosit s přáteli. Přicházeli na pivo, zasmát se, někdy i pohádat, jenže s tím Berdi vždycky udělala krátký proces. Většina lidí ale chodila kvůli prostému, leč chutnému jídlu. Příchod léta znamenal větší nápor hostů, a jak se blížil Svátek vykoupení, město nabobtnalo do dvojnásobné velikosti. Na Gwynethino naléhání Berdi nakonec uznala, že potřebuje pomoc i s obsluhou v hostinci.

První večer jsme s Pauline dostaly každá na starost jen jeden stůl, zatímco Gwyneth jich zvládala víc než dvanáct. A bylo na co koukat. Odhadovala jsem, že Gwyneth je jen o pár let starší než my, ale velela lokálu jako ošlehaný veterán. Flirtovala s mladšími hosty, mrkala a smála se, a když se otočila k nám, zvedala oči ke stropu. Ke starším mužům, kteří vypadali zámožněji a mohli ji odměnit lepším spopitným, se chovala uctivěji, ale nakonec nikoho nebrala vážně. Byla to pro ni jen práce a dělala ji dobře.

Dokázala zákazníky rychle odhadnout, sotva prošli dveřmi. Pro ni to byla zábava a ochotně nás vtáhla do hry. „Tenhle,“ zašeptala a ukázala na podsaditého muže, který zrovna překročil práh. „Jestli jsem kdy viděla řezníka, tak je to von. Všichni mají fousy, že jo? A pořádný břicha z toho, jak se dobře najedí. Ruce taky leccos napovědí. Ruce řezníka jsou jako kejty šunky, ale má je úzkostlivě upravený, s pečlivě ostříhanýma nehtama.“ A pak, toužebněji: „Osamělí chlápci, ale velkorysí.“ Spokojeně zabručela, jak měla sama ze sebe radost, že ho tak rychle odhadla. „Nejspíš se vydal do města koupit pašíka. Dá si jedno světlý, nic víc.“

Když si vážně objednal jedno světlé pivo, vybuchly jsme s Pauline smíchy. Věděly jsme, že se s Gwyneth máme co učit. Studovala jsem pozorně její pohyby, poslouchala její klábosení se zákazníky, její úsměvy. A pochopitelně i způsob, jakým flirtuje.

S tarci budou snít,
mladé panny navštíví vidiny.
Zvěř z lesů se odvrátí a uprchně
až spatří přicházet dítě zoufalství,
aby mu udělala cestu.

Píseň Vendy

KAPITOLA SEDMÁ

ZABIJÁK

Nevěděl jsem, jestli ji mám obdivovat, nebo jestli mám pro tu uprchlici naplánovat pomalejší, bolestivější smrt. Nejlepší bude ji uškrtit holýma rukama. Ale spravedlivější by bylo pohrát si s ní a dívat se, jak se kroutí. Neměl jsem v sobě moc pochopení pro sebestředné pijavice přesvědčené o tom, že jim jejich modrá krev zajistí zvláštní přízeň osudu. Ode mě se tedy žádné přízně rozhodně nedočká.

Protože jsem kvůli ní spolykal víc prachu cest, než bych byl vůbec ochotný přiznat kamarádům. Měl jsem už být pryč, s dokonaným skutkem za sebou, ale mohl jsem si za to sám. Podcenil jsem ji.

Na útěku se chovala spíš vypočítavě než vyděšeně, před svědky předstírala, že prchá na sever místo na jih, neustále kladla klamné stopy. Jenže farmářům, které podplatila, dokáže kořalka rozvázat jazyk, a mívají sklony chlubit se dobrými obchody. Teď jsem sledoval poslední stopu: Podle popisu viděli v Terravinu na hlavní ulici dva jezdce na oslech se třetím zvířetem v závěsu. Pohlaví zmíněných osob bylo nejasné, ale popisovali mi je jako špinavé žebráky. V princeznině vlastním zájmu jsem doufal, že tu její chytrou hlavičku už nenapadlo další obchodování.

„Hej, ty tam!“ zavolal jsem na štrapatého kluka, který vedl koně do stáje. „Pivo je tady slušné?“

Kluk se zastavil, jako by se nad tím musel zamyslet, a odhrnul si vlasů z očí. „Jo, je dobrý. Aspoň tak jsem to slyšel.“ Otočil se k odchodu.

„A co jídlo?“

Znova se zastavil, jako by každá odpověď vyžadovala hlubší zamyšlení. Ale možná se mu jen nechtělo odsedlávat a kartáčovat svěšené zvíře. „Nejlepší je rybí polívka.“

„Vřelé díky.“ Seskočil jsem z koně. „Chtěl jsem se zeptat, dají se tady někde pronajmout oslové nebo muly? Potřeboval bych jich pár, abych měl jak odvézt zásoby do hor.“

Kluk se rozzářil. „My máme tři. Patřej jednomu z nás.“

„Myslíš, že by mi je pronajal?“

„Pronajala,“ opravil mě. „Nevím, proč ne. Vona na nich jezdí jen vobčas do města, aspoň vod tý doby, co sem před pár tejdny přijela. Můžete se s ní domluvit vevnitř. Vobsluhuje v lokále.“

Usmál jsem se. *Konečně.* „Ještě jednou děkuju. Moc jsi mi pomohl.“ Hodil jsem mu pár mincí a viděl, jak se jeho výraz změnil. Právě jsem získal oddaného přítele. Ten mě rozhodně z ničeho podezírat nebude.

Hoch se vydal po svém a já odvedl koně na druhou stranu hostince, kde byly uvazovací kůly pro zvířata hostů. Po všech těch prašných kilometrech, které jsem urazil, jsem měl dost času přemýšlet o dívce, s níž jsem se měl konečně setkat. To se tolik bála manželství, že radši utekla do neznáma, protože jí to připadalo jako lepší možnost? Jak asi vypadá? Neměl jsem její popis, znal jsem jen věk a to, že údajně má dlouhé tmavé vlasy. Soudil jsem ale, že královskou dceru nebude těžké poznat.

Bylo jí teprve sedmnáct. Jen o dva roky míň než mně, jenže jsme žili tak rozdílně, že to znamenalo rozdíl celého lidského života. Ale stejně – princezna, a obsluhuje v lokále? To děvče bylo samé překvapení. Její smůla, že kvůli svému narození představuje pro Vendu takovou hrozbu. Spíš jsem si ale dělal starosti s tím, jestli má opravdu dar. Ví, že přicházím?

Uvázal jsem koně u posledního kůlu a utáhl uzel. Nechal jsem mu velký odstup od ostatních zvířat. Zahlédl jsem u pumpy dalšího hosta, jak strká hlavu do proudu vody. To nebyl špatný nápad. Taky bych se mohl umýt, než půjdu dovnitř, a jestli tomu chlapíkovi koupím pivo, tím líp. Osamělí cestující vždycky přitahují víc pozornosti.

KAPITOLA OSMÁ

PRINC

Svatební kavah. Stačilo jen trochu vyptávání, a pár mincí vtisknutých do dlaně pomocníka ze stáje. Byl trochu vyhýbavý, jako by tušil, že by se mu její tajemství mohlo vyplatit. Hodil jsem mu ještě pár mincí a přidal k nim přísné varování, že tohle tajemství už mu nikdy nesmí přejít přes rty. Mělo to zůstat jen mezi námi. Po důkladné prohlídce kordu v pochvě, který mi visel ze sedla, dospěl kluk zřejmě k názoru, že bude lepší si to se mnou nerozházet. Neuměl tu kavah popsat, jen vykládal, že si ji to děvče zuřivě snažilo smýt.

Zuřivě. Jak dobře jsem ten pocit znal. Už jsem nebyl pobavený ani zvědavý. O to se postaraly tři týdny spánku na tvrdé kamenité zemi. Celé dny mi připadalo, že se s ní těsně mímám, zůstávám jen o krok za ní, jenže pak jsem stopu úplně ztratil a trvalo celé dny, než jsem ji našel. A pak znova a znova. Jako by si se mnou hrála. Jako by mě úmyslně posílala od tuláků, kteří našli její svatební plášť a použili ho jako záplaty na stan, ke kupcům ve městě, kteří obchodovali s jejími šperky, k vychladlým táborovým ohněm u zřídka používaných cest, ke špinavým potrhaným svatebním šatům z krásné krajky upaličkované v Civice, k otiskům kopyt na rozbahněném říčním břehu. Sledoval jsem každý ubohý drobek, který mi milostivě zanechala, a začal být posedlý touhou nenechat ji vyhrát ve hře, pro kterou mě Sven tolik let cvičil.

Nelíbilo se mi, že mě nějaká sedmnáctiletá uprchlice vodí za nos. Nebo jsem to možná zbytečně bral moc osobně. Jako by mi předha-

zovala, jak moc se mě toužila zbavit. Musel jsem přemítat nad tím, jestli bych byl taky tak chytrý nebo odhodlaný, kdybych se rozhodl jednat podle podobných plánů, které jsem spřádal. Pod vestou jsem měl schovaný její jediný dopis, pár slov s tak neskutečně drzou žádostí, že jsem měl pořád potíže představit si dívku, která je napsala. *Problédnout si mě.* Uvidíme, kdo koho teď bude posuzovat.

Znovu jsem strčil hlavu do proudu studené vody, jak jsem se snažil zchladit ve vícero smyslech toho obratu. Potřeboval jsem spíš pořádnou dlouhou koupel.

„Nech mi tam taky trochu, kamaráde.“

Trhnul jsem hlavou vzhůru a vytřásl si kapky z vlasů. K pumpě se blížil mladík asi v mém věku, s obličejem podobně ušpiněným prachem cest, jako byl ten můj.

„Je jí tam dost pro všechny. Dlouhá cesta?“

„Zatraceně dlouhá,“ potvrdil a strčil hlavu pod pumpu, zatímco zabral za rumpál, takže se voda znovu roztekla proudem. Vydržel si obličej i krk dlaněmi a narovnal se. Pak ke mně natáhl mokrou ruku. Snažil jsem se ho odhadnout. Připadal mi celkem přátelský, ale něco na něm ve mně probouzelo obezřetnost. Když jeho oči sklouzly k mému opasku s pochvou, poznal jsem, že stejně důkladně posuzuje on mě – pečlivě jako zkušený voják, ale s nezbytnou zdvořilou nenuceností. Tohle nebyl žádný kupec na cestě za obchodem.

Sevřel jsem jeho pravici a potřásl mu s ní. „Pojď dovnitř, příteli, spláchneme prach i zevnitř našich hrdel.“

KAPITOLA DEVÁTÁ

S Pauline jsme se zřejmě osvědčily, protože jednou večer nás Berdi bez varování povýšila: Směly jsme obsluhovat všechny stoly, kde se někdo dožadoval jídla a pití, s přísným upozorněním, že nesmíme ochutnávat silnější piva, která budeme roznášet. Pauline to vzala celkem nevzrušeně, ale já měla pocit, jako bych překročila práh do nového světa. Jistě, bylo to jen obsluhování, ale pro Berdi byl hostinec a zákazníci tím jediným, co měla. Byl to její život. Svěřila mi něco, co je jí drahé. Její pochybnosti, jestli nejsem rozmazlený královský spratek, který se zhroutí pod tím nejmenším tlakem, se rozplynuly.

Lokál tvořila velká otevřená místnost. V zadní stěně byly lítačky do kuchyně, u vedlejší stěny stála čerpací stanice, jak tomu Berdi říkala. Srdce hostince: dlouhý naleštěný bar z borového dřeva s kohoutky pro různá piva, spojenými hadičkami se sudy v chladicím sklepě. Na konci baru byl temný výklenek s dveřmi ke schodům do sklepa. V lokále bylo asi čtyřicet míst, a to nepočítám zákazníky, kteří se opírali v rohu nebo posedávali na prázdných sudech lemujících jednu stěnu. Večer teprve začínal, ale hostinec byl už skoro plný. Zbývaly jen dva prázdné stoly.

Pokrmy byly naštěstí prosté a nabídka pití omezená, takže jsem neměla potíže donést hostům přesně to, oč požádali. Nejžádanější byla stejně Berdina vyhlášená dušená směs rybího masa se zeleninou a chlebem nebo uzená zvěřina s čerstvými lusky a melounem. To bylo

zvlášť chutné jídlo hlavně teď, když byly melouny na vrcholku sezony. I náš kuchař z citadely by se od Berdi mohl přiučít. Můj otec měl rád tučné pečinky se složitými hutnými omáčkami, o čemž svědčilo jeho objemné břicho. Berdiny pokrmy byly vítanou úlevou od těžkých hradních jídel.

Enzo zřejmě někam zmizel. Pokaždé, když jsem vešla do kuchyně, si Berdi mumlala něco o tom pitomém budižkničemovi. Všimla jsem si ale, že dneska jí přinesl tresku, takže dušená směs bude nejlepší.

„Podívej se na to špinavý nádobí!“ brblala a mávala vařečkou ve vzduchu. „Šel do stáje s koněm a eště se nevrátil. Jestli ten mizera nepřide co nejdřív, budu asi podávat jídlo do nočníků...“

Dveře se zhouply a dovnitř se vloudal Enzo. Šklebil se, jako by našel truhlu zlata. Loupl po mně podivným pohledem a zatvářil se, jako by mě spatřil poprvé. Byl to zvláštní kluk. Nepřipadal mi jako prostáček, ale možná měla Berdi důvod, proč ho titulovala trouba. Šla jsem roznést pár misek rybí směsi a talířů zvěřiny, zatímco Berdi se vrhla na Enzu a hnala ho ke škopku.

Když jsem prošla dveřmi do lokálu, zvenčí vstoupili dva noví hosté. Pauline se okamžitě objevila přede mnou a pokusila se mě strčit zpátky do kuchyně tak prudce, až jsem málem upustila podnos. „Jdi zpátky dozadu,“ zašeptala. „Honem! My je s Gwyneth obsloužíme.“

Zadávala jsem se na skupinku vojáků, kteří se posadili kolem jednoho ze zbylých volných stolů. Žádného jsem nepoznávala a oni by nejspíš nepoznali mě, zvlášť ne v téhle nové roli. Nemluvě o oblečení, které nám Berdi na obsluhování v lokále přidělila. Vlasy jsem měla pečlivě zastrčené pod krajkovým čepcem a princezna v prosté hnědé suknici a zástěře už taky nevypadá jako princezna.

„To tedy ne,“ namítna jsem. „Nemůžu se schovávat pokaždé, když někdo přijde.“ Pauline se mě dál snažila strčit do kuchyně, ale já se protáhla kolem ní. Chtěla jsem, aby to už skončilo, aby mě přestala takhle chránit. Zanesla jsem talíř se zvěřinou na správný stůl a se dvěma pivy jsem se vydala k vojákům. „Čím posloužím, pánové?“ Viděla jsem, jak Pauline ve dveřích kuchyně strnula hrůzou.

Jeden z vojáků si mě důkladně prohlédl, jeho oči mi pomalu klouzaly od kotníků k pasu, dopřály si čas na prozkoumání šněrovačky, až

nakonec ulpěly na mém obličejí. Přimhouřil oči. Srdce mi poskočilo a ucítila jsem, jak se mi do tváří hrne krev. Poznal mě? Že bych právě udělala strašlivou chybu? Jeho ruka se vymrštila a obtočila se mi kolem pasu dřív, než jsem stačila zareagovat.

„Teď mám přesně to, co jsem chtěl.“

Další vojáci se zasmáli a moje srdce se podivně zklidnilo. Tuhle hru jsem znala. Mockrát jsem viděla Gwyneth, jak si s někým takovým poradila. To zvládnou. Nezvládla bych jediné, kdyby ve mně poznal uprchlou princeznu. Naklonila jsem se k němu a předstírala zájem. „Tuším, že vojáci z gardy Jeho Veličenstva mají přísnou dietu. Měl byste si dávat pozor na to, co si dopřáváte.“ V tu chvíli jsem mu vylila do klína půlku žejdlíku piva, které jsem pořád držela.

Pustil mě a uskočil, začal se rozčilovat nad svým politým klínem jako ukňouraný školák. Ostatní vojáci vybuchli smíchem, jak je ta scénka pobavila. Než se do mě voják stačil pustit, ozvala jsem se mírně, a jak jsem doufala, i svůdně: „Hrozně moc se omlouvám. Jsem tady nová a těžko držím rovnováhu. Bude bezpečnější, když si pohlídáte ruce, pane.“ Postavila jsem před něj na stůl dva rozlité žejdlíky. „A tohle přijměte jako omluvu za mou nešikovnost, prosím.“ Otočila jsem se a odešla dřív, než stačil odpovědět. Zezadu mě doprovázel hluboký chechtot.

„Výborně,“ šeptla mi Gwyneth do ucha, když jsem ji mījela. Jenže v kuchyňských dveřích stála rozložitá, nehybná Berdi, ruce založené v bok, rty stažené do úzké linky. Polkla jsem. S vojáky to přece bylo v pořádku. Netušila jsem, proč se tak mračí, ale v duchu jsem si slíbila, že se v polévání pivem budu krotit.

Vrátila jsem se k výčepu, abych natočila piva těm, kterým jsem je nesla před příchodem vojáků. Když jsem zpod pultu vylovila dva čisté žejdlíky, krátce jsem se zadívala na Pauline, která toužebně hleděla ke dveřím.

Byl už téměř konec měsíce, moc nechybělo, jenže pořád bylo moc brzo na to, aby se Mikael stačil vrátit a ujet celou cestu z Civiky až sem. Jenže Paulinina nedočkavost vyubublávala s každým otevřením dveří. Poslední týden byla pobledlá, normální červeň jí zmizela z tváří a s ní i její obvyklá chuť k jídlu, a já přemýšlela, jestli člověk může

vážně onemocnět láskou. Natočila jsem žejdlíky po okraj a v duchu se modlila kvůli Pauline, aby příštím příchozím byl už opravdu Mikael.

Ať už jsi sebedál...

Vykulila jsem oči. Svaté zpěvy v hostinci? Jenže ta melodie zmizela tak rychle, jako kolem mě prolétla, a já už slyšela jen bujaré překřikování hostů. Dveře lokálu se rozlétly a moje oči se na ně upřely se stejnou nedočkavostí jako Paulininy, pověšily se na nově příchozího.

A pak mi ramena zklamaně poklesla, stejně jako jí. Moje kamarádka se zase soustředila na stůl, u něhož obsluhovala. Z její reakce jsem poznala, že jsou to jen další cizinci, ne Mikael. Když jsem se na ně zadívala líp, zpozorněla jsem. Viděla jsem, jak nově příchozí vstupují dovnitř, pátrají pohledy mezi hosty a ve všech koutech. Jeden stolek byl pořád prázdný, jen pár kroků od nich. Kdyby se rozhlíželi po prázdných místech, museli by ho hned vidět. Ucouvla jsem do stínu výklenku, abych si je mohla nepozorovaně prohlédnout. Jejich pohledy se zarazily na Paulininy zádech, zatímco moje kamarádka si povídala s postaršími pány v rohu.

„To je zajímavý páreček,“ prohodila Gwyneth, která se zjevila vedle mě.

Nemohla jsem popřít, že mě upoutali. Něco na tom, jak...

„Ten vlevo je rybář,“ spustila Gwyneth. „Silný ramena, vlasy vyšívající vod sluníčka, potřebujou vykartáčovat. Jizvy na rukách. Trochu moc vážnej. Nejspíš nedá moc velký spropitný. Ten blondák napravo bude nějaký kupec. Možná kožešník. Jak si pyšně neparuje, to takový dycky. A podívej na jeho ruce, ty nikdy nedržely udici ani pluh, leda luk a šíp. Nejspíš bude štedřejší. Nedostane se do města často a teď si chystá vyhodit z kopejtky.“

Zasmála bych se tomu, ale noví hosté mě pořádně upoutali. Lišili se od obvyklých Berdiných zákazníků jak postavami, tak vystupováním. Nepřipadali mi jako rybář a obchodník s kožešinami. Moje nitro mi našeptávalo, že tady mají jiné poslání, i když Gwyneth v tomhle měla mnohem víc zkušeností než já.

Ten, kterého pokládala kvůli tmavým vlasům se světlejšími, sluncem vybělenými pruhy a poškrábaným rukám za rybáře, mi na tako-

vou profesi připadal moc přemýšlivý. Nebyl jako rybáři, které jsem vídala tady ve městě. Měl v sobě nezvyklou kuráž, kterou vyzářovalo jeho držení těla. Jako by si byl jistý každým krokem, který učiní. Ty škrábance na ruku mohl získat mnoha způsoby, nejen od rybářských háčků a rybích kostí. Sama jsem si cestou sem pořídila podobné, jak jsem rozhrnovala trnité křoví. Vlasy, dlouhé a neudržované, mu splývaly na ramena. Ale třeba měl za sebou jen náročnou cestu a jinak se o ně stará.

Jeho plavovlasý druh měl podobně pevnou postavu, možná o pár centimetrů nižší a širší v ramenou. Vlasy mu sahaly jen k límci. Tvářil se vážně jako jeho přítel, ale navíc měl v sobě cosi zasmušilého, což kolem něj kalilo vzduch. Jako by nemyslel jen na vychlazený cider, ale i spoustu dalších věcí. Třeba to bylo jen vyčerpání po dlouhé cestě, anebo něco závažnějšího. Třeba přišel o práci a doufá, že si tady ve městě něco sežene? Že by proto oba tak váhali, jestli se mají usadit? Možná nemají peníze. Moje představitivost se rozběhla stejně divoce jako Gwynethina.

Dávala jsem se, jak ten tmavovlasý říká něco blondřákovi. Ukázal na prázdný stůl, oba se k němu posadili, ale nic víc mezi nimi nepadlo. Jako by je víc zajímalo jejich okolí než společný hovor.

Gwyneth do mě šťouchla. „Ještě chvíli na ně zírej, a vypadnou ti oči z důlků.“ Povzdychla si. „Na mě jsou moc mladý, zato pro tebe...“

Protočila jsem panenky. „Prosím tě.“

„Jen se na sebe podívej. Seš vzrušená jako kuň po běhu. A co? Dyť není žádný zločin koukat na mužský. Dají si voba dvakrát tmavej cider, uvidíš.“ Vzala si dva žejdlíky, které jsem natočila. „Já tohle vodnesu a ty je běž vobsloužit.“

„Počkej, Gwyneth!“ Jenže jsem věděla, že nepočká. Vlastně jsem za její poštouchnutí byla vděčná. Ne snad, že by měla pravdu a ti dva mě vzrušovali. Na to byli moc pomačkaní a špinaví. Zajímali mě, nic víc. Proč se nezapojit do Gwynethiny hry a nejt zjít, jestli budu obsluhovat rybáře a kožešníka? Vzala jsem další dva prázdné džbánky, poslední čisté, a zadoufala, že Enzo si s nádobím pospíší. Uvolnila jsem kohoutek a nechala tmavý cider natéct až po okraj. Cítila jsem přitom nepatrné zašimrání v žaludku.

Vzala jsem ucha obou žejdlíků do jedné ruky a vydala se lokálem, ale vtom jsem zahlédla Pauline. Ten politý zmetek, který předtím chytil mě, teď svíral její zápěstí. Sledovala jsem ji, jak se snaží ze všech sil zůstat zdvořilá, a zároveň se mu vykroutit. Voják se chechtal, užíval si pohled na to, jak se Pauline ošívá. Tvář mi zrudla horkem a téměř okamžitě jsem stanula po jejím boku. Zabodla jsem pohled do očí toho oplzlého mizery.

„Už jednou jsem vás varovala, pane. Podruhé neskončíte s politými kalhotami, ale rozbiju vám ty džbánky o hlavu. A teď přestaňte vyvádět jako idiot, začněte se chovat jako příslušník Královské gardy Jeho Veličenstva a dejte ty ruce pryč.“

Tentokrát se neozvalo žádné plácání do stehen, žádný burácivý smích. Celá místnost ztichla. Voják se na mě mračil. Zuřil, že jsem ho tak veřejně ponížila. Pomalu pustil Pauline, která se rozběhla do kuchyně. Já ho dál upřeně sledovala. Vojákovy nosní dírky se rozšířily. Napadlo mě, že asi váhá nad tím, jestli mě má v lokále plném lidí uškrtit. Srdce mi divoce bušilo, ale donutila jsem ho zpomalit a přiměla své rty roztáhnout se v pomalém pohrdavém úsměvu.

„Bavte se dál, prosím,“ pronesla jsem k ostatním hostům neurčitě a rychle se otočila, abych se s tím chlapem už nemusela bavit. Po pár krocích jsem zavrávala u stolu nově příchozích. Ty upřené pohledy mě znejistily, dech mi uvízl v krku. Jejich intenzita byla takhle zblízka mnohem nápadnější. Na okamžik jsem strnula. Rybářovy ledově modré oči se zabodávaly přímo do mě, kožešnickovy hnědé byly víc než zneklidňující. Netušila jsem, jestli jsou rozzlobené, nebo ohrožené. Pokusila jsem se zamaskovat svůj nemotorný příchod a získat nad nimi navrch.

„Jste tu noví, co? Vítejte. Musím vás varovat, vždycky tu tak živo nebývá, ale dobrá zpráva je, že za dnešní povyražení neúčtujeme příplatek. Doufám, že tmavý cider bude podle vašeho gusta. Usoudila jsem, že vypadáte na něj.“ Postavila jsem pití na stůl. Oba na mě mlčky zírali.

„Ujišťuju vás, že jsem džbánek ještě nikomu o hlavu nerozbila. Prozatím.“

Kožešnickovy oči se přimhouřily. „To je uklidňující.“ Natáhl se po žejdlíku a přiložil si ho ke rtům, ale nespouštěl ze mě tmavé oči, ani

když začal pít. V hrudi se mi rozlily horké pramínky. Mladík odložil džbánek a konečně se mile, spokojeně usmál, takže jsem si mohla vydechnout. „Cider je dobrý,“ prohlásil.

„To je eislandeský přízvuk? *Vosé zsa tevou de mito loje?*“

Ruka s džbánkem mu bouchla o stůl, až se cider přelil přes okraj. „Ne,“ odpověděl pevně.

Ne co? Že to není ten přízvuk, nebo že nepřijel z dálky? Zdálo se mi, že ho moje otázka rozrušila, a tak jsem nenaléhala.

Otočila jsem se k rybáři, který zatím nepromluvil. Měl tvář, která by podle mě působila mile, kdyby se upřímně usmál. Jenže na rtech mu místo toho pohrával potměšilý úšklebek. Pozoroval mě a já se naježila. Pokud se mu nelíbilo, jak jsem se zachovala k vojákovvi, tak ať si poslouží. Já se za to omlouvat nebudu. Teď byla s proslovem řada na něm. Aspoň by mohl poděkovat za cider.

Pomalů se naklonil nad stůl. „Jak jste to věděla?“

Jeho hlas mě zasáhl jako herda do zad, vyrazil mi dech z plic. Zírala jsem na něj a snažila se vzít rozum do hrsti. Ten zvuk se mi rozléhal v uších. Byl děsivě známý a zároveň nový. *Věděla jsem, že jsem ho ještě nikdy neslyšela.* Jenže já ho slyšela.

„Věděla?“ opakovala jsem udýchaně.

„Že si dáme cider?“

Pokusila jsem se svůj zmatek zamaskovat rychlou odpovědí. „Vlastně to poznala Gwyneth. Druhá servírka. Takhle se baví a většinou je v tom moc dobrá. Kromě nápojů hádá taky profese. Podle ní jste rybář a váš přítel obchoduje s kožešinami.“

Zjistila jsem, že nedokážu ovládat svůj hlas, slova se mi vpíjela do sebe. Kousla jsem se do rtu a přiměla se zmlknout. Ani ta příhoda s vojákem mě neproměnila v užvaněnou husičku. Jak to, že se to povedlo těmhle dvěma?

„Díky za cider, *slečno*...?“ Obchodník udělal významnou pauzu.

„Slyším na Liu,“ odpověděla jsem. „A vy jste?“

Připadalo mi, že se rozmýšlí, než konečně odpověděl: „Kaden.“

Otočila jsem se k rybáři a čekala na jeho představení. Ten místo toho poválel moje jméno na jazyku jako zrnko kukuřice, které mu předtím uvízlo mezi zuby. „Lia. Hm.“ Pomalu si zamnul týdenní strniště.

„Kaden a...?“ pobídla jsem ho a se stisknutými zuby se usmála. Budu dál zdvořilá, i kdyby mě to mělo zabít. Dneska jsem si nemohla dovolit další scény s hosty, zvlášť když jsem v zádech cítila Berdin pohled.

Jeho chladný pohled se zvedl k mým očím a naklonil bradu ke straně, jako by mě vyzýval k souboji. Kolem očí se mu rozprostřely jemné vějířky vrásek, když odpověděl. „Rafe.“

Snažila jsem se nevšímat si horkého uhlíku, který mi doutnal v břicho. Jeho tvář v úsměvu možná nebyla laskavá, ale rozhodně působivá. Cítila jsem, jak mi hoří spánky, a modlila se, aby to v tlumeném světle lokálu neviděl. To jméno bylo ve zdejším kraji neobvyklé, ale líbila se mi jeho jednoduchost.

„Co vás sem dneska přivedlo, Kadene a Rafe?“ Zarecitovala jsem jim Berdinu nabídku, ale místo toho se mě oba zeptali na dívku, které jsem se předtím zastala.

„Připadá mi na práci v hostinci moc mladá,“ poznamenal Kaden.

„Je jí sedmnáct jako mně. Ale určitě je v mnoha ohledech mnohem nevinnější.“

„Ale?“ vyhrknul Rafe krátkou pobídku k rozvinutí mé poznámky.

„Pauline má něžné srdce,“ odpověděla jsem. „Kdežto já se naučila být vůči hrubostem a neomalenostem tvrdá.“

Ušklíbl se. „Ano, to vidím.“ Místo abych mu odsekla, jak mě k tomu jeho poznámka vybízela, pomyslela jsem si, že jeho úsměv je odzbrojující, a zapoměla jsem, co jsem měla na jazyku. Soustředila jsem svou pozornost zase na Kadena. Ulevilo se mi, že zírá do džbánku místo na mě, jako by byl ponořený v zamyšlení.

„Doporučuju vám dušené rybí maso se zeleninou,“ navrhl jsem. „Zřejmě tu patří k nejoblíbenějším.“

Kaden vzhlédl a vřele se usmál. „Pak si ho dám, Lio.“

„Pro mě zvěřinu,“ požádal Rafe. To mě nepřekvapilo. Najdu mu nějaký tužší kousek. Pořádné žvýkání mu aspoň setře z tváře ten úšklebek.

Vedle mě se najednou objevila Gwyneth. „Berdi chce, abys jí pomohla v kuchyni. *Hned*. Já pány obsloužím.“

Obě jsme věděly, že Berdi rozhodně nemůže chtít, abych jí v ku-

chyni pomohla něco vařit nebo krájet. Ale mlčky jsem přikývla a nechala Rafea a Kadena na starosti Gwyneth.

Po zbytek večera jsem zůstala v kuchyni, kde jsem si vyslechla Berdinu tlumenou, ale rozhorlenou přednášku, jak je nebezpečné poštvat si proti sobě vojáky. Statečně jsem hájila spravedlnost a slušnost, jenže Berdi se zastávala praktických věcí, jako je například přežití. Opatrně se vyhýbala slovu *princezna*, protože Enzo byl opodál, ale mně bylo jasné, co mi chce říct: Že tady na moje postavení a hrdost kálí pes a že bych se radši měla naučit držet jazyk za zuby.

Zbytek večera mě Berdi vystřídala v roznášení jídel. Občas se objevila v kuchyni, aby mi dala pokyny nebo aby přidělala další porce dušené ryby. Postarala se, aby všichni vojáci dostali přidáno – na účet podniku. Opovrhovala jsem jejím oportunistickým jednáním a zuřivě krájela cibuli.

Když jsem třetí cibuli rozsekala na kaši a můj hněv trochu vyprchal, vrátila jsem se v myšlenkách k Rafeovi a Kadenovi. Už se nedozvím, jestli je jeden rybář a druhý obchoduje s kožešinami. Teď jsou nejspíš pryč a já je už nikdy nevidím. Myslela jsem na Gwyneth a její flirtování s hosty, její schopnost manipulovat s nimi, jak se jí zachce. Povedlo se jí to i s touhle dvojicí?

Vzala jsem z košíku hrbolatou oranžovou hlízu brambory a položila ji na prkýnko. Proměnila se v kaši rychleji než cibule, až na to, že její kousky neovladatelně odletovaly na podlahu.

KAPITOLA DESÁTÁ

Ke konci večera, když se Pauline vrátila do našeho domku a Enzo i Gwyneth odešli domů, jsem unaveně drhla poslední špinavý kastrol od dušené směsi, v němž zůstávaly tvrdohlavě připravené kousky jídla ke dnu.

Připadala jsem si, jako bych se ocitla zpátky v citadele a poslali mě za trest do mé komnaty. Pronásledovaly mě vzpomínky na moje poslední domácí vězení a do očí se mi tlačily slzy. *Už ti to nebudu znovu opakovat, Arabello!* hřímal otec. *Budeš držet jazyk za zuby!* Obličej měl rudý a mě napadlo, jestli mě neuhodí, ale ne, jen vyběhl pryč z mého pokoje. Měli jsme večeri pořádanou pro celý dvůr, byli tam všichni otcovi ministři. Proti mně seděl kancléř v kabátci se stříbrným lemováním. Na ruku měl tolik prstenů, že jsem nechápala, jak může držet vidličku. Když se hovor stočil k omezování rozpočtu a opileckým vtípům o tom, že tedy posadíme dva vojáky na jednoho koně, vložila jsem se do toho s poznámkou, že kdyby členové vlády prodali svoje šperky, možná by to státní kasu naplnilo tak, že by rozpočet byl v přebytku. Samozřejmě jsem se přitom musela podívat na kancléře a zvedla jsem k němu sklenku, abych si pojistila, že mě v opileckém obluzení všichni pochopí. Jenže tuhle pravdu můj otec slyšet nechtěl, aspoň ne ode mě.

Uslyšela jsem šramot a zvedla oči. Uviděla jsem unavenou Berdi, jak se šourá přes kuchyň. Přitvrdila jsem ve svém úsilí vydrbat hrnec.

Berdi došla ke mně a zůstala mlčky stát vedle. Čekala jsem, že mě zase začne kárat, ale místo toho mi zvedla bradu, abych se na ni podívala. Pak mi tiše sdělila, že jsem měla právo toho drzého vojáka pokárat a že je ráda, že jsem to udělala.

„Když ale takový tvrdý slova vyjdou z úst holky jako ty, ne starý čarodějnice jako já, mužský ego to spíš popíchne, než aby to uhasilo vášně. Musíš bejt vopatrná. Měla jsem starost stejně vo tebe jako vo sebe. Jenže to neznamená, že se to nemělo stát, a dobřeš udělala, že ses vozvala. Promiň, že jsem tě musela vokřiknout.“

Hrdlo se mi stáhlo. Když jsem si pustila pusu na špacír před rodiči, nikdy neřekli, že jsem udělala něco dobře, natož aby se mi omluvili. Zamrkala jsem. Škoda, že zrovna nekrájím cibuli, abych na ni mohla svést svoje pálící oči. Berdi mě přitáhla do náruče a podržela mě tam tak dlouho, abych se stačila dát dohromady.

„Byl to dlouhej den,“ zašeptala. „Běž si vodpočinout. Já to tady dodělám.“

Přikývla jsem, protože jsem si nevěřila, že dokážu promluvit.

Zavřela jsem za sebou dveře do kuchyně a vydala se po schodech vytesaných do kopce za hostincem. Noc byla klidná. Měsíc vykukoval mezi stuhami mlhy stoupající od zálivu a zase se za něj schovával. Bylo chladno, ale mě hřála Berdina slova.

Když jsem došla na poslední schod, shrnula jsem si čepec z hlavy a nechala rozpuštěné vlasy sklouznout na ramena. Když jsem si znovu přehrávala v paměti Berdina slova, naplňovala mě spokojenost. Zamířila jsem po pěšině za slabou září za oknem domku, která byla mým majákem. Pauline už nejspíš tvrdě spí a zdá se jí o Mikaelovi, o tom, že jí jeho paže svírají tak pevně, až už si nebude muset nikdy dělat starosti, že by jí ještě někdy opustil.

Při chůzi temnou zahradou jsem si vzdychla. Moje sny, pokud jsem si je vůbec pamatovala, byly nudné a nezajímavé. Rozhodně se mi nezdálo o ničí náruči, v níž bych ležela. Tyhle sny jsem si musela sprádat během bdění. Slaný větřík zašustil listy přede mnou a já si zamnula paže, abych se zahřála.

„Lio.“

Nadskočila jsem leknutím a prudce se nadechla.

„Pššt, to jsem jen já.“ Ze stínu velkého dubu se vynořil Kaden.
„Nechtěl jsem tě vyděsit.“

Strnula jsem. „Co tady děláš?“

„Čekám na tebe.“

Popošel blíž. V hostinci mi možná připadal neškodný, ale proč se za mnou plíží ve tmě? Dýku jsem měla zastrčenou pod vestičkou. Objala jsem si tělo a šátrala prsty po boku, až jsem ji pod tenkou látkou ucítila, a ucouvla jsem od něj.

Všiml si mého pohybu a zarazil se. „Jen jsem se chtěl ujistit, že se dostaneš v bezpečí domů,“ ozval se. „Já je znám – vojáky jako ten, kterého jsi v hostinci ponižila. Jejich paměť je dlouhá a pýcha veliká.“ Váhavě se usmál. „A taky jsem ti chtěl povědět, že jsem obdivoval, jak jsi to zvládla. Předtím jsem ti to nestačil říct.“ Odmlčel se, a když jsem neodpovídala, zeptal se: „Můžu tě zbytek cesty doprovodit?“

Nabídl mi rámě, ale já ho nepřijala. „To tady na mě celou dobu čekáš? Myslela jsem, že už budeš dávno na cestě z města.“

„Zůstávám tady. V hostinci už nebyl volný pokoj, ale majitelka mi velkoryse nabídla místo na půdě stodoly. Měkká matrace bude po spaní na tvrdé zemi příjemnou změnou.“ Usmál se a pokrčil rameny. „I když přitom budu muset poslouchat hýkání oslů.“

Takže on je náš host. A tak pozorný. Navíc platící, takže by správně měl dostat místo v našem útulném, i když trochu vlhkém domku. Napjaté paže mi poklesly. „A co tvůj přítel?“

„Přítel?“ Naklonil chlapeckým pohybem hlavu ke straně, gestem, které jeho ovládaným pohybům hned ubralo léta. Prsty si odhrnul zatoulaný pramínek plavých vlasů. „Aha, on. Ten tu zůstává taky.“

Žádný obchodní s kožešinami to nebyl, tím jsem si byla jistá. Neživil se stahováním zvířat z kůže. Jeho pohyby byly tiché a úsporné, takže by mohl být lovcem, ale jeho oči... ano, jeho oči. Byly vřelé a zastřené, pod jejich klamně klidným povrchem všechno vřelo. Byly zvyklé na jiný způsob života, i když jsem si neuměla představit na jaký.

„Co tě přivádí do Terravinu?“ zeptala jsem se.

Než jsem stačila reagovat, natáhl se a chytil mě za ruku. „Pojď se projít k vašemu domku,“ navrhnul. „A já ti cestou povím o...“

„Kadene?“

Odtáhla jsem ruku a oba jsme se otočili za hlasem, který zazněl ze tmy. Jen kousek za námi se na cestičce rýsovala Rafeova nezaměnitelná silueta. Objevil se za námi bez varování, pohyboval se pokradmu jako kočka. Když přišel blíž, rozeznala jsem rysy v jeho obličejí.

„Co se děje?“ zeptal se podrážděně Kaden.

„Ta tvoje nervózní klisna kopá do hrazení. Než něco provede, měl bys...“

„*Hřebec*,“ opravil ho Kaden nedůtklivě. „Když jsem odcházel, byl v pořádku.“

Rafe pokrčil rameny. „Tak teď není. Asi ho rozrušilo to neznámé místo.“

Kaden zavrtěl hlavou, povzdychl si a vyrazil zpátky ke stájím, za což jsem mu byla vděčná. Berdi by nebyla ráda, kdyby jí jeho kuň zničil stání, nehledě na to, že jsem si dělala starosti o naše krotké osly a o to, jak by vedle tak zuřivého souseda mohli dopadnout. Začala jsem je mít dost ráda. Byli venku v přístěnku, ale od stáje s ostatními zvířaty je oddělovala jen tenká stěna.

Kaden za okamžik zmizel ve tmě a my s Rafem zůstali rozpačitě stát. Lehký větřík zvedal listy na zemi mezi námi. Odhrnula jsem si vlasy z očí a všimla si změn v Rafeově vzhledu. Učesal se a stáhl si vlasy dozadu stužkou. Čerstvě vydrbaný obličej se mu v měsíčním světle leskl. Lícní kosti měl ostře řezané, pleť opálenou a oblékl si čistou košili. Mlčky na mě zíral a zůstával naprosto nehybný. Jako by to měl ve zvyku.

„To jsi jeho koně nemohl uklidnit sám?“ zeptala jsem se konečně.

Koutek úst se mu zvlínil úsměvem, ale odpověděl mi vlastní otázkou.

„Co ti Kaden chtěl?“

„Jen se ujistit, že se dostanu bezpečně domů. Dělal si starosti s tím vojákem, kterého jsem urazila.“

„Měl pravdu. V noci je to tady nebezpečné, zvlášť když jsi sama.“

Snaží se mě naschvál vyděsit? „Nejsem sama, tady všude je na doslech spousta lidí.“

„Vážně?“ Rozhlédl se, jako by se snažil spatřit ty lidi, o kterých jsem mluvila. Pak jeho oči zase ulpěly na mně a já ucítila, jako by se mi pod žebry něco zauzlovalo.

Popošel o krok blíž. „Samozřejmě máš pod vestou ten svůj nožik.“
Cože? Jak ví o mé dýce? Měla jsem ji nenápadně upevněnou na boku. Prozradila jsem se, když jsem se jí bezděčně dotýkala? Všimla jsem si, že Rafe je o hlavu vyšší než já. Vysunula jsem bradu.

„Není to žádný nožik, ale dýka. Patnáct čísel dlouhá čepel. Dost dlouhá, abych s ní mohla někoho zabít, když povedu ránu obratně.“

„A umíš to s nožem?“

Jedině když útočím na nehybné dveře. „*A jak*,“ pochválila jsem se.

Rafe na to nic neřekl, jako by na něj moje dýka a schopnosti neudělaly žádný dojem.

„Tak dobrou noc.“ Otočila jsem se k odchodu.

„Lio, počkej.“

Zarazila jsem se zády k němu. Zdravý rozum mi napovídal, abych vyrazila pryč. *Rozběhni se, Lio. Bud' v pohybu.* Tahle varování jsem slyšela celý život. Od matky. Otce. Bratrů. Dokonce i od rádce. Od všech, kdo to se mnou mysleli dobře. *Bud' v pohybu.*

Jenže já se nehýbala. Možná za to mohl jeho hlas. To, jak vyslovil mé jméno. Anebo jsem v sobě jen cítila vědomí, že někdy mám pravdu. Moje impulsivní reakce mě občas postrčí riskantním směrem, ale to ještě neznamená, že ten směr není správný. Možná to byl pocit, že se právě stane něco neskutečného. Hrůza a dychtivost propojené dohromady.

Otočila jsem se a setkala se s jeho pohledem. Cítila jsem z něj nebezpečí, horko, ale nechtělo se mi odtrhnout zrak. Čekala jsem, až promluví. Popošel o krok blíž ke mně, takže prostor mezi námi se zmenšil asi na metr. Rafe ke mně natáhl ruku a já roztřeseně ucouvla, ale pak jsem zjistila, že mi jenom podává čepec. „Tohle ti upadlo.“

Držel ho v ruce a čekal, až si ho vezmu. K průsvitné krajce se přichytilo pár suchých listů.

„Děkuju,“ zašeptala jsem a natáhla se, abych si ho od něj vzala. Moje prsty se otřely o jeho, ale držel svou kořist pevně. Pohlédla jsem mu do očí, jako bych se chtěla zeptat na důvod toho sevření, a poprvé jsem v jeho brnění spatřila skulinu. Jeho tvrdý výraz změkčila vráska mezi obočím a v obličejí se mu mihla nerozhodnost. Pak se

mu hrudník neznatelně nazdvihl – hlubokým nádechem, jako bych ho přistihla v okamžiku, kdy se přestal hlídat.

„Mám to,“ ozvala jsem se. „Můžeš jít.“

Rafe čepec pustil, chvatně mi popřál dobrou noc, prudce se obrátil a zmizel na cestě.

Byl rozrušený. Kvůli mně. To jsem spíš cítila, než viděla. Jeho neklid byl téměř hmatatelný, šimral mě na krku. Jak to? Co jsem udělala? Netušila jsem, ale zírala jsem do temné prázdnoty na cestě, kde se ztratil, dokud vítr nezachrastil větvemi nad mou hlavou a nepřipomněl mi, že je pozdě, jsem sama a les kolem je tak nebezpečně temný.

KAPITOLA JEDENÁCTÁ

ZABIJÁK

Žádná druhá šance už možná nebude.

A přece jsem si tuhle nechal proklouznout mezi prsty.

Hodil jsem sedlem proti zdi. Můj spolunocležník si zabral matraci ve druhém rohu. Přinejmenším místa tu bylo až až. Už teď mi zvedl mandle – nějaký venkovský balík, který si po dvou skleničkách troufá na princeznu. Tyhle typy jsem znal. Spřátelit se s ním byla chyba, jenže v hostinci stejně nebyly žádné volné pokoje, takže bych s ním zřejmě skončil na téhle půdě tak jako tak.

Ubytování to bylo hodně strohé. Jen střecha nad hlavou, tenké holé matrace, které jsme si sem museli přinést z komory sami... aspoň že stodola nepáchla. Zatím. Taky jsem musel uznat, že jídlo v hostinci bylo mnohem lepší než vychrtlá veverka opečená nad ohněm. Taky už jsem měl po krk toho, že jsem si musel koženou lahev plnit vodou z potoků.

Doufám, že tmavý cider bude podle vašeho gusta.

A byl. Nevím, co jsem čekal, ale rozhodně ne ji. Zamnul jsem si žebra pod košilí, abych si připomněl tu spoustu bití. Byla to už spousta let, jenže každý z těch výprasků byl v mých vzpomínkách pořád živý. Šlechta, kterou jsem znal, byla zbabělá a lačná, jenže u ní jsem nic takového nepozoroval. S tím vojákem si poradila dobře. Bránila svou kamarádku, jako by za sebou měla celou armádu. Byla vyděšená. Viděl jsem, jak se jí džbánky třesou v ruce. Ale nedovolila, aby ji strach zarazil.

Ale i tak. Princezna je princezna a její povýšená arogance se stejně projevila. Musím si na to vzpomenout, až nastane ten pravý čas. Neexistoval ale důvod, proč bych si nemohl užívat pohodlí hostince a dalších radovánek ještě pár dní, než dokončím svou práci. Měl jsem spoustu času. Griz a ostatní mě nebudou čekat dřív než za měsíc. Nemusím ho strávit o samotě po jídáním veverek, když můžu zůstat tady. Vykonám svůj úkol, až nastane pravý čas. Komizar se na mě mohl vždycky spolehnout, a tentokrát to nebude jiné.

Stáhl jsem si boty a sfoukl plamínek lampy. Nůž jsem si zasunul pod okraj matrace tak, abych se k němu snadno dostal. Kolikrát už jsem s ním prořízl anonymní hrdla? Jenže tentokrát jsem znal jméno své oběti, nebo aspoň to, které sama používala. *Lia*. Jak nekrálovské jméno. Zajímalo by mě, proč si ho vybrala.

Lia. Jako šepot ve větru.

KAPITOLA DVANÁCTÁ

PRINC

Řekl jsem Svenovi, že ji nejspíš ani neoslovím, jenže od chvíle, kdy jsem ji spatřil stavět se na zadní, jako by na ničem jiném na světě nezáleželo, jsem po ničem jiném netoužil. Chtěl jsem jí dát takovou lekci, že by při ní zrudly i uši mého zkušeného otce. Toužil jsem prozradit její totožnost v místnosti plné lidí, a přece jsem seděl mlčky a nechal ji, aby mi recitovala nabídku místních pokrmů. Princezna Arabella, První dcera rodu Morrighan, pracující jako číšnice v hostinci.

A zřejmě ji to i bavilo. Nesmírně.

To mě možná vytáčelo nejvíc. Zatímco já se za ní hnal a dělal si starosti, jestli se nestala kořistí zvěře nebo banditů, ona si tady hrála na servírku. Každopádně znamenala potíže a ten den, kdy jsem unikl našemu sňatku, jako bych se vyhnul otrávenému šípu. Prokázala mi laskavost. Málem jsem se rozesmál, když jsem si vzpomněl na otcův návrh, že si po svatbě můžu pořídit milenku. Tohle děvče by dokázalo, že by toho celý dvůr a polovina armády hořce litovaly.

Přetočil jsem se, zabušil na hrbolitou matraci a zadoufal, že to mého společníka probere. Sám se tady hlučně ukládal k spánku nejmíň hodinu, než zhasnul lucernu. Viděl jsem ho, jak ji v hostinci pozoroval, doslova ji svlékal ze šatů od chvíle, kdy vešla do lokálu.

Když jsem ji poprvé spatřil, taky mě to překvapilo. Její obličej vůbec nebyl tak ztrhaný a zakyslý, jak jsem si to představoval tu spoustu kilometrů na cestě. Moje výmluvnost se scvrkla na nulu, když jsem ji

spatřil vejít. Byl jsem skoro přesvědčený, že to není ona, jenže když jsem ji uslyšel promluvit, bylo to jasné. Poznával jsem její kuráž, její temperament. Věděl jsem to, sotva jsem uslyšel, jak usadila toho vojáka několika dobře mířenými slovy. Když jsme se posadili, všiml jsem si, že můj nový přítel ji uchváceně pozoruje. Koukal po ní jako panter po holubici. Nejspíš si ji chtěl dát jako dezert. Málem jsem pod ním podkopnul židli.

Pokud budu mít jen trochu štěstí, ten balík bude už zítra pokračovat v cestě a zapomene na to, jak se mu zalíbila zdejší čišnice. Když jsme se vzdálili z lokálu a on se odebral na záchod, prohlédl jsem si jeho věci. Všechny byly neurčité, nevypovídaly nic o kraji ani o profesi. Vůbec nic. Ani jeho sedlová brašna, pochva, otěže nebo houně. Vůbec nic, ani ta nejmenší ozdoba na koňském nánosníku. Náhodou, nebo úmyslně?

Znova jsem se překulil. Nedokázal jsem najít vhodnou polohu. Takže jsem ji viděl. A teď co? Řekl jsem Svenovi, že s ní nebudu mluvit, jenže to už jsem porušil. Chtěl jsem ji veřejně ponížit, a to jsem neudělal. Chtěl jsem jí povědět v soukromí, co vím, ale to jsem nemohl. Nic nedopadlo tak, jak jsem si plánoval.

KAPITOLA TŘINÁCTÁ

„Proč jsi mě nezbudila, když jsi včera večer přišla?“

Stála jsem za Pauline, když se dívala do zrcadla, a hleděla na její zastřený obraz. Sklo bylo kropenaté léty, nejspíš odložené do domku, protože už nemohlo sloužit hostům. Já ale s potěšením viděla, že se do Paulininy tváři vrátilo trochu červeně. Pročesávala si medové kadeře dlouhými tahy kartáče, zatímco já vytahovala ze skříně svůj jezdecký úbor.

„Bylo pozdě a ty jsi tak tvrdě spala. Nemělo smysl tě budit.“

Její tahy hřebenem zpomalily, zaváhala. „Je mi líto, že jste se s Berdi pohádaly. Ona se vážně snaží...“

„S Berdi je to v pořádku, Pauline. Neboj se. Když jsi odešla, probraly jsme to. Ona chápe, že...“

„Musíš to brát tak, Lio, že Terravin není Civica. Tady na vojáky nedohlží tvůj otec a jeho vláda. Berdi dělá, co může.“

Otočila jsem se k přítelkyni, abych se na ni obořila, jak mi v nitru zase probublal hněv, ale pravdivost jejích slov způsobila, že mi ta slova uvízla v hrdle. Měla pravdu. Můj otec jen zřídka opouštěl pohodlí Civiky a jeho ministři zrovna tak. Otec vládl na dálku a organizoval věci jako můj snatek, aby vyřešil svoje problémy. Kdy naposledy cestoval po své říši a hovořil s někým jiným než s obyvateli Civiky? Jedině viceregent a jeho malý průvod občas cestoval mimo hlavní město, ale jen na diplomatické cesty do Menších království.

Rozklepla jsem před sebou kalhoty a pokusila se je uhladit. Obě jsme se zadívaly na roztržené koleno a roztřepaná vlákna v desítkách děr, které se začínaly rozjíždět.

„Máš pravdu, Pauline. Terravin není *vůbec* jako Cívica.“

Vyměnily jsme si úsměvy s vědomím, že podobné hadry by se v Cívici nesnesly ani na dvoře, a nechaly jsme doznít i to nevyřčené. Věděly jsme, že můj otec po třiceti letech na trůně už svoje království *vůbec* nezná. Některé věci šlo líp vidět z dálky, než když je měl člověk rovnou pod nosem.

Oblékly jsme se, zastrčily si košile do kalhot a natáhly si holínky. Já si vsunula za opasek nůž a oblékla si měkkou koženou vestu, která ho skryla. *Patnáct centimetrů oceli*. Usmála jsem se. Uvěřil mi to? Ve skutečnosti to nebylo ani deset, i když krásně vyvážených. A jak říkala teta Bernette, při popisu zbraní, vítězství a částí těla se přehánění vždycky snese. Nosila jsem tu drahokamy zdobenou dýku spíš jako vzpomínku na bratry než kvůli ochraně, ale neškodilo, pokud si Rafe myslel něco jiného. Walther mi vždycky ostříl čepel a byl hrdý na to, jak jsem dokázala útočit na dveře. Teď bylo ostření na mně. Dotkla jsem se pochvy, abych se ujistila, že mi pořád visí po boku, a napadlo mě, jestli se po mně mým bratrům stýská tak jako mně po nich.

Když byl hostinec trvale plný, neměly jsme ráno co uklízet, a tak nás Berdi poslala na loveckou výpravu do ostružiní. Byla to vítaná změna a já byla ráda, že se Otto, Nove a Deici občas dostanou ven, i když mi bylo jasné, že jsou spokojení, když můžou zůstat v ohradce, kde dostávají pravidelně seno i poznámky procházejících (které pravidelně obstarával Enzo).

Cestou jsme měly vyzvednout Gwyneth. Ta nám ukáže cestu do Dáblovy rokle, kde byly ostružiny nejhustší. Ani ne za dva týdny měl být svátek, takže Gwyneth chystala ostružinové koláčky, marmelády a zákusky. A Berdi, jak nám Gwyneth potutelně prozradila, potřebovala ostružiny na víno, které by nahradilo lahve vypité při loňském svátku.

Říkala jsem si, na co jsou ty tmavé bedny, narovnané v rohu sklepa. Zřejmě kupci rok co rok přispívali něčím zvláštním a Berdi k tomu dodávala speciality z ostružin. Tradice. Taková tradice, na jakou jsem se mohla těšit.

Zapletla jsem Pauline vlasy a pokusila se je omotat kolem hlavy, jenže jsem to neuměla, a tak jsme se nakonec spokojily s prostým, ale úhledným copem uprostřed hlavy. Pak jsme si vyměnily místa a ona udělala totéž pro mě, jenže se jí podařilo zaplést složitější čůpky za zlomek času. Začala je plést na spáncích a nakonec je spojila na mém temeni, a navíc obratně spojila uvolněné pramínky, což změkčilo dojem celého účesu. Při práci si prozpěvovala. Napadlo mě, že si asi vybavuje sny o Mikaelovi z předchozí noci. Jenže vtom jsem v jejím prozpěvování zaslechla podivnou notu. Jako by v mých vlasech objevil něco, co tam nemá co dělat. Třeba velkou tlustou veš.

„Co je?“ vyhrkla jsem polekaně.

„Jen jsem si vzpomněla na ty dva mladíky ze včerejška. Jak zaraženě vypadali, když tě Berdi povolala do kuchyně! Zřejmě máš obdivovatele.“

„Myslíš Kadena a Rafea?“

„Cože? Ty znáš jejich jména?“ Zarazila se a zatahala mě za vlasy, až jsem bolestí zamžikala.

„Pouhá zdvořilost, když jsem je obsluhovala.“

Pauline se naklonila, aby si byla jistá, že ji na straně v zrcadle uvidím, a nápadně zakoulela očima. „Nevšimla jsem si, že by ses ptala na jména i starých plešatých řezníků. A co ten třetí? Taky víš, jak se jmenuje?“

„Jaký třetí?“

„Ty sis ho nevšimla? Přišel hned po těch dvou. Hubený špinavý trhan. Hodně po tobě házel pohledy.“

Snažila jsem se vybavit si někoho takového, jenže jsem byla tak zaujatá tím neomaleným vojákem a pak obsluhováním Kadena a Rafea, že jsem si vůbec nevšimla, jestli po nich vstoupil do hostince ještě někdo. „Ne, nevím o něm.“

Pauline pokrčila rameny. „Nezdržel se dlouho. Ani nedopil cider. Ale ten Kaden a Reef se zdrželi pořádně. Nepřipadali mi jako vyděšení králíci.“

Věděla jsem, že naráží na Charlese a další chlapce, o kterých jsem jí vyprávěla, že se mi vyhýbají. „Rafe, ne Reef,“ opravila jsem ji.

„Aha... *Rafe*. Líbil se ti víc než ten druhý?“

Strnula jsem. *Líbil?* Teď byla s protočením panenek řada na mně. „Oba byli drzí a troufalí.“

„Copak? Že by se Tvé královské Výsosti nelíbilo, když se někdo nechová jako vyplašený králík?“

„Pauline, ještě jednou mě takhle zataháš za vlasy, a uškrtním tě! Co to do tebe vjelo?“

„Jen se tě snažím chránit,“ odsekla mi. Moje výhrůžka s ní ani nehнула. „Jako ty mě včera, i když bych se tomu vojákovu dokázala klidně ubránit sama.“

Povzdychla jsem si. „Obě máme svoje silné stránky. Ty jsi trpělivá až k zbláznění, což někdy vypadá jako nevýhoda. Já na druhou stranu trpělivostí neoplývám, což se hodí jen při výjimečných příležitostech.“ Rezignovaně jsem pokrčila rameny a Pauline se ušklíbla. Rychle jsem dodala: „Ale jak mi podle tebe prospěje, když budu plešatá?“

„Jen se tě snažím chránit před tebou. Viděla jsem tě, jak ses s nimi včera tvářila.“ Její ruce mi klesly na ramena. „Chci, aby ses přestala bát, Lio,“ pronesla vážně. „Ti dobří nikdy nevezmou nohy na ramena.“

Ztěžka jsem polkla. Chtěla jsem se odvrátit, ale dívala se mi v zrcadle přímo do očí. Pauline mě tak dobře znala. Před ostatními jsem svoje obavy mohla skrývat pod ostrými slovy a drzým chováním. Kolikrát mě viděla, jak se v temném ohybu chodby v citadele snažím ovládnout svůj dech po zvlášť ošklivém výstupu s rádcem? Třeba když mi vyčítal, že jsem neschopná ve studiu, postrádám společenský takt, nebo něco jiného, co jsem podle mínění ostatních nezvládala? Nebo když jsem stála u okna ve své komnatě, zírala do prázdna a snažila se mrkáním zahnat slzy po některém z otcových strohých pokárání? Nebo když jsem se zamkla v šatně a Pauline mě přes dveře slyšela brečet. V posledních letech jsem si nedávala moc pozor na pusy, a čím víc se mě snažili umlčet a postavit do latě, tím víc jsem toužila být slyšet.

Paulininy ruce mi sklouzly z ramen. „Myslím, že oba vypadali dobře,“ připustila jsem. Slyšela jsem ve vlastním hlase falešný tón. Ve skutečnosti mi oba připadali víc než přitažliví, a jak by ne? Jsem mladá holka, ne mrtvola. Jenže i když se mi z nich rozbušilo srdce, zároveň mi z nich naskakovala husí kůže.

Pauline pořád čekala, až dodám něco dalšího. Zřejmě jí to nepřipadalo jako dostatečné přiznání, a tak jsem dodala něco, o čem jsem věděla, že toho budu brzo litovat. „Možná se mi vážně jeden z nich líbí víc.“

I když jsem si tím sama nebyla úplně jistá. Jeden z nich mě *zajímal* víc, ale nevěděla jsem, jestli je to totéž, jako by se mi víc líbil. Ale v noci se podivným způsobem vracel do mých snů. Jeho tvář se v nich objevovala a zase mizela jako tvář přízraku, nořila se ze stínů hlubokého lesa mezi troskami dávné stavby, jeho oči zářily uprostřed praskajících plamenů.

Sledoval mě, kamkoli jsem šla, *bledal mě*, jako bych uloupila nějaké tajemství, které patřilo jen jemu. Ty sny byly zneklidňující, ne takové, jaké se zdály Pauline o Mikaelovi. Možná za to mohla jen Berdina těžká jídla, jenže když jsem se ráno probudila, moje první myšlenka patřila jemu.

Pauline se usmála a upevnila mi konce copů stužkou. „Na Tvou Výsost už netrpělivě čeká ostružiní.“

Když jsme sedlaly hýkající trojici, z hostince vyšel Kaden. Ráno Berdi podávala prostou snídani – tvrdý sýr, vejce natvrdo, uzené sledě, ovesnou kaši, čerstvý chléb a cikorku k pití. To všechno bylo připravené na stolku, aby se hosté sami obsloužili, a pokud se chystali odjet, mohli si jídlo sbalit na cestu. Od Berdi nikdo neodjížděl hladový. Ani žebráci, ani princezny na útěku.

Utáhla jsem Ottovu podpětku a šla zkontrolovat Noveho. Přitom jsem loupala po Kadenovi nenápadným pohledem zpod sklopených řas. Pauline si odkašlala, jako by jí najednou začalo škrábat v krku. Střelila jsem po ní přísným pohledem. Ta stočila pohled ke Kadenovi, který teď zamířil přímo k nám. V puse mi náhle vyschlo. Polkla jsem, abych si vytvořila pod jazykem trochu vláhy. Kaden měl na sobě bílou košili a holínky mu křupaly na šterku, když se k nám blížil.

„Dobré ráno, dámy. Vstaly jste brzy.“

„To ty taky,“ prohodila jsem.

Vyměnili jsme si pozdravy a on nám vysvětlil, že jede zařídit pár věcí, kvůli nimž se zřejmě v hostinci ještě na pár dní zdrží, ale nepřesnil, co je to za záležitost.

„Vážně obchoduješ s kožešinami, jak hádala Gwyneth?“ zeptala jsem se.

Usmál se. „Vlastně ano. Specializuju se na menší zvířata. Většinou je prodávám kolem Piadra, ale napadlo mě, že tady na severu bych mohl dostat lepší ceny. Tvoje přítelkyně je opravdu všímavá.“

Takže jsem se spletla. Je to kupec. První dojmy bývají klamné. „Ano, to Gwyneth je,“ potvrdila jsem.

Odvázal od sloupku svého koně. „Doufám, že až se odpoledne vrátím, uvolní se nějaký pokoj.“

„To těžko, aspoň do svátku,“ ozvala se Pauline. „Ale třeba by se něco našlo v jiném hostinci ve městě.“

Blondák se zarazil, jako by uvažoval nad tím, jestli se nemá porozhlédnout jinde. Jeho pohled na mě ulpěl o něco déle, než bylo příjemné. Na slunci jeho vlasy přímo zářily a v hnědých očích se objevily další podtóny, úžasné spektrum bronzových skvrn, sytých a teplých jako čerstvě vypálená hlína, jenže pod jejich zdánlivým poklidem číhala nervozita. Na strništi na jeho bradě se zachytily sluneční paprsky. Ani jsem si neuvědomila, že zkoumám jeho výrazně vykrojené rty, dokud se na nich neobjevil pobavený úsměv. Rychle jsem sklopila hlavu k Novemu a cítila, jak mi hoří tváře.

„Zůstanu tady,“ ozval se.

„A tvůj přítel? Taky zůstane?“ zeptala jsem se.

„Nevím, jaké má plány, ale mám pocit, že je moc vybíravý na to, aby se nadlouho spokojil s matrací na půdě.“ Rozloučil se s námi a já se dívala, jak odjíždí na hřebci černém jako noc. Bylo to silné nespoutané zvíře, které odfrkovalo tak nebojácně, jako by se v jeho rodokmenu kdysi vyskytl drak. Zvíře, které by dokázalo rozkopat stání během chvilky, a těžko si ho někdo mohl splést s klisnou. Při té vzpomínce jsem se usmála. Ti dva mládenci byli opravdu podivná dvojice.

Když nám zmizel z dohledu, Pauline se ozvala: „Takže se ti líbí ten druhý. Rafe.“

Vyhoupala jsem se na Ottu a neodpověděla. Pauline jako by se dneska rozhodla, že podpoří moje vztahy... nejdřív s Berdi a teď... s někým dalším. Snad proto, že tak zoufale toužila stvrdit svůj vztah s Mikaelem? Nechtěla jsem rušit bohy předpisovými rituály, ale přitiskla jsem si dva prsty ke rtům a v duchu se pomodlila, aby se Mikael už brzy ukázal.

Terravin byl malé městečko, což přispívalo k jeho půvabu. Od Berdina hostince, přilepeného k úbočí kopců na jižním okraji, to ke krámkům na severním konci netrvalo ani čtvrt hodiny jízdy. Bylo by to ještě míň, kdyby člověk nejel na oslech, kteří nikdy nikam nespěchali. Okouzleně jsem si prohlížela barevná průčelí domů a krámků a Pauline mi líčila, že to je tradice, která začala už před staletími. Ženy z malé rybářské vsky natíraly domy zářivými barvami, aby jejich manželé, kteří vyplouvali na moře, viděli už z dálky svůj domov a věděli, že tam na ně čeká jejich manželka. Věřilo se, že to ochrání jejich milované, aby se neztratili na moři.

Mohl by se někdo opravdu dostat tak daleko, že by už nenašel cestu zpátky domů? Já nikdy nebyla v oceánu dál než po kolena, při vzácných rodinných výletech k Šafránovému moři, kdy jsem se honila s bratry na pláži a sbírala mušle s... *s otcem*. Ta stará vzpomínka se mnou prohnala jako závan chladného větru. Nakupilo se na ni tolik dalších, že se pod nimi téměř ztrácela. Byla jsem si jistá, že otec už na to dočista zapomněl. Tehdy byl jiný. Já byla jiná.

S Pauline jsme mířily na sever cestou, která vedla souběžně s hlavní silnicí, ale byla užší a výš v kopcích. Lomené sluneční světlo dopadalo na cestu mezi kmeny stromů. Podobných úzkých silniček bylo v Terravinu a okolí hodně a každá vedla k jedinečným objevům. Využily jsme jednu ze zkratk, abychom se dostaly na náměstí, kde se před námi objevila Sacrista – impozantní stavba na tak malou osadu. Lidé z Terravinu byli zřejmě velmi zbožní.

Na jedné straně svatostánku byl hřbitov s náhrobky tak starými, že se proměnily jen v tenké kamenné desky. Vyznání, jména, data, to všechno z nich už dávno setřel čas, který nechal pohřbené nebožtíky

zmizet v chřtánu zapomnění. A přece před některými hroby pořád hořely svíčky v rudých lucerničkách.

Viděla jsem, jak Paulinin pohled klouže po náhrobcích a svíčkách. I Otto u hřbitova zpomalil a zastříhal ušima, jako by zdravil nebožtíky. Mezi náhrobky se prohnal závan větru, který uvolnil pramínky z mého účesu a obtočil mi je kolem krku.

Mrtvý... je mrtvý...

Naskočila mi husí kůže. Hrdlo se mi náhle sevřelo náporem děsu. *Mikael. Něco se stalo. Něco brozněho a neodvratitelného.*

Nečekaně se mě zmocnil strach, celou mě ovládl. Snažila jsem se uvažovat rozumně. *Mikael byl jen na průzkumu.* Walther a Regan měli za sebou takových výprav spoustu a někdy se z nich vraceli později, než bylo v plánu – kvůli špatnému počasí, nedostatečným zásobám a mnoha dalším bezvýznamným důvodům. Průzkumy nejsou nebezpečné. Někdy docházelo k potyčkám, ale vojenské patroly se s vetřelci setkávaly jen zřídka. Mým bratrům se nikdy nic nestalo, pokud nepočítám Reganův rozdrcený palec, když mu jednou kuň stoupl na bosou nohu.

Vojáci se posílali na průzkum jen z preventivních důvodů, aby se lidé neopovažovali překračovat hranice a aby se zabránilo v osídlení zakázané oblasti Cam Lanteux, bezpečné zóny mezi královstvími. Patroly někdy zaháněly barbary zpátky na jejich území. Walther tvrdil, že většinou jde jen o to, ukázat jim, kdo je tady pánem. Nejhorší na setkání s nimi je prý pach jejich nemytých těl. Vlastně jsem si ani nebyla jistá, jestli barbari představují nějakou hrozbu. Jistě, podle toho, co jsem slyšala u dvora a od vojáků, to byli divoši. Jenže už stovky let jsme je drželi daleko od našich hranic, tak jak nebezpeční pro nás mohli být?

Paulinin miláček je v pořádku, okřikla jsem se v duchu, jenže ten tísnivý pocit mě neopouštěl. Mikaela jsem neznala. Nebyl z Civiky, přidělili ho tam k posádce v rámci střídání vojsk. Pauline dodržovala do písmene dvorskou etiketu a chovala se diskrétně. Natolik diskrétně, že mi o něm začala vyprávět teprve těsně před naším útekem. Najednou jsem dostala strach, že možná nikdy nepoznám mladíka, který ji tolik miloval a díky němuž se jí obličej rozzářil pokaždé, když o něm mluvila.

„Chceš se zastavit?“ vyhrkla jsem až příliš nahlas, takže jsem ji polekala. Přitáhla jsem Ottovy otěže.

Pauline se ke mně obrátila s ustaraným výrazem. „Jestli ti to nevádí. Bude to jenom chvilka.“

Přikývla jsem a moje kamarádka sklouzla z Noveho hřbetu. Vytáhla ze sedlové brašny minci a rozběhla se do Sacristy. *Svíčka. Modlitba. Naděje. Mibotavé světlo pro Mikaela. Maják, který ho přivede bezpečně do Terravinu.*

Vydrží to jen do chvíle, než mezi kostmi dávno mrtvých zavane další poryv větru. Pauline dodržela slovo jako vždycky a za chvilíčku byla zpátky. Ustarané vrásky z jejího čela téměř zmizely. Předala své obavy bohům. I moje srdce se trochu odlehčilo.

Dojely jsme na hlavní silnici a pak se vydaly směrem, který nám popsala Berdi, ke Gwynethinu pronajatému pokojíku v patře nad apatykou. To byl krámeček sevřený ze dvou stran mnohem většími obchody. Podél jedné stěny vedlo schodiště rovnou do patra, zřejmě ke Gwyneth. Celé poschodí bylo oddělené od přízemí a široké sotva na jedno rozpažení. Určitě tam nebyla ani tekoucí voda, ani vnitřní záchod. Gwynethin život mimo hostinec mě upřímně zajímal. Nikdy o něm nemluvila, a když jsem se jí vyptávala, odpovídala jen neurčitě a hned měnila téma, což jenom přižívovalo mou fantazii. Představovala jsem si, že bydlí na nějakém exotičtějším nebo záhadnějším místě, než je pokojík nad apatykou na rušné hlavní ulici.

Sesedly jsme z oslíků a já podala Ottovy otěže Pauline. Řekla jsem jí, že zaběhnu nahoru pro Gwyneth, jenže ta se najednou vynořila z ševcovské dílny na protější straně ulice s asi šesti nebo sedmiletým dítětem, krásnou holčičkou s temně zrzavými vlásky na ramena a popraškem pih na nose a tvářích. Tiskla si k hrudi nějaký balíček, který pro ni měl zřejmě velkou cenu. „Děkuju vám, slečno Gwyneth! Už se nemůžu dočkat, až to ukážu mamince!“

Rozběhla se pryč a zmizela v sousední uličce. „Na shledanou, Simone!“ zavolala za ní Gwyneth a dál se dívala za holčičkou, i když už jí dávno zmizela z očí. Usmála se a její rysy změkly něhou. Tuhle stránku jsem u většinou unavené, cynické Gwyneth obvykle nevidala.

„Ta je roztomilá,“ ozvala jsem se, abych ji upozornila na naši přítomnost.

Gwyneth se otočila naším směrem a napřímila strnule záda. „Jste tady brzo,“ zabručela.

Přešla na naši stranu ulice a podezíravě si prohlédla bezzubého Deiciho. Pak nahlas vyslovila pochybnost, jestli na tom prašivém oslu už vůbec někdy někdo jel. To jsme popravdě řečeno nevěděly, ale sedlo snášel ochotně. Když Gwyneth kontrolovala podpětku, ulicí kolem nás přerachotil povoz naložený smaženými úhoři, jejichž vůně naplnila vzduch kolem nás. Já sice tuhle místní lahůdku moc nemusela, ale voněla mi příjemně. Jenže Pauline najednou vystřelila ruka k puse, předklonila se a snídaně z ní vylétla na dlažbu. Chtěla jsem jí pomoci, ale odmítavě mávla rukou, sevřela si žaludek, tělem jí projela nová křeč a z úst jí vychrstly další zvratky. Teď už musela mít žaludek určitě prázdný. Narovнала se, roztřeseně se nadechla, ale ruce si dál ochranně tiskla k břichu. Zírala jsem na ně, a zbytek světa se najednou vytratil.

Ach bohové.

Pauline?

To pochopení bylo prudké jako rána pěstí do žaludku. Není divu, že byla tak bledá a unavená. Tak vyděšená.

„Pauline,“ zašeptala jsem.

Zavrtěla hlavou a mávla rukou, jako by mě chtěla zarazit. „To nic! Budu v pořádku. Jen mi nesedla ta ovesná kaše.“ Střelila po mně prosebným slzavým pohledem.

Promluvíme si o tom později. Když nás teď pozorovala Gwyneth, pokusila jsem se to rychle vyžehlit a vysvětlila jí, že Pauline má choulostivé zažívání.

„To je možný, ale rozhodně není ve stavu, aby s náma v tomhle horku jela do rokle sbírat ostružiny,“ prohlásila rozhodně Gwyneth. Ulevilo se mi, když Pauline souhlasila. S bledou tváří trvala na tom, že domů se vrátí sama, a já zdráhavě souhlasila.

„A kaši už si radši nedávej!“ zavolala za ní Gwyneth, když se Pauline rozjela pryč.

Jenže moje kamarádka i já jsme věděly, že ovesná kaše za její volnost nemůže.

*Z*e sémě zlodějského
povstane Drak.
Nenasytná stvůra,
živící se krví kojenátek
a slzami jejich matek.

Píseň Vendy

KAPITOLA ČTRNÁCTÁ

Ďáblova rokle měla příhodné jméno. Mírný větřík, který vanul Terravinem, se až sem nedostal. Bylo tu sucho a prašno, ale taky podivným způsobem krásně. Zkroucené duby se mísily s vysokými palmami a kulovitými kaktusy. Z puklin mezi kameny tryskaly tenké pramínky vody a kolem nich vyrůstala tráva vyšší než dospělý muž. Vypadalo to jako doupe démonů, jako by sem někdo nanosil rostliny z různých koutů světa a pomíchal je ve snaze vytvořit vlastní verzi ráje. A samozřejmě tu byly ostružiny, ovoce hříchu, jen jsme na ně ještě nenarazily.

Gwyneth vyfoukla trochu vzduchu, aby si ochladila čelo. Pak si rozepla blůzku a svázala její poloviny v pase. Pod ní měla jen tenkou košilku, jejíž látka nedokázala skrýt bujná řadra. Moje košilka byla mnohem obyčejnější, ale navzdory čůrkům potu po zádech jsem si košili nesundala. Věděla jsem, že v Terravinu jsou uvolněnější mravy, jenže v Cívce se i jen náznak obnažených řader považoval za skandální. Mí rodiče by...

Usmála jsem se, shodila ze sebe vestu a stáhla si košili přes hlavu. Okamžitě se mi ulevilo, když se propocená látka odlepila od mých zad.

„Jen do toho, princezno. Není to tak lepší?“ povzbudila mě Gwyneth.

Prudce jsem škubla Ottovými otěžemi a osel hlasitě zaprotestoval. „Princezno?“

Moje společnice přitáhla Deiciho otěže lenivějším gestem a ušklíb-
la se. „Tys myslela, že to nevím? Že se všimavá Gwyneth nedovtípí?“

Srdce se mi rozběhlo. Nedokázala jsem se uvolnit. Taky jsem ne-
tušila, jestli se ze mě Gwyneth jen nesnaží něco vytáhnout. „Asi sis
mě musela s někým splést.“

Předstírala, že jsem ji urazila, a koutky rtů jí pobaveně zacukaly.
„Tak ty mi nevěříš? Jako bys neviděla, jak dobrá jsem v odhadování
hostů.“ Cukla uzdou a rozjela se dál. Já za ní a poslouchala její po-
směšná slova. Jako by si to užívala ještě víc než svou obvyklou hru
v hostinci. „Nebo mám možná křišťálovou kouli... nebo jsem čeni-
chala kolem vašeho domku...“

Ty šperky v mém uzlíčku. Nebo už tam nejsou? Jsou ukradené?

Prudce jsem se nadechla.

Gwyneth se otočila a zamračila se. „Anebo mi to Berdi prostě řek-
la,“ prohlásila suše.

„Cože?“ Znovu jsem šklubla s Ottovou uzdou a osel žalostně za-
hýkal.

„Přestaň! To ubohý zvíře za to nemůže.“

„Berdi ti to řekla?“

Gwyneth s pomalou grácií seskočila z osla, zatímco já se nemo-
torně svezla na zem a málem upadla na obličej. „Po tom, jak nám slí-
bila, že to nikomu nepoví?!“ vykřikla jsem. „Po všem tom varování,
jak si mám dávat pozor a schovávat se a...“

„Pověděla to jen mně a to je něco jiného. Berdi...“

„Povědět to servírce, která klábosí s každým cizincem, co přijde
do hospody? To je něco jiného? Nechápu, proč ti to musela říkat!“

Otočila jsem se k Ottovi, abych ho vzala za uzdu, ale Gwyneth
mě popadla za zápěstí a prudce se mnou šklubla k sobě. „Berdi ví,
že bydlím ve městě. Že bych se první dozvěděla, kdyby úřady začaly
čmukat kolem tebe nebo se tě chystaly zadržet.“ Pustila mou ruku.

Zamnula jsem si zápěstí, které mi bolestivě zkroutila. „Takže víš,
co jsem udělala?“

Našpulila opovržlivě rty a přikývla. „Ne že bych to chápala. Podle
mě je mnohem lepší pověsit se na krk bohatému princovi než nějaký-
mu nuzákovi, ale...“

„Nechci se nikomu pověsit na krk.“

„Aha. Takže se chceš zamilovat. Moc hezký, když se to povede. A nevyváděj, já jsem na tvý straně.“

„Jo, tak to by mě asi mělo uklidnit, co?“ zamumlala jsem.

Gwyneth zatáhla ramena a naklonila hlavu ke straně. „Nepodceňuj mou užitečnost, Lio, a já nebudu podceňovat tvoji.“

Už mě mrzelo, že jsem neudržela jazyk za zuby. „Promiň, Gwyneth. Nechtěla jsem na tebe vyjet. To jenom, že jsem se tolik snažila být opatrná. Nechci, aby se kvůli mně někomu něco stalo.“

„Jak dlouho tady chceš zůstat?“

To si myslíš, že jenom procházím? „Napořád, samozřejmě. Nemám kam jít.“

„Terravin není ráj, Lio. Problémy Morrighanu nezmizí jen proto, že se tady schováš. Co tvoje zodpovědnost?“

„Nemám žádnou zodpovědnost, jen k Berdi, Pauline a v hostinci.“

Příkývla. „Chápu.“

Jenže nechápala, to mi bylo jasné. Ze svého pohledu viděla jen výsady a moc, jenže já znala pravdu. V kuchyni jsem nebyla skoro k ničemu, ale jako První dcera jsem byla úplně k ničemu. A dělat pěšáka na politické šachovnici jsem odmítla.

„No,“ vzdychla si Gwyneth, „taky jsem udělala hodně chyb. Máš právo na svý vlastní.“

„Jaké chyby jsi udělala?“

Střelila po mně unaveným pohledem. „Takový, co jich lituju.“ Její hlas jako by mě varoval, ať už přestanu rýpat, ale hlas se jí na okamžik zachvěl. Ukázala do úzkých ramen rokle, kde podle ní rostly nejlepší ostružiny. „Necháme osly tady. Ty půjdeš nalevo, já napravo. Za chvíli bysme měly mít plný košíky.“ Naše debata byla zřejmě u konce. Gwyneth odvázála košíky z Deiciho hřbetu a vykročila doprava, aniž rozvedla svoje politováníhodné chyby. Jenže já před sebou dál viděla její posmutnělý pohled a přemítala jsem o tom, co má za sebou.

Vydala jsem se úzkou pěšinou, kterou mi ukázala. Ta po chvíli ústila na místo, které bylo nejspíš ďáblovou zahradou – mýtinu s jezírkiem, do něhož se vléval zurčivý potok. Zastíněnou severní stranu

rokle porůstalo ostružiní a rudočerné plody byly největší, jaké jsem kdy viděla. Dábel se o svou zahradu staral dobře.

Utrhla jsem jeden zakázaný plod a strčila si ho do úst. Zaplavila mě lahodná chuť i vzpomínky. Zavřela jsem oči a viděla před sebou obličej Walthera, Bryna a Regana, s ostružinovou šťávou stékající po jejich bradách. Viděla jsem, jak my čtyři uháníme lesem, šplháme po mechem porostlých troskách Dávnověku bez jediné myšlenky na to, že i náš svět se jednou promění.

Stupínky, říkala nám teta Bernette, protože jsme se narodili po dvou letech od sebe, jako by otec a matka plodili děti podle přísného rozvrhu Strážce času. A přestali s tím ve chvíli, kdy se narodila První dcera. Paměť mi probleskl otcův pohled vyslaný k matce v ten poslední den v Civice, nejspíš moje poslední vzpomínka na rodiče v životě. A jeho slova o její kráse ve svatební den. Mohly za to jeho panovnické povinnosti, co ho přimělo odsunout matku stranou a zapomenout na lásku k ní? A miloval ji vůbec *někdy*?

Moc těžký, když se to povede.

Ale Pauline se to povedlo.

Natrhala jsem hrst ostružin a posadila se k palmě u břehu potoka. Ten krátký den už mi přinesl tolik vzrušení a hodiny přede mnou neměly být klidnější. Cítila jsem se vyčerpaná a vpíjela do sebe poklid dřablovy zahrady, naslouchala šplouchání potůčku a bezostyšně se krmila šťavnatými sladkými plody.

Právě jsem zavřela oči, když jsem zaslechla nový zvuk. Víčka mi vylétla vzhůru. Bylo to Ottovo zahýkání? Nebo jen hvízdání větru v rokli? Jenže tady panovalo bezvětří.

Otočila jsem hlavu a uslyšela nezaměnitelný dusot kopyt, těžký a cílevědomý. Ruka mi zašátrala po noži, ale byl pryč. Nechala jsem ho u sedla, když jsem si svlékla košili. Měla jsem sotva čas se zvednout ze země, když se objevil mohutný kůň – a na něm Rafe.

Dábel dorazil. A jakási podivná část mé bytosti se nad tím zaražovala.

KAPITOLA PÁTNACTÁ

Zastavil o kus dál ode mě, jako by čekal na pokyn, jestli může jet dál. Žaludek se mi sevřel. Dnes vypadal jinak. Pořád přitažlivě, jenže včera byl od chvíle, kdy mě spatřil, rozzlobený. Cítila jsem, že mě chce nenávidět.

Dnes chtěl něco jiného.

V záři slunce, které stálo vysoko nad jeho hlavou, mu na líce dopadal stín. Jeho oči byly jako hluboké modré jizvy v poničené zemi. Orámované černými řasami působily dojem, že dokážou kohokoli zastavit a přimět ho, aby si svoje kroky rozmyslel. Mě k tomu přiměly. Polkla jsem. Rafe držel v ruce nenuceně dva košíky, jako by jimi vysvětloval svůj příchod. „Poslala mě za tebou Pauline. Říkala, že jsi zapomněla tohle.“

Potlačila jsem chuť ušklíbnout se. *No jistě.* Naše přičinlivá Pauline. I v nevolnosti pořád stejně zdatná komorná princezny, která se o svou světenkyni stará i na dálku. A někomu jako ona samozřejmě ani Rafe nedokázal odmítnout.

„Děkuju ti. Udělalo se jí špatně a musela se vrátit do hostince. A já si od ní ty košíky zapomněla vzít,“ vysvětlila jsem.

Rafe přikývl, jako kdyby to dávalo dokonalý smysl, a přejel mi pohledem po ramenou a nahých pažích. Moje košilka zřejmě nebyla tak cudná, jak jsem si myslela, jenže teď už jsem to mohla jen těžko napravit. Košile i nůž zůstaly na Ottově sedle. Popošla jsem k Rafeovi,

abych si vzala koše, a snažila se nevšímat si horka, které se mi rozlilo v hrudi.

Jeho kůň byl tak mohutný, že by vedle něj můj ušlechtilý ravian vypadal jako dětský poník. Jeho předností byla očividně spíš síla než rychlost, a možná měl i působit odstrašujícím dojmem. Rafe na něm seděl tak vysoko, že se ke mně musel naklonit, abych dosáhla na košíky.

„Omlouvám se, jestli jsem tě vyrušil,“ prohodil, když jsem si je vzala.

Jeho omluva mě zaskočila. Hlas měl zdvořilý a upřímný, po veřejší nevráživosti v něm nebylo ani stopy.

„Laskavost není vyrušení,“ odvětila jsem. Vzhlédla jsem k němu, a než jsem se stačila zarazit, slyšela jsem se, jak ho zvu, ať tu zůstane a napojí koně. „Totiž jestli máš čas.“ *Co to dělám?* Něco na něm mě silně zneklidňovalo, ale taky vzrušovalo natolik, proto jsem ho tak zbrkle pozvala.

Nazdvihl obočí, jako by zvažoval mou nabídku, a já se v duchu začala modlit, aby radši odmítl. „Nejspíš mám čas,“ prohlásil. Seskočil z koně a odvedl ho k jezírku, ale zvíře vodu jen očichalo. Byl to černobílý grošák, navzdory mohutnosti nejspíš ten nejkrásnější kůň, jakého jsem kdy viděla. Srst se mu leskla a chloupky na předních i zadních nohou vypadaly jako bílé obláčky, které se mu při chůzi mihotaly. Rafe upustil uzdu a otočil se ke mně.

„Ty trháš ostružiny?“

„Berdí je potřebuje na slavnost.“

Přistoupil blíž, zastavil se na délku paže ode mě a prohlížel si rokli. „Proč tak daleko? To blíž k hostinci žádné nerostou?“

Zůstala jsem stát na místě. „Ne takové jako tady. Tyhle jsou dvakrát větší.“

Zíral na mě, jako bych nic neřekla. Věděla jsem, že se tady děje ještě něco dalšího. Naše pohledy se střetly, jako by naše vůle sváděly jakousi záhadnou bitvu, a já věděla, že když se odvrátím, prohrála jsem. Konečně na chvíli sklopil téměř kající oči, kouzl se do rtu a já vydechla.

Jeho výraz zvládněl. „Potřebuješ pomoc?“ zeptal se.

Pomoc? Pohrávala jsem si s košíky a jeden z nich upustila. „Dneska máš nějak lepší náladu než včera,“ prohodila jsem, když jsem se sehnula, abych koš zvedla.

„Neměl jsem špatnou náladu.“

Narovnala jsem se. „Ale ano, měl. Choval ses jako neomalený křupan.“

Koutky úst mu zdvihl pomalý úsměv, stejně nesnesitelný, arogantní a tajnůstkářský jako včera večer. „Překvapuješ mě, Lio.“

„Jak?“ podivila jsem se.

„V mnoha ohledech. Třeba tím svým strachem z králíků.“

„Strachem z králíků...“ Pomalu, tvrdě jsem zamrkala. „Neměl bys věřit všemu, co ti lidé napovídají. Pauline je známá tím, že si pravdu vždycky pořádně vyšperkuje.“

Zamnul si bradu. „Neděláme to snad všichni?“

Prohlížela jsem si ho stejně důkladně jako předtím Gwyneth, i když tenhle mladík byl pro mě ještě větší hádankou. Všechno, co řekl, jako by v sobě skrývalo nějaký hlubší, závažnější význam.

Tohle si Pauline vypije, zvlášť ty řeči o králících. Otočila jsem se a vydala se do ostružiní. Postavila jsem si košík k nohám a začala plnit druhý. Rafeovy kroky křupaly na zemi za mnou. Zastavil se mi po boku a zvedl druhý košík. „Uzavřeme příměří? Prozatím? Slibuju, že se nebudu chovat jako *neomalený křupan*.“

Dívala jsem se na ostružiní před sebou a snažila se potlačit úsměv. „Příměří,“ opakovala jsem.

Utrhl pár bobulí z keře hned vedle mě a nasypal je do mého košíku, jako by mě chtěl trumfnout. „Tohle jsem dělal naposledy jako kluk,“ ozval se.

„Pak ti to jde moc dobře. Zatím ti ani jedna neskončila v puse.“

„Chceš říct, že to smím?“

V duchu jsem se usmála. Jeho tón byl téměř hravý, i když jsem si neuměla představit, že by se tak i tvářil. „Ne, nesmíš,“ ujistila jsem ho vážně.

„To nevádí. Stejně na tu chuť nejsem zvyklý. Tam, odkud pocházím, ostružiny nerostou.“

„A kde to je?“

Jeho ruka strnula na bobuli, jako by se musel těžce rozhodovat, jestli ji utrhne, nebo ne. Konečně ji sebral a vysvětlil mi, že je z osady úplně na jihu Morrighanu. Když jsem se zeptala na jméno, prohlásil, že je tak malá, že ani žádný název nemá.

Bylo zřejmé, že mi svůj skutečný původ nechce prozradit. Třeba stejně jako já utíkal před nepříjemnou minulostí, ale to neznamenal, že mu to trochu neosolím. Taky jsem si s ním mohla pohrát. „Osada, která nemá ani jméno? *Vážně?* To je hodně zvláštní.“ Čekala jsem, že se začne bránit, a nezklamal mě.

„Je to odlehlá oblast, jen pár statků daleko od sebe. Většina lidí tam farmaří. A co ty? Odkud jsi?“

Odlehlá oblast beze jména? Možná. A byl silný, svalnatý a opálený od pobytu na slunci jako farmář, ale zároveň toho na něm bylo hodně, co vypadalo naprosto *nefarmářsky*. To, jak mluvil, jak chodil, a zvlášť ty jeho zneklidňující modré oči. Byly pronikavé jako oči bojovníka. Nebyly to vyrovnané oči sedláka, který se spokojeně celé dny hrabe v hlíně.

Vzala jsem bobuli, kterou pořád držel v prstech, a strčila si ji do úst. *Odkud jsem?* Přimhouřila jsem oči a usmála se. „Z osady v nejsevernějším výběžku Morrighanu. Jsou tam skoro samí farmáři. Jen pár statků. *Nic víc*. Nemá to jméno.“

Nedokázal potlačit smích. „Pak pocházíme z opačných konců světa, ale z podobného prostředí, co?“

Zírala jsem na něj, okouzlená tím, že se mi ho povedlo rozesmát. Viděla jsem, jak mu smích pomalu mizí z tváře, ale drobné vrásky kolem očí zůstávaly. Jako by se na něm tím smíchem všechno uvolnilo. Náhle vypadal mladší, než jsem si myslela původně, možná tak devatenáct. Zaujalo mě...

Vykulila jsem oči. Prohlížela jsem si dál a nijak nereagovala na jeho otázku. Pak jsem se s bušícím srdcem odvrátila a soustředila pozornost na svůj napůl plný košík. Začala jsem horlivě trhat nezralé zelené bobule, než se ke mně natáhla jeho ruka a dotkla se mojí.

„Nepojdeme trochu?“ navrhnul. „Myslím, že tenhle keř už je obraný do mrtvé, pokud Berdi nestojí o kyselé bobulky.“

„Ano, asi bychom měli.“

Pustil mou ruku a vydali jsme se o kousek dál roklí. Cestou jsme trhali ostružiny. Zeptal se mě, jak dlouho pracuju v hostinci, a já mu pověděla, že jen pár týdnů. „A co jsi dělala předtím?“

To málo, co jsem v Cívici podnikala, nestálo ani za zmínku. *Téměř.* „Byla jsem zlodějka,“ odpověděla jsem. „Ale pak jsem se rozhodla, že si začnu vydělávat poctivou prací. Zatím mi to jde.“

Usmál se. „Ale přinejhorším se máš k čemu vrátit?“

„Přesně tak.“

„A tví rodiče? Vídáš je často?“

Nemluvila jsem o nich s nikým ode dne, kdy jsme s Pauline uprchly. *Určitě vypsali odměnu za moje dopadení.* „Mí rodiče jsou po smrti. Jak ti včera večer chutnala zvěřina?“

Uznal náhlou změnu tématu prostým pokývnutím. „Moc. Byla lahodná. Gwyneth mi donesla štědrý přídavek.“

Nemohla jsem nemyslet na to, jakou další štědrostí ho ještě oblažila. Ne že by někdy překročila meze slušnosti, ale některé stálé hosty svou pozorností zahrnovala. A já měla podezření, že Rafe bude jedním z nich.

„Takže tu zůstáváš?“

„Na čas. Aspoň po dobu svátku.“

„Jsi věřící?“

„Věřím v různé věci.“

Byla to jasně vyhýbavá odpověď, takže jsem se dál musela v duchu ptát, jestli ho svátek zajímá kvůli víře, nebo kvůli hostinám. Každoroční letní oslavy byly stejně tak svátkem opulentního hodování jako víry a některé lidi to první očividně lákalo víc.

„Všimla jsem si, že máš na rukou škrábance. To sis udělal při práci?“

Prohlédl si pravou ruku, jako by si to až dosud neuvědomil. „Aha, tohle. Už jsou skoro zahojené. Ano, jsou z farmy. Dělal jsem tam pomocníka, ale teď si hledám novou práci.“

„Jestli nebudeš moct zaplatit, Berdi tě stáhne z kůže.“

„Berdi si nemusí dělat starosti. Jsem bez práce jen dočasně a na hostinec mám dost peněz.“

„Pak ti tvoje kůže zůstane. I když kolem hostince je pořád co dělat, kdyby sis chtěl část odpracovat. Třeba domek potřebuje novou

střechu. Pak by ho Berdi mohla řádně pronajímat a mít z něj lepší příjmy.“

„A kde bys pak bydlela ty?“

Jak ví, že bydlím v domku? Že by to ušel z toho, jakým směrem jsem šla včera večer? Jenže jsem mohla jít zkratkou ke kterémukoli stavení v kopcích za hostincem. Ledaže by mě Rafe včera sledoval až ke dveřím.

Vypadalo to, že mi vidí do hlavy a čte myšlenky, které mi tam divoce vířily. „Když mi Pauline dala ty košíky pro tebe, řekla, že si tam jde odpočinout. Že tam spolu bydlíte.“

„Na půdičce ve stodole nám to s Pauline bude určitě stačit, když to stačí i jejím platícím hostům. Už jsem bydlela hůř.“

Něco zabručel, jako by mi nevěřil, a já přemítala, jak mě asi vidí. Že by na mně nějak bylo znát, v jakých privilegovaných podmínkách jsem vyrůstala? Snad ve tváři, nebo z řečí? Jinak to poznat nemohl. Nehty jsem měla ulámané, ruce popraskané a šaty roztrhané. Ucítila jsem náhlou hrdost na to, že jsem zvládla tu obtížnou pouť z Civiky do Terravinu. Soustředily jsme se hlavně na zahlazování stop, ne na pohodlí, a párkrát jsme spaly na kamenité zemi, kde jsme si ani nerozdělaly oheň.

Rokle se zúžila a my začali stoupat po úzké pěšině, až jsme se vynořili na travnaté loučce, odkud bylo vidět na moře. Foukal tu silný vítr, který mi zvedl uvolněné pramínky vlasů a pohrával si s nimi. Natáhla jsem se, abych je zastrčila zpátky, a prohlížela si oceán, jeho purpurové vody se zpěněnými čapkami vln, divoce bouřlivý, svůdný i děsivý. Horko, které panovalo dole v rokli, tady pominulo, a já cítila náhlý chlad na nahých ramenou. Vlny se valily kupředu a narážely na skalnaté pobřeží v zátocě hluboko pod námi, a když ustupovaly, nechávaly za sebou zpěněnou tříšť.

„Nechodil bych tak blízko,“ varoval mě Rafe. „Okraje útesů bývají zrádné.“

Zadívala jsem se na pukliny, které se k nám natahovaly jako drápy od kraje útesu, a ucouvla. V trávě kolem nás se proháněl vítr. „Tady nahore už žádné ostružiny nejsou,“ prohodila jsem, co bylo patrné na první pohled.

„Ne,“ potvrdil Rafe. Zvedl oči z prasklin ke mně. Uběhly dlouhé vteřiny a já cítila tíhu jeho pozornosti, s níž si mě prohlížel. Došlo mu to a uhnul očima do dálky k pobřeží.

Sledovala jsem jeho pohled. V dáli se zvedaly k nebi dva obrovské vybělené pozůstatky mohutných kupolí, které se na závětrné straně zvedaly nad příliv jako kostry obrovských mořských tvorů vyvržených na pobřeží.

„Kdysi to muselo být působivé,“ poznamenala jsem.

„Kdysi? Pořád to ještě je, nemyslíš?“

Pokrčila jsem rameny. Morrighanské texty byly protkané varováními před Dávnověkem. Já cítila jen smutek, když jsem viděla, co z něj zbylo. Ti polobozi, kteří dřív ovládali zemi i nebe, byli zničeni a vyhubeni. Často jsem si představovala, jak trosky jejich věku zpívají nekonečnou smuteční píseň. Otočila jsem se a zadívala se na vysokou trávu, chvějící se ve větru. „Vidím jen připomínku toho, že nic netrvá věčně, dokonce ani velikost ne.“

„Některé věci jsou trvalé.“

Otočila jsem se k němu. „Vážně? A jaké?“

„Věci, na kterých záleží.“

Jeho odpověď mě zarazila jak obsahem, tak i způsobem, jakým ji vyslovil. Znělo to tak podivně starobyle, možná i naivně, ale upřímně. Rozhodně ne tak, jak bych čekala od mladíka, který působil tak tvrdě. Snadno bych mu mohla oponovat. Věci, na kterých záleželo mně, nevydržely. Co bych dala za to, mít tady v Terravinu svoje bratry, nebo spatřit ještě někdy výraz lásky ve tvářích svých rodičů. A nevydržely ani věci, na kterých záleželo mým rodičům, třeba tradice První dcery. Byla jsem pro ně velkým zklamáním. Jenže jsem mu odpověděla jen neurčitým pokrčením ramen.

Zamračil se. „Ty opovrhuješ vším ze starých způsobů? Všemi dávnými tradicemi?“

„Většinou. Proto jsem přišla do Terravinu. Tady je všechno jiné.“

Naklonil hlavu ke straně a popošel blíž. Já se nemohla pohnout, ledaže bych ustoupila blíž k prasklinám na okraji útesu. Rafe stál jen pár centimetrů ode mě, když se natáhl a přejel mi prsty po rameni. Tělem mi proudila horkost.

„A co je tohle?“ zeptal se. „Připadá mi to jako něco tradičního. Bylo to znamení nějaké oslavy?“

Podívala jsem se na místo, kde se dotýkal mé pokožky. Košilka mi sklouzla z ramene a odhalila kus lvích drápů a morrighanské révy. *Jak to udělali, že nejsem schopná se té bestie zbavit? Zatracení tvůrci!*

Trhla jsem košilkou, abych to zakryla. „Je to přílišná chyba, tak to je. Nic víc než značky negramotných barbarů!“

Zuřila jsem, že ze sebe tu zatracenou kavah nemůžu dostat. Pokusila jsem se protáhnout kolem Rafea na bezpečnou půdu, ale ostré škrubnutí mi to znemožnilo. Nemluvili jsme. Zíral na mě, čelist měl napjatou, jako by v sobě něco zadržoval.

„Vyslov to,“ vybídla jsem ho.

Uvolnil stisk. „Už jsem ti to řekl. Dávej pozor, kam se postavíš.“

Čekala jsem, ale nic víc už neřekl ani neudělal. Čekala jsem dál. Pořád nic.

„To je všechno?“ zeptala jsem se.

Jeho nosní dírky se rozšířily, zhluboka se nadechl, a hrudník se mu pohnul, když ten vzduch zase vypustil. „To je všechno,“ potvrdil a vykročil po pěšině zpátky do rokle.

Jeho kousnutí bude kruté, jeho jazyk probnaný,
jeho dech svůdný, ale jeho sevření smrtící.
Drak zná jen hlad, nikdy neukojený,
jen žízeň, nikdy neutišenou.

Píseň Vendy

KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ

*Sejdeme se v troskách chrámu
na východ od domku. Půjď sama.*

Otáčela jsem ten papír v ruce. Písmo bylo stěží čitelné, očividně šlo o vzkaz napsaný ve spěchu. Co za blázna si myslelo, že jsem dost potrhlá na to, abych se jen tak naslepo vypravila do lesa a setkala se s ním na základě naškrábaného vzkazu, zastrčeného do mého šatníku?

Když jsem po návratu našla dveře domku pootevřené, věděla jsem, že je něco špatně. Pauline si na takové věci dávala pozor, nikdy nenechala nic nezajištěného. Opatrně jsem strčila do dveří, a když jsem se ujistila, že v domku nikdo není, prohledala jsem ho. Nic se neztratilo, i když zbylé šperky ze svatebního pláště se v mé sedlové brašně daly najít snadno. Ten, kdo nás poctil návštěvou, nebyl zloděj. Dveře šatní skříně byly taky pootevřené, a tam jsem našla ten dopis. Napíchnutý na věšáku, abych ho nepřehlédla.

Ten příkaz, *půjď sama*, z toho byl nejvíc znepokojující.

Znova jsem si prohlédla dopis a prudce se nadechla. Nebyl tam žádný adresát. Třeba to vůbec není pro mě. Třeba je to pro Pauline. *Třeba konečně dorazil Mikael!* Pauline bude tak...

Prudce jsem se otočila a zadívala se otevřenými dveřmi do lesa. Jenže proč dopis? Proč by nenapochodoval přímo do hostince a ne-sevěl jí v náručí? Ledaže by měl nějaký důvod se schovávat. Zavrtěla

jsem hlavou a snažila se přijít na to, co mám dělat. Pauline jsem ten dopis ukázat nemohla. Protože co když nebyl od Mikaela?

Jenže co kdyby byl, a já ho ignorovala? Zvlášť, teď, když...

Rozevřela jsem dveře skříně a vytáhla Paulinin černý plášť. Byl skoro soumrak. Tmavá látka mi pomůže být v lese nenápadná. Doufala jsem, že ty trosky nejsou moc daleko a že je dokážu snadno najít. Vytáhla jsem dýku z pochvy a uchopila ji pod pláštěm do dlaně pro případ, že by ten vzkaz přece jen nebyl od Mikaela.

Vyrazila jsem přímo na východ a šla tak rovně, jak mi terén umožňoval. Stromy po chvíli zhoustly a mech na severní straně byl tím hustší, čím méně světla k lesnímu podloží pronikalo. Nebyly tu vidět žádné veverka ani ptáci, jako by tudy přede mnou prošel nějaký jiný tvor.

Poslední záblesky Terravinu za mnou zmizely. Myslela jsem na Dávnověk a na nečekaná místa, na nichž se objevovaly jeho trosky. S bratry jsme jim všem říkali chrámy nebo pomníky, protože jsme neměli ponětí, k čemu tehdy sloužily. Těch pár nápisů, které se tu a tam dochovaly, bylo v prastarých jazycích a trosky svědčily o velkoleposti a mohutnosti původních staveb. Tak jako ty, na které jsme se dneska dívali s Rafem.

Něco z toho, co jsem při tom vyslovila, ho rozrušilo. Že by můj odpor k tradicím? Nebo když jsem přirovnala svůj výtvar na zádech k dílu negramotných barbarů? Že by se něčemu podobnému věnoval třeba jeho otec? Nebo ještě hůř – že by Rafe pocházel z pokolení barbarů? To jsem rychle zamítla. Dokázal být velmi výmluvný, když chtěl, a hloubavý. Jak by na něm spočívala velká tíha. *Věci, na kterých záleží.* Měl v sobě i jemnou stránku, i když se to snažil skrývat. Jaká slabost ho přiměla, aby mi tohle svěřil?

Zpomalila jsem. Přede mnou čněla stěna porostlá lišejníkem, její ostré okraje splývaly s lesem porostem, z puklín v ní vyrůstalo kapradí, takže skoro nebylo poznat, že se jedná o lidský výtvar. Obešla jsem ji a snažila se v zeleni za ní rozeznat nějaké barvy, vyhlížela jsem teplý a snědý odstín lidské pokožky.

A pak jsem zaslechla vrzání a zčeření vzduchu. *Kůň.* Někde za zdmi můj záhadný společník ukrýval své zvíře. Což znamenalo, že *on*

je tam taky. Odhrnula jsem si plášť, abych uvolnila ruku na jílci dýky, a pevně jsem ho sevřela.

„Haló?“ zavolala jsem. Uslyšela jsem křupání kroků a někdo se vynořil zpoza zdi. Vykřikla jsem a vrhla se k němu dřív, než stačil promluvit. Objala jsem ho, políbila, a nedokázala jsem svou radost zkrátit, takže jsem dokola opakovala jeho jméno.

Konečně se mi vymanil a vzal můj obličej do dlaní. „Kdybych věděl, že tě můj příchod tak potěší, objevil bych se tady dřív. Pojď dovnitř.“ Vedl mě do zbořeniště, jako by mě uváděl do slavnostní síně, a usadil mě na převrácený kus opracovaného kamene. Prohlížel si mě, jako by posuzoval moje zdraví, obracel můj obličej hned na jednu, hned zase na druhou stranu. Konečně přikývl, jako by mě shledal dostatečně v pořádku, a usmál se. „Zvládla jsi to skvěle, sestřičko. Královští stopaři tě hledali celé týdny.“

„Učila jsem se od těch nejlepších, Walthere.“

Zasmál se. „Nepochybně. Bylo mi jasné, že když ten kluk ze stáje blábolil, jak jste jeli na sever, že míříš na jih.“ Nazdvihl pobaveně obočí. „Ale oficiálně jsem musel vést pátrací skupinu na sever. Nechtěl jsem nikoho navést na tvou stopu a na severu se mi podařilo narařit další svědectví o tvé přítomnosti. Jakmile to šlo, s pár nejvěrnějšími jsem se vydal na jih, abychom tě našli.“

„Ty někomu natolik věříš?“

„Gavinovi, Avrovi a Cyrilovi. To snad nemusíš zpochybňovat.“

Byli to Waltherovi nejlepší kamarádi v jeho oddílu. Cyril byl hubený bručoun. Asi to byl on, koho Pauline včera zahlédla v hostinci.

„Takže schvaluješ, co jsem udělala?“ zeptala jsem se váhavě.

„Řekněme, že mě to příliš nepřekvapilo.“

„A Bryn a Regan?“

Walther se posadil vedle mě, objal mě kolem ramen a přitáhl si mě k sobě. „Má milovaná sestřičko, oba bratři tě milují stejně jako já a nikdo z nás ti nevyčítá, že jsi toho od manželství chtěla víc, i když si o tebe všichni děláme starosti. Je jen otázkou času, kdy tě tady někdo objeví.“

Vyskočila jsem, shodila plášť a obrátila se na něj. „Vážně? Tak se na mě podívej. Kdybys nevěděl, kdo jsem, poznal bys, že je to princezna Arabella, První dcera rodu Morrighan?“

Zamračil se. „Rozedrané šaty?“ Chytil mě za ruku a prohlížel si ji. „Polámané nehty? To nestačí skrýt, co je uvnitř. Ty budeš vždycky ty, Lio. Před tím neutečeš.“

Odtáhla jsem ruku. „Takže nesouhlasíš.“

„Jen mi to dělá starosti. V Cívce jsi rozzuřila mocné.“

„Myslíš naše rodiče?“

Pokrčil rameny. „Matka o tom nemluví a otec svědomitě vypsal odměnu za tvoje objevení a navrácení.“

„Myslíš, že to udělal jen proto, aby to bylo, jak se patří?“

„Nechápej mě špatně. Pokořila jsi ho a zuří, a to je jen půlka pravdy. Je to už skoro měsíc a pořád se kvůli tomu rozčiluje, ale jediné oznámení visí na náměstí, dost maličké, a co vím, tak nikam dál to neposlal. Možná i k tomu ho dohnala vláda. I když mají samozřejmě naléhavější starosti než tebe.“

„Něco se děje? Kromě mého útěku?“

Přikývl. „Záškodníci. Vyvádějí čím dál hůř. Myslíme si, že je to jen jedna nebo dvě skupiny, ale objeví se vždycky za noci jako vlčí duchové. Na severu už zničili důležité mosty v místech, kde jsou naše posádky, a vyvolávají chaos v pohraničních vesnicích.“

„Myslíš, že jsou z Dalbrecku? Že by u nich ten zrušený svazek vyvolal takové nepřátelství?“

„To nikdo neví jistě. Vztahy s Dalbreckem tvým útekem rozhodně utrpěly, ale podle mě spíš situace zneužívají Vendané. Snaží se oslabit naši schopnost zmobilizovat gardisty, což znamená, že nejspíš plánují větší útok.“

„Proti Morrighanu?“ Nedokázala jsem skrýt šok. Potyčky s Vendou se vždycky odehrávaly v Cam Lanteux, když se tam Vendané snažili uchytit, nikdy ne na *naší* půdě.

„Neboj se,“ ozval se bratr. „Zastavíme je. Tak jako vždycky.“

„I když se množí jako králíci?“

Usmál se. „Králíci jsou dobří k nedělnímu obědu, ne?“

Udělal pár kroků stranou a znovu se ke mně otočil. Odhrnul si z čela nezkrotné vlasy. „Jenže otcův hněv a všechno ostatní se nedají srovnat s tím, jak zuří rádce. Ach sestřičko, co jsi to udělala?“

„Co?“ opáčila jsem nevinně.

„Vypadá to, jako by rádce osobně přišel o něco hodně cenného. V tu dobu, kdy jsi zmizela. S kancléřem převrátili vzhůru nohama celou citadelu, jak zoufale to hledali. Samozřejmě potají, protože ať to bylo, co chtělo, zřejmě to nepatřilo k oficiálnímu klenotu královské sbírky. Aspoň podle sloužících.“

Stiskla jsem ruce k sobě a nedokázala potlačit zlomyslný úsměv. Jak ráda bych viděla rádce, když otevřel svou soukromou zásuvku a zjistil, že je prázdná! Totiž téměř. Nechala jsem mu tam něco na památku.

„Takže tebe tvůj zlodějský kousek těší?“

„Nesmírně, bratříčku.“

Rozesmál se. „Pak mě taky. Pověz mi o tom. Přivezl jsem ti něco, co máš ráda.“ Vedl mě do rohu, kde rozprostřel deku. Z košíku vytáhl zavřenou lahev perlivého červeného muškátu z morrighanských vinic, který jsem milovala, ale směla ho pít jen při zvláštních příležitostech. Rozbalil také kolo sladkého fíkového sýra a sezamové krekry od pekaře z Civiky. Ani jsem si neuvědomila, jak moc tyhle chutě domova postrádám. Posadili jsme se na deku a já jedla, pila a líčila Waltherovi podrobnosti o své krádeži.

Došlo k tomu den před plánovanou svatbou, když byl rádce na opatství podepisovat nějaké dokumenty. Pořád jsem se ještě definitivně nerozhodla, jestli mám utéct, ale když jsem seděla ve tmě v šatně a tiše zuřila, moje staré nepřátelství vůči rádci a kancléři nabylo nových rozměrů. Když jsem předtím zašla do kanceláře vrátit předměty do královské sbírky, ti dva se ani nesnažili skrýt své nadšení nad tím, že už brzy odejdu. Šlo o mou korunku, prsteny, pečeť – kancléř mi dal jasně najevo, že si do Dalbrecku nesmím odnést ani to nejmenší. Prohlásil, že mým posláním není zvětšit bohatství jiného království.

Rádce při tom vystupoval jako svědek a zapisovatel. Všimla jsem si, že zvlášť on se už nemůže dočkat, abych byla pryč. Listoval svazkem dokumentů, netrpělivě přešlapoval z nohy na nohu. Zaujalo mě to, protože rádce byl při jednání se mnou obvykle neústupný a rozhodný. Těsně než jsem vyšla z jeho dveří, hlavou mi blesklo: *Máte tajemství*. Otočila jsem se na podpatku a spatřila v jejich tvářích překvapení.

„Proč jste mě vždycky nenáviděli?“ zeptala jsem se.

Rádce strnul a obrátil se ke kancléři. Ten se ani neobtěžoval na mě podívat, když mi odpovídal, a dál listoval svým svazkem. Zamlaskal, jako bych byla jen pošetilý spratek, a pak pronesl pohrdavým tónem: „Vždycky kladeš nesprávné otázky, princezno. Možná by ses měla zeptat, jestli jsem někdy měl důvod si tě oblíbit?“ Ale rádce se ani nepohnul, nespouštěl ze mě oči, jako by chtěl zjistit, co udělám dál.

Walther mě napjatě poslouchal. Vysvětlila jsem mu, jak jsem si odpoledne, když jsem zuřila ve své šatně, ten rozhovor znovu a znovu přehrávala, a náhle mi to v hlavě zaznělo znovu. *Máte tajemství*. Samozřejmě že měli. A tak jsem zamířila rovnou do kanceláří rádce, protože jsem věděla, že bude na opatství.

„Nebylo těžké to najít. Falešná zásuvka v sekretáři, s jejímž zámkem si hravě poradila moje sponka.“

„Jak dlouho mě ještě budeš napínat? Co jsi mu ukradla?“

„To je to nejpodivnější. Já vlastně ani nevím.“

Zamžikal, jako by mi to nevěřil.

„Vážně, Walthere. Bylo tam pár volných papírů a dvě knížečky. Hodně tenké, hodně staré. Měl je zabalené v měkkém koženém pouzdře a uložené ve zlaté schránce, ale neumím je přečíst.“

„Proč by je schovával? Měl celé stádo poskoků, kteří mu je mohli přeložit.“

„Pokud to už neudělali.“ Jenže kdyby ano, ty předměty by se staly součástí královské sbírky. Všechny předměty z trosek Dávnověku patřily království, i když je našli vojáci ve vzdálených zemích. Nechat si je pro sebe byl zločin.

Oba jsme věděli, že rádce je Hlavním královským rádcem z dobrých důvodů. Nebyl jen odborníkem na Knihu svatého písma, ale dokázal také překládat z jiných starověkých jazyků – i když možná nebyl tak nadaný, jak se o něm předpokládalo. Přistihla jsem ho škobrtat i v nejprostších dialektech, a když jsem ho opravila, byl bez sebe zuřivostí.

„Proč ses je nepokusila přeložit?“

„A kde jsem na to asi tak měla vzít čas, drahý princí? Kromě toho, že jsem princezna na útěku, se taky starám o tři osly, zametám v hos-

tinci pokoje a roznáším jídlo, takže jsem ráda, když se vůbec stihnu vykoupat. Všichni si nežijeme jako králové.“ Pronesla jsem to tak povýšeným hlasem, až jsem ho rozesmála. A to jsem se nezmínila o svých dalších činnostech, jako je trhání ostružin s hezkými mladíky. „A pak,“ dodala jsem, „je těžké překládat, když nevíš, co je to za jazyk. Jediným mým vodítkem jsou katalogizační poznámky na těch volných papírech. Jedna z nich se jmenuje *Ve Feray Daclara au Gaudrel* a druhá je z Vendy.“

„Kniha z Vendy? Barbari čtou?“

Usmála jsem se. „Přinejmenším kdysi četli. Možná že kancléř postrádá hlavně tu zlatou kazetu. Nejspíš by za ni mohl dostat tolik, aby si přistavěl další křídlo ke svému rozlehlému sídlu.“

„Anebo je to nový nález a rádce se bojí, že ho přeložíš dřív než on a připravíš ho o ovace. Musí se starat o svoje postavení.“

„Možná,“ odpověděla jsem. Jenže nějak jsem cítila, že ty knížky nebyly novým úlovkem, že v té tajné zásuvce zůstávaly skryté už hodně dlouho. Možná tak dlouho, že na ně zapomněl i sám rádce.

Walther mi sevřel ruku. „Buď opatrná, Lio,“ vyzval mě vážným hlasem. „Neznám sice důvod, ale vím, že ti dva to hodně chtějí zpátky. Až se vrátím, zkusím nenápadně zjistit, jestli o tom matka nebo otec něco vědí. Nebo možná viceregent.“

„Nesmíš prozradit, že jsi mě viděl!“

„Řekl jsem *nenápadně*,“ zopakoval.

Přikývla jsem. „Tak už dost o rádci.“ Náš rozhovor začal být až moc vážný a já si chtěla vychutnat potěšení z Waltherovy přítomnosti. „Pověz mi, co je doma ještě nového.“

Sklopil na chvíli oči. Pak je zvedl ke mně a usmál se.

„Co je? Tak už to vyklop!“ pobídla jsem ho.

Oči se mu zatřpytily. „Greta je... budu táta.“

Zírala jsem na něj a nedokázala promluvit. Ještě nikdy jsem Walthera neviděla tak šťastného, ani v jeho svatební den ne. Tehdy si pořádně nervózně popotahoval kabátec, až ho Bryn musel okřikovat. Teď zářil tak, jako by to dítě nosil v bříše sám. Walther, a *otec*. Bude báječný táta.

„Ty na to nic neřekneš?“ ozval se.

Radostně jsem se rozesmála, objala ho a zasypala ho desítkami otázek. Ano, Gretě je dobře. Dítě se má narodit v prosinci. Chlapec, nebo děvče, je mu to jedno. A třeba budou mít štěstí a narodí se dvojčata, kdo ví! Ano, je šťastný, miluje Gretu a nemůže se dočkat, až budou mít rodinu. Teď se spolu zastavili v Luiseveque, a proto se mohl vydat sem za mnou do Terravinu. Jsou na cestě ke Gretiným rodičům, kteří mají sídlo na jihu země. Greta zůstane u nich, zatímco Walther odjede na svou poslední průzkumnou výpravu. Pak, před narozením dítěte, se vrátí do Civiky, a pak, a pak, a pak...

Snažila jsem se skrýt nečekaný smutek, který mě zachvátil s vědomím, že já se na žádné z těch událostí nebudu podílet. Kvůli svému životu v přestrojení možná nikdy nepoznám svého synovce nebo neteř. Jenže kdybych se vdala a odešla do Dalbrecku, moje šance vidat se s dítětem by nebyly o nic lepší.

Dívala jsem se na svého bratra s tím trochu zahnutým nosem, hluboko posazenýma očima, tvářemi s dolíčky radosti. Bylo mu třidvacet, byl už spíš muž než chlapec, s širokými rameny, na kterých bude nosit svoje dítě. Před mýma očima se měnil v otce. Vnímala jsem jeho štěstí a pomalu mě naplnilo taky. Vždycky to bývalo takhle. Walther mě dokázal rozveselit, když se to nikomu jinému nedařilo.

Povídali jsme a povídali, a já si ani nevšimla, že les kolem nás začínal tmavnout. Bratr najednou vyskočil. „Oba už musíme jít. Dosta-neš se sama v pořádku zpátky?“

„Málem jsem tě rozpárala, než jsem zjistila, kdo jsi.“ Pokleपालa jsem na pochvu s nožem.

„Cvičíš s ním?“

„Bohužel na to nemám čas.“

Vstala jsem, abych sbalila deku, ale Walther mě zarazil. Chytil mě za paži a zavrtěl hlavou. „Není správné, že jsi musela trénovat potají, Lio. Až budu král, tyhle věci změním.“

„Takže ty si plánuješ, že už tak brzo usedneš na trůn?“ popíchla jsem ho.

Usmál se. „Jednou to přijde. Ale slib mi, že prozatím budeš cvičit.“ Přikývla jsem. „Slibuju.“

„Tak si pospěš, než se setmí.“

Posbírali jsme deku a košík a Walther mě políbil na tvář. „Jsi tady šťastná?“

„Mohla bych být šťastnější, jedině kdybich tu měla tebe, Bryna a Regana.“

„Trpělivost, Lio. Na něco přijdeme. Na, vezmi si to,“ vtiskl mi do ruky košík. „Je tam něco, co by tě mohlo na nějakou dobu nasytit. Až se vrátím z výpravy, zase se tady stavím. Zatím se opatruj.“

Přikývla jsem. Hlavou mi letělo, že teď má tolik odpovědnosti: jako manžel, otec, voják, a nejvíc jako dědic trůnu. Neměl by k tomu všemu přidávat ještě starosti o mě, ale byla jsem ráda, že si je dělá. „Pozdravuj ode mě Gretu, a že blahopřeju k té skvělé zprávě.“

„Vyřídím.“ Otočil se k odchodu, ale já vyhrkla další otázku. Ještě jsem ho nedokázala nechat zmizet.

„Walthere, kdy jsi poznal, že miluješ Gretu?“

Ve tváři se mu objevil výraz, který ho zahalil jako hedvábný závoj – výraz, který míval vždycky, když mluvil o Gretě. „Věděl jsem to ve chvíli, kdy jsem ji poprvé spatřil.“

Ve tváři se mi muselo objevit zklamání. Natáhl se a štípl mě do brady. „Vím, že to domluvené manželství v tobě zanechalo hořkost, ale neboj se. Někdo se objeví, někdo, kdo si tě zaslouží. A poznáš to ve chvíli, kdy ho uvidíš.“

Ani tohle nebyla odpověď, v níž jsem doufala, ale přikývla jsem. Pak jsem si vzpomněla na Pauline a její starosti. „Walthere, přísahám, že tohle už je poslední otázka. Nevíš něco o Mikaelovi?“

„Mikaelovi?“

„Je v královské gardě. Mladý blondák. Byl na výpravě, ale už by se měli vrátit.“

Viděla jsem, jak bratr pátrá v paměti, a pak zavrtěl hlavou. „Neznám žádného...“

Popsala jsem Mikaela líp a přidala podrobnosti, které jsem věděla od Pauline, třeba o tom hloupém červeném šátku, který někdy nosil, když neměl službu. Walther po mně šlehl pohledem. „Mikael, no jistě. Už vím.“ Čelo se mu svraštilo a obličej mu zahalil hrozivý výraz, u něj tak vzácný. „Nezapletla ses s ním, doufám?“

„Ne, samozřejmě, že ne, ale...“

„Jeho oddíl se vrátil už před dvěma týdny. Když jsem ho viděl naposledy, byl v hostinci, nadraný jak zákon káže, na každém kolenu jednu holku. Ten parchant má medový jazyk a dokáže s ním obloudit každé děvče odsud až k Cívce. A ještě se tím vychloubá.“

Zírala jsem na něj neschopná slova.

Walther se ušklíbl. „Bohové, když ne ty, tak Pauline, vid? Zakoukala se do něj?“

Přikývla jsem.

„Pak tím líp pro ni, že se ho zbavila, a je teď tady s tebou. Ten kluk je chodící malér. Dej na ni pozor, ať se od něj drží dál.“

„Walthere, víš jistě, že je to on? *Mikael?*“

„Červený šátek. Ten kluk se chvástá tím, kolik zlomených srdcí za sebou nechává, jako by to byly metály na jeho hrudi. Ano, vím to jistě.“

Chvatně se rozloučil, protože mu dělala starosti houstnoucí tma, ale já ho opustila skoro v mátohách. Stěží jsem si pamatovala, jak jsem se dostala zpátky do domku.

Tím líp pro ni, že se ho zbavila.

Ne, to ne. Ne teď. Vůbec ne.

Co jí mám říct? Bylo by snazší, kdyby Mikael zemřel.

KAPITOLA SEDMNÁCTÁ

KADEN

Aha.

Tak naše princezna má milence.

Když jsem ji sledoval do lesa, doufal jsem, že se konečně dočkám toho, co jsem potřeboval: chvíle o samotě jen s ní. Jenže čím dál šla, tím zvědavější jsem byl. Kam to může mít namířeno? Moje mysl nabízela množství možností, ale zapomněla na tuhle jednu jedinou, která mě tak překvapila.

Díval jsem se, jak se mu vrhá do náruče, líbá ho, drží ho, jako by ho nikdy nechtěla pustit. Ten mladík byl očividně stejně šťastný, že ji vidí. Zmizeli v troskách a pořád se objímali. Nebylo těžké představit si, co se dělo tam uvnitř.

Takže tohle ji pohánělo.

Její milenec.

Proto utekla před sňatkem. Nechápal jsem, proč se mi z toho dělalo tak zle. Asi kvůli tomu, jak se mi ráno dívala do očí. Jak otálela a do tváří se jí nahrnula červeň. Něco to se mnou provedlo. Něco, co se mi líbilo. Něco, co mě přimělo představovat si, že by všechno mohlo být jinak. Myslel jsem na to celý den, kdy jsem jel do Louiseveque, abych poslal zprávu. A pak celou cestu zpátky, i když jsem si ji snažil vyhnat z mysli. *Všechno by mohlo být jinak.* Očividně ne.

Měl jsem pocit, jako bych dostal ránu do žaludku. Pocit, na jaký jsem nebyl zvyklý. Většinou jsem se v takových situacích dokázal

ovládat. Rány z boje byla jedna věc, ale tohle... to bylo čiré bláznovství. Připadal jsem si, jako by mě něco připravilo o všechny vzduch v plicích, ale Rafe vypadal naprosto zničeně. Hlupák jeden.

Když jsem se obrátil k odchodu, stál asi deset kroků ode mě. Ani se nepokusil skrýt. Taky to všechno viděl. Zřejmě nás sledoval, ten zamilovaný ubožák. Když jsem ho zahlédl, nepromluvil. Tušil jsem, že nemůže.

Protáhl jsem se kolem něj. „Vypadá to, že drží slovo. Nebude to zrovna nevinná panenka, co?“

Neodpověděl. Ale to by bylo zbytečné, protože odpověď měl vepsanou do tváře. Možná se teď konečně vydá po svých a nadobro zmizí.

Vždycky v povětrí.

Slyším je přicházet.

Pověz mi to znovu, Ano. O té bouři.

Na příběhy není čas, dítě.

Prosím, Ano.

Její oči jsou prázdné.

Dnes nebyla žádná večere.

Příběh je to jediné, čím ji můžu nakrmit.

Vzpomínám si jen, že byla bouře.

Bouře, která nekončí.

Velká bouře, pobídne mě.

Povzdychnu si, Ano, a posadím si ji na klín.

*Bylo nebylo, mé dítě,
kdysi před dávnými časy
se z oblohy sneslo sedm hvězd.*

*Jedna otřásla horami,
druhá rozvřela moře,
třetí spolykala vzduch,
čtvrtá pokoušela srdce lidí.*

*Tisíce světelných nožů
se spojily ve vybušný, letící mrak
podobný hladové nestvůře.*

*Jen jedna malá princezna v sobě našla odvahu,
princeznička jako ty...*

Bouře, která způsobila, že staré zvyky ztratily smysl.

Ostrý nůž, pečlivě namířený, železná vůle a vnímavé srdce.

Na tom jediném kdy záleželo.

A zůstat v pohybu. Pořád v pohybu.

Pojď, dítě, je čas jít.

Slyším, jak v kopcích znějí kroky mrchožroutů.

Gaudrelina poslední vůle

KAPITOLA OSMNÁCTÁ

Bylo toho tolik, co jsem dnes Pauline chtěla říct. Tolik věcí, které mi připadaly důležité. Třeba ji vyplísnit za to, že vykládá o mém strachu z králíků. Utahovat si z ní kvůli tomu, jak je nápaditá, i když jí není dobře. Vyprávět jí o tom, jak mi Rafe přinesl košíky, a o čase, který jsme spolu strávili. Chtěla jsem se jí zeptat, co to podle ní znamená, a probrat s ní další podrobnosti našich životů, tak jako jsme to dělávaly každý večer po návratu z hostince v našem domku.

A teď jsem stála před ním, sama ve tmě, a nedokázala před ní předstoupit. Drbala jsem mezi ušima oslíka Ottu a šeptala mu: „Co mám dělat? Co mám dělat?“

Do hostince jsem přišla hrozně pozdě a vpadla rovnou do kuchyně. Berdi vykypěla jako voda v konvici. Chtěla jsem jí vysvětlit, proč jsem přišla pozdě, ale sotva jsem ze sebe vypravila *Mám zprávy o Mikaelovi*, hrdlo se mi stáhlo. Berdin hněv se vytratil, přikývla, podala mi talíř, a od té chvíle to šlo s večerem od desíti k pěti. Měla jsem tolik práce, že jsem jí nic víc vysvětlit nestačila. Usmívala jsem se, vítala hosty, roznášela jídla, uklízela stoly. Ale moc jsem toho nenamluvila. Jednou jsem se u pípy zamyslela tak, že mi cider přetekl přes okraj džbánku. Pauline se dotkla mé ruky a zeptala se, jestli jsem v pořádku. „Jen unavená,“ odpověděla jsem. „Byla jsem dneska hodně na sluníčku.“ Začala se mi omlouvat, že mi nepomohla sbírat ostružiny, ale strčila jsem jí do ruky cider, aby ho odnesla ke stolům.

Kaden přišel do hostince sám. Ulevilo se mi, že s ním Rafe není. Měla jsem už tak dost starostí, abych si ještě lámala hlavu s jeho pochmurnými náladami. Stejně jsem ale koukala na dveře hostince po každé, když se otevřely, a myslela si, že se dřív nebo později musí přijít najít. Snažila jsem se každého pozdravit stejně přívětivě jako vždycky, ale když jsem donesla Kadenovi jídlo, zadržel mě, než jsem stačila odběhnout.

„Jako by v tobě dneska pohasnul oheň, Lio.“

„Omlouvám se, možná jsem trochu roztržitá. Zapomněla jsem ti přinést něco, co jsi chtěl?“

„Ne, tvá obsluha je dokonalá. Co tě trápí?“

Zarazila jsem se. Dojalo mě, že si mého rozrušení všiml. „Jen mě trochu bolí hlava. Za chvíli to přejde.“

Jeho oči se na mě upíraly dál. Zřejmě jsem ho nepřesvědčila. Povzdychla jsem si a přiznala: „Bohužel jsem se dneska dozvěděla špatné zprávy od svého bratra.“

Nazdvihl obočí, jako by ho to pořádně překvapilo. „Ty tady máš bratra?“

Usmála jsem se. *Walther*. Málem jsem zapomněla, jak šťastná jsem s ním byla. „Stavil se tu na krátkou návštěvu dnes večer. Měla jsem velkou radost, ale bohužel mi sdělil jednu nepříjemnou novinku.“

„Vysoký mladík? Jel na grošákovi? Asi jsem ho dneska potkal na silnici.“

Překvapilo mě, že *Walther* jel z *Luisseveque* po silnici, ne pěšinami v lesích. „Ano, to byl on.“

Kaden přikývl a opřel se na židli, jako by už spokojeně zažíval večeri, které se ještě nedotkl. „Když to teď vím, dochází mi, že jsem tam viděl rodinnou podobu. Ty tmavé vlasy a lícní kosti...“

Na tak krátké setkání na cestě si stačil všimnout hodně věcí, ale koneckonců už svou všímavost prokázal, když mu neušlo, jak jsem dnes skleslá.

Naklonil se ke mně. „Můžu ti nějak pomoci?“

Jeho hlas byl vřelý a připomněl mi tiché rachocení hromu v dálce při letní bouři – tak příjemné, protože ještě tak daleko. A zase ty jeho oči, které mě přiměly cítit se jako nahá. Jako by mi viděl pod kůži. Vě-

děla jsem, že si k němu nemůžu sednout a vykládat mu o svých starostech, ale jeho neochvějný pohled mě přiměl chtít, abych to mohla udělat.

„Ne,“ šeptla jsem. Natáhl se a stiskl mi ruku. Mezi námi odtikaly další mlčenlivé vteřiny. „Musím jít pracovat, Kadene.“

Podívala jsem se přes místnost a viděla Berdi, jak mě pozoruje od kuchyňských dveří. Co si asi musí myslet? Kdo další se na nás dívá? A vážně, proč bych se kvůli tomu měla cítit provinile? Copak není příjemné vědět, že si o mě někdo dělá starosti, když jsou tady jiní, co by mi rádi natáhli ohlávku na krk? Byla jsem Kadenovi za jeho laskavost vděčná, ale vytáhla jsem ruku z jeho.

„Děkuju ti,“ zašeptala jsem z obavy, že by se mi zlomil hlas, a spěchala po své práci.

Když naše večerní povinnosti skončily, nechala jsem Pauline u kuchyňských dveří. Prohlásila jsem, že potřebuju na vzduch a že si udělám procházku. Jenže jsem došla jen k Ottovu stání. Byla tam tma, nikde nikdo, a jemu můžu svoje starosti svěřit bez obav. Vyhoupla jsem se na horní kládu, objala jednou rukou uvazovací kůl a druhou ho drbala mezi ušima. Otto se mým pozdním pozornostem nedivil. Vděčně je přijímal, takže se mi hrudník sevřel ještě víc. Snažila jsem se potlačit vzlyky. *Co mám dělat?*

Pravda ji zabije.

Uslyšela jsem zašustění a duté zadunění kovu. Strnula jsem a zadívala se do tmy.

„Kdo je tam?“

Nic se neozvalo.

A pak další hluk, zřejmě z jiného směru. Zmateně jsem se rozhlédla kolem, seskočila z hrazení a znovu zavolala: „Kdo to je?“

V záblesku měsíčního světla se objevila Paulinina bledá tvář.

„To jsem já. Musíme si promluvit.“

KAPITOLA DEVATENÁCTÁ

RAFE

Neměl jsem v úmyslu vidět to, co jsem viděl. Kdybych se mohl tiše vytratit, udělal bych to, jenže jsem byl v pasti. Zdálo se, že tenhle den se neustále čirou náhodou stávám svědkem něčeho, co jsem pozorovat nechtěl.

Zašel jsem na večeři do hostince v městečku, protože jsem se nechtěl znovu setkat s princeznou. Na jeden den mi to stačilo. Měl jsem jejího královského skotačení právě tak dost. Už jsem si řekl, že je jen nafoukaná nána, a dobře že tak. Aspoň pro mě nebude tak těžké udržet si od ní odstup. Jenže když jsem vypil třetí cider a sotva se dotkl jídla, zjistil jsem, že stejně pořád hloubám nad tím, co se stalo, a s každým dalším douškem jsem ji znovu proklínal.

Když jsem ji ráno viděl v rokli, pustil jsem si pusu na špacír. Vypadala prostě jako obyčejná holka na ostružinách. Vlasy měla spletené do copu, po krku se jí plazily jen uvolněné pramínky, tváře zarudlé horkem. Žádná faleš, žádné povýšené chování. Žádné tajemství, které bych už nevěděl. Hlavou mi letěla slova, kterými bych ji popsal, ale žádné mi nepřišlo úplně správné. Sedl jsem jako hlupák na hřbetě svého koně a jen zíral. A pak mě *pozvala*, abych zůstal. Když jsme se spolu procházeli, věděl jsem, že se pouštím na zrádnou půdu, ale nezarazilo mě to. Nejdřív jsem se hlídal, převaloval si všechno dlouho na jazyku, ale jí se to ze mě podařilo bezelstným způsobem vytáhnout. Připadalo mi to tak prosté, tak nevinné. Jenže nebylo. Měl jsem to vědět.

Nahoře na útesu, odkud už nebylo kam jít, kde slova znamenala méně a naše blízkost víc, když jsem od ní nedokázal odtrhnout pohled, ani kdyby mi to mělo zachránit život, se moje mysl zaobírala jen jednou jedinou možností. Dlouhý okamžik zadržného dechu, a pak stačila pár jejich jedovatých slov – hrozná chyba, chrochtající barbaři –, aby mě do tváře udeřila pravda.

Nebyla to jen tak nějaká sedmnáctiletá holka a já nebyl kluk, co jí pomáhá trhat ostružiny. Naše světy se ani vzdáleně nepodobaly. Jen jsem si něco namlouval. Ona měla jeden cíl, já druhý. Když ze sebe vysypala ta ošklivá slova, cítil jsem, jak i mým tělem proudí jed. Připomněl jsem si, jak moc jsme odlišní, a že to sebedelší procházka nemůže změnit.

Čím víc jsem pil, tím víc můj hněv vychládal, ale pak se zase vynořily úlomky vzpomínek na její tajné dostaveníčko v lese. Co mě to popadlo, sledovat Kadena? Když jsem napájel koně, viděl jsem svého spolunoclezníka, jak se krade po pěšině k jejich domku, a pověsil jsem se mu na paty. Co jsem čekal? Rozhodně ne to, co jsem uviděl. Vysvětlovalo se tím všechno. Má milence. Věděl jsem, že jsem se nechal unášet nebezpečnou fantazií.

Po čtyřech ciderech jsem zaplatil účet a vrátil se do hostince. Bylo už pozdě, a tak jsem doufal, že nikoho nepotkám. Zastavil jsem se ještě na záchodku, než jsem odsedlal koně a zamířil k půdičce. Vtom se objevila ona. Tvrdošijně rázovala pěšinou, čepec sevřený v ruce jako zbraň, vlasy za ní vlály. Vklouzl jsem do stínu v koutě stáje a čekal, až přejde, jenže nepřešla. Zastavila se pár kroků ode mě, a vylezla na hrazení stání, kde byl ustájený její osel.

Očividně jí něco rozrušilo. Víc než to. Něco jí nahánělo strach. A to jsem si začínal myslet, že se nebojí ničeho. Díval jsem se, jak se s pootevřenými rty přerývaně nadechuje, jako by oslovi něco šeptala. Hladila ho mezi ušima, probírala se jeho hřívou, pronášela slůvka tak přidušená a tichá, že jsem nerozuměl vůbec ničemu, i když jsem byl jen pár kroků od ní. Tak blízko, že bych se mohl natáhnout a dotknout se jí.

Podíval jsem se jí do tváře, něžně ozářené vzdáleným světlem z oken hostince. I s tím ustaraným svraštělým čelem byla *krásná*.

Zvláštní, myslet v takovou chvíli zrovna na tohle. Předtím jsem se téhle myšlence úmyslně vyhýbal pokaždé, když jsem na ni pohlédl. Nemohl jsem si dovolit na to myslet, jenže teď se to slovo objevilo, nezkrotné a neústupné.

Viděl jsem víc, než by jistě byla ochotná někomu ukázat. Plakala. Po tvářích jí stékaly slzy a ona si je zlostně otírala, jenže ať už ji rozesmutnilo cokoli, bylo to silnější a slzy tekly neovladatelně dál.

Chtěl jsem vyjít ze tmy, zeptat se jí, co se stalo, ale rychle jsem ten impuls potlačil a zapochyboval o vlastní přičetnosti – nebo možná střízlivosti. Nedalo se jí věřit. V jednu chvíli se mnou flirtovala, a hned pak běžela za milencem. Musel jsem si připomenout, že mě její potíže vůbec nezajímají. Musel jsem zmizet. Pokusil jsem se o to, jenže ty cidery v městečku byly silné, a já neuhlídal, kam šlapu. Nakopl jsem vědro, kterého jsem si nevšiml.

„Kdo je tam?“ vykřikla. Už jsem myslel, že je po všem, musím se přestat schovávat a ukázat se jí, jenže vtom se objevilo to druhé děvče, a zamaskovalo tím mou přítomnost.

„To jsem já,“ řekla. „Musíme si promluvit.“

Zůstal jsem polapený v jejich světě, jejich obavách, jejich slovech. A mohl jsem dělat jen jediné – dál poslouchat.

KAPITOLA DVACÁTÁ

Objevil se zničehonic, prostě se najednou zhmotnil z prázdna, a chytil Pauline do náruče. „Odnesu ji do domku,“ pronesl téměř jako otázku. Přikývla jsem a on vykročil první, já za ním. Pauline mu ležela ochable v náručí a neutišitelně vzlykala.

Než jsme došli k domku, rozběhla jsem se napřed, otevřela dveře, zapálila lampu a on ji odnesl dovnitř.

Ukázala jsem na postel a on ji něžně položil na matraci. Pauline se stočila do těsného klubíčka s tváří ke stěně. Odhrnula jsem jí zacuchané vlasy z obličejce a dotkla se její tváře.

„Pauline, co mám udělat?“ *Co jsem to udělala?*

Sténala mezi vzlyky, a z těch slov jsem rozuměla jen pár: *Běž pryč, prosím, běž pryč.*

Zírala jsem na ni a nedokázala se pohnout. Nemohla jsem ji opustit. Dívala jsem se, jak se chvěje, a natáhla se pro pokrývku. Opatrně jsem ji kolem ní utěsnila, pohládila ji po čele a přála si, abych z ní tu bolest nějak mohla sejmut. Naklonila jsem se k ní a zašeptala: „Zůstanu s tebou, Pauline. Napořád. Slibuju.“

Ze rtů se jí znovu vydralo jediné slyšitelné *Běž pryč. Nech mě samotnou.* Každé to slovo bylo jako rána dýkou do mého srdce. Uslyšela jsem zašoupání podrážek a uvědomila si, že Rafe je pořád tady. Ukázal bradou ke dveřím, jako by naznačoval, že bychom měli jít. Zhasla jsem lampu a vydala se otupěle za ním. Tiše jsem za námi zavřela

dveře a opřela se o ně, protože jsem potřebovala podepřít. Co jsem to řekla? Jak jsem jí to řekla? Vychrlila jsem to na ni moc neomalenež, kruté? Jenže co jiného jsem měla udělat? Dřív nebo později jsem jí to musela říct. Snažila jsem se vybavit si každé svoje slovo.

„Lio,“ zašeptal Rafe a zvedl mi bradu, aby mě přiměl podívat se na něj, uvědomit si jeho přítomnost. „Jsi v pořádku?“

Zavrtěla jsem hlavou. „Nechtěla jsem jí to povědět...“ Podívala jsem se na něj, protože jsem si nebyla jistá, kolik toho slyšel. „Ty jsi tam byl? Poslouchal jsi nás?“

Přikývl. „Neměla jsi na vybranou. Musela jsi jí povědět pravdu.“

Pravdu.

Jenže já jí řekla, že Mikael je mrtvý. Nebylo to ale menší ze dvou zel? Nepřijel za ní. Nikdy by nepřijel. Kdybych jí pověděla pravdu, přišla by i o všechny sny, které jí byly drahé. Proměnily by se v iluze, od základů falešné. Poznala by, že mu skočila na lep, že se chovála hloupě. Neměla by se už čeho držet, zůstala by jen hořkost, která by zatvrdila její srdce. Takhle bude mít aspoň něžné vzpomínky, které jí budou útěchou, ne? Co je pro ni nakonec krutější? Jeho podlost a zrada, nebo jeho smrt?

„Měl bych jít,“ zašeptal Rafe. Zvedla jsem k němu oči. Z jeho dechu jsem cítila cider, cítila jsem jeho pulz, úprk jeho myšlenek. Všechny nervy jsem měla zjitřené, jako by mě obkličovala sama noc.

Chytila jsem ho za paži. „Ne, prosím. Ještě nechod.“

Podíval se tam, kde ho svírala moje ruka. Pak zase na mě. Pootevřel rty, oči se mu proteplily, ale pak je pomalu naplnilo něco jiného, něco chladného a přísného, a odtáhl se ode mě. „Je pozdě.“

„Jistě.“ Spustila jsem ruku k boku a nešikovně ji tam přidržovala, jako by mi nepatřila. „Jen jsem ti chtěla poděkovat. Kdybys tu nebyl, nevím, co bych si s ní počala.“

Místo odpovědi jen přikývl a zmizel po pěšině ve tmě.

Zbytek noci jsem strávila v rohu pokoje na židli a dávala pozor na Pauline. Snažila jsem se ji nerušit. Asi hodinu zírala do zdi, hrudí jí lomcovaly hrdelní vzlyky. Ty se pak změnilly na mňoukavé sténání, jako by byla raněná kotě, a nakonec v povzdechy *Mikaele, Mikaele, Mikaele*, jako by tu byl a ona s ním mluvila. Když jsem se jí pokusila

utišit, odstrčila mě, a tak jsem jen mlčky seděla, nabízela jí vodu, kdykoli ztichla, modlitby, nabízela jí, co mě napadlo, ale její bolest jsem ničím utišit nemohla.

Ještě ráno jsem se bála, že se možná nikdy nesetkám s mladíkem, kterého tak milovala. Teď jsem se bála, že kdybych se s ním setkala, neudržela bych se. Vyřízla bych mu srdce z těla tupým nožem a hodila ho rackům.

Pauline konečně k ránu usnula, ale já pořád zírala před sebe. Vzpomněla jsem si, jak jsme se ráno zastavily na hřbitově. Já to věděla už v tu chvíli. Zmocnil se mě tam strach. *Něco je špatně. Něco je beznadějně, neodvolatelně špatně.* Naskočila mi husí kůže. Zavanulo ke mně varování. Svíčka. Modlitba. Naděje.

A ledový šepot.

Do hrdla se mi začaly neviditelné ledové pařáty.

Nechápala jsem, co to znamená, ale *já tohle věděla.*

KAPITOLA DVACÁTÁ PRVNÍ

Dalších pár dní uplynulo ve zmatku emocí a povinností. Nekonečných povinností, za něž jsem byla vděčná. Ráno po té osudné zprávě se Pauline probudila, omyla si obličej, vylovila tři groše ze svých skrovných úspor ze spropitného a odešla do Sacristy. Byla tam celý den, a když se vrátila, měla kolem hlavy bílý hedvábný šátek – smuteční symbol čerstvých vdov.

Když byla pryč, vysvětlila jsem Berdi a Gwyneth, že Mikael je po smrti. Gwyneth o jeho existenci nic netušila a žádná z nich neslyšela Paulinino srdceryvné vyprávění o jejich lásce, takže nechápaly, jak špatně na tom moje přítelkyně je, dokud se nevrátila ze Sacristy. Její pleť měla podobný odstín jako hedvábný šátek, který jí splýval kolem obličeje. Vypadala jako bledý duch, až na rudé kruhy pod opuchlýma očima. Působila spíš jako vychrtlý děsivý démon než jako sladká dívka, kterou byla ještě den předtím.

Ještě větší starosti než její zjev nám dělalo její mlčení. Přijala Berdinu a Gwynethinu soustrast a stoicky snášela jejich pokusy ji utěšovat, ale nic víc. Celý den trávila na kolenou, nabízela nebesům jednu modlitbu za Mikaela za druhou a neustále zapalovala svíce, aby mu osvětlily cestu do dalšího světa.

Berdi si všimla, že Pauline naštěstí aspoň jí. Ne moc, ale tolik, aby se udržela na nohou. Věděla jsem proč. I tohle bylo kvůli Mikaelovi a tomu, co měli dál společného. Kdybych jí o něm prozradila

skutečnou pravdu, záleželo by jí ještě na něčem tolik, aby se dotkla jídla?

Všechny jsme se shodly, že jí to pomůžeme překonat. Rozdělily jsme si Paulininu práci, nechaly jsme jí prostor, který potřebovala, a čas na vyplnění vdovských povinností. My věděly, že doopravdy žádný vdova není, ale kdo kromě nás tohle tušil? Nikomu to neřekneme. Bolelo mě, že se ode mě Pauline tak odstříhla, ale já nikdy neztratila životní lásku. A chápala jsem, že právě tím pro ni Mikael byl.

Svátek měl nastat ani ne za dva týdny, takže v hostinci bylo víc práce než obvykle, a bez Paulininu pomoci jsme všechny pracovaly od svítání do tmy. Vzpomínala jsem na dny v citadele, kdy jsem polehávala, nemohla spát, myšlenky mi skákaly sem a tam, většinou se točily kolem nějaké nespravedlnosti, jíž se na mně provinil někdo s větší mocí než já – což byli skoro všichni. Teď jsem podobné potíže neměla. Usínala jsem okamžitě a spala tak tvrdě, že kdyby domek začal hořet, usmažila bych se v něm.

I když mi přibýlo práce, Kadena a Rafea jsem pořád vídala často. Vlastně jako by někde poblíž stál aspoň jeden z nich, kdykoli jsem se otočila. Nabízeli mi pomoc s nošením vody nebo vykládáním zásob z káry tažené Ottou. Gwyneth si mě kvůli jejich pozornostem dobírala, ale nikdy to nezašlo dál, než že se oba snažili být užiteční. Většinou. Jednoho dne jsem zaslechla Kadenův křik. Když jsem nechala úklidu pokojů a vyběhla se podívat, co se stalo, vynořil se ze stáje a držel si rameno. Chrlil proud kleteb proti Rafeovu koni, který ho kousl. Rána mu krvácela a krev prosakovala vpředu košilí.

Odvedla jsem ho na schody hostince a zatlačila mu na zdravé rameno, aby se posadil. Nejdřív jsem se ho snažila uklidnit. Rozepnula jsem mu horní knoflík košile a odtáhla látku od rány. Kůň mu sotva prokousl kůži, ale ošklivá modřina velikosti dlaně kolem toho místa už začínala otékat. Zaběhla jsem do ledárny a vrátila se s kousky ledu zabalenými v hadříku. Přitiskla jsem mu ho na ránu.

„Donesu obvazy a mast,“ slíbila jsem.

Začal se bránit, že to není nutné, ale hlasitě jsem na tom trvala, až ustoupil. Věděla jsem, kde Berdi tyhle věci má, a když jsem se vrátila, Kaden upřeně sledoval moje počínání. Když jsem mu nanášela prsty

balzám, mlčel, ale cítila jsem, jak se mu svaly pod mými doteky napjaly. Jemně jsem mu ovázala rameno a navrch přitiskla led. Kaden zvedl ruku a položil ji na moji. Tvářil se, jako by se dotýkal něčeho vzácného a křehkého.

„Kde ses to naučila?“ zeptal se.

Zasmála jsem se. „Ovázat ránu? Takovou drobnou laskavost se člověk učit nemusí. Vyrůstala jsem se staršími bratry, takže se každou chvíli našel někdo z nás, kdo to potřeboval.“

Jeho prsty se sevřely kolem mých. Díval se na mě, jako by hledal slova díky, ale já věděla, že nejde jen o to. V jeho zastřených očích bylo něco hlubokého, něžného a osobního. Konečně mě pustil a odvrátil se. Spánky mu trochu zrůžověly. S pohledem upřeným stranou zamumlal: „Děkuju ti.“

Jeho reakce mě zmátla, ale červeň ho opustila stejně rychle, jako se objevila, a Kaden si přitáhl košili zase k rameni, jako by se nic nestalo.

„Máš laskavou duši, Kadene,“ prohodila jsem. „Určitě se ti to rychle zahojí.“

Byla jsem už ve dveřích na cestě za svou prací, když jsem se k němu obrátila. „Co to bylo za jazyk? Když jsi nadával? Ten neznám.“

Otevřel pusy, v obličejí prázdný výraz. „Jen pár nesmyslných slov, co mě naučila babička,“ zamumlal. „Abych si v životě ušetřil pokání za neslušné výrazy.“

Mně to jako nesmysly neznělo. Spíš jako skutečné rozhořčené nadávky, k jakým se člověk uchyluje v návalu vzteku. „To by se mi taky hodilo. Musíš mě to někdy naučit.“

Koutky úst se mu roztáhly v nuceném pousmání. „Jednou tě to naučím.“

S tím, jak byly dny stále teplejší, jsem Kadenovu a Rafeovu pomoc oceňovala čím dál víc, ale divila jsem se, že nemají vlastní povinnosti, kterým by se museli věnovat. Byli mladí a schopní, a oba sice měli slušné koně, ale nepůsobili nijak zámožně. Přesto platili Berdi ochotně za ubytování, jídlo a ustájení zvířat, ani jednomu z nich zatím ne-

došly peníze. Jak si mohl nezaměstnaný farmářský pomocník a obchodník s kožkami tolik našetřit?

Možná bych se jich vyptávala víc, ale Terravin se naplnil letními hosty, kteří jen ubíjeli čas do svátku, a ti zvyšovali obvyklý počet strážníků v našem hostinci. Většinou přicestovali z odlehlých vísek, statků na samotě a – jako Rafe – z krajín beze jména. Rafe tvrdil, že je bez práce jen dočasně. Třeba si jeho zaměstnavatel udělal přestávku kvůli svátku a dal mu taky volno.

Ne že by snad on nebo Kaden byli líní. Oba byli kdykoli ochotní přiložit ruku k dílu. Kaden sám od sebe spravil kolo u Berdina vozu, Rafe se ukázal jako zkušený farmář: vyčistil zavlažovací strouhy v Berdině zeleninové zahrádce a spravil jejich rozklížená vysunovací vrátka. S Gwyneth jsme ho s upřímným zájmem pozorovaly, jak se rozhání motykou a vytahuje ze strouhy velké kameny, aby uvolnil cestu vodě.

Třeba si ti dva prostě užívali v předsváteční době trochu odpočinku od životní rutiny. Svátek byl uprostřed léta jak zbožnou povinností, tak vítaným únikem z všednosti. Město bylo vyzdobené barevnými vlajkami a stuhami, na dveřích visely věnce spletené z borových větví na připomínku vykoupení, které jsme měli slavit. I když mí bratři tomu přezdívali Dny zhýralosti, vzhledem k tomu, kolik se během svátku vypilo alkoholu.

Oslavy trvaly šest dní. První den byl vyhrazený svatým obřadům, půstu a modlitbám, druhý jídlu, hrám a tanci. Každý ze zbývajících čtyř dnů byl určený k uctění jednoho ze čtyř bohů, kteří nám darovali Morrighan a osvobodili Pozůstalé.

Naše královská rodina vždycky dodržovala přesný rozvrh svátku podle harmonogramu, který připravoval Strážce času. Ten dohlížel na to, aby se všechny obřady, půst, hostiny a tance konaly v předepsanou dobu. Jenže teď už jsem ke dvoru nepatřila. Letos jsem si mohla připravit vlastní harmonogram, navštěvovat ty akce, které budu chtít. Jakou část oslav si asi nejvíc užijí Kaden a Rafe?

Rafe si navzdory vši pozornosti, kterou mi věnoval, zároveň udržoval odstup. To nedávalo smysl. Kdyby chtěl, mohl se mi vyhýbat úplně, ale to nedělal. Třeba se jen snažil nějak zabít čas do svátku. Ale

párkrát se při jeho pomoci naše prsty setkaly, nebo se o sebe otřely naše paže, a mým tělem se rozlil oheň.

Jednou jsem vycházela z hostince, když chtěl Rafe vejít, a narazili jsme do sebe. Naše tváře se ocitly tak blízko, že se náš dech smísil. Zapomněla jsem, kam jdu. Připadalo mi, že v jeho očích vidím něhu, pokud ne přímo vášně, a napadlo mě, jestli se i v něm rozlévá podobné horko. Při všech našich dalších setkáních jsem čekala a doufala, snažila se nepokazit tu chvíli, jenže pokaždé bylo rychle po všem, Rafe si vzpomněl na něco, co musí okamžitě zařídit, a opustil mě zmatenou a udýchanou.

Každý den jsme se bavili a žertovali spolu, nebo spíš několikrát denně. Když jsem zametala verandu před pokoji, Rafe šel kolem. Opřel se o sloupek a zeptal se, jak se daří Pauline, nebo jestli se neuvolní nějaký pokoj, nebo prostě na něco, a tím to začalo. Dokázala bych se opírat o koště a povídat si s ním nekonečně dlouho, ale proč? Občas jsem dokonce zapomněla na to, že doufám ve víc, a užívala si jeho společnost a blízkost.

Napadlo mě, že pokud se to má stát, pak spíš dřív než později. Snažila jsem se vyhnat si to z hlavy, ale v tichu noci jsem se upínala k našim rozhovorům. Před usnutím jsem si opakovala každé slovo, které jsme si vyměnili, myslela na výraz v jeho tváři, divila se, co dělám špatně. Třeba byl ten problém ve mně. Třeba je mým osudem zůstat nepolíbená. Třeba je to můj úděl. Když jsem se zaposlouchala do Paulinina neklidného spánku a převalování, zastyděla jsem se, že mám tak přízemí starosti.

Když jsem jednou celou noc poslouchala, jak sebou Pauline hází a mumlá si, den poté jsem zaútočila na pavučiny pod stříškou verandy u hostinských pokojů. Představovala jsem si přitom Mikaela, jak v jiném hostinci vospává s holkou vedle sebe. *Ten kluk je chodící malér. Dej na ni pozor, ať se od něj drží dál.* A přece to byl voják královské gardy. Z toho se mi zvedal žaludek. Voják s medovým jazykem a andělským obličejem, ale srdcem černým jako smůla. Mstila jsem se za jeho zradu každému osminohému tvorovi, který visel ze stropu. Rafe se náhodou ukázal poblíž a zeptal se, co mi pavouci udělali, že mám tak špatnou náladu.

„Tahle havěť nic, to byl jeden dvounohý hmyz, na který bych s chutí vzala palici místo smetáku.“ Bez použití jmen jsem mu vyprávěla historku o mladíkovi, který zradil dívku, s jejímž srdcem si pohrával.

„Každý jistě udělá občas chybu.“ Vzal mi z rukou smeták a začal klidně vymetat pavučiny, na které jsem nedosáhla.

Jeho nevzrušené počínání mě rozčílilo. „Úmyslná zrada není chyba. Je to vypočítavé a chladné,“ prohlásila jsem. „Zvlášť když to uděláš někomu, komu jsi přísahal lásku.“ Zarazil se uprostřed pohybu, jako bych mu dala ránu do hlavy. „Když se někomu nedá věřit v lásce,“ pokračovala jsem, „nedá se mu věřit vůbec v ničem.“

Spustil smeták a otočil se ke mně. Jako by ho moje slova zasáhla, připadalo mi, že je bere jako hlubší a upřímnější deklaraci, nejen nenávistný výlev proti někomu, kdo mě připravoval v noci o spánek. Opřel se o smeták a mně se žaludek sevřel jako vždycky, když jsem se na něj podívala. Obličej se mu leskl potem.

„Je mi líto, co se stalo tvé kamarádce,“ prohlásil, „ale zrada a důvěra – je to opravdu tak bezpodmínečné?“

„Ano.“

„Ty jsi nikdy nikoho nepodvedla?“

„Ano, ale...“

„Aha, takže *jsou* tu jisté podmínky.“

„Ne, když jde o lásku a získání něčí náklonnosti.“

Naklonil hlavu, jako by naznačil, že chápe. „A myslíš, že tvoje kamarádka to cítí stejně? Odpustí tomu muži někdy, že ji oklamal?“

Srdce mě zabořilo pro Pauline. I pro mě samotnou. Zavrtěla jsem hlavou. „Nikdy,“ zašeptala jsem. „Některé věci se nedají odpustit.“

Přímhouřil oči, jako by zvažoval závažnost neodpustitelného. Tohle jsem na něm nesnášela i milovala. Zpochybňoval všechno, co jsem řekla, ale taky mě pozorně poslouchal. Poslouchal, jako by záleželo na každém mém slovu.

KAPITOLA DVACÁTÁ DRUHÁ

Léto už bylo na vrcholu, ale sem k moři teprve teď dorazila největší horka, a já se každou chvíli musela zastavit u pumpy, abych si omyla obličej. V Civice někdy léto nebylo vůbec a celý rok se z kopců valila stejná mlha. Jen když jsme se vydali na lov do vnitrozemí, mohli jsme okusit pořádné horko. Teď jsem pochopila, že tenké haleny, které nosily místní dívky, nejsou vyzývavé, ale nezbytné. Těch pár šatů, které jsme si s Pauline přivezly, se do terravínského podnebí vůbec nehodilo, jenže tenké košilky bez rukávů pro mě měly zase jiná rizika, jak už jsem zjistila. Nemohla jsem pochodovat po Terravinu s královskou svatební kavah na rameni.

Povolala jsem na pomoc Gwyneth, silné prací mýdlo a jeden z Berdiných ostrých kartáčů, abych si od toho pomohla. Byl horký den, takže Gwyneth ochotně souhlasila, že mi pomůže. Společně jsme se vydaly k potoku na mělčinu.

Gwyneth se postavila za mě a zkoumala kavah. Přejela mi prsty po zádech. „Většina už je pryč, víš? Až na kousek tady na rameni.“

Povzdychla jsem se. „Je to už přes měsíc. Mělo by to být dole celé.“

„Pořád je to ještě dost výrazný, nevím, jestli...“

„Na!“ strčila jsem jí kartáč na brambory. „A neboj se do toho dát sílu.“

„Berdi tě roztrhne, jestli zjistí, že se myješ jejím kartáčem.“

„Jsou snad moje záda špinavější než brambory?“

Gwyneth něco zabručela a dala se do práce. Snažila jsem se neucuknout, když mi drsné štětiny rozetřely mýdlo po pokožce. Gwyneth mi po pár minutách nalila vodu na rameno, aby smyla mydlinky a zkontrolovala pokrok. Povzdychla si. „Víš jistě, že je to jen kavah, ne něco stálého?“

Ponořila jsem se do hlubší vody a otočila se obličejem k ní. „Nepustilo to?“

Zavrtěla hlavou.

Ponořila jsem se pod hladinu s otevřenými očima a hleděla na rozmazaný svět nad sebou. Nechápala jsem to. Při nejrůznějších slavnostních příležitostech jsem měla dekorativní kavah na rukou i obličej, a po pár týdnech se vždycky smyly.

Vynořila jsem se a vytřela si vodu z očí. „Zkus to znova.“

Gwynethiny rty se stáhly. „Prostě to nejde, Lio.“ Posadila se na kámen, který vykukoval z vody jako želví krunýř. „Možná že to kněz při obřadu nějak zaklel.“

„Kavah se řídí zákony rozumu, Gwyneth. Žádná magie v tom není.“

„Zákony rozumu se sklánějí před magií denně,“ namítla, „tak proč by měly brát ohledy na nějakou tvrdohlavou kavah na holčičím rameni. Víš jistě, že tvůrci neudělali nic jinak?“

„Vím to jistě.“ Stejně jsem pátrala ve vzpomínkách. Tvůrce jsem při práci neviděla, jen jsem věděla, že se střídali se stejnými štětci a stejnými barvami. Pamatovala jsem si, jak se ke mně matka během obřadu konejšivě natáhla, ale místo útěchy jsem její dotek cítila jako horké bodnutí do ramene. Že by se v tu chvíli něco pokazilo? A pak ta jedna modlitba v matčině rodném jazyce, která nepatřila k tradici. *Nechť ji bohové obdaří silou, zmaštítí ji odvahou, a nechť je její korunou pravda.* Byla to zvláštní modlitba, ale neurčitá. Ta slova přece sama o sobě nemohla mít žádnou moc.

„Není to tak zlý. Nijak na tom nepoznáš, že je to královská kavah, ani že je svatební. Erb Dalbrecku i královský koruny už jsou pryč. Je vidět jen část drápu a réva. To může znamenat cokoli. S tím snad dokážeš žít, ne?“

Žít tak, aby mi až do smrti na ramenu vykukoval kus dalbreckého erbu? Nehledě na to, že dráp patřil zlověstnému mytickému stvoření, které ani nepatřilo do morrighanských legend? Ale vzpomněla jsem si, že když jsem kavaň poprvé spatřila, pomyslela jsem si, jak je krásná. *Dokonalá*, tak jsem to vnímala, jenže tehdy jsem si myslela, že se brzo smyje. Netušila jsem, že mi bude chtít sloužit jako trvalá připomínka života, který jsem odhodila. *Ty budeš vždycky ty, Lio. Před tím neutečeš.*

„Jednou to půjde,“ prohlásila jsem. „Dám tomu prostě víc času.“

Gwyneth pokrčila rameny a její pohled vylétl ke zlatým listům nad našimi hlavami, lemovaným zářivě zelenými listy na okraji. Po obličejí se jí rozlil úsměv. „Podívej na tu nádhernou barvu. Podzim je lačnej, co? Už teď krade dny létu.“

Pozorovala jsem tu předčasnou žluť. „Je trochu brzo, ano, ale třeba se to zase vyrovná. Možná že někdy se zase léto drží zuby nehty a nechce uvolnit místo podzimu.“

Povzdychla si. „Zákony rozumu. Ani příroda je nechce poslouchat.“ Svlékla si šaty a bezstarostně je odhodila na břeh. Pak se ponořila do hluboké vody za mnou, zmizela chvíli pod hladinou a poté si stočila dlouhé prameny narudlých vlasů do silného copu. Nad hladinou koukal jen vrcholek jejích mléčně bílých ramen. „Vrátíš se někdy?“ zeptala se najednou.

Slyšela jsem zvěsti o válce. Gwyneth určitě taky. Jako První dcera bych pořád mohla všechno změnit. Ty dveře se pro mě nikdy úplně neotevřely a teď byly bezpochyby zabouchnuté nadobro. Jenže Gwyneth nejspíš vnímala tvrdošjnou kavaň jako znamení a mě napadlo, jak drsně se jí doopravdy snažila smýt. Zírala na mě a čekala na odpověď. *Vrátíš se někdy?*

Potopila jsem se pod vodu a svět zase oněměl. Zlaté listy nade mnou byly stěží viditelné, ve spáncích jsem slyšela dutou ozvěnu svého tlukotu srdce, z nosu mi unikaly bublinky vzduchu. A Gwynethina otázka brzy zmizela. Odnesl ji proud spolu se vším očekáváním, které se v ní skrývalo.

KAPITOLA DVACÁTÁ TŘETÍ

ZABIJÁK

Nakoukl jsem oknem dovnitř. Moc déle už jsem čekat nemohl. Za pár dní tu budou mí kamarádi, připravení k návratu do Vendy. A pokud moje práce nebude ještě hotová, spustí vytí jak smečka hladových vlků, nedočkávatých pustit se dál a nespokojených, že mi to tak dlouho trvá. Zakroutit krkem jedné holce. I Eben už by to dávno zvládl.

Jenže to nebyla jen jedna holka. Budu je muset zabít obě.

Díval jsem se, jak spí. Měl jsem oči kočky, jak tvrdil Komizar, viděl jsem ve tmě jako nikdo jiný. To mě možná pro tenhle úkol předurčilo. Griz byl proti mně jako hlučný býk, hodil se spíš na práci se sekyrou někde na mostě nebo na krvavý přepad za dne.

Ne na práci jako tahle. Tiché našlapování nočního tvora. Proměna ve stín, který udeří s naprostou přesností. Jenže ty dvě spaly v jedné posteli a jejich ruce se dotýkaly. Ani já bych nedokázal být tak tichý. Smrt má vlastní zvuky.

Hleděl jsem na Liin krk. Odhalený. Vystavený. Snadno přístupný. Jenže tentokrát to nebude snadné.

Po svátku. Do té doby počkat můžu.

KAPITOLA DVACÁTÁ ČTVRTÁ

PRINC

Za oponou prostěradel visících ze šňůry byly vidět jen jejich nohy, ale slyšel jsem je dobře. Přišel jsem zaplatit Berdi za týdenní pobyt, než odjedu do Luiseveque. Bylo to nejbližší město, odkud šlo poslat zprávu, a když člověk pořádně zaplatil, kurýři byli diskrétní.

Zarazila jsem se a podíval se na Liiny boty, ve kterých pracovala. Ať se propadnu, jestli mě na ní neuchvacuje úplně všechno. Jejich useň byla odřená a špinavá a byly to jediné boty, které jsem ji kdy viděl nosit. Zřejmě jí to bylo jedno. Možná, že dětství se třemi staršími bratry z ní udělalo jinou dívku, než byly šlechtičny, které jsem znával. Buď se nechovala jako princezna nikdy, nebo to všechno od sebe odhodila, když začala pracovat tady. Na dvůr v Dalbrecku, kde se etiketa odívání povýšila na náboženství a nabobtnala do obřích rozměrů, by se příšerně nehodila.

Zalovil jsem v kapse, kde jsem měl morrighanské bankovky pro Berdi. Pod spodním okrajem prostěradla se objevila Liina ruka a vytáhla z košíku další kus mokrého prádla. „Byla jsi někdy zamilovaná, Berdi?“ zeptala se.

Zastavil jsem se, ruku pořád v kapse. Berdi dlouho neodpovídala.

„Ano,“ řekla potom. „Už je to ale dávno.“

„A nevdala ses?“

„Ne. Ale hodně jsme se milovali. Bohové, byl tak hezkej. Ne vobyčejně hezej. Nos měl jako skobu a oči zapadlý, a taky neměl moc

vlasů. Jenže když někam vešel, rozsvítil celou místnost. Měl v sobě něco, čemu já říkám charakter.“

„A co se stalo?“

Berdi už byla stařena, ale teď si povzdychla, jako by ta vzpomínka byla pořád čerstvá. „Já vocaď nemohla vodejít, von nemoh zůstat. To je asi tak všecko.“

Lia se vypyřádala dál a Berdi jí prozradila, že ten muž byl kameník, který měl práci v Sacraments. Chtěl, aby šla s ním, jenže jí umřela matka, otec stárnul a ona mu nedokázala nechat na starost celý hostinec.

„Lituješ, že jsi s ním neodešla?“

„Teď už na to nemyslím. Co se stalo, to se stalo. Tehdá jsem udělala, co jsem musela.“ Berdina ruka s vystouplými klouby se natáhla do košíku pro količky.

„Jenže co kdyby...“

„Proč si zase nepopovídáme vo tobě?“ přerušila Liu hostinská. „Pořád seš ráda, žes vodešla z domova, po tom, cos tady strávila nějakou dobu?“

„Nikdy jsem nebyla šťastnější. Kdyby se Pauline trochu rozveselila, nic by mi nechybělo.“

„Některý lidi si sice pořád myslej, že tradice a povinnost k...“

„Dost! Tyhle dvě slova už nechci nikdy slyšet!“ dolehl ke mně Liin hlas. „Tradice a odpovědnost. Je mi fuk, co si o tom kdo myslí.“

„Podle mě,“ vyhekla Berdi, „si to v Dalbrecku...“

„A to je třetí slovo, které už nechci nikdy slyšet! Nikdy! *Dalbreck*.“ Zmačkal jsem bankovky v kapse a poslouchal. Tep mi letěl.

„Ti mohli za moje problémy stejně jako lidi od nás. Co je to za prince...“

Hlas se jí zlomil. Zavládlo dlouhé ticho. Čekal jsem, a konečně uslyšel, jak ji Berdi něžně pobídla: „To nic, Lio, klidně o tom mluv.“

Ticho se prodlužovalo, a když konečně promluvila, její hlásek zněl tiše. „Celý život jsem si představovala, že mě jednou bude někdo milovat pro mě samou. Kvůli tomu, jaká jsem. Ne že jsem potomek králů. První dcera. Jen já. Že mě bude milovat, ne že se jen podřídí papíru.“

Strčila špičkou boty do prádelního koše. „Copak chci tolik, být milovaná? Dívat se do něčích očí a vidět tam...“ Hlas se jí zlomil a zase zmlkla. „Vidět něhu. Vědět, že ten muž chce být vážně se mnou, strávit se mnou svůj život.“

Cítil jsem, jak horká krev opouští moje spánky. Krk jsem měl na jednu zpocený.

„Vím, že v některých šlechtických rodinách se pořád udržuje tradice dohodnutých sňatků,“ pokračovala Lia, „ale už to není moc rozšířené. Můj bratr se oženil z lásky, Greta není ani První dcera. Myslela jsem, že jednoho dne se najde někdo, kdo mě bude milovat, a pak...“

Hlas se jí zase zlomil.

„Jen do toho,“ pobídla ji Berdi. „Drželas to v sobě už tak dlouho. Můžeš to klidně vyklopit.“

Lia si odkašlala, a najednou se to z ní všechno vyřinulo. „A pak král Dalbrecku navrhl naší vládě ten sňatek. Jeho syn a já. Vypadám snad jako kobyła, Berdi? Protože tak si mě koupil, jako klisnu na trhu.“

„To víš, že nevypadáš, děvenko.“

„A co je to za muže, když nechá svého *papá*, aby mu obstaral nevěstu?“

„Žádněj pořádněj mužskej to není, máš pravdu.“

„Dokonce se ani neobtěžoval se na mě před svatbou podívat!“ odfrkla si. „Bylo mu jedno, koho si bere. I kdybych byla nějaká stará škatule. Je to jen tatínkovo princátko, které udělá, co se mu řekne. Takového muže bych si nemohla vážít, ani co by se za nehet vešlo.“

„To chápu.“

Ano. Taký jsem to chápal.

Zastrčil jsem bankovky do kapsy a tiše se vytratil. Zaplatím Berdi potom.

Z byl jen docela maličký
kousek z celé země.

*A na něm se po tři generace
nesmírných zkoušek a útrap
oddělovalo zrna od plev;
nejčistší od těch,
kdo zůstávali obrácení k temnotě.*

Morrighanská Kniha svatého písma, sv. IV

KAPITOLA DVACÁTÁ PÁTÁ

Procházela jsem Terravinem, v každé ruce jeden balíček. Jeden byl pro mě, druhý pro Pauline. Nechtěla jsem vůli něčemu tak lehkému zapřáhat Ottu. Líbilo se mi mít volnost chodit po cestách a ulicích, proto jsem se do města vydala pěšky.

V hostinci bylo všechno přichystané, a tak mi Berdi dovolila, ať si vezmu den volna a strávím ho, jak se mi zachce. Pauline pořád vyseďávala v Sacristě, a tak jsem šla sama s jedinou myšlenkou. Musím sice počkat, než mi vybledne svatební kava, ale to neznamená, že musím dál nosit roztrhané kalhoty, těžké suknice a haleny s dlouhými rukávy, dokud se ho nezbavím. Teď už to vypadalo jen jako ozdůbka na rameni, nebyl z toho znát ani můj královský původ, ani zasnoubení. Ať už to zmizí, nebo ne, nedám si tím diktovat, do čeho se budu oblékat.

Mířila jsem do doků, kde byla cítit sůl, ryby, mokré dřevo i čerstvá rudá barva na průčelí krámků s jezdeckými potřebami. Ten mocný, zdravý pach mě náhle přiměl k úsměvu. *Miluju Terravin. Dokonce i zdejší vzduch.*

Vybavila se mi Gwynethina slova. *Terravin není ráj, Lio.*

Samozřejmě že tohle město mělo vlastní problémy. Gwyneth mi nemusela vykládat, že není dokonalý. Jenže v Civice byl i vzduch napjatý, číhající na to, aby člověka přistihl, srazil na kolena, vždycky proknaný pachem ostražitosti a varování. Tady v Terravinu byl vzduch

vzduchem a co v něm bylo, to bylo. Nebral si lidi jako rukojmí a na tvářích místních to bylo znát. Všichni se hned usmívali, mávali na pozdrav, zvali mě do krámků, abych šla ochutnat, zasmát se, vyslechnout si novinky. Tohle město bylo plné nenucenosti.

Pauline se z Mikaela vzpamatuje. Začne se dívat do budoucnosti. Berdí, Gwyneth a já jí pomůžeme, a samozřejmě i Terravin, domov, který miluje. Nemohly jsme skončit na lepším místě.

Zítřka bude první den svátku. Ze všech nároží se ozývaly modlitby, rybáři vytahovali sítě, drhli paluby, svinovali plachty, jejich oblíbené popěvky se proplétaly s denními úkony v píseň, která se mě dotýkala tak, jak to zbožné zpěvy nikdy nedokázaly, v přirozenou hudbu toho místa. Spolu s pleskáním plachet v povětří, křikem racka na lovu, šploucháním vody, zvonky vzdálených loděk, kterými se navzájem zdravily. S chvílí ticha, notou, cinknutím, výkřikem, smíchem, modlitbou, šustotem mopu, vrzáním provazu... ze všeho se stávala jediná píseň, magicky propojená dohromady, která rezonovala mým tělem.

Ó bratři, ó věrní...

Zvedej! Tábní!

Čistého srdce, čisté myslí,

svatí Pozůstalí, požebnaní nade všemi...

Čerstvé ryby! Tresky! Sledí! Okouni! Pražmy!

Hvězdy a vítr.

Slunce a déšť...

Vývolení Pozůstalí, svatí

v Den vykoupení, svobody, naděje...

Zatoč rumpálem! Svinout lana!

Ó bratři, ó věrní,

požebnaní nade všemi...

Nic lepšího v světě není než ta slaná louže.

Vítr fouká, voda pění, škumer po ní louže...

Morrighan, vlast naše

bohy milovaná...

Čerstvé ryby! Makrely! Sardele! Tuňáci!

Tam, kde cesta končí, v zeleném údolí...

Vytáhnout kotvu! Napnout plachty!
Požehnaný Morrhigan
nechť povždy vytrvá.

Zabočila jsem do tišší uličky, která vedla na hlavní silnici, a všechny ty písně a výkřiky se nesly za mnou. *Povždy*, zašeptala jsem. Dnes jsem cítila pobožnosti novým způsobem, můj hlas jako by byl součástí něčeho nového, možná něčeho, čemu jsem mohla rozumět.

Mám tě. Už tě mám.

Ohlédla jsem se přes rameno, jak jsem zaslechla ta ponurá slova, která se tolik lišila od dalších zvuků. Jenže záliv už byl daleko a hukot moře přehlušil všechno ostatní.

„Hej, děvčátko! Co takhle pěknou korunkou na svátek?“

Otočila jsem se. Na stoličce před hokynářstvím seděl vrásčitý stařík s dírami mezi zuby a mhouřil oči proti polednímu sluníčku. Zvedl ke mně ruku s věnečky ze sušených květin. Zastavila jsem se, abych se jimi pokochala, ale nechtěla jsem utrácet další peníze. Za ty dva balíčky, které jsem nesla, jsem dala většinu peněz, které jsem si za měsíc vydělala v hostinci. Pořád jsem ještě měla drahokamy a jednou se vydám do Luiseveque, abych je vyměnila, ale ty peníze budou pro Pauline. Ta je potřebuje víc než já, takže musím být opatrná s tím, co mám. Jenže když jsem věneček držela v ruce, představila jsem si sama sebe na slavnosti a Rafea, jak se ke mně naklání, aby obdivoval květinčky nebo si k nim přivoněl. Povzdychla jsem si. Věděla jsem, že to se nejspíš nestane.

Zavrtěla jsem hlavou a usmála se. „Jsou krásné, ale dneska ne.“

„Jen za měďák,“ nabídl mi.

Doma v Cívce bych hodila měďák do fontány jen pro to, abych viděla, jak klesá ke dnu. Měďák byl málo za něco tak půvabného a svátek je jednou v roce. A tak jsem koupila dva, růžový pro Paulininy vlasy a jeden levandulový pro sebe.

S plnými rukama jsem se vracela do hostince a usmívala se při představě, že si Pauline nasadí na hlavu něco veselejšího než smuteční bílý šátek, i když jsem si nebyla jistá, jestli ji k tomu dokážu přemluvit. Vydala jsem se do hostince horní cestou, spíš jen prošlapanou bláti-

vou pěšinou, protože vedla ve stínu a byla liduprázdná. Vítr konejšivě šeptal v korunách borovic. Ticho narušil výkřik sojky a popudlivá odpověď veverka. Nesla jsem v balíčku i maličkost pro Walthera a Gretu. Něco sladkého, krajkového, malého. Už jsem se nemohla dočkat, až to bratrovi dám. Jeho ruce budou působit tak veliké a nemotorné, až to uchopí. Usmála jsem se. Kdy říkal, že se tu zastaví?

Bud' opatrná, sestro, bud' opatrná.

Hluboko v žaludku jsem ucítila něco chladného a prudce jsem se zastavila. To varování bylo tak bezprostřední, tak naléhavé, a zároveň tak vzdálené.

„Walthere?“ vykřikla jsem. Věděla jsem, že tady prostě nemůže být, ale...

Uslyšela jsem kroky, ale už bylo pozdě. Neměla jsem ani čas se otočit, a kolem hrudi mě uchopila paže. Škubla mnou dozadu. Pak mi ten útočník přitiskl paže k tělu. Pokusila jsem se vykřiknout, ale ucítila jsem špičku nože na krku a uslyšela varování, ať koukám zůstat zticha. Cítila jsem jeho pach, zkažené zuby, horký dech, mastné nemyté vlasy, dusivý smrad propoceních šatů, a to všechno mě dusilo stejně jako ruka, která mě svírala. Nůž se mi tiskl do masa a cítila jsem, jak mi do prohlubně v krku stéká pramínek krve.

„Nemám peníze,“ vypravila jsem ze sebe. „Jen...“

„Řeknu ti to jen jednou. Chci to, cos ukradla.“

Nůž jsem měla pod vestou na levém boku, jen pár centimetrů od prstů, ale nemohla jsem pohnout levičkou, abych ho uchopila.

„Ukradla jsem hodně věcí,“ prohlásila jsem. „Kterou máš...“

„Tenhle nůž ti posílá pozdravení od rádce a kancléře,“ zavrčel. „To by ti mělo pomoci, aby sis vzpomněla.“

„Nic, co jim patří, jsem neukradla.“

Posunul sevření a namířil nůž tak, že jsem se k němu musela přitisknout, aby mi čepel nezajela hlouběji do masa. Neodvažovala jsem se dýchat ani se pohnout, i když ten chlap trochu uvolnil sevření. Roztřepal mi před očima kus papíru. „Tenhle dopis tvrdí něco jiného. Rádce povídal, ať ti vyřídím, že jeho to *nepobavilo*.“

Poznala jsem písmo. Bylo moje.

*Tak zajímavý kousek, ale žel nesprávně uložený.
Jed' už ano. Snad to nevadí.*

„Když to vrátím, zabiješ mě.“ Jediná část mého těla, kterou jsem mohla hýbat, byly nohy. Opatrně jsem posunula pravou botu po zemi a pokusila se zjistit, kde se za mnou nachází jeho noha. Konečně jsem nahmátla něco tvrdého. Krev mi hučela v uších. Všechny části těla mi hořely.

„Dostal jsem zapláceno, abych tě zabil tak jako tak,“ odpověděl, „ale můžu to udělat bolestivějším způsobem, pokud chceš. A pak je tady ta tvoje hezoučká kamarádka...“

Skubla jsem kolenem vzhůru a dupla mu co nejtvrději na nohu. Zároveň jsem zarazila loket do jeho žaludku. Uskočila jsem, otočila se k němu a tasila nůž. Útočník se na mě vrhnul a šklebil se přitom bolestí, ale vtom se náhle zastavil. Oči se mu nepřirozeně vykulily a jeho obličej ztratil výraz, až na ty vyvalené bulvy. Podívala jsem se na nůž ve své ruce a hlavou mi blesklo, jestli jsem ho do něj mohla zarazit, aniž bych si toho všimla. Spadl mi k nohám tváří dopředu a jeho prsty se zařaly do hlíny.

Spatřila jsem nějaký pohyb. Kaden byl asi deset metrů ode mě se samostřílel u boku. Rafe kousek za ním. Vrhli se ke mně, ale pak se oba zarazili.

„Lio,“ ozval se Rafe, „dej mi ten nůž.“

Podívala jsem se na zbraň, kterou jsem dál držela v ruce, a pak zase na něj. A zavrtěla jsem hlavou. „Jsem v pořádku.“ Odhrnula jsem si vestu a pokusila se zastrčit dýku do pochvy, ale vyklouzla mi z prstů na zem. Kaden ji zvedl a zasunul ji do pochvy místo mě. Dívala jsem se na zbytky věnečků, rozdrcených pod našima nohama. Maličké růžové a levandulové kvítky ležely rozházené na lesní půdě.

„Tvůj krk,“ ozval se Rafe. „Počkej, podívám se.“ Zvedl mi bradu a setřel pramínek krve palcem.

Všechno jako by se pořád dělo zrychlenými trhavými pohyby. Rafe vytáhl kousek nějaké látky – kapesník? – a přitiskl mi ho na krk. „Berdi se ti na to podívá. Můžeš si to tam přidržet?“ Přikývla jsem. Zvedl mi ruku k hrdlu a přidržel prsty na kapesníku. Pak přešel k chlapovi

na zemi a kopl ho do ramene, aby se přesvědčil, že je mrtvý. Věděla jsem, že je. Jeho prsty už sebou neškubaly.

„Slyšel jsem tě vykřiknout,“ ozval se Kaden, „ale nemohl jsem na něj bezpečně zamířit, dokud jsi ho neodstrčila. Na tuhle vzdálenost by šíp projel jeho tělem do tvého.“ Odložil samostříl a poklekl k tělu. Ulomil šíp, který útočníkovi trčel ze zad, a pak ho s Rafem obrátili tváří nahoru.

Zírali jsme na zabitého, jehož oči zůstaly vytřeštěné. Krev naplnila hluboké vrásky kolem jeho úst, takže vypadal jako užaslá loutka.

Na nikoho z těch dvou to zvláště nezapůsobilo. Možná už viděli spoustu mrtvol. Já ne. Kolena mi zeslábla.

„Znáš ho?“ zeptal se Rafe.

Zavrtěla jsem hlavou.

Kaden se napřímil. „Co chtěl?“

„Peníze,“ odpověděla jsem okamžitě a překvapila tím sama sebe. „Prostě mě chtěl okrást.“ Nemohla jsem přiznat pravdu, aniž bych odhalila, kdo jsem. A vtom jsem spatřila ten dopis, napsaným mým písmem, jak leží na zemi kousek od nebožtíkových prstů.

„Máme zavolat strážníka?“ zeptal se Kaden.

„Ne!“ vyhrkla jsem. „Prosím, ne. Nemůžu...“ Udělala jsem krok dopředu a kolena se mi podlomila, krev se mi nahrnula do očí a svět se roztočil. Ucítila jsem, jak mě něčí ruce zachytily a uchopily pod koleny.

Odnes ji. Postarám se o tělo.

Hlava se mi točila. Snažila jsem se zhluboka dýchat, bála se, že budu zvracet, někdo další mi zase tiskl kapesník ke krku. *Dýchej, Lio, dýchej. Budeš v pořádku...* jenže můj svět se tak točil, že jsem netušila, jestli to říká Kaden, nebo si to jen sama myslím.

KAPITOLA DVACÁTÁ ŠESTÁ

RAFE

Zvedl jsem tělo a přehodil ho přes hřbet svého koně. Krev mi umazalo rameno. Mrtvola se ještě nezačala rozkládat, ale musel jsem se odvrátit od zápachu nemytého těla a exkrementů. Taková je smrt. Není v ní žádná důstojnost.

Za hřebenem byla hluboká skalnatá rokle. Zamířil jsem k ní, vedl koně za uzdu. Než do těch odlehlých končin někdo zabloudí, o mrtvolu se dávno postarají zvířata a živly. Nic lepšího si nezasloužil.

Nedokázal jsem se zbavit vzpomínky na její krvácející krk. Takových už jsem viděl spoustu, ale... to si objednal její vlastní otec? Tohle nebyl žádný obyčejný bandita. Ten chlap byl týdný na cestě a hledal ji. Věděl jsem, že po ní vyhlásili pátrání, že byla vypsána odměna za její přivedení. Bavili se o tom lidé ve městě, když jsem se cestou za ní sám zastavil v Cívce. Myslel jsem, že to je jen plané gesto, které má usmířit Dalbreck.

Takže kdo jsou tady barbaři? Vendané, nebo Morrighanci? Co za otce si objedná smrt vlastní dcery? I vlci chrání svoje štěňata. Není divu, že utekla.

Zabíjet ve jménu boje je jedna věc. Zabíjet vlastní lidi je něco úplně jiného.

KAPITOLA DVACÁTÁ SEDMÁ

„Jedno volný dopoledne! Jediný volný dopoledne a koukni, do jakýho maléru tě to dostalo!“ lamentovala Berdi, když osoušela můj krk.

Kaden seděl vedle mě a držel mi kbelík pro případ, že bych zase zvracela.

„Já jsem si o to setkání s banditou neříkala,“ bránila jsem se.

Berdi po mně střelila přísným vědoucím pohledem. V Terravinu žádní banditi nejsou – určitě ne takoví, co by cíhali na nepoužívané pěšině na holku, která toho podle rozedraných šatů moc nemá –, ale kvůli Kadenovi se snažila hrát se mnou. „Teď na svátek je město plný cizáků, musíš bejt vopatrná.“

Ta rána na krku bylo spíš škrábnutí než bodnutí. Berdi prohlásila, že to není nic horšího než bleší štípnutí. Nanesla mi na to místo palčivý balzám a já sebou šklubla. „Drž klidně!“ okřikla mě.

„Nic mi není, přestaň tak vyvádět kvůli nepatrnému...“

„Podívej se na sebe! Máš rozříznete j krk vocaď až pocad.“

„Před chvílkou jsi tvrdila, že to není horší než bleší štípnutí.“

Ukázala mi do klína. „A pořád se třeseš jako vosika!“

Sklouzla jsem očima na svoje kolena. Poskakovala mi. Donutila jsem je znehybnět. „Kdybys vyzvracela celou snídani, taky by ses třásla.“

Nezeptala se, proč jsem se pozvracela. Věděla, že z krve se mi špatně nedělá, ale všichni jsme se úzkostlivě vyhýbali tomu, co se

stalo s tělem. Kaden prohlásil, že Rafe se o něj postará, a Berdi se neptala, co tím myslí. Já taky ne. Byli jsme prostě rádi, že se toho někdo ujal, ale říkala jsem si, co s ním může udělat, jestli ho neodveze strážníkovi? Jenže v uších mi pořád znělo, jak to řekl. Ne, ten se na úřední místa obracet nebude.

Nebylo pochyb o tom, že ten mizera byl nájemný vrah. Možná to bylo všechno, co Rafe potřeboval vědět. Viděl ho, jak mi držel nůž u krku, viděl, jak mi z rány vytéká krev. Bylo to jasné, a proč obtěžovat místního strážníka, když rokle za hřebenem nabízela bližší a pohodlnější řešení. V bezejmenných krajích se možná problémy řešily takhle. Pokud ano, byla jsem za to vděčná.

„Víš jistě, že byl jen jeden?“ zeptala se Berdi. „Někdy loupí v tlupách.“

Věděla jsem, co má na mysli – jestli za tím jedním ničemou, co mě napadl, do večera nenapochoduje královská armáda rovnou k jejímu hostinci.

„Byl sám. Tím jsem si jistá. Žádní další tu nejsou.“

Berdi něco dlouze zabrblala, což byl zřejmě výraz jejího ulehčení.

„Tak.“ Upevnila mi na krku obvaz. „Hotovo.“ Pak zamíchala do vody nějaký prášek a podala mi kalíšek. „Vypij to, uklidní ti to žaludek.“ Poslušně jsem to do sebe obrátila a doufala, že to Berdi ukonejší. „A teď mazej do postele. Za chvíli ti tam přinesu chleba a polívku.“

Chtěla jsem protestovat, ale Kaden mě chytil za loket, aby mi pomohl vstát. Když se mi to podařilo, teprve mi došlo, jaké následky na mě ta potyčka zanechala. Každá část těla mě bolela. Moje rameno, loket, kterým jsem ho praštila do žaludku, kotník a pata, kterou jsem mu prudce dupla na nohu, krk, který jsem měla tak dlouho nepřirozeně stočený dozadu.

„Jen na chvíli,“ ustoupila jsem. „Večer už budu zase obsluhovat.“

Berdi si něco zamumlala a Kaden mě dveřmi kuchyně odvedl ven. Když jsme spolu stoupali po schodech, poděkovala jsem mu, že se v pravou chvíli objevil. Kdyby ne, už bych teď byla mrtvá. Může mi povědět, kde se tam vzal?

„Slyšel jsem výkřik, popadl samostříl a rozběhl se do lesa. Myslel jsem, že se Pauline vrací ze Sacristy a narazila na nějaké zvíře. Medvěda nebo pumu. Nečekal jsem, že uvidím tebe s nožem na krku.“

I pro mě to byla poslední věc, kterou jsem čekala. „Ještěže máš tak dobrou mušku. A to tělo... to...“

„Zmizí,“ pronesl přesvědčeně.

„Víš, to jen, že jsem tu sama nová,“ vysvětlovala jsem mu, „a nechci, aby kvůli mně Berdi měla potíže. Někteří vojáci, co chodí do hostince, už mě tak jako tak nesnášejí.“

„Chápu. Nikdo se to nedozví. Ten muž si nic lepšího nezasloužil.“

Vypadal, že o smazání stop stojí stejně dychtivě jako já. Zabil toho muže, jen aby mě zachránil, nikdo by mu to nemohl vytýkat. Jenže možná si stejně jako já nemohl dovolit výslech u strážníka.

Došli jsme ke dvěřím domku, ale Kaden mě pořád podpíral. „Můžu tě doprovodit dovnitř?“ Byl spolehlivý a klidný jako vždycky. Kromě toho, když ho tenkrát kousl Rafeův kůň, jsem ho nikdy neviděla rozčileného, dokonce ani po té hrůze dneska.

Jeho oči spočinuly na mně, dva vřelé hnědé oválky, které ho ale zrazovaly stejně jako ten první večer v hostinci, kdy jsme se setkali. Zvenčí jim vládla vyrovnanost, ale pod jejich hladinou zuřila podivná bouře. V mnoha ohledech mi připomínal Bryna, nejmladšího a nejdivočejšího z mých tří bratrů. Bryn byl vždycky dost chytrý, aby se v otcově přítomnosti choval natolik vznešeně, že ten ho z lumpáren nikdy nepodezříval. Jenže matka Bryna vždycky vzala za bradu, zadívala se mu do očí a hned znala pravdu. To já pravdu o Kadenu zatím nezjistila.

„Děkuji ti, ale už můžu jít sama,“ odpověděla jsem. Jenže i když jsem stála, pořád jsem se trochu potácěla. Byla jsem vyčerpaná. Jako bych celou týdenní energii vložila do těch pár okamžiků, kdy jsem se snažila přežít.

„Víš jistě, že tu nejsou další?“ zeptal se Kaden. „Nikoho dalšího jsi neviděla?“

„Vím to jistě.“ Nemohla jsem vysvětlit jak – že nájemní vrahové jednájí na vlastní pěst, a posláním toho mizery bylo navíc přísně tajné.

Jeho ruka mi sklouzla po paži a odtáhla se. Byla jsem mu vděčná, že nenaléhá. Berdi měla pravdu, potřebovala jsem si odpočinout.

Zavřela jsem za sebou dveře, stáhla si zakrvácenou košili a odhodila ji do rohu. Byla jsem tak unavená, že na její vyprání jsem neměla ani pomyšlení. Posadila jsem se na posteli a zamrkala bolestí v rameni a krku. Pak jsem si načechrala polštář a zastrčila pod něj nůž. Budu s ním cvičit, jak jsem Waltherovi slíbila, bez ohledu na to, jak brzo budu muset vstávat. Nikdo mě znovu nepřekvapí. Stačí, když si teď nakrátko odpočinu. Víčka mi klesala. Co mi Berdi dala do té vody?

Spala jsem tvrdě, ale vzpomínám si, že v jednu chvíli přišla do domku Berdi, posadila se na kraj postele, něco mi říkala, odhrnula mi mozolnatou rukou vlasy z čela a zase odešla. Ze stolu vedle jsem cítila vůni čerstvě upečeného chleba a kuřecího vývaru, ale byla jsem tak unavená, že jsem se nedokázala najíst. Znova jsem usnula a probrala se, když jsem uslyšela tiché zaťukání na dveře.

Dezorientovaně jsem se posadila. Slunce svítilo dovnitř západním oknem. Prospěla jsem celé odpoledne. Další zaťukání. „Berdi?“ „To jsem jen já. Nechám to venku.“

„Ne, počkej,“ zavolala jsem.

Vyskočila jsem a belhala se ke dveřím. Kotník jsem měla zatuhlý a bolel víc než předtím. Rafe stál venku se dvěma balíčky, které jsem upustila v lese. Vzala jsem si je od něj a položila je na postel. Když jsem se k němu znovu otočila, podával mi dva rozkošné věnečky, jeden růžový, jeden levandulový. „Jsou jako ty, které jsi měla?“

Kousla jsem se do rtu a pak se mi konečně podařilo vypravit ze sebe tiché, nedostatečné poděkování, když mi je vložil do ruky. Uběhlo pár rozpačitých vteřin, kdy jsme se dívali jeden na druhého, pak uhnuli pohledy a znovu se na sebe zahleděli.

„Co tvůj krk?“ zeptal se konečně a naklonil hlavu, aby si prohlédl můj obvaz. Vzpomněla jsem si, jak mi jen před pár hodinami setřel palcem krev a přitiskl na ránu kapesník.

„Berdi říkala, že to není horší než bleší štípanec. Jen povrchové škrábnutí.“

„Ale kulháš.“

Zamnula jsem si rameno. „Všechno mě bolí.“

„Bojovala jsi tvrdě.“

„Neměla jsem na vybranou,“ odpověděla jsem. Zírala jsem na jeho oblečení. Převlékl se. Nikde na něm nebylo znát, že se zbavoval mrtvoly, ani jak to udělal. Bála jsem se zeptat. A bála se nezeptat. „Co to tělo?“

„Nechtěj to vědět, Lio. Je to zařízení.“

Přikývla jsem.

Vykročil k cestě, ale zastavil se. „Je mi to líto.“

„Co?“ podivila jsem se.

„Kéž bych...“ Zavrtěl hlavou. „Prostě líto,“ zopakoval a vydal se pěšinou pryč. Než jsem ho stačila zavolat, zahlédla jsem, jak k domku spěchá Pauline. Vklouzla jsem dovnitř, sebrala zakrvácenou halenu z podlahy a rozhlížela se, kam ji schovat. V tak malé místnosti jsem neměla na vybranou: do skříně. Otevřela jsem dvířka a strčila halenu dozadu do kouta, kde jsem ji zarovnávala jinými věcmi. Až budu sama, vytáhnu ji a vyperu. Pauline už teď měla v životě dost starostí, než aby k nim ještě přidávala mě. Na dně jsem zahlédla košík, který mi dal Walther. Ten den jsem byla tak pohlcená novinkami, které mi sdělil, že jsem na jeho dárek úplně zapoměla. Říkal, že mi tam nechal něco, co by mě mohlo zasytit. Představila jsem si, jak tam na dně plesniví můj oblíbený řízkový sýr, a obrnila se proti puchu, který určitě ucítím. Odhrnula jsem ubrousek, který zakrýval dno. Nebyl tam řízkový sýr.

Dveře se rozlétly a já se otočila k Pauline.

„Co to máš s krkem?“ vyhrkla okamžitě.

„Zakopla jsem na schodech s náručí dříví. To ta moje nešikovnost.“

Zabouchla za sebou dveře. „To má dělat Enzo! Proč jsi to nenechala na něm?“

Zmateně jsem se na ni zadívala. Poslední dva týdny byla duchem nepřítomná, takhle rozčilenou jsem ji už dávno neviděla. „Ten lenoch se dneska vůbec neukázal. Jak přijde k pár měďákům, hned zmizí.“

Začala zkoumat můj obvaz, ale zarazila jsem ji a táhla ji k posteli, abych jí ukázala košík. Když jsme se posadily, všimla jsem si, že má obnaženou hlavu. Husté medové vlasy jí splývaly na ramena.

„Tvůj smuteční šátek,“ hlesla jsem.

„Je načase jít dál,“ vysvětlila mi. „Pro svého Mikaela jsem udělala, co jsem mohla. Teď se musím zabývat dalšími věcmi, a první z těch věcí jsi zřejmě ty.“

Natáhla jsem se k ní a objala ji, přitáhla si ji těsně k sobě. Hrudník se mi zachvěl. Nechtěla jsem vyvádět, ale držela jsem ji tak dlouho a pevně, až se nakonec odtáhla a důkladně si mě prohlédla.

„Je všechno v pořádku?“

Hlas se mi třásl, když ze mě vytryskly týdny krutých obav. „Ach Pauline, tolik jsi mi chyběla. Nemám nikoho než tebe. Ty jsi teď moje rodina. A byla jsi takbledá a utrápená. Bála jsem se, že už nikdy nebudeš jako dřív. A ty tvoje slzy a mlčení. To mlčení...“ Zarazila jsem se a přitiskla si prsty na rty, jako bych tím mohla zahnat třas. „To bylo nejhorší. Když jsi mě od sebe odháněla, bála jsem se, že dáváš Mikaelovu smrt za vinu mně.“

Pauline si mě přivinula k sobě a obě jsme se rozplakaly. „Nikdy jsem ti to nedávala za vinu,“ prohlásila. Odtáhla se, aby mi viděla do očí. „Ale smutek má vlastní způsoby, Lio. Způsoby, které nedokážu ovládat. Víím, že ještě není pryč, ale dneska v Sacristě...“ Odmlčela se a zamrkala, aby zaplašila slzy. „Dneska jsem něco ucítila. Takový záchvěv. Tady.“ Vzala mě za ruku a přitiskla si ji na spodní část břicha. „A poznala jsem, že je načase připravit se na příchod života.“

Oči se jí zaleskly, a já v nich pod vši tou bolesti spatřila naději a příslib radosti. Hrdlo se mi sevřelo. Tohle byla cesta, jakou si žádá z nás neuměla představit.

Usmála jsem se a otřela si tváře. „Musím ti něco ukázat,“ oznámila jsem jí. Přitáhla jsem košík mezi nás, odhrnula ubrousek a ukázala Pauline tučný svazek morrighanských bankovek. Pochoutku, která mě snad na čas zasytí. Bratr by to pochopil. „Tohle mi přivezl Walter. Bylo to Mikaelovo. Prý u toho nechal dopis, že kdyby se s ním něco stalo, máš to dostat ty.“ Pauline se natáhla a dotkla se silné roličky. „Tolik peněz za jeden rok ve službě?“

„Asi hodně šetřil,“ nadhodila jsem. Věděla jsem, že Pauline o Mikaelovi snadno uvěří čemukoli dobrému.

Povzdychla si a v očích jí probleskl smutný úsměv. „To byl celý on. Ano, tohle trochu pomůže.“

Natáhla jsem se po její ruce. „Všichni ti pomůžeme, Pauline. Berdi, Gwyneth i já, všechny tady budeme pro...“

„Vědí to?“ přerušila mě.

Zavrtěla jsem hlavou. „Zatím ne.“

Obě jsme ale věděly, že buď jim to prozradí Pauline, nebo čas. Některé věci se nedají utajit.

Pověz mi to znovu, Amó. O tom teple. Předtím.

Teplo přicházelo, dítě, ale odkud, to nevím.

Můj otec rozkázal a bylo tam.

Byl tvůj otec bůh?

Byl bůh? Asi ano.

Vypadal jako člověk.

Ale byl nad pomyslení silný,

k neuvěření moudrý,

odvážnější než kterýkoli smrtelník

a mocný jako...

Povím ti příběh, dítě, příběh svého otce.

Bylo nebylo, žil kdysi muž velký jako bohové...

Ale i velcí se mohou zachvát hrůzou.

I velcí mohou padnout.

Gaudrelina poslední vůle

KAPITOLA DVACÁTÁ OSMÁ

Oblohu pocukroval růžový opar a slunce začalo šplhat nad horu. Po obou stranách silnice stály obrovské zástupy lidí. Celý Terravin čekal na procesí, jež ohlásí začátek svatých dnů. Mezi lidmi se ozývalo uctivé mumlání plné zbožnosti, jako by bohové stáli mezi námi. Možná stáli.

Slavnost vykoupení začala. Uprostřed ulice čekalo dvanáct žen a dívek, starých i mladých. Byly oblečené v hadrech a držely se za ruce.

Všechny První dcery Terravinu.

Mezi nimi byly i Berdi a Pauline.

Podobné procesí vedla v Cívce moje matka. I dnes ho povede. Ve stejném procesí jsem vždycky chodila o krok za matkou, protože my byly skutečné První dcery království, požehnanější než jiné, obdařené tím nejsilnějším nadáním ze všech.

Stejná procesí, někde nesmírně početná, někde navštívená jen hrstkou věřících, se konala ve všech městech, vesnicích a osadách po celém Morrighanu. Prohlížela jsem si tváře seřazených Prvních dcer. Některé byly dychtivé, sebevědomé, jiné zvědavé nebo rezignované. Některé měly dar, jiné ne, ale stále doufaly, že se jednoho dne objeví, ale většina stála uprostřed cesty jen proto, že se to od nich čekalo. Byla to tradice.

Kněží zvolali poslední výzvu určenou dalším Prvním dcerám, aby se připojily. Uslyšela jsem, jak Gwyneth vedle mě vzdychla. Zavrtěla jsem hlavou.

Pak začaly zpěvy.

Morrighanská píseň stoupala a klesala v něžných pokorných tónech. Byla to prosba bohům, aby nás dál vedli, a sborové vyznání vděku za jejich přízeň.

My ostatní jsme vykročili v průvodu za Prvními dcerami, všichni v hadrech a s kručícími žaludky, protože tohle byl první den půstu. Šli jsme do Sacristy přijmout svátosti, poděkovat a pomodlit se.

Myslela jsem, že Rafe a Kaden nedorazili. Jelikož byl půst, Berdi nepodávala snídani a u nich na půdičce se nic ani nepohnulo. Ale ještě než jsme došli do Sacristy, zahlédla jsem je v davu. Gwyneth taky. Hlavy jsme měly skloněné a zpívaly, ale stejně se dokázala nahnout ke mně a zašeptat: „Jsou tady,“ jako by jejich přítomnost byla stejně zázračná jako to, když bohové pomohli Pozůstalým přežít zkázu. A možná byla.

Gwyneth najednou popoběhla dopředu, aby se dostala do řady k malé Simone a jejím rodičům. Simonina matka měla už prošedivělé vlasy a její otec byl bělovlasý, připadali mi příliš staří na to, aby měli tak malou dcerku, ale dary nebes bývají někdy překvapivé. Matka, která držela Simone za ruku, pokývla Gwyneth na pozdrav a dál kráčeli všichni vedle sebe. Všimla jsem si, že i malá Simone, kterou jsem při pochůzkách městem vždycky viděla tak dokonale ustrojenou, má dneska na sobě staré hadry. A jak jsem šla za nimi, všimla jsem si i toho, že Simoniny zrzavé vlásky jsou jen o odstín světlejší než Gwynethiny.

Dorazili jsme do Sacristy a dav se rozptýlil. Svatyně byla rozlehlá, ale ne natolik, aby se do ní vešel celý Terravin i s návštěvníky, kteří sem přijeli právě na svátek. Takže uvnitř měli zaručení místo První dcery a starší lidé, kdežto ostatní si museli najít místo po obvodu svatostánku, na schodech, na náměstíčku, u kapličky nebo na hřbitově, kde další kněží vedli obřady tak, abychom je slyšeli všichni. Dav se rozptýlil, jak si každý našel pohodlné místo, kde stráví zbytek dne na modlitbách. Já postávala na místě a doufala, jenže Rafea a Kadena jsem už ztratila z dohledu. Nakonec jsem se vydala na hřbitov, poslední místo, kde ještě bylo kam pokleknout.

Položila jsem modlitební kobereček na zem a zachytila pohled kněze, který stál na zadním schodišti Sacristy. Díval se na mě, jako by

čekal. Neznala jsem ho, nikdy jsme se nesetkali, ale Pauline v poslední době chodila do Sacristy tak často... možná mu něco řekla. I kdyby mu o nás přiznala celou pravdu, věděla jsem, že kněží jsou vázání mlčenlivostí. Dál mě pozoroval, jak poklekám, a pak začal recitovat slova obřadu, který připomínal příběh zkázy.

Znala jsem ho. Musela jsem se ho naučit z paměti, jako všichni. *Nechť se vyprávění předává od otce k synu, od matky k dceři, abychom neopakovali minulost.* Líčil se v každé chatrči, v přečpaných domcích i velkolepých sídlech, starší ho předávali mladším. Regan ho rád vyprávěl mně a dělal to často, i když jeho verze byla rozhodně šťavnatější než matčina. Bylo v ní víc krve, bitev a divokých šelem. Teta Cloris své líčení štědře protkávala ponaučeními, která doporučovala poslušnost, teta Bernette měla nejradši dobrodružství vykoupení, ale v zásadě to byl pořád stejný příběh a nelíšil se příliš od toho, jak jej teď recitoval kněz.

Lidé Dávnověku se domnívali, že stojí jen o stupínek níž než bobové, pyšnilo se svou mocí nad nebesy a zemí. Konečky prstů ovládali noci a dny, pluli mezi oblaky, jejich šepot burácel nad horami. Když zuřili, země se otřásala hrůzou...

Snažila jsem se soustředit, jenže při slovech *země se otřásala hrůzou* jsem se sama zachvěla. Znovu jsem před sebou viděla prázdný výraz krvavé loutky, která mě pronásledovala v noci ve snech a varovala mě: *Vykřikni a zemřeš.* Ani ve snu jsem neposlechla. Podrobení nebyla má silná stránka.

Vždycky jsem věděla, že mě kancléř a rádce nemají rádi, ale nikdy by mě nenapadlo, že za mnou pošlou vraha. Ti, kterým šlo o vypsanou odměnu, mě měli přivést zpátky, abych mohla být souzena za zločin zrady. Tenhle nic takového nechtěl. Nemínil mě přivléct ke dvoru, aby mě mohli soudit, ale popravil by mě sám. Je možné, že by se na tomhle plánu podílel otec? Aby se mě v tichosti zbavil jednou provždy? *To by tvůj otec neudělal,* tvrdila Pauline. Já už si tím nebyla tak jistá.

Zavrtěla jsem hlavou a pokusila se vybatvit si ten večer, kdy jsem vklouzla do rádcovy pracovny. Proč jsem mu tam nechala ten dopis?

Věděla jsem, že to jen přiživí jeho hněv, ale bylo mi to jedno. Když jsem ho včera spatřila v útočnickově ruce, velkou radost jsem neměla, ale bohové, jak jsem se nahlas smála, když jsem ho rádcovým vlastním perem psala! Věděl by, že jsem to byla já, i kdybych mu tam ten vzkaz nenechala. Žádný jiný zloděj se do citadely dostat nemohl. Jenže já chtěla, aby věděl, že jsem to udělala úmyslně, že to byl můj plán.

Dokázala jsem si představit kancléřův výraz, když mu rádcce ten vzkaz ukázal. I kdyby ty knihy neměly žádnou cenu, jejich krádeží jsem na ně udělala dlouhý nos. Nejenže jsem utekla před jejich pečlivě naplánovaným sňatkem, ale ještě jsem je zesměšnila. Neslýchané. Byli to dva nejmocnější členové otcovy vlády, spolu s viceregentem, ale já si z jejich postavení a moci nic nedělala. Tou krádeží jsem jim trochu oplátila, co mi provedli, získala jsem nad nimi navrch. Jejich tajemství bylo odhaleno, i kdyby jím nebylo nic víc než staré knížky, které nenechali řádně zapsat do královského archivu.

Když včera v noci Pauline usnula, přitáhla jsem si židli ke skříni. Vylezla jsem na ni a natáhla se za ozdobný vlnitý okraj, až jsem nahmatala skříňku zabalenou do plátna. Sama jsem nevěděla, proč jsem ji tam schovala. Možná proto, že ji měl schovanou i rádcce. Tyhle knihy nebyly určené očím každého. Teď jsem vylovila křehké svazky a položila je na stůl. Lucerna zalévala zažloutlé stránky teplou zlatavou září.

Obě knížky byly tenké a vázané v měkké kůži s vyraženými vzory. Obě nesly stopy poškození, opálení na okrajích, jako by je někdo hodil do ohně. Jedna byla ohořelejší než druhá a poslední stránka z ní zmizela skoro celá, jako by ji někdo chvatně vytrhnul. Nechal jen pár slov na horním okraji. Druhá kniha byla napsaná podivnými znaky, jaké jsem neznala. Ani jedna nebyla v žádném dialektu Morrighanu, které jsem ovládala, jenže existovala spousta obskurních jazyků, které časem zanikly. Odhadovala jsem, že tahle slova patřila do některého z nich.

Opatrně jsem obracela křehké stránky a studovala je asi hodinu, ale navzdory svému nadání na jazyky se mi nepodařilo na nic přijít. Některá slova měla zřejmě stejné kořeny jako morrighanské výrazy, ale ani tahle podoba na jejich vyluštění nestačila. Potřebovala jsem

nějaký klíč a jediný archiv v Terravinu byl v Sacristě. Napadlo mě, že by nebylo na škodu sprátelit se s místními kleriky.

Kněz sešel po schodech, vydal se mezi věřící a silným, horlivým hlasem vykřikoval další část příběhu.

Bažili po vědění a žádné tajemství před nimi nezástávalo skryto. Ve svých znalostech byli stále silnější, avšak jejich moudrost slábla, a oni prabli po větší a větší moci a drtili bezbranné.

Bobové viděli jejich domýšlivost a prázdnotu jejich srdcí. Poslali anděla Astera, aby utrl hvězdu z nebes a vrhnul ji na zemi. Tam se zvedl prach a vlny moří tak vysoko, že zadusily všechny hříšníky. Leč hrstka byla ušetřena. Ne ti, kteří měli silná těla, ale lidé čistých a pokorných srdcí.

Myslela jsem na Pauline. Nikdo neměl čistší a pokornější srdce než ona, a to z ní dělalo kořist pro ty s temnotou v srdci. I v tenhle nejsvětější den jsem zamumlala kletbu určenou Mikaelovi a stařenka vedle mě se usmála, protože zřejmě mé brumláni pokládala za výraz obzvláštní zbožnosti. Oplatila jsem jí úsměv a soustředila svou pozornost na kněze.

Zachoval se jen malý zbytek světa. Po tři generace zachránění zkoušeli a trpěli, a tak se oddělili ti nejčistší od těch, kteří se stále obraceli k temnotě. Ti s temným srdcem se vrhali do stále hlubší zkažky. Leč jedna z nich, První dcera Harikova, pokorná a moudrá dívka jménem Morrighan, byla obdařena zvláštní přízní bohů. Ti jí ukázali cestu do bezpečí, kam mohla odvést vyvolené Pozůstalé. Bylo to místo, kde země byla uzdravena, místo, kde stvoření mohlo znovu začít.

Morrighan se svěřila božímu vedení a bobové byli potěšeni. Stala se ženou Aldridovou, a od těch dob všechny dcery Morrighan a První dcery všech generací jsou požehnány darem, který je slibem a závazkem, že bobové nikdy více nezničí zemi, pokud na ní budou čistá srdce, jež jim budou naslouchat.

Obřady trvaly až do poledne, kdy První dcery ukončily půst, tak jako to kdysi dávno učinila Morrighan, když odvedla hladovějící na místo hojnosti, kde se mohli nasytit. Zahlédla jsem Pauline, jak ve

stínu portika rozdává na schodech chléb do rukou věřících, a Berdi na druhé straně Sacristy dělala totéž. Další První dcera podala chléb mně, a když měli všichni svůj díl, kněz nás vyzval, abychom ho společně pojedli. Tou dobou už mě kolena tlačila a žaludek se kručením dožadoval něčeho víc než ubohého kousku chleba. Když kněz vyslovil poslední frázi, „A budiž to tak...“, všichni se probrali a přidali se k němu s rozhodným *povzdry*.

Pak se věřící pomalu zvedali, ztuhlí po dlouhém dni na modlitbách a dychtiví vrátit se domů na tradiční hostinu, která vždycky následovala po půstu. Já kráčela k hostinci sama a přemýšlela, kam se poděli Rafe a Kaden.

Zakroutila jsem bolavým ramenem a šklubla sebou. V hostinci bylo pořád dost práce. Dnešní slavností večeří si většina lidí dopřávala doma a hodně z návštěvníků města zůstalo na společné večeři v Sacristě, takže tady v hostinci nejspíš moc hostů jíst nebude, jenže i tak. Tradičním pokrmem v první den svátku byla pečená holoubata, oříšky, fazole, maliny a ostružiny a zelenina. To všechno se jedlo ze společného talíře jako prostý pokrm, který Morrighan podala vyvoleným Pozůstalým. Kromě jídla se muselo dohlédnout na další slavnostní detaily, zvláště na výzdobu lokálu. Můj žaludek kružel hlady, moje tělo plné modřin volalo po horké lázni a ani jsem nevěděla, po čem z toho prahnu víc. To poslední mírné stoupání k hostinci dalo mému poraněnému kotníku dost zabrat.

Kromě jídla a koupele jsem myslela i na Rafea a věnečky, které mi přinesl. Že sebral v lese moje upuštěné balíčky, to byla jedna věc, ale že si dal práci, aby mi nahradil zničené věnečky, to mě pořád mátl. Zvláště když se kromě nich musel postarat o ten další úkol. Bylo tak těžké vyznat se v něm. V jednu chvíli měl oči plné vřelosti, v další byly jako z ledu. Jednou byl pozorný a vzápětí mě odbyl a zmizel. Co se to v něm sváří? To, že koupil nové věnečky, bylo tak neuvěřitelně laskavé. A když mi je podával, v očích měl nevýslovnou něhu. Proč jsem nedokázala...

„Pořád kulháš.“

Tělem se mi rozlilo teplo, nohy se mi podlomily, všechno příjemně ochablo. Jeho hlas mě zahřál na uchu, ramenem se náhodně otřel

o moje. Neotočila jsem se na něj, ale cítila jsem, jak se mnou srovnal krok.

„Tak přece jen jsi věřící,“ ozvala jsem se.

„Dneska jsem potřeboval promluvit s bohy,“ prohodil. „A Sacrista je na to stejně dobrá jako jiná místa.“

„Šel jsi jim vzdát díky?“

Odkašlal si. „Ne. Šel jsem jim vyjevit svůj vztek.“

„Jsi tak odvážný, že hrozíš pěstí bohům?“

„Říká se, že bohové si cení upřímnosti. Já ostatně taky.“

Loupla jsem po něm postranním pohledem. „Lidé lžou v jednom kuse. Zvláště bohům.“

Ušklíbl se. „To je svatá pravda.“

„A ke kterému bohu ses modlil?“

„Záleží na tom? Copak neposlouchají všichni?“

Pokrčila jsem rameny. „Capseius je bůh křivd.“

„Tak to mě musel poslouchat on.“

„Nejspíš mu ještě teď hoří uši.“

Rafe se zasmál a já zírala před sebe. Neexistuje žádný Capseius, bůh křivd. Bohové nemají jména, jen atributy. Bůh stvoření, Bůh milosrdenství, Bůh vykoupení a Bůh moudrosti. Rafe není věřící. Dokonce se ani nenaučil základní články morrighanské svaté víry. Že by pocházel z takového zapadákova, kde nemají ani maličkou Sacristu? Třeba proto o svém původu nechtěl mluvit. Možná se za to styděl.

KAPITOLA DVACÁTÁ DEVÁTÁ

PRINC

Zahlédl jsem Enza v davu zrovna ve chvíli, kdy jsme dorazili k Sacristě. Překvapil jsem ho, když jsem se připlížil k němu a sevřel mu paži. Pokývnutím hlavy jsem mu dal najevo, že si uděláme menší procházku. *Musíme si promluvit.* Na čele mu okamžitě vyrazil pot. Aspoň že dokáže poznat, kdy je dobré si dělat starosti.

Odvedl jsem ho dost daleko od davů pro případ, že by byl takový kňouravý ubožák, jak jsem tušil. Když jsme se dostali z dohledu, přirazil jsem ho ke stěně kovárny. Na okamžik zaťal pěsti, jako by se chtěl bránit. Vzápětí si to rozmyslel a začal rozhořčeně kvílet.

Znovu jsem ho přirazil ke stěně tak prudce, až se zachvěla. „Drž hubu! A poslouchej každé slovo, co ti řeknu, protože až se takhle setkáme příště, jeden z nás odejde bez jazyka. Chápeš, co ti říkám?“

Divoce pokýval hlavou a blábolil ano, ano.

„Dobře. Jsem rád, že si rozumíme.“ Naklonil jsem se k němu a zřetelně odděloval slova, jedno za druhým. „Včera ráno jsem byl na půdě. Slyšel jsem, že s někým mluvíš. Že mu vysvětluješ, kudy vede horní cesta.“ Odmlčel jsem se a dlouze, tvrdě se na něj zamračil. „A slyšel jsem cinkot mincí.“

Vykulil oči hrůzou.

„Příště už nebudeš o Lie nikdy s nikým mluvit. A pokud by ti, třeba *jen náhodou*, vyklouzlo z pusy něco dalšího, nacpu ti všechny ty

mince z tvé chamtivé ruky napřed do chřtánu, než ti vyříznu jazyk. Rozumíš mi, Enzo?”

Přikývl. Tiskl rty křečovitě k sobě pro případ, že bych si to rozmyslel a chtěl s tím vyřezáváním začít hned.

„A tohle zůstane mezi námi, rozumíš?”

Znovu horlivě přikývl.

„Tak se mi to líbí,“ pochválil jsem ho a poplácal ho po rameni.

Pak jsem ho nechal u zdí a zamířil pryč. Po pár krocích jsem se otočil zase k němu. „A Enzo, jen abys věděl,“ prohodil jsem vesele, „na téhle zemi není místo, kam by ses přede mnou mohl schovat, kdybych tě chtěl někdy najít. A teď si utři nos. Přijdeš pozdě na bohoslužby.“

Stál tam, pořád stejně strnulý. „Hned!“ zařval jsem.

Otřel si nos a rozběhl se. Vyhnul se mi velkým obloukem. Díval jsem se, jak se ztrácí na cestě.

Nesmíš situaci ještě zhoršit.

Jenže se zdálo, že už je tak dost zlá. Kéž bych byl tak statečný, abych v první řadě to manželství odmítl. Pak by nikdy nemusela utíkat, nikdy by neskončila s nožem na krku, nikdy by nemusela dřít v hostinci se slizounem jako Enzo. Kdybych se choval tak, aby tohle všechno nemusela, všechno by bylo jinak.

Neprozrazuj jí, kdo jsi. Nesmíš situaci ještě zhoršit – pro Dalbreck a pro svoje spolubojovníky.

Jestli tady zůstanu déle, všichni na to přijdou. Dřív nebo později se prozradím. Sven je chytřejší, než jsem si o něm myslel. Věděl, že to dopadne špatně. Jenže jak jsem mohl tušit, že Lia bude úplně jiná, než jsem čekal?

KAPITOLA TŘICÁTÁ

ZABIJÁK

Vycítil jsem je dlouho předtím, než jsem je spatřil.

Moje matka tomu říkala *usazení* – rovnováze myšlenky a úmyslu, které se tlačily na nová místa, hledaly místa, kde se usadit, kde nahradit vzduch. Člověka z toho začaly brnět koncečky prstů, zježily se mu vlasy vzadu na krku, srdce poskočilo o jeden úder kupředu, a když jste v tom měli praxi, promluvílo to k vám. Usazení bylo nejsilnější, když ta myšlenka a úmysl byly něčím cizím, nemístným nebo naléhavým. A nic nebylo nemístnější a naléhavější, než přítomnost Grize, Malicha, Ebena a Finche v Terravinu. Přejížděl jsem pohledem hlavy v davu a Grizova jasně čněla nad ostatními. Nosil čapku staženou do čela, aby mu nebylo vidět do obličeje. Jeho jizvy dokázaly vyděsit děti tak, až vřískaly, a dospělí muži při pohledu na ně bledli. Když jsem si byl jistý, že mě taky uviděl, propletl jsem se davem a vyklouzl do tiché uličky. Věděl jsem, že půjdou všichni za mnou.

Když jsme byli v bezpečné vzdálenosti, prudce jsem se otočil. „Jste snad padlí na hlavu? Co tady děláte?“

„Jak dlouho trvá zakroutit krkem jedný holce?“ zavrčel Finch.

„Jste tady brzo. Došlo ke komplikacím.“

„Zatraceně!“ zaklel Griz. „Tak ji zlikviduj dneska a vypadneme.“

„Já to udělám!“ vyhrknul Eben.

Štrelil jsem po něm výhrůžným pohledem a otočil se na Grize. „Ještě sbírám informace. Komizarovi by se mohly hodit.“

Griz se zamračil a podezíravě nazdvihl zjizvené obočí. „Jaký informace?“

„Dejte mi ještě týden. Pak bude všechno hotovo a sejdem se tam, kdy a kde jsme se domluvili původně. Už se tady neukazujte.“

„Tejden,“ zasténal Finch.

Malich se dramaticky rozhlédl kolem sebe. „Asi je příjemný spát každou noc v posteli, jíst teplý jídlo z opravdového nádobí a užívat si bůhvíjaký další radovánky. Taky bych se rád...“

„Jeden týden,“ přerušil jsem ho. „Taky bych mohl povědět Komizarovi, že kvůli vaší netrpělivosti jsem nemohl získat informace, které by prospěly Vendě.“

Malich se zamračil. „Podle mě tady nesháníš jen informace.“

„Že by?“ popíchl jsem ho.

Malich se nikdy netajil tím, že mnou opovrhuje. Bylo to vzájemné. Žárlil na moje postavení Komizarova oblíbence, na to, že bydlím v pevnostní věži místo v křídle rady, kde žil on. Já zase nesnášel jeho přehnaně horlivé metody. Jinak byl ale schopný. Smrtelně nebezpečný, prohnáný, věrný. Už párkrát mi kryl záda – kvůli Vendě, ne kvůli mně.

Griz se vydal pryč, aniž mi řekl jediné další slovo. Cestou popadl do kravaty Ebenův krk. „Jdeme.“

Finch zabručel. On jediný z nás měl doma ženu. Měl důvod zlobit se kvůli dalším odkladům. Všichni jsme byli pryč už většinu roku. Malich si zamnul pečlivě zastřižené vousy na bradě, přejel mě zkoumavým pohledem, otočil se a vydal se za ostatními.

Jeden týden.

Plácnul jsem to jen tak. Týden nic nezmění. Žádné informace jsem neměl. Nemělo smysl čekat. Během příštích sedmi dní proříznu Lie hrdlo, protože Venda pro mě znamená víc než ona. Protože Komizar mě zachránil, když se na mě všichni vykašlali. Musím vykonat svou práci. Ona patří k nim, jednoho dne se k nim vrátí.

Ale prozatím jsem měl sedm dalších dní.

KAPITOLA TŘICÁTÁ PRVNÍ

„Neuškodilo by, kdyby ses trochu pohupovala, když vcházíš,“ prohlásila Gwyneth a ukázala bradou ke kuchyňským dveřím.

Pauline okamžitě vyjádřila svůj nesouhlas: „Tohle je svaté jídlo, Gwyneth.“

„A taky hostina na oslavu,“ namítla Gwyneth, když stáhla šest pečených holoubat z rožně na talíře. „Jak myslíš, že se Pozůstalým narodily všechny ty První dcery? Vsaďm se, že Morrighan zahoupat boky *uměla*.“

Pauline protočila panenky a políbila si špičky prstů jako pokání za Gwynethino rouhání.

Já si podrážděně povzdychla. „Nebudu s nikým flirtovat.“

„Copak už to neděláš?“ popíchla mě Gwyneth.

Neodpověděla jsem. Gwyneth poznala, jak jsem naštvaná, když jsem prošla dveřmi do kuchyně. Rafe už zase přešel od pozornosti a vřelosti k odtažitému chladu, sotva jsme dorazili do hostince. Zabouchla jsem za sebou prudce dveře a zamumlala sama pro sebe: „Co je to s ním, do háje?“ Jenže Gwyneth mě slyšela. Pokusila jsem se dělat, že mluvím o Enzovi, ale na to mi neskočila.

„A co ten blondák? Co je s ním?“

„Nic s ním není! Proč jsi tak...“

„Podle mě má laskavější oči než ten druhý,“ ozvala se Pauline. „A jeho hlas je...“

„Pauline!“ Nevěřicně jsem se na ni zadívala. Věnovala se aranžování fazolových lusků.

„Ale no tak, přestaň ze sebe dělat nevinátka, Lio. Oba se ti líbí. A komu by se nelíbili?“

Povzdychla jsem si. Komu, opravdu. Jenže jsem toho cítila mnohem víc než jen prostou přitažlivost. Rozprostřela jsem na talíře kolem holoubat šťovík, kapustičky, pampelišky a mišpule do pestrobarevných jedlých věnců. I když jsem neodpovídala, Pauline a Gwyneth se pustily do probírání předností Rafea a Kadena a do rad, jak bych s nimi měla postupovat.

„Jsem ráda, že vás moje přátelství s nimi dokáže tak zabavit.“

„Tak přátelství?“ ušklíbla se Gwyneth. „Ale je tady způsob, jak z jednoho dostat něco víc – když budeš dělat, že se ti víc líbí ten druhý!“

„Tak dost,“ zarazila jsem ji.

Berdi strčila hlavu do lítaček. „Připravené?“

Každá z nás vzala talíř a vydaly jsme se do lokálu, kde Berdi zapálila svíce. Srazila čtyři stoly dohromady, aby uprostřed místnosti vznikl jeden velký. Naši hosté už seděli u něj: Rafe, Kaden a tři další muži ubytovaní v hostinci. Ostatní dali přednost společné večeři v Sacristě.

Položily jsme podnosy doprostřed stolu a Pauline a Gwyneth se honem posadily na zbývající židle tak, aby na mě zbyla židle vedle Kadena nalevo. Rafe seděl přes roh napravo ode mě. Usmál se, když jsem si sedla, a moje podráždění se proměnilo v něco jiného, vřelejšího a dychtivějšího. Berdi zaujala místo v čele stolu a začala prozpěvovat modlitby. My ostatní se k ní přidali, ale všimla jsem si, že Rafe jen pohybuje rty. Neznal slova. Copak ho to vůbec nikdo nenaučil? Tohle byla ta nejznámější modlitba, znalo ji každé dítě. Podívala jsem se na Pauline, která seděla z druhé strany vedle Kadena. Taky si toho všimla. Ovšem Kaden zpíval zřetelně a čistě. Toho očividně svatě písňe učili.

Když jsme dozpívali, Berdi vyslovila díky za každý pokrm na talíři, za všechna ta jídla, která Pozůstalí našli v hojnosti, když dorazili do nové země. Když bylo všechno jídlo požehnané, mohli jsme se do něj pustit.

Atmosféra v místnosti se změnila od uctivé zbožnosti k veselému rozprávění. Tohle jídlo se podle tradice jedno jen prsty, ale Berdi tradici narušila tím, že donesla svoje ostružinové víno a nalila každému skleničku. Usrkla jsem temně purpurovou tekutinu a cítila, jak mi jeho sladkost zahřívá hrud. Otočila jsem se k Rafeovi, který mě pozoroval. Odvážně jsem mu pohled vrátila, pomalu si utrhla sousto hedvábně tmavého holubího masa a strčila si ho do pusy. Poté jsem si lenivě olízala prsty a celou dobu z něj nespustila oči.

Rafe polkl, jako by ještě neměl v ústech. Nabral si hrst oříšků a opřel se o židli. Pak si je nasypal do pusy. Jeden mu vypadl z dlaně na stůl. Sebrala jsem ho a strčila si ho do úst. Pomalu jsem mrkla. Vytáhla jsem na něj všechny triky, které jsem odkoukala od Gwyneth – a ještě něco navíc. Rafe se znovu napil vína a uvolnil si límec. Hrudník se mu zvedal hlubokými nádechy, a pak se najednou zase spustila ta ledová opona. Odvrátil se ode mě a začal si povídat s Berdi.

Zmocnil se mě vztek. Asi neumím flirtovat. Nebo flirtuju s nesprávnou osobou. Podívala jsem se na Gwyneth proti mně. Nakláněla hlavu ke Kadenovi. Soustředila jsem se na něj a vtáhla ho do hovoru. Mluvili jsme o procesí, o modlitbách, o hrách, které začínají zítra. Viděla jsem, jak naše zaujetí debatou Rafea popudilo. Jeho hovor s Berdi začal vážnout, prsty bubnoval do stolu. Naklonila jsem se ke Kadenovi a zeptala se ho, jaké hry se zítra hodlá zúčastnit.

„Ještě nevím.“ Přimhouřil tázavě oči a podíval se na moji ruku, která narušila jeho osobní prostor a ležela před ním na stole. Naklonil se blíž. „Co bych měl podle tebe zkusit?“

„Slyšela jsem, že všechny nejvíc baví zápas na kládě, ale možná bys ještě neměl...“ Položila jsem mu ruku na rameno. „Je to lepší, když jsem ti to ovázala?“

„Ano, lepší, ošetřila jsi mi to moc dobře,“ pochválil mě Kaden. Rafe odstrčil svou židli. „Děkuju, Berdi, za...“

Ve spáncích mi vyšlehl oheň. Věděla jsem, co má v úmyslu. Jedno z těch svých náhlých chladných zmizení. Předhoniла jsem ho a odhodila ubrousek na stůl. „Já už ani nemám hlad. Prosím, omluvte mě!“

Kaden se pokusil vstát a jít za mnou, ale Pauline ho chytila za ruku a stáhla zpátky na židli. „Ještě nechod, Kadene. Chtěla jsem se tě zeptat...“

Zbytek jsem neslyšela, protože už jsem byla venku ze dveří. Mířila jsem k našemu domku plná pokoření a moje zoufalství a hněv se živily navzájem. Uslyšela jsem za sebou Rafea.

„Lio! Kam jdeš?“

„Vykoupat se!“ zaječela jsem na něj. „Potřebuju pořádnou studenou koupel!“

„Nebylo zdvořilé odejít od večere tak...“

Zastavila jsem se a otočila se na něj. Zuřila jsem tolik, až bylo štěstí, že u pasu v pochvě nemám nuž. „*Jdi pryč! Rozumíš? Jdi pryč! Hned! Ted!*“ Obrátila jsem se a vyrazila dál, nečekala jsem na to, jestli mě poslechl, nebo ne. V hlavě mi tepalo, nehty jsem si zatínala do dlaní. Když jsem se dostala k domku, prudce jsem otevřela dveře. Ze skříně jsem popadla mýdlo a ručník, otočila se a narazila do Rafea.

Ucouvla jsem. „Co je to s tebou? Jako bys mi říkal něco jiného očima a něco jiného tím, jak se chováš! Pokaždé, když se mi zdá, že mezi námi něco je, zmizíš! Pokaždé, když chci...“ Snažila jsem se potlačit pláč, hrdlo se mi stáhlo. „To jsem ti tak odporná?“

Zíral na mě a neodpovídal, i když já tam stála a čekala... na *něco*. Zmocnila se mě hrůza z toho, že jsem vyslovila pravdu. Ticho bylo dlouhé a kruté. Chtělo se mi umřít. Jeho oči byly chladné, vyčítavé. „Není to tak jednoduché, jak...“

Už jsem těch jeho vyhýbavých frází měla po krk. „Běž!“ zaječela jsem. „Prosím! Běž pryč! Běž a už se nikdy nevracej!“ Protáhla jsem se kolem něj tak prudce, až zavrával a narazil na okraj postele, což mě trochu potěšilo. Rozběhla jsem se k potoku.

Slyšela jsem přitom zvuky, které mi byly cizí, i když vycházely přímo z mého hrdla: napůl křik, napůl zvířecí zavrčení. Pořád byl za mnou. Otočila jsem se na pěšině k němu a vykřičela na něj svou frustraci.

„Proč mě u všech bohů tak mučíš? Co je ti po tom, že jsem odešla od večere? Ty jsi chtěl odejít první!“

Hrud' se mu prudce zvedala, ale jeho slova byla ledová a klidná.

„Chtěl jsem odejít, protože jsi vypadala, že se dobře bavíš. Chceš si z Kadena udělat dalšího milence?“

Jako by mě praštil do žaludku. Najednou jsem nemohla dýchat. Zírala jsem na něj s otevřenou pusou a snažila se pochopit, co mi to říká. „*Dalšího milence?*“

„Viděl jsem vás,“ prohlásil a jeho oči se do mě propalovaly. „To vaše dostaveníčko v lesích. Myslím, že jsi mu říkala Walther.“

Trvalo mi pár vteřin, než mi došlo, o čem to mluví. A když se to konečně stalo, před očima se mi roztančil vířící černý mrak. „Ty pitomče, ty zabeďněný tupče!“ zaječela jsem. „Walther je můj bratr!“ Strčila jsem do něj oběma dlaněmi a Rafe pozpátku zavrával.

Rozběhla jsem se k potoku. Tentokrát jsem za sebou neslyšela žádné kroky. Žádné výzvy, abych se zastavila. Nic. Bylo mi špatně, jako by se masné holubí maso snažilo dostat z mého žaludku pryč. *Milence.*

S jakým opovržením to vyslovil. Takže on mě sledoval? Viděl, co chtěl vidět, nic víc? Co ode mě čekal? Snažila jsem si vybavit svoje setkání s Waltherem, pochopit, jak to někdo mohl zaměnit za mileneckou schůzku. To je prostě nesmysl. Nic takového nikdo nemohl vidět, leda by se předem rozhodl, že chce vidět něco nepatřičného. Rozběhla jsem se k Waltherovi, volala na něj jménem. Objala jsem ho, políbila ho na tváře, smála se radostí, že ho vidím, a to bylo všechno.

Až na to, že jsme se sešli potají v lese.

Když jsem se dostala k potoku, posadila jsem se na balvan a mnu-la si kotník. Po tom bezhlavém běhu mě pořádně rozbolel.

Co jsem tu udělala? Hrdlo se mi bolestivě stáhlo. Rafe mě viděl jen jako vrtkavou přelétavou služku z hostince, která koketuje s hosty. Zavřela jsem oči a polkla, snažila se tu bolest zahnat pryč.

Musela jsem si přiznat, že jsem sama chybovala, a pořádně. Namlouvala jsem si něco, co nebyla pravda. Rafe je hostem ubytovaným v našem hostinci. Já děvče, co tam pracuje. Nic víc. Vzpomněla jsem si na tu hroznou scénu v lokále, moje bezostyšné flirtování s Kademem, a všechno, co jsem křičela na Rafea. Tváře mi hořely studem. Jak jsem se mohla tak splést?

Sklouzla jsem z kamene na zem, objala si kolena a zírala na potok. Už jsem neměla chuť na koupel, na studenou ani na horkou. Chtělo se mi zalézt do postele a spát a spát, tak dlouho, až bych mohla zapomenout a předstírat, že dnešek nikdy nebyl. Říkala jsem si, že bych měla vstát, vrátit se do domku a svalit se na matraci, ale dál jsem zírala na potok a myslela na Rafea, jeho obličej, jeho oči, jeho vřelost, jeho opovržení, jeho ohavné domněnky.

Myslela jsem si, že je jiný. Všechno na něm bylo jiné, všechno ve mně probouzelo neznámé pocity. Namlouvala jsem si, že mezi námi něco je, nějaké spojení. Očividně jsem se pořádně spletla.

Jak se smrákalo, jiskřivá barva potoka potemněla ve stínově šedou. Věděla jsem, že Pauline si za chvíli začne dělat starosti s tím, kde vězím, a přijde mě hledat. Jenže jsem cítila, že mě mé unavené nohy neunesou. Uslyšela jsem nějaký zvuk, tiché kroky, a otočila se k pěšince s myšlenkou, že Pauline už je tady. Jenže nebyla. Byl to Rafe.

Zavřela jsem oči a dlouze, bolestně se nadechla. *Prosím, odejdi.* Už jsem se s ním nedokázala dál bavit. Otevřela jsem oči. Pořád tam stál, v jedné ruce lahev, ve druhé košík. Byl vzpřímený, vysoký, nehybný a tak nádherně, tak odporně dokonalý. Dívala jsem se na něj a snažila se potlačit všechny emoce. *Odejdi.*

Popošel o krok ke mně. Zavrtěla jsem hlavou a Rafe se zastavil. „Měla jsi pravdu, Lio,“ ozval se tiše.

Mlčela jsem.

„Když jsme se setkali poprvé, řekla jsi o mně, že jsem neomalený křupan.“ Přenesl váhu z nohy na nohu, sklopil oči k zemi, tvářil se rozpačitě a ustaraně. Pak zase zvedl oči ke mně. „Jsem přesně takový, jsem všechno, co jsi o mně kdy prohlásila, i pitomec a zabedněný tupec. To hlavně.“ Popošel zase blíž.

Zavrtěla jsem znova hlavou. Chtěla jsem, aby se zastavil, ale neposlechl mě. Vstala jsem a ušklíbala se bolestí, když jsem přenesla váhu na bolavý kotník. „Rafe,“ začala jsem tiše, „jdi prostě pryč. Byl to všechno jen velký omyl...“

„Prosím, nech mě domluvit, než ztratím odvalu to vyslovit.“ Ta utrápená vráska mezi jeho obočími se prohloubila. „Můj život je složitý, Lio. Je toho tolik, co ti nemůžu vysvětlit. Tolik věcí, které bys ani

nechtěla vědět. Ale jedno o mně tvrdit nesmíš.“ Položil lahev a košík na trávu vedle sebe. „Nesmíš o mně říkat, že jsi mi odporná.“

Polkla jsem. Rafe udělal další krok směrem ke mně. Ocítl se tak blízko, že jsem musela zvednout bradu, abych na něj viděla. Shlížel na mě z výšky. „Protože od prvního dne, kdy jsem tě potkal, jdu každou noc spát s myšlenkou na tebe. A když se ráno vzbudím, zase myslím na tebe.“ Přistoupil ještě blíž, i když to už snad ani nešlo, a zvedl ruce k mému obličejí. Položil mi je na tváře dotekem tak něžným, že jsem je tam skoro necítila. „Když s tebou nejsem, lámu si hlavu, co a kde zrovna děláš. Myslím na to, jak moc se tě chci dotýkat. Chci cítit tvou pokožku, tvoje vlasy, prohrábnout ty tmavé prameny svými prsty. Chci tě držet za ruku, za bradu.“ Naklonil se ke mně a já ucítila na kůži jeho dech. „Chci si tě přitáhnout k sobě a už nikdy tě nepustit,“ zašeptal.

Stáli jsme tam, každá vteřina trvala věčnost, a pak se naše rty setkaly, horce, něžně, jeho dech se stal mým, a pak ten dokonalý okamžik stejně pomalu skončil a naše rty se zase oddělily.

Rafe se ode mě odtáhl tak, aby na mě viděl, shrnul mi vlasy z obličeje a zapletl do nich prsty. Zvedla jsem ruce a vklouzla mu s nimi za hlavu, přitáhla si ho k sobě. Naše rty se na okamžik dotkly, předaly si navzájem chvění a horkost, a pak se znovu spojily dohromady.

„Lio?!“

Oba jsme uslyšeli z dálky Paulinin ustaraný výkřik a odtáhli se od sebe. Otřela jsem si rty, narovнала halenu, a pak už jsem ji zahlédla na pěšině. S Rafem jsme zůstali stát jako nemotorní dřevění vojáčky. Pauline nás zahlédla a prudce se zastavila. „Omlouvám se. Už se stmívá, a když jsi nebyla v domku...“

„Už jsme se chtěli vrátit,“ ozval se Rafe. Podívali jsme se na sebe a jeho oči ke mně horce vyslaly vzkaz. Trvalo to jen zlomek vteřiny, ale jeho procitěný, výmluvný pohled potvrzoval, že všechno, co jsem si představovala a co jsem cítila, je pravda.

Sehnul se, zvedl lahev a košík a strčil mi je. „Napadlo mě, že by se ti chuť k jídlu mohla vrátit.“

Přikývla jsem. Vypadalo to, že už se vrátila.

KAPITOLA TŘICÁTÁ DRUHÁ

Předklonila jsem se ve vaně, aby mi Pauline mohla vydrbat záda, a užívala si přepychově kluzké koupelové olejíčky na pokožce i horkou vodu, která konejšila moje bolavé svaly. Pauline přede mě upustila do vody houbovku, až mi postříkala obličej.

„Vrať se na zem, Lio!“

„První polibek člověk nezažívá každý den,“ namítla jsem.

„Mám ti připomenout, že to nebyl tvůj první?“

„Ale připadal mi tak. První, na kterém záleželo.“

Řekla mi, že nás všichni slyšeli z lokálu, jak na sebe hulákáme, takže Berdi a Gwyneth rychle vymyslely společný zpěv, aby k hostům nedolehlo žádné naše slovo. Jenže Pauline slyšela, jak na něj křičím, aby šel pryč a už se nevracel, a tak jí vůbec nenapadlo, že by nás mohla vyrušit při polibku. Už se mi za to několikrát omluvila a já jí ujistila, že ten okamžik mi již nic nevezme.

Teď zvedla džbán s horkou růžovou vodou. „Tak...?“

Postavila jsem se. Pauline mi nalila voňavou vodu na hlavu a nechala ji stékat po mém těle do vany. Zabalila jsem se do osušky a vystoupila na podlahu. Pořád jsem si v duchu přehrávala každou vteřinu, zvláště tu krátkou chvíli, kdy jsme se navzájem dívali z očí do očí.

„Farmář,“ hlesla jsem. „Není to romantické?“

„Je,“ souhlasila Pauline.

„Je o tolik opravdovější než škrobený starý princ.“ Usmála jsem se. Pracuje s půdou. Pod jeho rukama se rostliny natahují ke slunci. „Pauline, kdy jsi...“ Vtom mi došlo, že o tomhle bych s ní mluvit neměla.

„Kdy jsem co?“

Zavrtěla jsem hlavou. „Nic.“

Posadila se na postel a vmasírovala si olej do čerstvě umytých kotníků. Vypadala, že už na mou nedokončenou otázku zapomněla, ale po chvíli se zeptala: „Kdy jsem zjistila, že jsem zamilovaná do Mikaela?“

Posadila jsem se naproti ní. „Ano.“

Vzdychla si, zvedla kolena k bradě a objala si je. „Bylo to na začátku jara. Předtím jsem ho párkrát viděla ve městě. Vždycky se kolem něj točily nějaké dívky, a tak jsem si myslela, že si mě ani nevšiml. Jenže všiml. Když jsem jednou šla kolem něj, cítila jsem na sobě jeho pohled, i když já se na něj nedívala. A pak, pokaždé když mě zahlédl, dělal totéž. Přestal se bavit s těmi kolem sebe a pozoroval mě, dokud jsem nepřešla. A pak jednou...“ Viděla jsem, jak upírá pohled na zeď před sebou, ale viděla něco jiného. Mikaela. „Šla jsem ke švadleně a on mě najednou dohonil. Byla jsem tak nervózní, že jsem se dívala přímo před sebe. On nic neříkal, jen šel vedle mě, a když už jsem chtěla vejít do krejčovství, najednou pronesl: ‚Já jsem Mikael.‘ Nadechla jsem se k odpovědi, ale zarazil mě. ‚Nemusíš se mi představovat, protože já už vím, kdo jsi. Jsi ta nejkrásnější bytost, jakou kdy bohové stvořili.‘“

„A tenkrát jsi věděla, že ho miluješ?“

Zasmála se. „Ale ne. Co za vojáka nemá hned na jazyku takové sladké řečičky?“ Povzdychla si a zavrtěla hlavou. „Ne, to bylo za dva týdny, kdy už všechny sladké řečičky ze svých zásob vyčerpal. Vypadal tak sklíčeně a podíval se na mě. Doopravdy na mě.“ Oči se jí zaleskly. „A zašeptal moje jméno tím nejsladším, nejtušším, nejupřímnějším hlasem. ‚Pauline.‘ Jen to, moje jméno. *Pauline*. A v tu chvíli jsem to věděla. Už neměl v rukávu vůbec nic, a přece se nevzdával.“ Se zasněným výrazem se usmála a začala si zase masírovat olejíčkem chodidlo.

Bylo možné, že ten cit mezi Pauline a Mikaelem byl skutečný a hluboký, nebo Mikael vytáhl přece jen z rukávu novou zásobárnu triků? Ať to bylo, jak chtělo, vrátil se ke svým zvyklostem a klín mu teď zahřívaly nové úlovky. Zapomněl na Pauline a zahodil všechno to, co spolu měli. Jenže to neznamenal, že její láska k němu byla mň opravdová.

Sehnula jsem se a vydrbala si vlasy ručníkem dosucha. *Cbci cítit tvou pokožku, tvoje vlasy, probrábnout ty tmavé prameny svými prsty.* Přitáhla jsem si pár mokrých vlasů k nosu a očichala je. Líbilo by se mu, že voní po růžích?

Moje první setkání s Rafem bylo hašteřivé a rozhodně jsem nebyla okamžitě okouzlená jako Walther, když uviděl Gretu. A Rafe mě neobluzoval sladkými slovíčky jako Mikael Pauline. Ale proto to nebylo nic méně skutečné. Možná jsou stovky různých způsobů, jak se zamilovat.

*Z*beder Morrighaniných
ze sklíčenosti a prázdnoty
z piklů vládců
z obav královny
se zrodí naděje.

Píseň Vendy

KAPITOLA TŘICÁTÁ TŘETÍ

Když jsem viděla Pauline oblečenou v nových šatech, které jsem jí koupila, málem jsem vybuchla radostí. Byly volné, splývavé, meruňkové barvy a k nim elegantní zelené sandály. Po týdnech, kdy nosila těžké pytlovité šaty nebo monotónní smuteční oděv, doslova rozkvetla.

„To je taková úleva v tom horku. Jsem z nich nadšená, Lio,“ ujistila mě, když si v zrcadle prohlížela svou proměnu. Natočila se z boku, vzala látku do ruky a prozkoumala šířku v pase. „Ty mi budou dobře až do konce podzimu.“

Posadila jsem jí na hlavu růžový věneček. Vypadala teď jako kouzelná lesní víla.

„Teď ty,“ vyzvala mě. Moje šaty byly bílé, poseté vyšitými levandulovými kvítky. Vklouzla jsem do nich a zatočila se. Když jsem se na sebe dívala do zrcadla, měla jsem pocit, jako bych se proměnila v obláček, lehounký a osvobozený od zemské tíže. S Pauline jsme se obě na chvíli zarazily nad lvím drápem a snítkou révy, které mi vykukovaly na rameni pod tenkým ramínkem šatů.

Pauline se natáhla, dotkla se drápu a zavrtěla hlavou, jako by nad něčím přemýšlela. „Sluší ti to, Lio. Nevím proč, ale sluší.“

Když jsme přišly do hostince, Rafe a Kaden nakládali stoly z lokálu na povoz a s nimi i nádoby s Berdiným ostružinovým vínem a zava-

řenou zeleninou. Když jsme se k nim blížili, oba se zarazili uprostřed pohybu a pomalu spustili těžkou bednu s vínem zpátky na zem. Neříkali nic, jen na nás zírali.

„Měly bychom se vykoupat častěji,“ zašeptala jsem Pauline a obě jsme se daly do smíchu.

Omluvily jsme se, že musíme dovnitř podívat se, jestli Berdi něco nepotřebuje. Našly jsme ji s Gwyneth v kuchyni, kde nakládaly do košíků pečivo. Pauline se toužebně zadívala na ostružinové, dozlato-va opečené koláčky, které mizely v košíku. Berdi si konečně všimla jejího pohledu a jeden jí nabídla. Pauline si rozpačitě uloupila kousek a strčila ho do pusy.

„Musím vám něco říct,“ vyhrkla najednou.

Všechno najednou ustalo – klábosení, šoupání nohou, cinkání pánví. Oči přítomných se upřely na Pauline. Berdi vrátila koláč, který se chystala vložit do košíku, zase na ták.

„My víme,“ ozvala se.

„Ne, nevíte,“ namítla Pauline. „Já...“

Gwyneth se k ní natáhla a vzala ji za obě ruce. „My víme.“

Jako by to byl signál pro nás čtyři, abychom se šly posadit ke stolu v rohu kuchyně. Berdi přimhouřila vrásčitá víčka a s usazenými očima prohlásila, že pořád čekala, kdy jí to Pauline řekne. Gwyneth chápavě přikyvovala a já je obě s úžasem pozorovala.

Mluvily tak jistě a rozvážně. Tiskly se ruce, počítaly dny, smutek se rozložil na vícero ramen. Natáhla jsem se, abych se i já stala součástí toho všeho – sounáležitosti, solidarity, Paulininy hlavy na Berdině hrudi, pohledů, které jsme si vyměňovaly s Gwyneth a které toho sdělovaly tolik, co žádná slova nemohla. Náš vztah se posunul. Stalo se z nás sesterstvo se společným cílem, elitní jednotka, jejíž členové si přísahali, že tímhle úkolem projdou bok po boku. Všechny jsme Pauline slíbily pomoc, a to všechno jsme stihly za pouhých dvacet minut, než se ozvalo zaklepání na dveře.

Povoz byl naložený.

Vrátily jsme se k práci s rozveselenou Pauline mezi námi. Jestli jsem se předtím cítila jako obláček, teď jsem byla jako hvězda pomrkávající z nebe. Sdílené břímě už nebylo tak k neunesení. Když

jsem viděla Paulinin lehčí krok, skoro jsem se sama vznášela nad zemí.

Berdi a Pauline odešly naložit koše s koláčky a my s Gwyneth slíbily, že přijdeme za nimi, až zameteme podlahu a setřeme drobečky z pultů. Když jsme tady nechtěly mít šedivé chlupaté strážnice, bylo lepší to udělat hned, než se pak dívat, jak je Berdi honí s koštětem. Tu lehkou práci jsme zvládly za chvíli, ale když jsem zamířila ke dveřím z kuchyně, Gwyneth mě zarazila.

„Můžeme si promluvit?“

Její tón se změnil. Před chvílí, když jsme rozebíraly Paulininu situaci, byl jako horký sirup. Teď jsem v něm zaslechla osten. Zavřela jsem dveře, pořád zády k ní, a obrnila se proti případným výčitkám.

„Donesla se mi jistá zpráva,“ prohlásila.

Otočila jsem se k ní a usmála se. Odmítala jsem se dát vyděsit jejím vážným výrazem. „Novinky se dozvídáme denně, Gwyneth. Musíš být konkrétnější.“

Složila utěrku, která ležela na kuchyňském pultě, uhladila ji dlaněmi, ale očima se mi vyhýbala. „Říká se – vlastně se to ví skoro jistě –, že Venda za tebou poslala nájemného vraha.“

„Aby mě našel?“

Vzhlédla. „Aby tě zabil.“

Pokusila jsem se zasmát, setřást to ze sebe, ale podařilo se mi se jen nuceně usmát. „Proč by se Venda obtěžovala s něčím takovým? Já armádě nevelím. A všichni vědí, že nemám dar.“

Kousla se do rtu. „To tedy nevědí. Naopak. Prý máš dar obzvlášť silný, a tak se ti povedlo vyhnout se nejlepšímu královskému stopařům.“

Začala jsem pochodovat po kuchyni, oči obrácené ke stropu. Jak jsem tyhle klepy nenáviděla. Zastavila jsem se a podívala se na Gwyneth. „Vyhnula jsem se jim s pomocí chytré strategie, a taky proto, že král se mě moc nesnaží najít.“ Pokrčila jsem rameny. „Jenže lidi stejně budou věřit tomu, čemu chtějí.“

„Ano, to budou,“ souhlasila. „A Venda právě teď věří, že seš pro ni hrozbou. A jen na tom záleží. Nechtějí, aby Morrighan a Dalbreck dostaly druhou šanci na vytvoření aliance. Venda ví, že Dalbreck nám nevěří. Nikdy nám nevěřil. Ten svazek mezi jejich princem a naší První

dcerou byl pro spojenectví zásadní. Významný krok ke vzájemný důvěře. Ta je teď zničená. A Venda chce, aby to tak i zůstalo.“

Snažila jsem se potlačit podezíravost v hlase, jenže o tom mluvila tak zaskvěleně, že se ve mně ozvala obezřetnost. „A jak to všechno víš, Gwyneth? Obvyklí hosté v lokále přece o takových věcech nemluví.“

„Jak to vím, to není důležité.“

„Pro mě ano.“

Podívala se na svoje ruce, které ležely na utěrce, uhladila záhyb, a zase se na mě podívala. „Řekněme, že moje metody patří mezi největší z mých politováníhodných chyb. Ale občas jsou užitečný.“

Zírala jsem na ni. Vždycky, když jsem myslela, že už ji mám přechtenou, ukázala se mi nějaká její nová stránka. Zavrtěla jsem hlavou, jak jsem se snažila utřídit si myšlenky. „Berdi ti neřekla, kdo jsem, jen proto, že bydlíš ve městě, vid?“

„Ne. Ale máš moje slovo, že tohle tě nemusí zajímat, protože to s tebou nijak nesouvisí.“

„Jenže mě to zajímá.“ Založila jsem si paže na prsou.

Gwyneth podrážděně uhnula pohledem a v očích se jí hněvivě zablýsklo. Pak se zase podívala na mě a dlouze vyfoukla vzduch. Zavrtěla hlavou, jako by se svými politováníhodnými chybami zápasila přímo přede mnou. „Špehové jsou všude, Lio,“ vyhrkla najednou. „V každém městě, v každé vesnici. Třeba je to řezník, nebo ten chlap z rybárny. Za pozorný oči se dobře platí. Byla jsem jednou z nich.“

„Ty jsi špeh?“

„*Byla* jsem. Všichni děláme, co můžeme, když chceme přežít.“ Její tón se změnil od vzdorovitého k opatrnému. „Už do toho světa nepatřím. Léta už ne, od té doby, co jsem začala dělat u Berdi. Terravin je ospalá díra a nikoho moc nezajímá, co se tady děje, ale pořád se dozvídám jistý věci. Pořád mám známý, co mi občas něco povědí.“

„Konexe.“

„Tak se tomu říká. Nebo taky Oči říše.“

„A všechno to putuje do Civiky?“

„Kam jinam?“

Přikývla jsem a zhluboka se nadechla. *Oči říše?* Najednou mě mnohem méně znepokojoval chrochtající barbar, který mě z divočiny přijíždí zavraždit, než Gwyneth, která zřejmě vedla bezpočet paralelních životů.

„Já jsem na tvý straně, Lio,“ ozvala se, jako by mi četla myšlenky. „Na to nezapomínej. Říkám ti to jen proto, abys byla opatrná. Měj oči na stopkách.“

Vážně je na mé straně? *Byla špeh.* Jenže nic z toho mi nemusela vykládat a od mého příchodu sem ke mně byla laskavá. Na druhou stranu mi několikrát navrhla, že bych se měla vrátit do Civiky a zachovat se zodpovědně. Splnit povinnost, dostat tradici. Nevěřila, že patřím sem. Snaží se mě teď jen vyděsit, abych tohle všechno udělala?

„Jsou to jen klepy, Gwyneth. Nejspíš si je někdo vymyslel v hostinci, jako je ten náš, aby zahnal nudu.“

Koutky rtů se jí roztáhly napjatým úsměvem a strnule přikývla. „Asi máš pravdu. Ale myslela jsem, že bys to měla vědět.“

„A teď to vím. Tak pojďme.“

Berdi odjela napřed vozem s Rafem a Kadenem, aby připravili stoly. Gwyneth, Pauline a já jsme šly do města pěšky a užívaly si sváteční proměnu Terravinu. Průčelí domů a výklady krámků, už tak nádherné ve své pestrobarevné rozmanitosti, dnes zdobily papírové dekorace, spletené květiny a stuhy. Rozhovor s Gwyneth mou dobrou náladu nijak nepotlačil, kupodivu jako by ji ještě vylepšil. Moje odhodlání se ještě víc přitvrdilo. Nikdy se nevrátím. Teď jsem měla mnohem víc důvodů zůstat než předtím.

Dorazily jsme na náměstí, plné měšťanů a kupců, kteří rozkládali stoly se svými specialitami. Dnes byl den sdílení, nic se neprodávalo a nenakupovalo za peníze. Ve vzduchu vonělo kančí maso pečené v zakryté jámě poblíž náměstí, a ještě víc celí slizcí úhoří a červené papriky prskající na mřížkách grilu. Zahlédly jsme Berdi, jak chystá stoly ve vzdálenějším rohu náměstí. Přehazovala přes ně sváteční barevné ubrusy. Rafe jí přinesl z vozu jednu bednu, Kaden se objevil se dvěma košíky.

„Včera to dopadlo dobře?“ zeptala se mě Gwyneth.

„Ano, moc dobře,“ odpověděla za mě Pauline.

Já se na Gwyneth jen potměšile usmála.

Když jsem došla k Berdi, byla jsem už sama. Pauline mě opustila kvůli stánku s prskajícími lívanci a Gwyneth kvůli Simone, která na ni zavolala ze hřbetu malého poníka.

„Já tě tady nepotřebuju,“ mávla na mě odmítavě Berdi, když jsem se k ní přiblížila. „Běž, běž si užít. Já si tady sednu do stínu a postarám se o to. Zvládnou to sama.“

Rafe se vrátil od vozu s další bednou. Snažila jsem se na něj nezírat, ale vyhrnuly se mu rukávy a svaly na opálených pažích se mu rýsovaly tak, že jsem se nemohla odtrhnout. Zřejmě se takhle do formy dostal prací na poli – oráním, kopáním, sklízením... čeho vlastně? Žita? Nebo melounů? Já s pěstováním neměla žádnou zkušenost, znala jsem jen malou zahradu u naší citadely a pak rozlehlé morrighanské vinice. S bratry jsme je často navštěvovali zkraje podzimu, než začala sklizeň. Byly působivé a naše víno patřilo k těm nejvíc oceňovaným na celém kontinentu. Nižší království platila za každý sud velké peníze. Jenže při žádné návštěvě vinice jsem nespátřila pomocníka jako Rafe. Kdyby ano, rozhodně bych se o vinařství začala zajímat mnohem důkladněji.

Zastavil se vedle Berdi a položil bednu na zem. „Dobré ráno podruhé,“ pozdravil mě trochu udýchaně.

Usmála jsem se. „Už jsi toho udělal tolik, jako by byl spíš večer.“

Přejel po mně očima, začal u věnečku na hlavě, který mi sám přinesl, a pokračoval po mých očividně nových lehkých šatech. „Včera...“ Pohlédl na Berdi, která seděla vedle na převrácené bedně. Odkašlal si. „Spala jsi včera dobře?“

S úsměvem jsem přikývla.

„A co teď?“ zeptal se.

Kaden přišel ze zadu s židlí pro Berdi a plácl Rafea po zádech. „Zápas na kládě, ne? Lia říkala, že to všechny baví nejvíc.“ Postavil židli tam, kam mu Berdi ukázala, a protáhl si ruce za hlavou, jako by celé dopoledne plné nošení a zvedání bylo jen malou rozcvíčkou. Pak poplácal Rafea po rameni. „Ledaže by ses na to necítil. Můžu tě tam doprovodit, Lio?“

Berdi protočila panenky a já se cítila jako na skřipci. Dostala jsem se do téhle šlamastyky sama, když jsem včera s Kadenem tak flirtovala? Nejspíš mě i on slyšel, jak na Rafea hulákám, aby šel pryč. A evidentně už nic dalšího.

„Ano. Můžeme jít všichni společně, ne?“ navrhla jsem.

Rafe se zamračil, ale odpověděl veselým hlasem: „Já jsem vždycky pro dobrou hru, Kadene, a myslím, že bys potřeboval pořádně vymáchat. Tak jdeme.“

Nešlo zrovna o vymáčení.

Když jsme se vymotali z davu, spatřili jsme, že kláda je zavěšená na provazech, jenže ne nad vodou, jak jsme předpokládali. Pod ní byla hluboká jáma plná hustého černého bahna.

„Pořád jsi pro?“ zeptal se Kaden.

„Já nebudu ten, kdo spadne,“ odpověděl Rafe.

Sledovali jsme dva muže, jak zápasí na kládě, a diváci potěšeně vykřikovali při každé ráně a postrčení. Když se oba zápasníci zapotáceli a zamávali rukama, aby udrželi rovnováhu, všichni kolem zadrželi dech. Nakonec se na sebe ti dva znovu vrhli a zřítíli se společně po hlavě dolů. Když se vynořili, vypadali jako namočení v čokoládové polevě. Dav diváků se rozesmál a pochvalně povykoval, když zápasníci lezli z jámy, otírali si obličej a plivali bláto. Pak organizátoři vyzvali další dvojici. Jedním z vybraných byl Rafe.

Ten se zatvářil překvapeně. Když se hlásil, myslel si asi, že bude bojovat s Kadenem, ale asi je vybírali náhodně. Rafe si rozepnul košili, vytáhl ji z kalhot, svlékl si ji a podal ji mně. Zamrkala jsem a snažila se nezápat na jeho nahou hrud.

„Tak přece jen čekáš pád?“ popíchl ho Kaden.

„Nechci ji mít postříkanou, až se tam svalí můj protivník.“

Dav zajásal, když Rafe a jeho protivník – vysoký svalnatý chlapík – vylezli na kládu. Rozhodčí jim vysvětlil pravidla: žádné rány pěstí, kousání, dupání na nohy nebo prsty rukou, ale jinak bylo dovoleno všechno. Zatroubil na roh a začalo další kolo.

Oba se nejdřív pohybovali pomalu, navzájem se odhadovali. Kousla jsem se do rtu. Rafe tohle sám nechtěl, nechal se vyprovokovat od Kadena. Je farmář, pokojný člověk, žádný rváč. Jeho protivník zaútočil, ale Rafe ránu zkušeně odrazil a chytil ho za pravé předloktí. To mu zkroutil tak, že muž ztratil rovnováhu. Zakymácel se a dav zaburácel v očekávání, že je po všem. Dlouhán se ale vyškubl, ucouvl vrávoravě dál a vyrovnal svůj postoj. Rafe mu víc času nedopřál, hned zaútočil znovu. Tentokrát se sehnul a udeřil ho pod koleno.

Nyní už bylo po všem. Mužovy paže zavříly jako křídla pelikána, který se snaží vzlétnout. Prosvíštěl vzduchem, zatímco Rafe s rukama v bok přihlížel. Bláto vystříklo a pokropilo spodní část Rafeových kalhot. Ten se usmál a hluboce se uklonil divákům. Vyneslo mu to bouřlivý potlesk, který oceňoval i jeho šaškování.

Pak se otočil k nám, pokývl na mě a s potměšilým úsměvem zvedl obrácené dlaně ke Kadenu, jako by naznačoval, že to byla hračka. Dav jásal. Rafe začal šplhat po žebříku dolů, ale rozhodčí ho zarazil a vyvolal dalšího soutěžícího. Nadšení davu Rafeovi zřejmě získalo nárok na účast v dalším kole. Pokrčil rameny, vrátil se nahoru a čekal, až jeho protivník vyleze vzhůru.

Když se ukázal, dav zašuměl. Poznala jsem ho. Byl to podkovářův syn, sotva šestnáctiletý, ale podsaditý pořízek o půl metráku těžší než Rafe, ne-li o víc. Udrží ho žebřík vůbec?

Vzpomněla jsem si, že když přišel s otcem vyměnit podkovu Deicimu, moc toho nenamluvil, ale soustředil se na práci. Stejně jako teď na lezení po žebříku. Po Rafeově tváři se mihnul zmatený výraz, protože tenhle protivník byl tak o dvě hlavy menší. Chlapec vylezl na kládu a pomalými, obezřetnými krůčky se blížil k Rafeovi. Rovnováhu ale udržoval dobře.

Rafe se naklonil a strčil mu do ramen. Nejspíš si myslel, že tak bude po všem. Hoch se ani nezachvěl. Jako by srostl se dřevem v jedno, stal se sukem vyrůstajícím z klády. Rafe ho chytil za paže a chlapec se mu snažil bránit. Těžiště měl ale nízko, takže se nevychýlil na žádnou stranu. Rafe se přiblížil víc k němu, strkal do něj, štouchal, tlačil, ale suk se tak snadno ulomit nedá. Viděla jsem, jak Rafeovi na hrudi vyrašil pot. Konečně kluka pustil, ucouvl, zavrtěl hlavou, jako

by naznačoval, že s tím končí. Pak náhle vyrazil, chytil chlapce za paže a škulb s ním vpřed. Suk se odlomil a Rafe spadl pozadu. Chytil se za kládu, aby nesklouzl do bahna. Kluk přepadl obličejem dolů, udeřil se do břicha a šátral zběsile rukama, čeho by se zachytil, jak se nakláněl ke straně. Rafe se vyhoupl znovu do stoje a sklonil se nad hochem, který se zoufale snažil udržet.

„Šťastnou cestu, příteli,“ popřál mu s úsměvem Rafe a dloubl ho do ramene. To stačilo. Kovářův syn se pustil a žuchl do bahna jako ulomený kus skály. Tentokrát bláto postříkalo Rafea až na hrudi. Setřel si černé kapky smísené se svým potem a ušklíbl se. Dav divoce zajásal. Dívky, které stály v hloučku vedle mě, si začaly horlivě šeptat. Pomyslela jsem si, že je nejvyšší čas, aby si zase natáhl košili.

„Kaden!“ zavolal rozhodčí.

Rafe už musel být po boji unavený, jenže jsem věděla, že teď určitě nesleze. Kaden se usmál a vylezl na kládu ve své naškrobené bílé košili.

Sotva vyšel nahoru, začalo být jasné, že tenhle souboj bude jiný než předchozí dva. Napětí mezi protivníky upoutalo pozornost davu a utišilo přihlížející.

Kaden a Rafe se pomalu blížili k sobě. Oba byli kvůli lepší rovnováze pokrčení, paže jim visely u boků. Pak Kaden rychlostí blesku vyrazil a švihl nohou. Rafe vyskočil do vzduchu, vyhnul se kopanci a s dokonalou grácií dopadl znovu na kládu. Pak vyrazil, chytil Kadena za paže a zaklesl se do sebe. Málem jsem se na to nedokázala dívat. Oba se snažili udržet nohy na kládě a využívali protivníka k balancování. Přetočili se, takže každý skončil na druhém konci klády, než byli původně. Rozčilené ticho přerušil jásot diváků.

Rafe ani Kaden jako by to nevnímali. Rafe znovu vyrazil, ale Kaden obratně o pár kroků ucouvl, takže Rafe ztratil rychlost a zavrátoral. Pak zaútočil Kaden a narazil do něj. Rafe vrávoravě ucouvl, jeho nohy našly znovu stabilitu, a boj mezi nimi se rozhořel s novou urputností. Snažili se navzájem shodit a sami přitom zůstat nahoře, oba do toho dávali všechno a já nevěděla, jak dlouho se ještě dokážu dívat. Když se jejich obličejové přiblížily, viděla jsem, jak se jim pohybují rty. Neslyšela jsem samozřejmě, co si říkají, ale Rafe se zamračil a na Kadenových rtech se objevil úsměšek.

Kaden pak s novou energií a bojovým pokřikem vyrazil a strčil Rafea ke straně. Ten spadl, ale podařilo se mu udržet se na kládě. Visel jen za prsty rukou, Kadenovi by stačilo sehnout se a vypáčit mu je. Místo toho se nad ním naklonil a vykřikl: „Vzdáváš se, příteli?“

„To ani v pekle,“ procedil Rafe skrz zuby, napětí jeho těla způsobovala, že slova byla téměř nezřetelná. Kaden se zadíval z Rafea na mě. Nevím, co viděl na mé tváři, ale když se otočil k Rafeovi, pár vteřin na něj zíral a ustoupil, jako by mu dělal místo. „Vyhoupni se nahoru. Ať to skončíme pořádně. Chci vidět v bahně tvůj obličej, nejen tvoje kalhoty.“

Ze svého místa jsem viděla, jak Rafeovi stéká po obličejí pot. Proč se nepustí? Když dopadne visle, zaboří se do bahna jen po kolena. Dívala jsem se, jak se zhluboka nadechuje. Pak švihnul nohama a zahákl jednu přes kládu. Snažil se dostat vzhůru. Kaden čekal opodál, dával mu možnost vrátit se zase do boje.

Jak dlouho tohle potrvá. Diváci fandili, křičeli, tleskali a boho-vě vědí, co ještě. Pro mě se to všechno slévalo ve vzdálený hukot. Rafeova pokožka se leskla. Už třetí kolo zápasu byl na planoucím slunci. Otřel si hřbetem ruky horní ret, a pak se na sebe oba zase vrhli. V jednu chvíli měl navrch Kaden, vzápětí zase Rafe. Konečně se oba zapřeli jeden o druhého a zdálo se, že se snaží popadnout dech.

„Vzdáváš se?“ zeptal se znovu Kaden.

„Ani v pekle,“ zopakoval Rafe.

Ucouvli od sebe, ale v tu chvíli se Rafe podíval na mě a Kaden provedl poslední výpad. Švihl zeširoka nohou, srazil Rafea z klády a vymrštil ho do vzduchu. Kaden pak spadl na břicho a pevně se chytil dřeva. Rafe se vynořil z bláta pod ním, otřel si obličej a vzhlédl vzhůru.

„Vzdáváš se?“ ozval se Kaden.

Rafe zvedl ruku k pozdravu, jímž vzdával Kadenovi hold určený vítězi, ale pak se usmál. „Ani v pekle.“

Dav zaburácel smíchem a já se zhluboka nadechla. Byla jsem ráda, že už je po všem.

Aspoň jsem doufala.

Propletla jsem se mezi lidmi, abych se dostala blíž k aréně. Kaden sice vyhrál, ale Rafe si ho nepřestával dobírat kvůli postříkané košili. „Měl sis ji přece jen sundat,“ popichoval ho.

„To jsem měl,“ připustil Kaden. „Ale nečekal jsem, že tam žuchneš jako pytel brambor.“

Oba se vydali do hostince vykoupat se a převléknout. Slíbili mi, že se brzo vrátí. Když jsem je sledovala, jak společně odcházejí, zdoufala jsem, že tímhle všechny špinavé hry skončily.

KAPITOLA TŘICÁTÁ ČTVRTÁ

Procházela jsem se sama po hlavní ulici, sledovala dění a srovnávala ho s tím, jak se slavilo v Cívce. Některé akce v Terravinu byly jedinečné, třeba chytání ryb holýma rukama ve fontáně na náměstí, ale hry většinou kořenily v legendách o tom, jak museli vyvolení Pozůstalí zápasit o přežití. Morrighan je nakonec zavedla do země hojnosti, ale cesta tam nebyla snadná. Mnoho jich při ní zemřelo, do cíle došli jen ti nejzdatnější, a tak hry připomínaly jejich nezdolnost a schopnosti – třeba chytání ryb holýma rukama v divočině, kde nebyly žádné udice.

Došla jsem k prostranství obehnanému provazovou ohradou. Uvnitř byla spousta překážek, hlavně převrácené sudy a trakaře. Připomínalo to ten úsek putování předků, kdy Morrighan vedla Pozůstalé temným průsmykem, kde museli spoléhat na její dar. Soutěžící měli pásku přes oči, roztočili je, a pak se museli poslepu dostat z jednoho konce pole na druhý. Tohle byla v Cívce už od útlého dětství moje nejoblíbenější soutěž. Vždycky jsem v ní porazila své bratry k potěšení všech přihlížejících, možná vyjma naší matky. Vydala jsem se k místu, kde se lidé hlásili do hry, když mi někdo zastoupil cestu a já mu narazila do hrudi.

„Ale ale, není to ta servírka z hospody s prořízlou pusou?“

Ucouvla jsem o pár kroků a vzhledla. Byl to ten voják z hostince, kterého jsem před pár týdny usadila. Moje vyplínění pro něj zřejmě pořád bylo živou ranou. Připotácel se ke mně, zřejmě s úmyslem dát

mi za vyučenou, a můj odpor k němu vybublal s novou silou. *Voják z armády mého otce*. Poprvé od útěku z Civiky jsem zatoužila odhalit, kdo jsem. Přiznat to nahlas a povýšeným tónem, dívat se, jak ten mizera bledne. Využit své postavení, abych ho jednou provždy odkázala do patričních mezí... jenže já už žádné takové postavení nemám. Ani nejsem kvůli někomu jako tenhle ubožák ochotná obětovat svůj nový život.

Přistoupil ke mně. „Jestli se mě snažíš zastrašit,“ pronesla jsem ostře a neuhnula, „pak tě musím upozornit, že mi červ jako ty husí kůži nenahání.“

„Ty hnusná malá...“

Jeho ruka vylétla proti mně, ale já byla rychlejší. Zarazil se a vytřeštil oči na nůž v mé pravičce. „Jestli budeš takový idiot a pokusíš se mě dotknout, budeme toho oba litovat. A zkazíme tady všem oslavu, protože ti hodlám uříznout to, co mám nejbliž po ruce, i když to je asi dost maličké.“ Dívala jsem se mu přímo do rozkroku. Pak jsem potěžkala nůž v ruce, jako bych si rozmýšlela ránu. „Naše setkání by mohlo skončit hodně ošklivě.“

Jeho obličej zrudl zuřivostí, což mě povzbudilo ještě víc. „Ale neboj se,“ pokračovala jsem, zvedla lem šatů a vrátila nůž do pochvy na stehnu. „Naše cesty se určitě znovu zkříží, a pak náš spor vyřešíme jednou provždy. Dávej si pozor, protože příště překvapím já tebe.“

Moje slova byla zbrklá a impulzivní, diktovaná nenávistí a pocitem jistoty na místě, kde nás obklopovaly stovky lidí. Ale navzdory zbrklosti mi připadala správná a přesně mířená, jako kopanec do jeho zadnice.

Jeho hněv se kupodivu změnil v úsměv. „Tak příště.“ Pomalu mi pokývl na rozloučenou a protáhl se kolem mě pryč.

Dívala jsem se, jak odchází, a uklidňovala se tím, že jsem přes šaty položila ruku na dýku. Mohla jsem ji nahmatat, i kdyby mi někdo přitiskl paže k tělu, a pod lehkými letními šaty byla snadno přístupná. Voják se ztratil v davu. Mohla jsem jen doufat, že ho brzo povolají zpátky k jeho pluku, a jestli jsou bohové spravedliví, kopne ho tam do hlavy kůň. Neznala jsem jeho jméno, ale promluvím si o tom s Waltherem. Třeba by s tím mizerou dokázal něco udělat.

I když mi jeho úsměv sliboval při příštím setkání krutou pomstu, povzbudilo mě to. Některé věci je třeba vyslovit nahlas. Pousmála jsem se nad svou odvahou a šla zkusit štěstí na slepeckou překážkovou dráhu.

Zvon na Sacristě zazvonil jednou, což označovalo půlhodiny. Rafe a Kaden už budou jistě brzo zpátky, ale byla tady jedna věc, kterou jsem ještě musela zařídit, a dnes k tomu mohla být ta nejlepší příležitost.

Vyšla jsem po předním schodišti svatostánku. Mezi kamennými sloupy se honily děti, jejich matky posedávaly ve stínu portika, ale uvnitř bylo po včerejších pobožnostech skoro prázdné, jak jsem doufala. Udělala jsem předepsaná gesta a posadila se do zadní lavice, aby si moje oči přivykly na šero, a já viděla, kdo všechno tu je. V první řadě seděl stařec. Uprostřed těsně vedle sebe dvě postarší ženy a v kněžišti klečel zpěvák, který vyzpěvoval pro slávu bohů. To bylo všechno. I kněží se zřejmě venku účastnili radovánek.

Provedla jsem nezbytné úkony k uctění bohů, tiše ucouvla dozadu a vyběhla nahoru po temném schodišti. Všechny Sacristy mají police, ve kterých uchovávají svaté texty Morrighanu i dalších království. Kněží jsou i učenci, nejen služebníci bohů. Jenže cizí texty se podle nařízení nesmějí zprostředkovat obyvatelstvu dřív, než je posoudí učenci v Civice, kteří ověří jejich pravost a posoudí jejich význam. A královský rádce byl prvním z učenců, kdo k nim získával přístup.

Schody byly úzké a strmé. Vystupovala jsem po nich pomalu a ruka mi klouzala po kamenné stěně. Špicovala jsem uši, jestli něco neuslyším. Opatrně jsem vyšla do dlouhé chodby a zjistila, že tahle část Sacristy je dnes opuštěná. Bylo tu několik vchodů do komnat, zakrytých jen odtaženými závěsy, a mezery v těžké látce ukazovaly, že všude je liduprázdno. Až na konci chodby byly široké dvojité dveře.

Tam. Zamířila jsem přímo k nim.

Místnost byla velká a plná polic. Svazků tu nebylo tolik jako v Civice, ale dost na to, aby zabralo nějaký čas je prohlédnout. Nebyly tu žádné koberce ani těžké sametové závěsy, které by tlumily zvuky,

takže jsem musela posunovat stoličku, z níž jsem zkoumala horní police, co nejtíseji. Už jsem skoro všechno prozkoumala a zdálo se, že tu nic užitečného nenajdu, když jsem z horní police vytáhla maličký svazek. Celá kniha nebyla větší než mužská dlaň. *Vendské fráze a zvyky*. Že by to byla pomůcka pro kněze, aby uměli poskytnout poslední zaopatření umírajícím barbarům?

Posunula jsem ostatní knihy v polici tak, aby se zakryla vzniklá mezírka, a prolístovala pár stránek. Tohle by mi mohlo pomoci vyluštit tu venskou knihu, kterou jsem ukradla rádci, ale podrobnější studium musím provést někde jinde. Vykasala jsem si šaty a strčila knížku pod spodní prádlo, kde byla v největším bezpečí (i když to bylo trochu nepohodlné), než se dostanu ven ze Sacristy. Spustila jsem si šaty a uhladila záhyby.

„Rád bych ti ji dal, Arabello. Nemusela jsi ji krást.“

Strnula jsem, pořád zády ke svému netušenému společníkovi a zvažovala další postup. Pomalu jsem se na stoličce obrátila a spatřila ve dveřích kněze. Byl to ten, který mě včera na hřbitově pozoroval.

„Asi už jsem vyšla ze cviku,“ prohodila jsem. „Vždycky jsem dokázala vklouznout do místnosti, ukrást, co jsem chtěla, a zmizet dřív, než si toho někdo všiml.“

Přikývl. „Když své dary nepoužíváme, opustí nás.“

Slovo dary na mě těžce dolehlo a bezpochyby měl právě to na mysli. Zvedla jsem bradu. „Některé dary jsem nikdy neměla, takže jsem o ně ani nemohla přijít.“

„Pak bys měla využívat ty, které máš.“

„Ty mě znáš?“

Usmál se. „Na tebe bych nemohl nikdy zapomenout. Jako mladý kněz jsem byl jedním z dvanácti duchovních, kteří prováděli svatý obřad tvého zasvěcení. Kvičela jsi jako podsvinče.“

„Možná jsem už jako kojenec věděla, kam mě to zasvěcení zavede.“

„Podle mě tam žádné možné není. Věděla jsi to.“

Zadívala jsem se na něj. Měl černé vlasy na spáncích protkané šedinami, ale na kněze byl pořád mladý. Vypadal energicky a zaujatě. Měl černý ornát a dlouhý bílý čepec, jak bylo předepsáno, ale jinak

vůbec nepůsobil jako kněz. Pokývl na mě, abych slezla dolů, a ukázal na dvě křesla pod kulatým mozaikovým oknem, kde jsme mohli v našem rozhovoru pokračovat důstojněji.

Posadili jsme se a oknem nad námi nám na ramena dopadalo modré a růžové světlo. „Který svazek sis vzala?“ zeptal se.

„Zavři oči.“ Poslechl mě a já si vyhrnula šaty, abych knihu vytáhla. „Tuhle,“ podala jsem mu ji.

Otevřel oči. „*Vendské fráze a zvyky?*“

„Zajímá mě jejich jazyk. Umíš ho?“

Zavrtěl hlavou. „Jen pár slov. Nikdy jsem se nesetkal s barbarem, ale vojáci s sebou někdy z výprav přivázejí jazykové suvenýry. Slova, jaká by se v Sacristě neměla opakovat.“ Naklonil se ke mně, vzal si svazek a začal jím listovat. „Hm. Tohle neznám. Zřejmě v ní je jen pár vendských vět – a ne zrovna těch nejpoužívanějších.“

„Umějí někteří kněží vendsky?“

Zavrtěl hlavou. Nepřekvapilo mě to. Jazyk barbarů byl životu v Morrighanu vzdálený asi jako měsíc, ale zdaleka se netěšil takovému zájmu jako on. Barbaři se nechali zajmout jen zřídka, a když už, pak nikdy nepromluvíli. Reganův oddíl jednou doprovázel zajatce z Civiky zpátky do vězení v hraniční pevnosti, a ten muž prý za celou dobu neřekl ani slovo. Zabili ho při pokusu o útěk, a teprve když umíral, začal něco blábolit. Reganovi ta slova uvízla v hlavě, i když netušil, co znamenají: *Kevgor ena te deos paviam*. Bratr mi vyprávěl, že po tom dlouhém mlčení bylo podivné slyšet, jak je ten chudák opakuje znovu a znovu, dokud nevydechl naposledy. Ta věta byla tak plná smutku, až ho z něj zamrazilo.

Kněz mi knížečku vrátil. „K čemu potřebuješ znát jazyk vzdálených krajů?“

Pohlédla jsem na svazek ve svém klíně a přejela prsty po kožené vazbě plně skvrn. *Ukradla jsem, co jste vy sami ukradli*. „Řekněme, že mě pohání zvědavost.“

„Víš o těch nepokojích?“

„Já? Já nevím nic. Povídal sis s Pauline, tak určitě víš, že jsem teď na útěku. Nemám už žádné spojení se dvorem.“

„Jsou různé způsoby, jak o něčem vědět.“

Už zase. Zavrtěla jsem hlavou. „Já nemám...“

„Věř ve své dary, Arabello, ať jsou jakékoli. Někdy dar vyžaduje velkou oběť, ale nemůžeme se k němu obrátit zády stejně, jako nemůžeme vůlí přinutit srdce, aby přestalo bít.“

Nasadila jsem kamenný výraz. Nenechám se do ničeho tlačit.

Kněz se opřel v křesle a nenuceně přehodil nohu přes nohu. Nebyl to zrovna zbožný způsob. „Víš, že královská garda se vydala na pochod horní silnicí?“ zeptal se. „Dva tisíce mužů se přesouvají k jižní hranici.“

„Dneska?“ podivila jsem se. „Během svátku?“

„Dneska,“ potvrdil.

Odvrátila jsem se a přejela prsty po ozdobných vrypech v dřevěné područce. To nebyl jen prostý přesun vojska. Nikdy by neposlali tolik vojáků, a navíc během svatých dnů, kdyby k tomu nebyl vážný důvod. Vzpomněla jsem si, co říkal Walther. *Záškodníci. Vvádějí čím dál hůř.* Ale taky dodal: *Zastavíme je. Tak jako vždycky.*

Walther tomu věřil. Snad je ten přesun vojska jen preventivní strategií. Bušení do hrudi, jak to nazývá můj bratr. Počet a načasování byly nezvyklé, ale pokud se otec snaží zachránit si před Dalbreckem tvář, možná chce předvést svou sílu, nacpat jim ji pod nos jako sevřenou pěst. A dva tisíce mužů, to už byla pořádná pěst.

Postavila jsem se. „Takže si tu knížku můžu vzít?“

Usmál se. „Ano.“

To je všechno? Jen *ano*? Jeho ochota byla podezřelá. Takhle snadné to v životě nebývá. Nakrčila jsem obočí. „A co my dva?“

Tiše se zasmál. „Pokud se ptáš, jestli ohlásím tvé místo pobytu, pak odpověď zní ne.“

„Proč? Mohlo by se to pokládat za zradu.“

„Co mi Pauline pověděla, to je obsahem neporušitelné důvěrnosti svaté zpovědi. A ty jsi mi neřekla nic, jen sis přišla vypůjčit knihu. Já princeznu Arabellu viděl naposledy, když byla protestujícím uplakaným miminkem. Od té doby ses trochu změnila, tedy až na to, že pořád horlivě protestuješ, jak jsem slyšel. Nikdo ode mě nemůže čekat, že bych tě měl poznat.“

Usmála jsem se, ale pořád jsem ho nedokázala odhadnout. „Proč?“

Ušklíbl se a mrknul na mě. „Před sedmnácti lety jsem držel v náručí vřeštící holčičku. Zvedl jsem ji blíž k bohům, modlil se za její ochranu a slíbil jí tu svoji. Nejsm hlupák. Dodržuju své přísahy bohům, ne lidem.“

Nejistě jsem ho pozorovala a kousala se přitom do koutu rtů. Že by byl opravdu tak zbožný?

Kněz mě objal kolem ramen a vedl mě ke dveřím. Řekl mi, že když budu chtít nějakou další knihu, stačí požádat. Když jsem byla už v polovině chodby, zašeptal za mnou: „S jinými knězi jsem o tvé přítomnosti tady nemluvil. Možná by se neshodli na tom, komu patří naše loajalita. Rozumíš?“

„Naprosto.“

Zvon v Sacristě se rozezněl znovu, tentokrát ohlašoval poledne. V žaludku mi zakručelo. Stála jsem ve stínu v temném výklenku severního portika a listovala knížkou.

Kencha tor ena shimay? Jak se jmenuješ?

Bedage nict. Vyjdi ven.

Sevende. Rychle.

Adwa bas. Sedni si.

Mi nay bogeve. Nehýbej se.

Znělo to jako seznam příkazů při zacházení se zajatci, ale pořádně si ji pročtu až později. Třeba mi to pomůže rozluštit tu rádcovu vendskou knížečku. Zavřela jsem svazeček, strčila ho zase pod šaty, a rozhlédla se po hlavách účastníků slavnosti. Zahlédla jsem Pauliniiny medové vlasy, zářící pod růžovým věnečkem. Už jsem na ni chtěla zavolat, když jsem na krku ucítila zašeptání.

„Konečně.“

Ucítila jsem, jak se mi po kůži rozlilo horko. Rafe se mi přitiskl hrudí k zádům a přešel mi prstem po rameni a dolů po paži. „Už jsem si myslel, že nebudeme nikdy sami.“

Naklonil se ke mně a přešel mi rty zezadu po čelisti. Zavřela jsem oči a tělem mi proběhlo zachvění. „Tomuhle se dá jen těžko říkat, že jsme sami,“ namítla jsem. „Nepřipadá ti, že je tady kolem celé město?“

Chytil mě jednou rukou kolem pasu a jeho palec mě hladil na boku. „Nevídím nic než tohle...“ Políbil mě na rameno a jeho rty putovaly po mé pokožce, až dospěly za ucho. „A tohle... a tohle.“

Otočila jsem se a moje rty se setkaly s jeho. Voněl mýdlem a čistou bavlnou. „Někdo nás uvidí,“ vydechla jsem mezi polibky.

„No a?“

Nechtěla jsem, aby mi na tom záleželo, ale zlehka jsem ho odstrčila. UVědomovala jsem si, že je poledne a že stín výklenku nám poskytuje jen málo soukromí.

Koutky jeho rtů nazdvihl zdráhavý úsměv. „Vždycky si to načasujeme špatně. Chvilé o samotě, ale s celým městem jako publikem.“

„Večer bude hostina a tanec a spousta stínů, ve kterých se můžeme ztratit. Nikdo nás nebude hledat.“

Jeho výraz zvažněl a jeho ruce na mém pase znehybněly. „Lio, já...“ Zarazil se.

Zmateně jsem se na něj podívala. Myslela jsem si, že můj návrh někam potají vyklouznout ocení. „Co je?“

Úsměv se mu vrátil na rty. „Dobře, tak večer.“

Našli jsme Pauline a brzy se k nám přidal i Kaden. Žádné souboje nad jámou plnou bahna už se nekonaly, ale i při lovu ryb holou rukou, zakládání ohně a hodů sekyrou bylo očividné, jak spolu ti dva soupeří. Pauline při každé nové soutěži protáčela panenky, jako by říkala *Už zase* a já krčila rameny. Na rivalitu jsem byla zvyklá od svých bratrů a dokázala jsem ocenit snahu vyhrát, jenže Kaden a Rafe tohle všechno dovedli na vyšší stupeň. Nakonec nad soutěživostí zvítězily jejich žaludky a oba se vydali hledat uzenu zvěřinu, jejíž vůně se vznášela ve vzduchu. My s Pauline jsme se prozatím spokojily s pečivem a dál se procházely kolem. Když jsme dorazily k aréně, kde se soutěžilo v hodů nožem, podala jsem Pauline svou cukrovanou pomerančovou briošku, kterou si ochotně vzala. Už zase měla hlad.

„Chci si tohle vyzkoušet,“ vysvětlila jsem jí a zamířila k bráně.

Nemusela jsem čekat, hned mě postavili do řady se třemi dalšími soutěžícími. Já byla jediná žena. Pět metrů od nás stála velká malova-

ná polínka – nehybné terče, jaké jsem měla ráda. Před každým z nás leželo na stole pět nožů. Prohlédla jsem si je a potěžkala je v ruce. Všechny byly těžší než můj a ne tak vyvážené. Rozhodčí nám vysvětlil, že na jeho pokyn všichni naráz začneme házet, dokud nevrhneme všech pět nožů.

„Připravit zbraně...“

On se dívá.

Ta slova na mě chrstla jako ledová voda. Rozhlédla jsem se po divácích, kteří postávali za provazovou zábranou. Někdo mě pozoroval. Netušila jsem kdo, ale tohle jsem věděla. Ne že se na mě dívají ty stovky zvědavců – ale že se dívá jeden pár očí.

„Ted!“

Zaváhala jsem a hodila. Nůž narazil do terče rukojetí, odskočil a spadl na zem. Všechny ostatní nože se zabodly do barevných polínek. Jeden do kůry, další do bílého pole, jiný do modrého – do červeného středu ani jeden. Sotva jsme stačili uchopit druhý nůž, když rozhodčí zavelel: „Ted!“

Můj s hlasitým zaduněním prořízl bílý vnější kruh a zůstal zabodnutý. Lepší, ale tyhle nože byly velké a ne moc ostré.

On se dívá. Ta slova mě šimrala zezadu na krku.

„Ted!“

Můj nůž úplně minul terč a dopadl na zem za něj. Moje podráždění narůstalo. Nemůžu se vymlouvat na to, že se nedokážu soustředit. To mi Walther opakoval mockrát. Proto jsem měla trénovat, abych dokázala zablokovat všechny vzruchy. Ve skutečném životě rozptýlení zdvořile nepočkají, až vrhnete nůž – rozptýlení vás chtějí odzbrojit.

Dívá... dívá se.

Uchopila jsem pevně střenku, zpevnila ramena a nechala pracovat jen paži.

„Ted!“

Tentokrát se nůž zabodl mezi bílou a modrou. Zhluboka jsem vydechla. Zbýval už jen jeden nůž. Znovu jsem pohlédla na dav. *Dívá se.* Cítila jsem výsměch, opovržlivý pohled, úšklebek nad mými ubohými schopnostmi – ale neviděla jsem tvář, *jeho tvář.*

Tak se dívej, pomyslela jsem si a můj hněv vzrostl.

Zvedla jsem si lem šatů.

„Ted!“

Můj nůž prolétl vzduchem tak ostře, že skoro nebyl vidět. Zabo-
dl se do rudého středu terče. Ze dvaceti hodů čtyř soutěžících jedi-
ně tenhle zasáhl střed. Rozhodčímu chvíli trvalo, než si nůž zmateně
prohlédl, a pak mě vyřadil. Stálo to za to. Rozhlédla jsem se po di-
vácích za provazy a zachytila pohybující se záda na odchodu vteřinu
předtím, než je spolykal dav. Ten uražený voják? Nebo někdo jiný?

Při tom ho-
du jsem jen náhodou měla štěstí. Já to věděla, ale ten
pozorovatel ne.

Přešla jsem k terči, vytáhla z něj svůj nůž s jílcem vykládaným dia-
manty a vrátila ho do pochvy na stehně. Budu cvičit, jak jsem slíbila
Waltherovi. Při dalších hodech už se nesmím spoléhat na štěstí.

Korunovaní i ubozí,
jazyk i meč
společně zaútočí
jako oslepující hvězda svržená z nebes.

Píseň Vendy

KAPITOLA TŘICÁTÁ PÁTÁ

KADEN

Nevěřil jsem mu. Nebyl to žádný obyčejný farmář, jak o sobě tvrdil. Jeho pohyby na kládě byly tak zkušené. Ale zkušené v čem? A to jeho ďábelské zvíře, to nebyl žádný krotký valach ze statku. I toho těla se zbavil podivně obratně, jako by to dělal už předtím, neváhal, jak by se dalo čekat od venkovského balíka. Ledaže by jeho aktivity na venkově probíhaly na temnější straně. Možná je farmář, ale to není všechno.

Drhnul jsem si hrudník mýdlem. A taky ta pozornost, kterou věnoval Lie. Včera večer jsem ji slyšel, jak na něj vříská, aby šel pryč. Pak Berdi najednou navrhl, že si zazpíváme, a to společné krákorání mi znemožnilo zjistit, proč ho od sebe odhání. Chtěl jsem jít za ní, ale Pauline trvala na tom, abych zůstal. Bylo to poprvé, kdy jsem ji po týdnech viděl bez smutečnického šátku. Vypadala tak křehce. Nemohl jsem ji opustit a ona mi to ani nedovolila.

Umyl jsem si v potoce vlasy. Ten den to byla už moje druhá koupel, ale po chytání ryb, mávání sekyrou a rozdělování ohně pomocí dvou dřívek a dalších takzvaných hrách jsem to už zase zatraceně potřeboval. Zvláště jestli jsem chtěl večer tancovat s Liou, a to jsem rozhodně chtěl. A budu.

Po tom, jak se na mě včera večer dívala, jak se dotýkala mého ramene, jsem litoval, že to mezi námi neskončilo jinak. Možná se to aspoň na jeden večer změní.

KAPITOLA TŘICÁTÁ ŠESTÁ

Opírala jsem se o sloupek na verandě. Čekaly jsme, až se k nám přidá Berdí, abychom se s ní vydaly na náměstí na večerní oslavy. Odešla se převléct a umýt. Byl to dlouhý den. Pořád jsem přemítala o té soutěži ve vrhu nožem a podivném pocitu, že mě někdo pozoruje, když bylo jisté, že mě pozoruje tak stovka lidí. Kdo byl ten jeden navíc?

„Pauline,“ zeptala jsem se váhavě, „víš někdy, že se něco děje... tak, že to prostě víš?“

Moje kamarádka chvíli mlčela, jako by mě neslyšela, ale pak konečně vzhlédla. „Ty jsi to viděla, vid? Ten den, kdy jsme procházely kolem hřbitova, jsi viděla, že je Mikael mrtvý.“

Odstrčila jsem se od sloupku. „Cože? Ne, já...“

„Už mockrát jsem na to od té doby myslela. Jak ses tehdy zatvářila. Navrhla jsi, abychom se zastavily. Viděla jsi, že je mrtvý.“

Horlivě jsem zavrtěla hlavou. „Ne, tak to není.“ Posadila jsem se vedle ní. „Nejsem Siarrah. Nevidím tak jako moje matka. Jen občas něco cítím, něco neurčitého, ale taky silného. Ten den jsem prostě cítila, že je něco špatně.“

Pauline se nad tím zamyslela a pokrčila rameny. „Tak to možná není dar. Já mám taky občas silný pocit, který mi něco napovídá. A s Mikaelem jsem ho měla taky, víš. Pocit, že nepřijede. Pořád a pořád se mi to vracelo, ale já tomu odmítala uvěřit. Možná proto jsem se

pořád koukala na dveře hostince a čekala, až vejde. Potřebovala jsem si dokázat, že se ten pocit plete.“

„Takže nemyslíš, že to je dar.“

„Dar tvé matky se projevoval vidinami.“ Omluvně sklopila oči. „Aspoň dřív.“

Matka přestala mít vidiny, když jsem se narodila. Zlomyslné jazyky občas tvrdily, že jsem jí dar ukradla ještě v děloze, ale to bylo samozřejmě k smíchu. Teta Bernette prohlašovala, že já za to nemůžu, že matčin dar se pomalu vytrácel od chvíle, kdy přijela z rodné země do citadely. A další ji pomlouvali, že dar neměla nikdy. Jenže když jsem byla hodně malá, bývala jsem svědkem zvláštních věcí. Viděla jsem, jak matčiny šedé oči ztrácejí zaostření, soustředila se na neviditelné. Jednou nás všechny odehnala do bezpečí vteřinku předtím, než se cestou, kde jsme předtím stáli, přičítal splašený kuň. Jindy nás vyvedla ven z budovy dřív, než se země otřásla a začaly padat kameny. Taky nás často poslala pryč předtím, než otec v jednom ze svých záchvatů náladovosti hněvivě vybuchl.

Matka to vždycky zamluvila – tvrdila, že slyšela koně běžet nebo cítila, jak se země začíná pohybovat. Jenže tehdy jsem si byla jistá, že to je její dar. Viděla, co se stane, ještě než k tomu došlo, nebo viděla věci na dálku. Třeba ten den, kdy se v slzách uchýlila do své komnaty, protože umřel její otec, i když zpráva o jeho smrti dorazila až o dva týdny později, když přijel posel. Jenže v posledních letech už k ničemu takovému nedocházelo.

„I když to nejsou vidiny,“ přemýšlela nahlas Pauline, „pořád to může být dar. Jsou různé způsoby, jak něco vědět.“

Na páteři mě zamrazilo. „Co jsi říkala?“

Zopakovala mi to. Stejnými slovy, jaká dnes v poledne použil kněz v kostele.

Pak asi zahlédla v mém obličejí obavy a rozesmála se. „Lio, neboj se! To já mám dar vidění, ne ty! Vlastně mám zrovna teď vidinu.“ Vyskočila do stoje a natáhla před sebe ruce v hraném věšteckém vytržení. „Vidím ženu. Krásnou starou ženu v nových šatech. Ruce má v bok. Rty našpulené. Je netrpělivá. Je...“

Protočila jsem panenky. „Stojí za mnou, co?“

„Jo, stojím,“ potvrdila Berdi.

Otočila jsem se a uviděla ji ve dveřích hostince. Vypadala přesně tak, jak ji Pauline popsala.

Moje kamarádka vypískla radostí.

„Tak starou, jo?“ zabručela Berdi.

„Úctyhodnou,“ opravila se Pauline a políbila ji na tvář.

„Tak co, vy dvě, připravený?“

Já rozhodně byla. Na tenhle večer jsem čekala celý týden.

Cvrčci cvrkali, jako by vítali soumrak. Oblohu nad zálivem žihaly proužky růžové a fialové, zatímco zbytek potemněl do kobaltova. Nad bronzovým srpečkem měsíce se vznášela první hvězda. Terravin se měnil v kouzelnou krajinu.

Vzduch byl pořád klidný a teplý. Jako by držel celé město v objetí. *V bezpečí.* Když jsme se dostaly na hlavní silnici, nad hlavami se nám rozblikaly zavěšené papírové lampiony. A pak, jako by všechna ta krása nestačila, *píseň.*

Takhle zpívat modlitbu jsem ještě neslyšela. Jedna zněla odsud, jiná odtamtud. Hlasy se rozdělovaly, spojovaly, melodie splývala. Zpívalo se různým rytmem, z šumu vystupovala různá slova, stoupala, klesala, proudila jako sborová přílivová vlna, bolestná a pravdivá.

„Lio, ty pláčeš,“ zašeptala Pauline.

Vážně? Dotkla jsem se svých tváří a ucítila slzy. Tohle nebyl pláč. Bylo to něco jiného. Jak jsme se blížily městu, Berdin nádherně modulovaný hlas přešel od zpěvu k pozdravům, zbožná slova se mísila se současností.

S Pauline jsme sledovaly, jak si hudebníci připravují scénu, stávají tři židle do půlkruhu. Nachystali si nástroje – ziteru, fiolu a pohárový bubínek – na židle a vydali se něco zakousnout a popít, než začnou hrát. Pauline se vydala vyzkoušet nakládaná vejce, já si šla prohlédnout ziteru. Byla z tmavočerveného třešňového dřeva intarzovaného bílým dubem a byla ohmataná na místech, kde se jí při stovkách melodí dotýkaly lidské ruce.

Natáhla jsem se a rozechvěla jednu strunu. Projela mnou dutá

bolest. Má matka a její sestry při vzácných příležitostech hrály na ziteru a jejich trio vyluzovalo melodie, které člověku nešly z hlavy. Hlas mé matky byl mučivý a nadpozemský jako hlas anděla, přihlížejícího Stvoření. Když hrály, celou citadelu jako by zamrazilo a všichni se zastavili. I můj otec. Přihlížel a poslouchal z dálky, většinou ukrytý nahore na ochozu. Byla to hudba matčiny rodné země, a vždycky mě přiměla myslet na to, co všechno matka musela obětovat, když přišla do Morrighanu jako jeho královna. Její sestry ji o dva roky později následovaly, aby byly s ní, ale koho dalšího nechala doma? Možná na tohle myslel i můj otec, když se díval a poslouchal.

Na večerní oslavy dorazilo ještě víc lidí a hovor i smích se slévaly v konejšivý šum. Hudebníci zaujali svá místa a zaplnili povětrí prvními tóny, ale něco ještě chybělo.

Vyhledala jsem Pauline. „Viděla jsi ho?“

„Neboj se, bude tady.“ Pokusila se mě odtáhnout k fontáně na náměstí, podívat se na plovoucí svíčky v kašně, ale slíbila jsem jí, že tam za ní přijdu potom.

Stála jsem ve stínech před apatykou a sledovala, jak hráč na ziteru tiskne a probírá struny, jak jeho ruce předvádějí vlastní čarovný tanec. Kéž by mě matka naučila, jak na ten nástroj hrát. Už jsem chtěla vykročit k hudebníkům, když jsem ucítila ruku kolem pasu. *Je tady*. Polilo mě horko, jenže když jsem se otočila, nebyl to Rafe.

Zalykavě, užasle jsem se nadechla. „Kadene.“

„Nechtěl jsem tě polekat.“ Přejížděl po mně pohledem. „Dneska vypadáš nádherně.“

Sklopila jsem oči. Styděla jsem se, cítila jsem bodnutí viny za to, že jsem ho včera tak zahrnovala svou pozorností. „Děkuju.“

Ukázal do ulice, kde už lidé tančili. „Hudba hraje.“

„Ano, zrovna začali.“

Vlhké blond vlasy měl učesané dozadu, pokožka mu voněla mýdlem. Znovu pokývl k hudebníkům. Bylo to nemotorně chlapecké gesto, i když jinak na něm nic chlapeckého nebylo. „Zatancujeme si?“

Zaváhala jsem a zalitovala, že nehrají něco rychlejšího. Nechtěla jsem, aby si dělal naděje, ale taky jsem mu nemohla odmítnout obyčejný tanec.

„Ano, jistě.“

Vzal mě za ruku a vedl mě do prostoru, který byl vyhrazený pro tanečnický. Jednou paží mi vklouzl za záda, druhou přidržel moji ruku. Snažila jsem se udržovat hovor, vypočítávala všechny hry, kterých jsme se dneska účastnili nebo přihlíželi, abych mezi námi zachovala jistou vzdálenost, jenže náš hovor brzy utichl a Kaden mě přitáhl k sobě. Držel mě něžně, ale pevně, jeho pokožka byla proti mé horká.

„Byla jsi ke mně laskavá, Lio,“ ozval se. „Já...“ Odmlčel se, rty trochu pootevřené. Odkášlal si. „Já jsem moc rád, že jsem se tu s tebou setkal.“

Jeho hlas zněl podivně vážně a stejnou vážnost jsem viděla i v jeho očích. Zadívala jsem se do nich, zmatená náhlou změnou jeho chování.

„Já pro tebe nic neudělala, Kadene. To ty jsi mi zachránil život.“

Zavrtěl hlavou. „Sama ses mu vytrhla. Určitě by sis s ním s tím svým nožem poradila.“

„Možná,“ připustila jsem. „Ale možná ne.“

„Nikdy nevíme, co by mohlo být.“ Jeho prsty se kolem mých sevřely těsněji. „Jenže nemůžeme věčně rozebírat co by, kdyby.“

„Ne... asi ne.“

„Musíme jít dál.“

Každé z jeho slov mělo svou váhu, jako by myslel na něco jiného, než o čem mluvil. Nepokoj v jeho očích jako by se zdvojnásobil.

„To zní, jako by ses loučil,“ poznamenala jsem.

„Už brzy. Musím se vrátit ke svým povinnostem doma.“

„Nikdy jsi mi neřekl, kde je tvůj domov.“

Vějítky kolem jeho očí se prohloubily. „Lio,“ pronesl ochraptěle. Hudba zpomalila, moje srdce bušilo rychleji, jeho ruka sklouzla po mých zádech. Něhu nahradil neklid a jeho obličej se naklonil k mému. „Kéž bych...“

Na jeho rameno dopadla ruka, která překvapila nás oba. Rafeova ruka.

„Nebud' tak nenasytný, člověče,“ ozval se vesele Rafe s potměšilým zábleskem v očích. „Dopřej trochu zábavy i druhým.“

Na Kadenově tváři se objevil úžas, jako by sem Rafe spadl z nebe. A překvapení vzápětí vystřídalo zachmuření. Podíval se z Rafea na mě. Pokrčila jsem rameny na znamení, že je zdvořilé zatančit si s různými muži. Kaden přikývl a ustoupil.

Rafe mě objal a vysvětlil mi, že jde pozdě, protože oblečení, které si připravil po koupeli, se nějak samo záhadně zvedlo ze židle a odešlo neznámo kam. Nakonec musel upalovat zpátky na půdičku jen s ručníkem kolem boků a svoje věci našel přehozené přes hrazení Ottova stání. Potlačila jsem zahihňání, když jsem si ho představila, jak utíká přes dvůr jen v ručníku.

„Kaden?“

„Kdo jiný?“

Rafe si mě přitáhl blíž a jemně mi přejížděl prsty po páteři. V žaludku mi zavříly žhavé záblesky. Měli jsme jen chvilku, než se hudba změnila na rychlý rytmus gígy. Brzy jsme se od sebe museli při výměně partnerů odloučit. Tempo bylo svižné a já si uvědomila, že se směju. Světla blikala a točila se kolem mě. K tanci se přidávali další, Pauline, Berdi, Gwyneth, kněží, kovář, malá Simone, která držela za ruku tatínka, lidé, které jsem neznala. Všichni zpívali, halekali, občas někdo uprostřed kruhu předvedl pár líbivých tanečních kroků, zitera, fiola a buben nám duněly ve spáncích.

Obličej jsem měla vlhký potem, když jsem se konečně zastavila, abych popadla dech, a ucouvla s úmyslem se chvíli jen dívat. Předě mnou se míhaly barvy a těla. Rafe tančil s Berdí, švadlenky, školačky, Kaden držel za ruku Pauline, Gwyneth se točila s koželuhem, pak mlynářem, nekonečný kruh oslavy a díky. Ano, tak to bylo správné. Díkůvzdání za tuhle chvíli, bez ohledu na to, co přinese zítřek.

V hlavě mi znovu jasně zazněla Rafeova slova. *Některé věci vytrvají... věci, na kterých záleží.* To, nad čím jsem se před pár týdny ušklíbala, mě náhle naplnilo úžasem. Dnešní večer patřil k tomu, co vytrvá – to, co jsem právě teď sledovala vlastníma očima –, a najednou jsem viděla minulost. Předky tančící v téhle ulici, udýchané a plné stejné radosti, jakou jsem teď zažívala já. Chrámy, mosty, velkolepost možná nevydrží, ale některé věci ano. Noci jako tahle. Přetrvávají navždy,

i až měsíc vyhasne, protože jsou stvořené něčím jiným než jeho světlem. Něčím tichým jako úder srdce a všeobjímajícím jako vítr. Pro mě dnešní noc vytrvá navždy.

Rafe mě zahlédl na okraji davu a vyklouzl za mnou. Vydali jsme se přes náměstí, osvětlené blikajícími svíčkami, které pluly ve fontáně. Hudba se vzdalovala a my se ponořili do stínů lesa. Tam, kde nás nikdo, ani Kaden, Pauline, ani nikdo jiný, nenajde.

KAPITOLA TŘICÁTÁ SEDMÁ

Protáhla jsem se v posteli, nohy se mi otřely o chladné pokrývky, a znovu se usmála. Napůl jsem spala, napůl snila, přehrávala si každý okamžik noci. Noci, v níž se toho stalo tolik, že se to do ní snad ani nemohlo vejít.

Mezi námi bylo pouto, které jsem nedokázala pojmenovat. Smutek, lítost, ztráta, *minulost*. Viděla jsem v jeho očích touhu nejen po mně, ale po něčem víc. Po pokoji, celistvosti... a já mu to všechno chtěla dát.

Znovu jsem se ponořila do jeho něhy... *jeho prsty mi přejížděly po rameni, shrnul ramínko šatů, aby mě mohl líbat na záda, jeho rty zlehka klouzaly po kavaně a moje tělo se pod jeho doteky celé rozzechvělo, když se naše rty znovu a znovu setkávaly.*

Tobě jsem chtěl udělat od prvního dne, Lio. Chtěl jsem tebe.

Naše prsty se ve spadáném listí proplethly. Opírala jsem si hlavu o jeho brud', cítila úder jeho srdce, jeho ruka mě hladila po vlasech. Musela jsem chvíli spát, ale i ve snech se mi to vracelo. Netušila jsem, že to může být takové. Že někdy s někým...

Celé hodiny jsme si povídali. O tom, jak Rafe miluje rybaření u řeky, ale má na to málo času. Zaváhal, když jsem se zeptala na jeho rodiče, a pak odpověděl, že umřeli, když byl malý. Neměl vůbec nikoho, což asi vysvětlovalo, proč neumí svaté texty. Pracoval pak na farmě, většinou u koní a u dobytka, ale pomáhal taky na poli. A ano,

pěstovali i melouny, jak jsem si představovala. Nesnášel pečené holuby a byl rád, že jsme včera odešli z hostiny. Já mu o sobě taky vyprávěla, většinou o tom, jak jsme s (bezejmennými) bratry běhali po horách a lesích. Dávala jsem si pozor, abych vynechala všechny podrobnosti, které by mohly svědčit o mém královském původu. Překvapilo ho, že mám radši šerm než vyšívání, že radši sedím u karetního stolku, než bych se učila hrát na spinet. Slíbil mi, že si spolu jednou dáme partičku.

Bylo už pozdě, když mě doprovodil do domku. Pauline pro mě nechala svítit lucernu. Naše slova se proplétala a proplétala, pořád ještě jsme měli na jazyku něco, co nás zdržovalo od rozloučení, něco, co jsme si museli povědět. Nakonec jsem ho naposledy políbila a popřála mu dobrou noc. Když jsem se ale natáhla po klice, zarazil mě.

„Lio, je tady ještě jedno, co ti musím říct...“

„Zítřka, Rafe. Máme celý zítřek. Už je pozdě.“

Přikývl, zvedl si mou ruku ke rtům a políbil ji. Pak odešel.

Dokonalá noc... navždycky dokonalá.

Byla jsem v tom napůl bdělém snovém stavu až do hodin nad rámem, kdy se k okenní římsce po špičkách váhavě připlížilo první světlo. Pak mé sny konečně vystřídal spánek.

KAPITOLA TŘICÁTÁ OSMÁ

„Lio.“

Dloubnutí do ramene.

„Lio, vzbud se.“

Další dloubnutí.

„Lio! Musíš se probudit!“

Užasle jsem se posadila. Pauline seděla na kraji postele. V místnosti bylo světlo. Musela jsem prospat celé dopoledne.

„Co je?“ Zastínila jsem si oči proti slunci. A teprve potom si všimla Paulinina výrazu. „*Co je?*“

„Walther. Je za chladírnou. Něco se stalo, Lio, on...“

Vyskočila jsem ospale z postele a hledala kalhoty, košili, sukni, cokoli, co bych na sebe mohla hodit. *Walther za chladírnou?* Dlaně mi zvlhly potem. Paulinin hlas zněl vyděšeně. *Něco se stalo.* Odhodila jsem všechno, co jsem měla v ruce, a bosá a v noční košili vyběhla z domku.

Nejdřív jsem spatřila jeho strakatého hřebce, zpěněného a odfrkujícího, jako by byl celou noc na cestě. „Odved ho do stáje a osuš ho,“ vybídla jsem Pauline, která běžela za mnou. Zahnula jsem za roh chladírny a spatřila Walthera, jak sedí na zemi. Opíral se o převrácený rozbitý trakař, který tam ležel spolu s rozklíženými bednami a dalšími nepotřebnými krámy.

„Lio,“ hlesl, když mě uviděl.

V tu chvíli jsem přestala dýchat. Měl šrám na čele, ale mnohem horší než to byl jeho šílený výraz – jako by to byl nějaký divous, který předstírá, že je můj bratr.

„Walthere, co se stalo?“ Vrhla jsem se k němu a klesla na kolena. Zvedla jsem mu ruku k čelu. Bratr se na mě podíval a pronesl znovu: „Lio,“ jako by mě viděl poprvé.

„Walthere, jsi raněný. Co se stalo?“

Oči měl zoufalé. „Musím něco udělat, Lio. Musím něco udělat.“

Vzala jsem do dlaní jeho obličej a přiměla ho, aby se na mě podíval. „Walthere, prosím,“ ozvala jsem se pevně. „Musíš mi říct, co se stalo, abych ti mohla pomoci.“

Díval se na mě a vypadal přitom jako dítě. „Ty jsi silná, Lio. Vždycky jsi z nás byla nejsilnější. Matce to dělalo starosti.“

Jeho slova nedávala smysl. Jeho skelné, zarudlé oči se odvrátily a pohled se mu rozostřil. „Nemohl jsem nic udělat,“ pronesl. „Pro nikoho z nich.“

Chytila jsem ho za košili a zatřásla s ním. „Walthere! Co se stalo?!”

Ohlédl se na mě. Rty měl popraskané, vlasy mu ve špinavých mastných pramenech padaly do očí. Pak promluvil dutým hlasem. „Je mrtvá. Greta je mrtvá.“

Zavrtěla jsem hlavou. To přece ne.

„Ten šíp jí projel hrdlem.“ Jeho pohled zůstával prázdný. „Podívala se na mě, Lio. Ona to věděla. Její oči. Nemohla promluvit. Jen se na mě podívala, chápavě, a spadla mi do klína. Mrtvá.“

Poslouchala jsem, jak můj bratr skládá vedle sebe střípky svého rozbitého snu. Držela jsem ho, kolíbala ho, objímala ho ve špině a bláto. Když se za rohem chladírny objevily Pauline a Berdi, mávla jsem na ně, aby šly pryč. Bratr, můj urostlý bratr voják, mi vzlykal v náručí. Uvízl mezi pláčem a pustým zoufalstvím a líčil mi všechny podrobnosti, nedokázal oddělit podstatné od podružností. Měla modré šaty. To ráno si spletla vlasy do copu, který si obtočila kolem hlavy. Děťátko už kopalo. Jeli spolu ke Gretině tetě. Ze sídla jejich rodičů to byla jen hodina cesty kočárem. Její rodina, matka s otcem a sestra, jeli v kočáře za nimi. Měli si dát společně oběd. Jen hodina, opako-

val. *Hodina cesty*. Za dne. *Bylo to za dne*. Měli zrovna přejet po mostě z Chetsworthu do Briarglenu, když se ozval ohlušující rámus. Uslyšel, jak vozka vykřikl, pak se ozvalo hlasité zadunění a kočár se zhoupł. Walther se chtěl podívat, co se děje, když uslyšel další zvuk – bubnování dopadajících šípů. Obrátil se, aby stáhl Gretu na podlahu, ale bylo už pozdě.

„Byli tam, aby zničili most,“ řekl. Oči měl vytřeštěné a hlas znovu otupělý, jako by si tu scénu přehrával v hlavě už tisíckrát. „Přijeli jsme k němu, zrovna když spadl. Kočí na ně zakřičel, a tak ho zastřelili. Zасыпали nás šípy a odcvální.“

„Kdo, Walthere? Kdo to udělal?“

„Odvezl jsem ji zpátky k jejím rodičům. Věděl jsem, že by to chtěla. Chtěla by domů. Tak jsem ji tam odvezl, Lio. Umyl jsem ji. Zabalil jsem ji do pokrývky a držel ji. Ji a naše dítě. Držel jsem ji dva dny, než mě přiměli, abych jim ji dal.“

„Kdo to byl? Kdo ji zabil?“

Podíval se na mě a jeho oči se najednou zase zaostřily. Ústa se mu zakřivila výčitkou, jako by mi dával najevo, že ho vůbec neposlouchám. „Musím jít.“

„Ne,“ zašeptala jsem mírně, abych ho uklidnila. „Ne.“ Odhrnula jsem mu vlasy z obličejе a prohlédla si šrám na jeho čele. Neřekl mi, jak k němu přišel. V tom svém stavu nejspíš ani netušil, že ho tam má.

Odstrčil mi ruku. „Musím jet.“

Pokusil se vstát, ale přitlačila jsem ho zase na zbytky trakaře. „Kam jet? Nemůžeš přece v tomhle...“

Prudce mě odstrčil, až jsem upadla. „Musím jet!“ vykřikl. „Ke své jednotce. Musím za nimi.“

Rozběhla jsem se za ním a prosila ho, aby počkal. Pověšila jsem se na něj, žadonila jsem, ať mi aspoň dovolí omýt mu rány, svléknout zakrvácené šaty, nakrmit ho, ale zřejmě mě nevnímal. Chytil oteže svého strakáce a vyvedl ho ven ze stodoly. Křičela jsem, věšela se na bratra, snažila se mu sebrat uzdu.

Otočil se, popadl mě oběma rukama a zařval: „Jsem voják, Lio! Už nejsem manžel! Nejsem otec! Jsem voják!“

Zuřivost ho proměnila v někoho, koho jsem nepoznávala. Ale pak si mě přitáhl k sobě a rozvzlykal se mi do vlasů. Tiskl mě tak, až jsem si myslela, že to moje žebra nevydrží, a pak mě najednou odstrčil. „Musím jet.“

A vyhoupl se do sedla.

Věděla jsem, že nemůžu udělat nic, abych ho zastavila.

KAPITOLA TŘICÁTÁ DEVÁTÁ

Stvořit sen může trvat léta. Na jeho rozbití stačí zlomek vteřiny. Seděla jsem u kuchyňského stolu se střípkem Waltherova rozbitého snu. Gwyneth, Berdi a Pauline tam seděly se mnou.

Už jsem jim řekla všechno, co jsem věděla. Snažily se mě utěšit, že Walther bude zase v pořádku, že potřebuje čas, aby mohl truchlit, že potřebuje spoustu věcí, o kterých jsem předtím ani neslyšela. Jenže mě v uších zněly jen Waltherovy vzlyky. *Ten šíp jí projel brdlem.*

Jejich hlasy byly mírné, váhavé, tiché, snažily se mi pomoci. Ale jak by Walther mohl být někdy v pořádku? *Greta je mrtvá.* Spadla mu do klína s otevřenýma očima. Walther neodjížděl jako voják, odjížděl jako šílenec. Ne za svou jednotkou. Jel za pomstou.

Gwyneth se natáhla a dotkla se mé ruky. „Ty za nic nemůžeš, Lio,“ ujistila mě, jako by mi četla myšlenky.

Vytrhla jsem se jí a vyskočila od stolu. „Samozřejmě že můžu! Kdo jiný by za to mohl? Ty lidské hyeny se teď odvažují až sem do Morrhiganu, protože se už nebojí! A to všechno jenom proto, že jsem se odmítla provdat za někoho, koho *nemiluju.*“ To poslední slovo jsem vyplivla spolu s odporem, který jsem v tu chvíli k sobě cítila.

„Nikdo nemůže vědět jistě, jestli by je aliance s Dalbreckem zastavila,“ pokusila se namítnout Berdi.

Podívala jsem se na ni a zavrtěla hlavou. Myslela jsem na to, že na jistotě už nezáleží. Do mého světa již žádné záruky nepatří. Jestli to

mohlo zachránit Gretu a děťátko, měla jsem se provdat třeba za samotného ďábla. Kdo bude na řadě jako další?

„Byla to jen jedna banda záškodníků, Lio, ne celá armáda. Ty sem pronikaly vždycky. A došlo k tomu v pohraničí,“ snažila se mě přivést k rozumu Pauline.

Přešla jsem ke krbu a zadívala se do nízkých plamínek. Měla pravdu, jenže tenhle útok byl něčím jiný. Cítila jsem to. Jako by mým tělem procházelo něco šedého a neutěšeného. Vybavila jsem si zaváhání ve Waltherově hlase tehdy v lese. Zadržíme je. Vždycky jsme je zadrželi. Ale tentokrát ne.

Schylovalo se k tomu celou dobu, jen já to prostě neviděla. *Nezbyt-
né spojenectví*, říkala matka. Bylo obětování dcery jediným způsobem, jak toho dosáhnout? Možná ano, když mezi našimi zeměmi leželo tolik staletí vzájemné nedůvěry. Tahle aliance měla být něčím víc než smlouvou, kusem papíru, který může shořet. Měla to být smlouva uzavřená těly a krví.

Dívala jsem se na bílý krajkový čepeček, který jsem měla v ruce. Chtěla jsem ho dát Waltherovi a Gretě. Pohrávala jsem si s krajkou a vybavovala si svou radost, když jsem ho kupovala. Greta je mrtvá. Dítě je mrtvé. Walther je šílený.

Zahodila jsem čepeček do ohně a uslyšela za sebou tiché mumlání svých přítelkyň. Dívala jsem se, jak krajka chytá, kroutí se, černá, hoří, mění se v popel. Jako by nikdy ani nebyla.

„Musím se jít umýt.“ Nohy jsem měla pořád od bláta.

„Chceš, abych šla s tebou?“ nabídla se Pauline.

„Ne,“ odmítla jsem a tiše za sebou zavřela dveře.

N*a druhé straně smrti,
za velkou propastí,
kde blud požírání duše,
jejich slzy zhoustnou.*

Píseň Vendy

KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ

Drnk.

Drnk.

Drnk.

Drnk.

Stála jsem na louce už dvě hodiny a znovu a znovu házela nůž. Mým cílem byl malý pařež a jen zřídka kdy jsem minula. Ve vysoké trávě jsem už udusala cestičku, jak jsem stále chodila vytahovat čepel. Jen několikrát letěl nůž stranou, když jsem dovolila svým myšlenkám, aby se zatoulaly.

Drnk.

Drnk.

A pak svist zbraně letící vzduchem, zaševelení, když se otřela o pařež a lupnutí, když zmizela ve vysoké trávě. Waltherova slova, Waltherova tvář, Waltherovo zoufalství byly stále se mnou. Snažila jsem se tomu všemu dát nějaký smysl, jenže tohle žádný smysl nemělo. Ta vražda ne. Greta nebyla voják. To dítě se nemohlo ani poprvé na-dechnout. Divoši. Šla jsem hledat nůž do trávy za pařežem.

„Lio?“

Otočila jsem se. Byl to Kaden. Seskočil z koně. Z jeho chování jsem poznala, že něco slyšel. Možná naše hlasy v prázdném lokále.

„Jak jsi mě našel?“

„To nebylo těžké.“

Louka se táhla podél cesty, která vedla z města. Nejspíš mě mohl vidět každý, kdo po ní jel.

„Berdí říkala, že jste s Rafem odjeli brzo ráno, před východem slunce.“ Slyšela jsem monotónnost svého hlasu. Jako by patřil někomu jinému.

„Nevím, kam jel Rafe. Já měl nějaké zařizování.“

„Ty povinnosti, o kterých jsi mluvil?“

Přikývl.

Podívala jsem se na něj. Vlasy mu vlály ve větru, v ostrém poledním slunci měly barvu bílého zlata. Jeho oči na mě spočinuly dlouhým, soucitným pohledem.

Políbila jsem ho na tvář. „Jsi dobrý člověk, Kadene. Spolehlivý a dbalý povinností.“

„Lio, můžu ti...“

„Běž pryč, Kadene,“ přerušila jsem ho. „Prosím, běž. Potřebuju přemýšlet o svých povinnostech.“

Otočila jsem se a vykročila přes louku. Nezastavovala jsem se, abych zjistila, jestli mě poslechl nebo ne, ale slyšela jsem dusot kopyt jeho koně. Vylovila jsem nůž z trávy a znovu hodila.

Její šaty byly modré. Děťátko už kopalo.

Musím něco udělat, Lio. Musím něco udělat.

Tentokrát jsem uviděla víc než jen Waltherovu tvář. Než Gretinu.

Viděla jsem Bryna. Regana.

Viděla jsem Pauline.

Musím něco udělat.

KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ PRVNÍ

RAFE

Vrátil jsem se až za soumraku. Celý den jsem nejedl a bolela mě hlava. Odvedl jsem koně do stodoly, odsedlal ho, a cítil jsem přitom, jak mě pokožka po celodenní jízdě na slunci a ve větru pálí. Byl jsem unavený z toho, jak jsem se snažil vymyslet, jak z toho ven. Co budeme dělat? Prohrábl jsem si prsty vlasy. Moc jsem si tu cestu nenaplánoval, ale po té noci s Liou jsem toho moc nenaspal.

„Musíme si promluvit.“

Otočil jsem se přes rameno. Byl jsem tak zamyšlený, že jsem ji vůbec neslyšel přicházet. Hodil jsem sedlo na hrazení a otočil se k ní. „Lio...“

„Kde jsi byl?“ Ramena měla strnulá, její hlas zněl příkře.

Váhavě jsem popošel k ní. „Musel jsem si něco zařídit. Proč? Ty se zlobíš?“

„Co musí zařizovat nezaměstnaný pomocník na farmě?“

Co je to s ní? „Říkal jsem ti, že jsem bez práce jen dočasně. Musel jsem zajet objednat zásoby.“ Hodil jsem koňskou houni, kterou jsem pořád držel v rukou, na dvířka stání, a přešel k Lie. Zadíval jsem se jí do očí a toužil ji políbit na ty černé řasy. Nechápal jsem, jak se mi to mohlo stát. Lia ke mně zvedla ruce, přitáhla si můj obličej k sobě a tvrdě mě políbila. Pak mi sklouzla rukama po krku na hrud' a zařala mi prsty do kůže. V jejím dechu jsem necítil touhu, ale zoufalství. Odtáhl jsem se a dotkl se svých rtů tam, kde mi po jejím drsném polibku praskly.

„Něco se stalo,“ ozval jsem se.

„Odcházím, Rafe. Zítřa.“

Zíral jsem na ni a nechápal, co se mi snaží říct. „Jak to myslíš, že odcházíš?“

Přešla k prázdnému stání a posadila se na balík slámy. Zvedla obličej k trámům. „Musím se vrátit domů. Mám povinnost, kterou musím splnit.“

Domů? Teď? Myšlenky mi letěly hlavou. „Jakou povinnost?“

„Trvalou. Už se nevrátím.“

„Nikdy?“

Zadívala se na mě a v očích měla prázdno. „Nikdy,“ pronesla po chvíli. „Neřekla jsem ti pravdu o své rodině, Rafe. Celý život se mnou manipulovali a lhali mi. Nevracím se, protože bych chtěla, ale jedno je pravda – svou neposlušností jsem jim a spoustě dalších lidí způsobila spoustu bolesti. Kdybych se nevrátila, asi bych jí způsobila ještě víc. Musím se vrátit a ujmout se své zodpovědnosti.“

Její hlas zněl přísně a chladně. Zamnul jsem si bradu. Dnes vypadala úplně jinak... jiná Lia, než jakou jsem znal. *Manipulovali a lhali*. Odvrátil jsem se, zatěkal očima sem a tam, nedokázal se soustředit. Snažil jsem se vyznat v tom, co říkala, a zároveň přehodnotit svoje zmařené plány. Podíval jsem se na ni. „A tvá rodina ti dá šanci to napravit?“

„Nevím. Ale musím to zkusit.“

Zítřa. Myslel jsem, že mám víc času. Bylo to moc brzo. Moje plány...

„Rafe?“

„Počkej. Nech mě přemýšlet. Musím přijít na to, co dělat.“

„Nedá se na nic přijít.“

„Musí to být zítřa? Nemohlo by to pár dní počkat?“

„Ne. Nemůže to počkat.“

Seděla jako socha. Co se stalo, když jsem byl pryč? Bylo ale zřejmé, že se už rozhodla, a její rozhodnutí je konečné.

„Já chápu, co je to povinnost, Lio.“ Snažil jsem se získat čas, všechno to promyslet. „Povinnost je důležitá.“ A věrnost. Ztěžka jsem polkl, v krku jsem cítil prach cesty. „Kdy zítřa odjíždíš?“

„Ráno. Brzo.“

Přikývl jsem a myšlenky mi zmateně vířily. To nemám moc času. Ale jedno jsem věděl s jistotou. Nedovolím jí vrátit se do Civiky.

KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ DRUHÁ

Balit jsem skoro neměla co. Všechny moje věci se vešly do dvojitě sedlové brašny a ještě v ní dost místa zbylo. Ty nové šaty, které jsem si tady koupila, jsem si nevzala. Nechala jsem je Pauline, protože v Civice bych je stejně nosit nemohla. Vzala jsem si i nějaké jídlo, ale tentokrát budu cestou bydlet v hostincích. To byl jeden z ústupků, které jsem udělala, když po mně Pauline rozhněvaně hodila pouzdro s drahokamy. Hádaly jsme se celé odpoledne. Trochu jsem se chytla i s Berdi, ale ta nakonec pochopila, proč musím odjet. A Gwyneth zřejmě věděla celou dobu, že to takhle skončí, ještě dřív než já.

Zato Pauline byla tak rozčilená, jak jsem ji ještě nezažila. Když jsem vytáhla svou brašnu ze skříně, nakonec rozzuřeně vyběhla z domku do hostince. Nemohla jsem jí povědět, že její tvář byla jednou z těch, které jsem viděla odpoledne na louce. Obličej jako ten Gretin, s otevřenýma nevidoucíma očima. Další oběť, pokud něco neudělám.

Teprve se ukáže, jestli naše spojení s Dalbreckem něco zmůže, ale nemohla jsem dopustit, aby zemřel někdo další z lidí, které miluju – ne, pokud je v mé moci tomu zabránit. Rozhlédla jsem se po domku, abych zjistila, jestli jsem něco nezapomněla, a na sloupku postele spatřila svůj levandulový věneček. Ten jsem si vzít nemohla, sušené kvítky by se v sedlové brašně rozmačkaly. Zvedla jsem ho k nosu a nadechla se slábnoucí vůně. *Rafe.*

Zavřela jsem oči a pokusila se tu bolest zahnat. I když nemohl udělat ani vyslovit nic, co by změnilo moje rozhodnutí, myslela jsem, že se mi to aspoň pokusí vymluvit. Víc než pokusí. Že bude vyžadovat, abych zůstala. Že mi předloží sto důvodů, proč bych měla. Jenže mi neřekl ani jediný. To pro něj bylo tak snadné nechat mě odejít?

Chápu, co je to povinnost.

Otřela jsem si slzy, které se mi koulely po tvářích.

Možná to na mně poznal. Slyšel odhodlání v mém hlase. A snažil se mi to usnadnit.

Možná si pro něj jen vymyslím výmluvy.

Lio, musím ráno něco zařídit, ale uprostřed dopoledne se s tebou setkám u vodní nádrže, abychom se naposledy rozloučili. Tou dobou bys měla být někde tam. Slib mi, že na mě počkáš. Že se tam sejdeme.

K čemu je dobré poslední rozloučení? Neznamená to jen prodloužení bolesti? Měla jsem odmítnout, jenže to jsem nedokázala. Viděla jsem utrpení v jeho obličejí, jako by v sobě sváděl nějaký krutý boj. Moje oznámení s ním otrásl. Možná to bylo všechno, co jsem potřebovala. Důkaz, že nechce, abych odjela.

Přítáhl si mě do náruče a něžně, sladce mě políbil. Stejně jako poprvé. A tvářil se přitom stejně kajícně.

„Lio,“ zašeptal. „Lio.“ A já v tom slyšela *Miluju tě*, i když to nevyšlo.

KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ TŘETÍ

Objala jsem Berdi. Políbila ji na tvář. Znova ji objala. Rozloučila jsem se už večer, jenže Berdi i Gwyneth čekaly brzo ráno na verandě hostince. Měly pro mě vaky z rezného plátna s tak velkým množstvím jídla, že by to nasýtlo dva lidi.

Když jsem vstala, Rafe a Kaden už byli pryč. Mrzelo mě, že jsem se nemohla naposledy rozloučit s Kadenem, ale věděla jsem, že Rafea uvidím u nádrže. O co se to tak najednou musel starat? Jako by se dnešního dne všichni rozhodli dostat svým povinností a vrátit se k minulým životům. S Pauline jsme se pohádaly znova předtím, než jsme šly spát, a ráno zmizela z domku dřív než já. Ta se se mnou loučit nebude.

Objala jsem Gwyneth. „Dohlédni na Pauline, ano?“

„Samozřejmě,“ zašeptala.

„Dávej si pozor na pusy, slyšíš?“ nabádala mě Berdi. „Aspoň než se tam dostaneš. Pak už jim dej co proto.“

Pořád tady existovala dost velká šance, že nebudu moct říct vůbec nic. Byla jsem dezertérka. Zrádkyně. Jenže i otcova vláda snad uzná, že bude prospěšnější na moje prohřešky zapomenout a nechat mě, abych jim zkusila získat zpět přízeň Dalbrecku.

Usmála jsem se. „Co proto.“

Vzala jsem oba pytle a lámala si hlavu, jak to na Ottu všechno naložím.

„Připravená?“

Prudce jsem se otočila.

Za mnou stála Pauline v jezdeckých šatech a vedla osedlaného Noveho a Deiciho v závěsu.

„Ne,“ vyhrkla jsem. „Ty se mnou nepojedeš.“

„To je královský rozkaz? A co chceš dělat? Necháš mi setnout hlavu, když tě budu následovat? To ses tak rychle vrátila k Její královské Výsosti?“

Podívala jsem se na dva vaky s jídlem, které jsem držela. Pak na Berdi a Gwyneth. Obě pokrčily rameny.

Zavrtěla jsem hlavou. Už jsem se s Pauline nedokázala dál hádat. „Tak jedeme.“

Odjely jsme, jako jsme přijely, v našem starém cestovním oblečení a se třemi osly, kteří nás nesli, kam jsme potřebovaly. Ale všechno nebylo stejné. My dvě byly jiné.

Terravin se za námi leskl jako drahokam. Ne idylický. Ne dokonalý. Ale dokonalý pro mě. *Pro nás*. Na hřebeni kopce jsem se zastavila a ohlédla se. Mezi stromy už záliv probleskoval jen nepatrně. Terravin. Konečně jsem chápala, co jsou pomníky. Některé jsou z kamene a potu, jiné utkané ze snů, ale všechny hovoří o tom, na co nechceme zapomenout.

„Lio?“ Pauline zastavila Noveho a otočila se na mě.

Pobídla jsem Ottu koleny a dojela ji. Musím se teď soustředit na svou novou naději. Na tu z masa a krve a slibu. Spojenectví. A jestli povede k pomstě, která sálala Waltherovi z očí, tím líp.

„Jak ti je?“ zeptala jsem se Pauline.

Loupla po mně okem a ještě s ním pro jistotu zakoulela. „Je mi dobře. Když jsem se předtím mohla řídit na ravianském hřebci, rozhodně mi neublíží, když teď pojedu želvím tempem na oslu. Největší problém jsou ty jezdecké kalhoty, protože už jsou mi trochu těsné.“ Zatahala se za pas.

„O to se můžeme postarat v Luiseveque,“ navrhla jsem.

„Že bychom zase navštívily ty podezřelé krámky v zadních uličkách?“ navrhla potměšile.

Usmála jsem se. Věděla jsem, že mi chce zlepšit náladu.

Hlavní silnice byla rušná, téměř neustále jsme měly někoho na dohled. Tříkrát kolem nás projel menší oddíl vojáků, vždycky tak kolem deseti mužů. Byly tu také poutníci, kteří se po oslavách svátku vraceli do svých domovů, někdy o samotě, někdy ve skupinkách. To, že jsme na cestě měly pořád společnost, bylo svým způsobem uklidňující. Gwynethino varování o nájemném vrahovi mi teď připadalo věrohodnější, i když jsem pochybovala, že by mě mohl poznat. Po týdnech na slunci a s rukama v kuchyňském dřezu jsem vypadala jako kterákoli venkovská děvečka. Zvláště na hřbetě štrapatého osla. Stejně jsem si vestu zašněrovala jen volně, abych pod ni mohla vklouznout rukou a rychle nahmátnout nůž, kdyby bylo třeba.

Vůbec jsem netušila, kde je ta Waltherova jednotka, za kterou spěchal. Doufala jsem jen, že v Civice, ne v nějaké pevnosti na hranicích. Když se s Brynem a Reganem dáme dohromady, třeba se nám povede přivést Walthera trochu k rozumu – jestli se tam dostanu včas. Rozhodně teď není ve stavu, kdy by měl někam jezdit. I já jsem toužila pomstít Gretinu smrt, ale ne za cenu, že přišli i o něj. Ovšem mohla jsem jen doufat, že mě v Civice vůbec nechají s někým promluvit. Nebyla jsem si vůbec jistá, s jakým uvítáním mám počítat.

Nádrž byla ještě nejmíň hodinu cesty daleko. Vzpomněla jsem si, že když jsem ji viděla poprvé, připadala mi jako koruna na vrcholku kopce. Tehdy to pro mě bylo znamení počátku, teď znamení konce. Poslední místo, kde uvidím Rafea.

Snažila jsem se na něj nemyslet. Když jsem to dělala, odvaha i odhodlání mě opouštěly, jenže ze svých myšlenek jsem ho zahnat nedokázala. Věděla jsem, že mu o sobě musím říct pravdu – proč dávám navzdýcky sbohem Terravinu i jemu. Aspoň tohle jsem mu dlužila. Možná už to v jistém smyslu pochopil. A snad proto se mi to nesnažil rozmluvit. *Chápu, co je povinnost.* Kéž by to radši nechápal.

„Vodu?“ Pauline mi podala lahev. Tváře měla zružovělé horkem. Jak jsem toužila po chladném větru z moře.

Vzala jsem si lahev a pořádně se napila. Pak jsem si nalila trochu vody na halenu, abych se zchladila. Bylo ještě brzo, ale horko na cestě už teď znepokojivě narůstalo. Naše jezdecké šaty byly neprodyšné, ale

aspoň nás trochu chránily před sluníčkem. Zadívala jsem se na jednu z mnoha trhlin na svých kalhotách, kde pod látkou vykukovalo moje koleno, a začala se smát. Tak zběsile, až jsem stěží popadala dech. Oči se mi zalily slzami.

Pauline mě užasle pozorovala. „Podívej se na nás!“ vyhrkla jsem. „Umíš si představit, že nás takhle uvidí?“

Můj smích ještě chvíli dozníval, a Pauline si také dovolila krátké uchechtnutí. „Možná to všechno stálo za to,“ prohlásila. „Aspoň uvidíme, jak jim všem spadne brada.“

Ano, to rozhodně spadne. Zvláště kancléři a rádci.

Náš smích pomalu utichal, jako by ho zadusila něčí pěst, a během pár vteřin se zdálo, jako by celý svět kolem nás ztichl.

Poslouchej.

Všimla jsem si, že silnice je najednou liduprázdná. Před námi nikdo, a když jsem se otočila, ani za námi nikdo nejel. Moc daleko kupředu jsem ale neviděla, vězely jsme v údolí mezi dvěma kopci. To možná vysvětlovalo to nápadné ticho, které se kolem nás rozhostilo.

Pozorně jsem naslouchala dopadům kopyt do hlíny. Cinkotu a vrzání postrojů. *Tichu.*

„Počkej.“ Zvedla jsem ruku, abych zastavila Pauline, a pak tišeji opakovala: „Počkej.“

Nehybně jsem seděla na oslu, krev mi hučela v uších. Naklonila jsem hlavu ke straně. Poslouchej. Pauline neřekla ani slovo, zřejmě čekala, až se ozvu já. Deici za námi neklidně poskočil a já zavrtěla hlavou. „Asi to nic nebylo. Já...“

A pak jsem to uviděla.

Ve stínu rozložitého dubu, ani ne dvacet kroků od silnice, seděl někdo na koni. Zadržela jsem dech. Do očí mi svítilo slunce, takže teprve když se vynořil ze stínu, spatřila jsem, kdo to je. Ulehčeně jsem vydechla.

„Kadene, co tady děláš?“ zavolala jsem na něj. Zamířily jsme s osly ze silnice k němu. Kaden pomalu popojel na koni k nám, až byl jen na délku paže ode mě. Otto se vzepjal v otěžích a přešlápl na místě, nervózní z mohutného hřebce, který se nad ním tyčil. Kaden vypadal jinak – v sedle jako by byl vyšší a rezervovanější.

„Nemůžu tě nechat odjet, Lio.“

To ujel celou cestu až sem, aby mě zkusil přemluvit? Povzdychla jsem si. „Kadene, já vím...“

Natáhl se a sebral mi z rukou uzdu. „Sesedněte z těch oslů.“

Zmateně a podrážděně jsem se na něj zadívala. Pauline stejně zmateně sklouzla pohledem z Kadena na mě. Natáhla jsem se znova po uzdě. Kaden se prostě musí smířit s...

„*Bedage! Ges mi nay akuro fasum!*“ vykřikl, ne na mě, ale ke křoví na kraji lesa, z něhož se právě vynořil. Objevili se další jezdci.

Vytřeštila jsem na Kadena oči. *Bedage?* Nevíra mě na jednu horečnou vteřinu znehybnila, ale vzápětí se do mě bolestivě zabodla pravda. Škubla jsem otěžemi, které Kaden pořád držel, a v návalu zuřivosti vykřikla na Pauline, ať uteče. Nastal zmatek, kůň kopl osla, Kaden mě chytil za paže. Vyškubla jsem se mu a spadla z Otty. Mou jedinou šancí bylo utéct po svých a skrýt se v křoví. Pokud se dostanu tak daleko.

Nestačila jsem udělat skoro nic, vzápětí už byli ti další jezdci u nás. Jeden z nich strhnul Pauline z Noveho. Zavřískla, a to už další chlap popadl mě. Dosavadní ticho vybuchlo v oblaku vřavy lidských a zvířecích výkřiků. Silná ruka mě chytila za vlasy a já spadla na zem. Překuli-la jsem se na stranu a uviděla, jak Pauline kousla svého přemožitele do ruky a rozběhla se pryč, ale s ním v patách. Nepamatovala jsem si, kdy jsem uchopila nůž, ale najednou jsem ho měla v ruce a hodila jsem. Čepel se jejímu pronásledovateli zabodla do ramene. Zaječel, padl na kolena a s řevem si nůž vyškubl. Z rány mu stříkala krev. Kaden dohnal Pauline, chytil ji ze zadu, a zároveň na mě dopadly dvě silné paže. Raněný muž dál řval a nadával v jazyce, který musel být vendštinou.

Zadívala jsem se na Kadena.

„To jsi neměla, Lio,“ ozval se. „Znepřátelil si Finche není dobrý nápad.“

Zamračila jsem se na něj. „Táhni k čertu, Kadene. Táhni k čertu.“

Ani nemrknul, jeho vyrovnanost se teď proměnila v něco děsivějšího. „Malichu, tahle musí jet s tebou. S ní jsem nepočítal.“

Ten jménem Malich popošel s oplzlým úšklebkem blíž a popadl Pauline hrubě za zápěstí, přitáhl si ji k sobě. „S radostí.“

„Nel!“ vykřikla jsem. „Nemá s tím nic společného. Pusťte ji!“

„To nemůžu,“ odpověděl klidně Kaden a podal Finchovi špinavý hadr, asi aby si pod oblečením ucpal ránu. „Pustíme ji, až budeme daleko v pustině.“

Malich začal táhnout Pauline ke svému koni, zatímco ona ho škrábala a kopala.

„Kadene, ne! Prosím! U všech bohů!“ zavřískla jsem. „Čeká dítě!“

Kaden se zarazil uprostřed kroku. „Počkej,“ řekl Malichovi. Díval se na mě, jako by to pokládal za léčku.

Obrátil se k Pauline. „Je to pravda?“

Slzy jí stékaly po tvářích, když přikývla.

Zamračil se. „Další vdova s dítětem,“ pronesl tiše. Otočil se na mě. „Když ji pustíme, půjdeš s námi bez odporu?“

„Ano,“ vyhrkla jsem rychle. Možná až moc rychle.

Přimhouřil oči. „Mám tvoje slovo?“

Přikývla jsem.

„*Kez mika ren,*“ řekl.

Paže, která mě držela, se náhle uvolnila a zavravorala dopředu. Ani jsem si neuvědomovala, že se moje nohy stěží dotýkají země. Všichni mě pozorovali, jestli dodržím slib. Stála jsem na místě a snažila se popadnout dech.

„Lio, ne!“ vykřikla Pauline.

Zavrtěla jsem hlavou, přitiskla si prsty ke rtům a políbila je. Pak jsem je nepatrně odtáhla. „Prosím, Pauline, věř bohům. Pššt. Všechno dobře dopadne.“ Oči měla vykulené strachem, ale přikývla na souhlas.

Kaden přistoupil k Pauline, kterou Malich ještě držel. „Odvedu osly do křoví a uvážu je ke stromu. Zůstaneš tam s nimi, dokud slunce nezapadne za protější kopec. Jestli odejdeš o minutu dřív, zemřeš. Jestli za námi někoho pošleš, zemře Lia. Rozumíš mi, Pauline?“

„Kadene, nemůžeš...“

Naklonil se k ní a vzal jí bradu do dlaně. „Rozumíš, Pauline?“

„Ano,“ zašeptala.

„Dobře.“ Chytil otěže svého koně a vykřikl rozkazy na menšího jezdce, kterého jsem si předtím nevšimla. Byl to jen chlapec. Vzali sedlovou brašnu z Otty a upevnili ji na jednoho z koní spolu s mou

lahví vody. Kaden zašel pro můj nůž tam, kam ho Finch odhodil, a strčil ho do své brašny.

„Proč ji nemůžu rovnou zabít?“ zeptal se kluk.

„*Eben! Tvaž enar boche!*“ zařval zjizvený podsaditý chlap.

Nastala ostrá výměna názorů v neznámém jazyce, asi o tom, kde a kdy mě zabijí. Při všem tom dohadování se rychle pohybovali a vedli nás s osly hlouběji do lesa. Finch se na mě mračil. Tiskl si rameno a lámanou morrighanštinou procedil, jaké mám štěstí, že je to jen porchová rána.

„Špatná muška,“ odsekla jsem mu. „Mířila jsem na tvoje černé srdce, ale neboj se. Ten jed, kterým jsem napustila čepel, to brzo udělá za mě. Čeká tě pomalá a bolestivá smrt.“

Vytřeštil oči a vrhnul se na mě, ale Kaden ho odstrčil a zahulákal na něj něco vendsky. Pak se naklonil ke mně, hrubě mě chytil za halenu a přitáhl si mě k sobě. „Neprovokuj je, Lio,“ procedil skrz zuby. „Všichni tě chtějí rovnou zabít, a stačí jim málo, aby to udělali.“ Sice jsem vendsky neuměla, ale tohle už jsem z jejich hovoru vyrozuměla i bez jeho překladu.

Zašli jsme hlouběji do lesa, kde vedle sebe hustě rostly duby a křoví. Na místě, kam už nebylo vidět ze silnice, uvázali osly ke stromu. Kaden zopakoval Pauline svoje pokyny.

Pak mi ukázal na koně, na kterého jsem si měla nasednout.

Otočila jsem se na Pauline. Řasy měla mokré, po tvářích rozmazanou špínu. „Nezapomeň, drahá přítelkyně – čas ti rychleji uteče, když budeš počítat, tak jako když jsme jely sem.“ Přikývla a já ji políbila na tvář.

Kaden mě podezíravě pozoroval. „Nasedni si.“

Kůň byl obrovský, skoro jako jeho zvíře. Kaden mi podal ruku, aby mi pomohl nahoru, ale dál držel sám uzdu. „Jestli porušíš slovo, které jsi mi dala, budeš toho litovat.“

Zamračila jsem se na něj. „Prohnaný lhář, který spoléhá na slovo jiného lháře? Tu ironii bych asi měla ocenit.“ Natáhla jsem ruku po uzdě. „Ale dala jsem ti slib a dodržím ho.“

Prozatím.

Podal mi otěže a já se vydala za ostatními.

S Pauline jsme předtím na ravianech ujížděly jako s větrem o závod, jenže tihle černí hřebci snad byli okřídlení démoni s ďáblem v patách. Neodvažovala jsem se ani pohnout, abych nespadla ze sedla a neušlapal mě Kadenův kuň, který běžel za mnou. Když křoví prořídlo, jeli jsme bok po boku, Kaden z jedné strany vedle mě, ten kluk Eben z druhé. Jedině divoši můžou trénovat děti jako zabijáky.

Snažila jsem se počítat, jak jsem nebádala Pauline, ale brzy jsem už ta čísla v hlavě neudržela. Jen jsem věděla, že jsme urazili spoustu kilometrů, ale slunce bylo pořád vysoko na obloze. S Pauline jsme věděly, že na našich ravianech se za kilometr napočítá do sto padesáti. Tak mohla Pauline zjistit, kdy už od ní budou barbaři natolik daleko, aby nemohli splnit svou pohružku a zabít ji. Nemusela čekat, až slunce začne zapadat za kopce. Stačila hodina, a mohla se vydat zpátky do Terravinu, jak rychle jí to oslí dovolí. Brzy potom bude v bezpečí, mimo jejich dosah, a platnost mého slova vyprchá. Ale teď ještě ne. Zatím bylo moc brzy využít šanci k útěku, kdybych nějakou našla.

Nebyly tu žádné cesty, takže jsem se snažila vtisknout si do paměti krajinu. Ujížděly jsme pustinou, podél vyschlých koryt potoků, přes křovinaté kopce a řídkými lesy či rovinatými loukami. Všimla jsem si polohy kopců, jejich zvláštních tvarů, hřebenů porostlých stromy, čehokoli, co mi mohlo pomoci najít cestu zpátky. Tváře mě štípaly od větru a slunce, prsty mě bolely. Jak dlouho můžeme jet tímhle tempem?

„*Sende akki!*“ vykřikl konečně Kaden a všichni přitáhli svým zvířatům oště. Zpomalili jsme.

Zato moje srdce zrychlilo. Jestli mě chtějí zabít, proč mě vlekli tak daleko, aby to udělali? Ale co jiného. Třeba je tohle moje poslední šance. Dokázala bych ujet čtyřem dalším koním?

Kaden popojel na koni ke mně. „Dej mi ruce,“ vyzval mě.

Nejistě jsem se podívala nejdřív na něj a pak na ostatní. „Můžu vám dát šperky,“ navrhla jsem. „Můžete za mě dostat víc peněz, než stačíte do smrti utratit. Kdybyste...“

Rozesmáli se. „Ani všechny peníze obou království nestojí za to, co dělá Komizar zrádcům,“ prohlásil Malich.

„Zlato pro nás nic neznamená,“ ujistil mě Kaden. „A teď mi dej ruce.“

Natáhla jsem je a on mi je obtočil provazem. Pak škulbl jeho koncem, aby se přesvědčil, že smyčka dobře drží, a já sebou zamrkala bolestí. Finch mě pozoroval a spokojeně se uchechtl.

„Teď se ke mně nakloň.“

Srdce mi začalo bušit tak zběsile, že jsem skoro nemohla dýchat. „Kadene...“

„Lio, nakloň se.“

Podívala jsem se na spoutané ruce. Dokázala bych tak vůbec jet na koni? Nohy se mi chvěly nedočkavostí zarýt hřebci paty do boků a zmizet v dálce mezi stromy.

„Nad tím ani neuvažuj,“ ozval se Kaden. Oči měl chladné, ani na okamžik neuhýbaly od mých, ale nějak si stačil všimnout, jak se mi nohy ve třmenech napínají.

Naklonila jsem se, jak po mně chtěl, a on zvedl černou kápi. „Ne!“ zavřískla jsem a ucítila ruku na zádech, jak mě hrubě tiskne níž. Pak se mi kápě přetáhla přes obličej a svět zčernal.

„Jen na pár kilometrů,“ ujistil mě Kaden. „Před námi jsou cesty, které bys radši neměla vidět.“

„To čekáš, že takhle pojedou?“ Slyšela jsem paniku ve vlastním hlase.

Pak jsem ucítila, jak se Kaden dotýká mých spoutaných zápěstí. „Dýchej, Lio. Já tvého koně povedu. Nesnaž se zahýbat doleva nebo doprava.“ Odtáhl se a dodal: „Je to úzká stezka. Jeden špatný krok, a ty i tvůj kuň zemřete. Poslechni mě.“

Můj dech mi horce lepil kápi k obličejí. Dávno předtím, než jsme dojeli na konec stezky, jsem měla pocit, že se zadusím. Snažila jsem se jet rovně, nezahýbat vlevo ani vpravo, a nutila ze sebe jeden ubohý výdech a nádech za druhým. Takhle neumřu. Slyšela jsem, jak z útesu padají kameny a jejich ozvěna jako by pokračovala donekonečna. Jako by ta propast, nad kterou jsme jeli, byla bezedná. S každým dalším krokem jsem se modlila, abychom už byli na konci a únosci mi sundali kápi. Jestli se to stane, už nepromarním jedinou další šanci. Pokud mám umřít, tak s pohledem na Kadenu, až mu vrazím nůž mezi jeho zrádná vendská žebra.

KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ ČTVRTÁ

RAFE

„Zdá se, že to udělala znova. Že ti ta holubička zase uletěla.“

„Ne.“ Zíral jsem na cestu a po zádech mi stékal pot. „Slíbila mi, že přijede. Ona se objeví.“

„Už dřív slibovala, a jak snadno sliby porušila.“

Zamračil jsem se na Svena. „Mlč. Prostě... už... mlč.“

Čekali jsme asi hodinu. Slunce jsme měli vysoko nad hlavami. Náš plán byl jen narychlo poslepaný, ale přijel jsem sem co nejdřív ráno, abych se ujistil, že ji nepromeškám. Na silnici mě nemohla předhonorit. Ledaže by vyjela mnohem dřív, než měla v plánu. Anebo nakonec vůbec neodjela z Terravinu? Že by ji něco zdrželo? Silnice byla plná cestujících, dokonce i vojenských oddílů. Jet tudy bylo bezpečné, tady se žádní bandité nevyskytovali. Pokaždé, když se nad okrajem kopce objevil další jezdec, napřímil jsem se v sedle. Jenže nikdy to nebyla Lia.

„Prostě mlč? Nic lepšího tam nemáš?“

Podíval jsem se na Svena, který seděl domýšlivě a nevzrušeně na koni vedle mě. „Nejradši bych ti zlomil čelist, ale neútočím na vetché starce.“

Sven si odkašlal. „To ale bylo podlé. Dokonce i na tebe. Asi ti na té holce vážně záleží.“

Odvrátil jsem se a díval se tam, kde silnice mizela za kopcem.

Pak jsem šlehl pohledem zpátky k němu. „Kde jsou ostatní? Proč

tu ještě nejsou?“ Věděl jsem, že se chovám jako nesnesitelný spratek, ale to čekání mě vyčerpávalo.

„Jejich koně nemají křídla, princí. Setkáme se s nimi později na cestě, pokud a jestli se tam dostaneme. Zprávy cestují jen tak rychle jako lidé, i ty naléhavé.“

Myslel jsem, že budu mít víc času. Víc času, abych jí opatrně prozradil, kdo jsem, abych ji přesvědčil, víc času, než dorazí náš doprovod. Chtěl jsem ji odvézt do Dalbrecku, do bezpečí před lovci odměn a před jejím vražedným otcem. Věděl jsem, že nebude lehké ji přemluvit, aby odešla z Terravinu. Spíš že to bude nemožné. I pro mě bylo těžké to město opustit. Jenže včera večer všechny ty plány vyletěly komínem. Byla odhodlaná vrátit se do Civiky – na to poslední místo, kam by měla jít. Chtěl jsem jí to rozmluvit, ale pokud by se mi to nepodařilo, chtěl jsem se aspoň postarat, aby ji chránil pořádný doprovod, až projedeme branami Civiky.

Chápal jsem, že až jí prozradím, kdo jsem, budu potřebovat já ochranu před ní. Báł jsem se toho. I já s ní manipuloval. Lhal jí. Klamal jsem ji. Udělal jsem všechno to, co považuje za neomluvitelné. Jestli se chtěla vrátit kvůli tomu, aby přece jen zajistila alianci, věděl jsem, že to nebylo kvůli sňatku se mnou. Chtěla si vzít toho muže, ke kterému by nikdy nemohla cítit ani zbla úcty. A ten muž jsem byl já. Nemohl jsem odčinit, co jsem už udělal. Dovolil jsem otci, aby dojednal můj sňatek. Svému *papá*. Ta opovržlivá hořkost v jejím hlase byla v mých vzpomínkách tak čerstvá. Rozbolel mě z toho žaludek.

„Svene, já to podělal.“

Zavrtěl hlavou. „Ne, hochu, ty ne. To ty dvě království. Láska je vždycky choulostivá záležitost, kterou je lepší nechat na mladých srdcích. Nejsou v ní žádná pevná pravidla. Proto mám radši boj. Tomu rozumím líp.“

Jenže v lásce jsou pravidla. Aspoň Lia si to myslela, a já porušil to nejdůležitější, protože jsem ji oklamal.

Když se někomu nedá věřit v lásce, nedá se mu věřit v ničem. Některé věci se nedají odpustit.

Mohl jsem namítat, že ona žila taky ve lži, ale věděl jsem, že to není totéž. Ona teď byla servírka v hostinci. Tou se toužila stát. Sna-

žila se vybudovat si novou existenci. Já využíval falešnou totožnost jen načas, abych získal, co jsem potřeboval. Jen jsem netušil, než jsem tam přijel, že budu potřebovat právě Liu.

Nad kopcem se vyhoupl další jezdec a zase to nebyla ona. „Možná bychom měli vyrazit?“ navrhnul Sven. „Nejspíš už je v půli cesty do Civiky, a připadá mi, že je schopná se o sebe postarat sama.“

Zavrtěl jsem hlavou. Něco bylo špatně. Přijela by za mnou. Stočil jsem koně doleva. „Jedu do Terravinu, najít ji. Jestli se nevrátím do setmění, přijed' mě s ostatními hledat.“ Zaryl jsem koni paty do slabin a vyrazil po cestě k městu.

KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ PÁTÁ

Země byla holá a rozpálená. Ještě na dvou úsecích cesty mi zakryli oči. Pokaždé, když mi stáhli kuklu z hlavy, se přede mnou otevřel nový svět. Ten, na nějž jsem hleděla teď, byl vyprahlý a nehostinný. Kvůli velkému horku mí únoscí poprvé zpomalili a začali se mezi sebou bavit, jenže mluvili jen v rodném jazyce.

Už dávno minula hodina, kdy jsem se měla setkat s Rafem. Chtěla jsem mu ještě říct tolik věcí. *Potřebovala* jsem mu je říct, a teď už se to nikdy nedozví. Nejspíš již je na cestě domů na svou farmu, přesvědčený o tom, že jsem porušila svůj slib a úmyslně se vyhnula domluvenému setkání.

Pozorovala jsem hory v dálce, ukryté v oparu, a když jsem se obrátila, stejné hory jsem viděla za sebou. Jak blízko k Terravinu už je Pauline?

Kaden si všiml, jak posuzuju nemilosrdnou krajinu kolem. „Jsi nějak tichá,“ poznamenal.

„Vážně? Tak promiň. O čem bych měla mluvit, o počasí?“

Neodpověděl. Ani jsem to nečekala, ale stejně jsem na něj dlouze, tvrdě zírala. Věděla jsem, že můj spalující pohled cítí, i když se soustředil na cestu před námi.

„Chceš napít?“ zeptal se mě bez ohlížení.

Zoufale jsem do sebe potřebovala dostat pár doušků, ale nechtěla jsem ho o to prosit. Otočila jsem se k Ebenovi, který jel vedle mě

z druhé strany. „Hochu, můžeš mi dát mou lahev?“ Když mi minule rozvázali ruce, praštila jsem s ní Kadena po hlavě, takže mi ji zabavili. Eben se podíval na Kadena a čekal na jeho rozhodnutí. Ten přikývl.

Zhluboka jsem se napila a pak ještě jednou. Vzhledem k rozlehlé pustině kolem nás jsem se neodvažovala plýtvat vodou na to, abych si nalila trochu na sebe. „Jsme ještě v Morrighanu?“ zeptala jsem se.

Kaden se napůl usmál, napůl ušklíbl. „Nepoznáš hranice vlastní země? Jak královské.“

Moje obezřetnost se náhle rozprskla. Byla to nejspíš nejhorší možná chvíle pro pokus o útěk, ale zaryla jsem paty do koňských slabin, a už jsme letěli po tvrdém písku. Dusot jeho kopyt byl tak rychlý a hlasitý, že to znělo jako dunění stovky bubnů v jediné souvislé melodii.

Nemohla jsem utéct – v téhle pustině nebylo kam jít. Kdybych tohle tempo chtěla udržet delší dobu, horko by mého koně zabilo. Povolila jsem otěže a nechala ho, aby popadl dech a srovnal rytmus kroků. Pohládila jsem ho po hřívě a nalila mu trochu drahocenné vody na nozdry, abych ho trochu zchladila.

Ohlédla jsem se. Myslela jsem, že se budou řídit za mnou, ale oni jen lenivě a lhostejně pokračovali kupředu. Nehodlali riskovat zdraví svých koní, když věděli, že jsem stejně polapená v téhle bohy zapomenuté poušti.

Prozatím.

To slovo se stalo mou tichou modlitbou.

Když mě dojeli, vyměnili jsme si s Kadenem strohé pohledy, ale žádné další slovo už nepadlo.

Cesta byla nekonečná. Slunce zmizelo za obzorem za námi. Bolela mě zadnice, krk jsem měla namožený. Štípaly mě šaty. Pálil obličej. Odhadovala jsem, že jsme urazili tak sto padesát kilometrů.

Opar nakonec nahradila jasně oranžová záře, s níž se s oblohou loučilo zapadající slunce. Před námi se tyčila obrovská hromada kamení, velká jako panské sídlo, která vypadala, jako by sem do pustiny spadla přímo z nebe. Ozvala se další vzrušená výměna slov. Griz rozhazoval rukama a něčeho se hlučně dožadoval. Ten jediný nemluvil

vůbec morrighansky. Malich a Finch měli silný přízvuk, ale domluvili se, a Eben mluvil stejně bezchybně jako Kaden.

Koně zřejmě poznali, že to bude naše noční tábořiště, a zrychlili. Když jsme přijeli blíž, spatřila jsem pod jedním z balvanů pramen a maličkou tůňku. Tohle nebyla náhodná zastávka. Tihle chlapi znali cestu stejně jako pouštní supi.

„Tady,“ oznámil mi stručně Kaden, když sklouzl z koně.

Snažila jsem se při sesednutí nemrkat bolestí, abych si nevysloužila další *jak královské*. Protáhla jsem se a pokusila se odhadnout, která část těla mě bolí nejvíc. Pak jsem se otočila a zamračila se na své spolence. „Jdu tady na druhou stranu těch kamenů vykonat jistou osobní potřebu. Nechoďte za mnou.“

Eben vysunul bradičku. „Ženských zadků už jsem viděl.“

„No, tak ten můj neuvidíš.“

Malich se zasmál. Byl to první smích, který jsem od něj slyšela. Finch si zamnul rameno, zasténa, vytáhl zpod košile hadr se zaschlou krví a hodil ho na zem. Bylo jasné, že u něj to mám hodně špatné, ale rána byla zřejmě čistá, jinak by vypadal hůř. Škoda, že jsem si ten nůž vážně nenamočila v jedu. Vydala jsem se kolem balvanů, hodně velkým obloukem od Gize, a našla si temné zákoutí opodál, kde jsem se vyčurala.

Pak jsem vyšla ze stínů. Kdyby mě chtěli zabít, už by to udělali. Ale co se mnou tedy zamýšlejí? Posadila jsem se na nízký kámen a zadívala se na úpatí pohoří, asi tak dva kilometry daleko. Nebo pět? V téhle mihotavě rozpálené rovině byly vzdálenosti ošidné. Dokázala bych tu po setmění vidět natolik dobře, abych se mohla v noci pokusit o útěk? Jenže co pak? K přežití jsem přinejmenším potřebovala svou lahev s vodou a nůž.

„Lio?“

Kaden obešel balvan a pátral očima ve slábnoucím světle, až mě uviděl. Zírala jsem na něj, zatímco se blížil. Náhle mě hluboce, citelně zasáhlo jeho pokrytectví. Už to nebyl ten stravující hněv jako ráno, ale svíravá bolest. Věřila jsem mu.

S každým jeho dalším krokem směrem ke mně se všechny moje úvahy o něm rozvinuly v něco nového, jako když se obrátí tapiserie

a člověk spatří místo obrazu jen ošklivé nitě a uzly. Jen před pár týdny jsem mu ošetřovala rameno. Před pár večery o něm prohlásila Pauline, že má laskavé oči. Před dvěma večery jsem s ním tancovala. A jen včera jsem ho na louce políbila na tvář. *Jsi dobrý člověk, Kadene. Spolehlivý a dbalý povinností.*

Jak málo jsem v tu chvíli tušila, co pro Kadena znamená povinnost. Odvrátila jsem se. Jak mě mohl tak hluboce, dokonale oklamat? Pod podrážkami mu křupal suchý písek. Jeho kroky byly pomalé a odměřené. Zastavil se kousek ode mě.

Bolest mi doputovala do hrdla.

„Řekni mi jedno,“ zašeptala jsem. „Jsi ten vrah, kterého za mnou poslala Venda?“

„Ano.“

„Tak proč jsem pořád naživu?“

„Lio...“

„Pravdu, Kadene. Prosím. Dodržela jsem slovo, jela jsem s vámi a nebránila se. Aspoň to mi dlužíš.“ Bála jsem se, že by mě mohlo čekat něco horšího než smrt.

Kaden udělal další krok, až stanul přímo přede mnou. Jeho tvář náhle vypadala mírnější, známější. To proto, že ho tady neviděli kamarádi?

„Rozhodl jsem, že pro Vendu budeš užitečnější živá,“ prohlásil.

On *rozhodl*. Jako vzdálený bůh. Dnes ještě nechám Liu naživu.

„V tom případě jsi udělal strategickou chybu,“ prohodila jsem. „Neznám žádná státní tajemství. Nevím nic o vojenských plánech. A výkupné vám za mě taky nikdo nedá.“

„Máš jinou cenu. Pověděl jsem ostatním, že máš dar.“

„Co že jsi?“ Zavrtěla jsem hlavou. „V tom případě jsi jim lhal...“

Chytil mě za zápěstí a škul se mnou do stoje. Pak si mě přidržel jen pár centimetrů od svého obličje. „To byl jediný způsob, jak jsem tě mohl zachránit,“ zasyčel tise. „Rozumíš? Takže *nesmíš* popírat, že máš dar. Před nimi. Před nikým. To jediné tě udrží naživu.“

Kolena mi zeslábla. „Pokud jsi chtěl, abych zůstala naživu, proč jsi prostě neodjel z Terravinu? Nenamluvil jim, že práce je hotová? Nikdo by se nic nedozvěděl.“

„A ty by ses mohla vrátit do Civiky a zpečetit alianci s Dalbreckem? Že tě nechci zabít, neznamená, že nejsem loajální svému lidu. Na to nikdy nezapomínej, Lio. Venda je pro mě na prvním místě. Dokonce i před tebou.“

Tělem mi proudil oheň, krví, kostmi. Moje kolena už byla zase pevná. Cítila jsem svoje svaly, šlachy, kůži, všechno horké a ztuhlé. Vytrhla jsem Kadenovi svoje ruce.

Že bych mohla zapomenout? Ne, nikdy.

KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ ŠESTÁ

RAFE

Hledal jsem ji všude kolem silnice, objel dvě blízké farmy pro případ, že by se tam stavila pro vodu nebo ji někdo zahlédl. Ale nic. Když jsem dorazil na hlavní ulici Terravinu, věděl jsem, že to musí mít jediné vysvětlení. Je ještě v hostinci.

Sotva jsem přijel na dvůr, spatřil jsem neuvázané, neodsedlané osly, jak ožďibují trávu před hostincem. Jeho dveře byly otevřené a zevnitř jsem slyšel vzrušené hlasy. Uvázal jsem koně a vyběhl po schodech na verandu. Pauline seděla v lokále u stolu a snažila se mezi vzlyky popadnout dech. Berdi a Gwyneth stály vedle ní, každá z jedné strany, a snažily se ji utěšovat.

„Co se stalo?“ vyhrknul jsem.

Berdi na mě podrážděně mávla rukou. „Ticho! Sotva přijela. Nech ji vydechnout, ať nám to může říct.“

Gwyneth se pokusila podat Pauline kalíšek s vodou, ale ta ji odstrčila.

Klesl jsem před Pauline na kolena a chytil ji za ruce. „Kde je Lia, Pauline? Co se stalo?“

„Unesli ji.“

Poslouchal jsem, jak mi mezi vzlyky líčí podrobnosti. Bylo jich pět. Jedním z nich byl Kaden. Neměl jsem ani čas se rozzuřit. Nebo vyděsit. Jen jsem poslouchal, tiskl si do paměti každé slovo, ptal se na důležité detaily, o kterých se nezmínila. *Jaké měli koně, Pauline?* Dva

tmavé hnědáky, tři vraníky. Všichni byli velcí, neoznačkovaní, stejné plemeno jako ten Kadenův. *Vytrvalí, silní běžci.* Ale jistě to nevěděla. Stalo se to tak rychle. Jeden z těch chlapů byl velký, učiněný obr. Další byl ještě kluk. Mluvili cizím jazykem. Možná vendštinou. Lia o nich prohlásila, že to jsou barbari. *Jak je to dlouho?* Taky si nebyla jistá. Asi tři hodiny. Mířili na východ. *Kde vás zastavili?* V údolí na sever od té žluté farmy. Je tam paseka a za ní kroví. Vynořili se z něj. *Ještě něco, co bych měl vědět?* Řekli, že jestli je bude někdo sledovat, Lia zemře. *Nezemře. To ne.*

Vyštěkl jsem na Berdi rozkazy. Sušené ryby, vlastně všechno sušené, co má, a rychle. Musím vyrazit. Zaběhla do kuchyně a vmžiku byla zpátky.

Bylo jich pět. Jenže já nemohl čekat na Svena a ostatní. Stopa chladne, záleží na každé minutě.

„Pozorně mě poslouchej,“ vyzval jsem Pauline. „Někdy po západu slunce mě sem přijedou hledat jistí muži. Čekej na ně a pověz jim všechno, co jsi řekla mně. Pověz jim, kam mají jet.“ Obrátil jsem se k Berdi a Gwyneth. „Připravte jim jídlo na cestu. Nebude čas lovit.“

„Ty nejses žádný farmář,“ ozvala se Gwyneth.

„Je mi úplně ukradený, kdo je.“ Berdi mi strčila režný pytel se zásobami. „Jed!“

„Vůdce se jmenuje Sven. Bude s ním tak deset chlapů. Možná víc,“ zavolal jsem přes rameno, když jsem zamířil ze dveří. Pořád jsem měl k dobru šest hodin denního světla. U pumpy jsem si naplnil koženou cestovní nádobu a vzal pytel ovsu pro koně. Mají pořádný náskok. Bude mi trvat dlouho, než je dostihnu. Ale doženu je. Udělám cokoli, abych ji přivedl zpátky. Už jednou jsem ji našel. A najdu ji zase.

KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ SEDMÁ

Probudila jsem se do rozšklebené tváře, se špičkou nože přitisknutou na krk.

„Jestli máš dar, jak to, že jsi ve snu neviděla, jak se k tobě blížím?“

Byl to ten kluk, Eben. Měl holčičí hlas a zvědavé oči opuštěného štěněte. *Dítě*. A taky zkušený zlodějček. I teď chtěl krást. Okrást mě o život. Pokud mě ostatní nechávali naživu kvůli daru, Eben to zřejmě nechápal.

„Viděla jsem tě,“ odpověděla jsem.

„Tak proč ses neprobudila, aby ses bránila?“

„Protože jsem taky viděla...“

Najednou vyletěl do vzduchu a dopadl na zem o pár kroků dál.

Posadila jsem se a podívala se na Grize, kterého jsem předtím před Ebenovo rameno zahlédla. Mračil se. Griz mě sice neměl v lásce, ale zřejmě nehodlal tolerovat nezávislá rozhodování členů party. Kaden už přiskočil k chlapi a škubnutím za zátylek ho zvedl ze země.

„Já jí nechťel ublížit,“ protestoval Eben a mnul si naraženou bradu. „Jen si s ní pohrát.“

„Jestli si ještě jednou pohraješ, skončíš uvázaný za svým koněm!“ zařval Kaden a praštil s ním znova o zem. „Nezapomínej, že je to Komizarova kořist, ne *tvoje!*“ Přešel ke mně a odvázal mi kotník od sedla – bezpečnostní opatření, jak to nazval, abych v noci neutekla.

„Takže já jsem kořist?“ zeptala jsem se.

„Jistě. Válečná kořist,“ odpověděl věcně.

„Nevěděla jsem, že jsme ve válce.“

„Pořád jsme ve válce.“

Postavila jsem se a zamnula si krk, který dostával v poslední době tak často zabrat. „Nestačila jsem to dopovědět, Ebene. Nevzbudila jsem se jen proto, že jsem taky viděla, jak tvoje kosti ohlodávají krkavci, zatímco já odjíždím na koni. Pořád by to tak mohlo dopadnout, co myslíš?“

Vykulil na chvíli oči, když zvažoval věrohodnost té vidiny, a pak se na mě zamračil. V těch dětských očích bylo až moc zuřivosti.

Den ubíhal stejně jako předchozí, horký, suchý, vyčerpávající, monotónní. Za pohořím začínala další rozpálená pláň. A pak další. Byla to cesta peklem, bez jediné možnosti uniknout. I kopce byly holé. Nebylo tu kde se skrýt. Ani jsem se nedivila, že jsme nikoho nepotkali, protože kdo by v téhle pustině co pohledával?

Třetí den už jsem páchla stejně hrozně jako Griz, ale nikdo si toho nevšiml, protože všichni páchli stejně. Jejich tváře byly pokryté špínou, takže jsem předpokládala, že tak vypadá i moje. Všichni jsme byli jako zvířata. V puse jsem cítila písek, byl v mých uších, byl všude, suché drobty pekla poletující ve větru. Ruce na otěžích jsem měla samý puchýř.

Když jsme jeli, poslouchala jsem bedlivě tiché mumlání svých společníků a snažila se porozumět slovům. Některá se dala rozluštit snadno. *Kůň. Voda. Mlč. Holka. Zabít.* Nedávala jsem ale najevo, že poslouchám. Večer jsem potají hledala další slova v knížečce, kterou jsem měla pořád v sedlové brašně, jenže byla hodně stručná. *Jez. Sedni si. Stůj. Nehýbej se.*

Finch si často krátil čas pískáním nebo prozpěvováním. Jedna písnička vzbudila mou pozornost, protože tu melodii jsem znala. Byl to prostinký dětský popěvek, který jsem znala v morrighanštině, a stal se mým dalším klíčem k vendským výrazům, když jsem porovnála oba texty.

*Skerblík a jeho milé zlato,
měďáky, groše, hromady celé
jen když má zlato, stojí mu za to,
koukat se na svět převešele.*

*Ani minci hlupák skrblík
ale nikdy neutratí.
Minci bromada a vedle dolík,
ve kterém se skrblík ztratí.*

*Ani měďák za žejdlík pítí,
ani měďák za krajíc chleba.
Až jednou, když slunce svítí,
skrblíkovi hrob je třeba.*

Kdyby jen tihle hlupáci měli rádi zlato, pak bych se teď nemusela trmáčet touhle rozpálenou pustinou. Kdo je ten Komizar, kvůli němuž pohrdají bohatstvím? A co přesně dělá zrádcům? Může to být horší než tohle mučivé putování? Otřela jsem si čelo, ale jen jsem si po něm rozmazala lepkavou špínu.

Když dokonce i Finch ztichl, začala jsem vzpomínat na svou matku a její dlouhou cestu z Menšího království Gasteineux. Nikdy jsem tam nebyla. Leželo daleko na severu, kde zima trvá tři čtvrtě roku, v lesích běhají bílí vlci a léto je jen krátkým oslnivým mrknutím zeleně, tak sladkým, že jeho vůně vytrvá po celou zimu. Ta to aspoň vyprávěla teta Bernette. Matčino líčení bylo věcnější, ale viděla jsem její výraz, když teta Bernette mluvila o jejich domově, ty vrásky kolem matčinych očí, v nichž se ukrýval úsměv i smutek.

Snib. Jaký asi je? Teta Bernette říkala, že měkký i tvrdý, chladný i palčivý. Když ho vítr žene vzduchem, pálí a bodá. A když se lenivě snáší ve vločkách z oblohy, je měkoučký jako prachové peří. Nedokázala jsem si představit, jak v sobě něco může mít tolik protikladů, a napadlo mě, jestli si teta opravdu vymýšlela, jak o ní vždycky prohlašoval otec. Nedokázala jsem na to přestat myslet.

Sníh.

Snad za to mohl ten úsměv a smutek v matčině výrazu, že jsem ho zatoužila aspoň jednou uvidět. Dotknout se ho. Ochutnat ho. Tak, jako jsem tehdy poprvé ochutnala Terravin. Matka opustila svou vlast a urazila stovky kilometrů a nebylo jí víc než dneska mně. Jenže její cesta se určitě v ničem nepodobala té, jakou teď podstupuju

já. Rozhlédla jsem se po bezbarvé sežehlé krajině. Ne, ta její byla úplně jiná.

Odšroubovala jsem lahev a napila se.

Netušila jsem, jestli a jak se ještě někdy vrátím do civilizovaných krajin, ale jedno bylo jisté: Radši umřu tady v divočině, než aby mě předváděli jako kořist těm vendským zvířatům. A oni jsou zvířata. Když jsme se večer utábořili, kromě Kadena se nikdo z těch chlapů neobtěžoval ani poodejít stranou, když chtěli vykonat potřebu. A smáli se, že se od nich odvracím. Včera upekli hada, kterého Malich zabil sekyrkou, a pak mlaskali a říhali po každém soustu jako čuňata. Kaden utrhł kus hadího masa a nabídl mi je, ale já odmítla. Ne kvůli tomu, že had byl upečený jen napůl a všem po prstech stékala krev, ale ty jejich nechutné zvuky mě úplně připravily o chuť k jídlu. Rychle se ale ukázalo, že Kaden je jiný. Byl jeden z nich, a zároveň nebyl. Pořád ještě ukrýval vrstvy, které nechtěl odhalit.

Když utichł hovor kolem mě, slyšela jsem jen nesnesitelně vytrvalé dunění kopyt do písku a občasné tělesné zvuky Finche, který jel vedle mě místo Ebena.

„Vy mě chcete odvézt až do Vendy?“ zeptala jsem se Kadena.

„Vzít tě jen půlku cesty by nemělo smysl.“

„Vždyť je to na druhé straně kontinentu.“

„Ale, tak Vaše Výsost přece jen zná zeměpis.“

Nemělo smysl plýtvat energií na to, abych ho znovu vzala po hlavě lahví. „Já toho vím dost, Kadene. Víš třeba o obchodních karavanách, které procházejí přes Cam Lanteux.“

„Myslíš karavany Previziů? Na ty bych na tvém místě nespolehal. Nedovolí, aby se někdo přiblížil víc než na sto kroků od jejich nákladů a jejich těl.“

„Jsou tam i královské patroly.“

„Tam, kudy pojedeme my, nejsou.“ Tak rychle uhasil každou moji naději.

„Jak dlouho trvá dostat se do Vendy?“

„Padesát dní, plus mínus, podle roční doby. Ale s tebou dvakrát tak dlouho.“

Moje lahev vyletěla a dopadla jako palice na jeho hlavu. Kaden si

ji zakryl rukama a já se znova rozmáchla. Vyrázil proti mně a strhnul mě z koně. Oba jsme se zaduněním spadli na zem a já ho uhodila znova, tentokrát pěstí. Zasáhla jsem ho do brady. Překulila jsem se, zvedla se na kolena, ale Kaden na mě dopadl zezadu a srazil mě tvář do písku.

Slyšela jsem, jak se ostatní smějí a povzbuzují ho. Naše potyčka je srdečně pobavila.

„Co je to s tebou?“ zasyčel mi Kaden do ucha. Ležel na mně, tíha jeho těla mě tiskla k zemi. Zavřela jsem oči, pevně stiskla víčka, snažila se polykat, snažila se dýchat. *Co je to se mnou?* Stojí tohle vůbec za odpověď?

Písek mě páčil do tváře. Představila jsem si, že je to palčivost sněhu. Cítila jsem jeho vlhkost na řasách, jeho peříčková lehkost mě šimrala na nose. *Co je to se mnou? Se světem? Vůbec, vůbec nic.*

Vítr se konečně utiřil. Naslouchala jsem praskání a sykotu ohně. Večer jsme se zastavili na úpatí dalšího pohorí. Vylezla jsem na útes a pozorovala, jak zapadá slunce. Obloha pořád sálala horkem, nikde ani kapka vláhly, která by krajinně propůjčila barevnost nebo hloubku. S Kadem už jsme spolu nepromluvili ani slovo. Zbytek dnešní jízdy se ostatní hlasitě řehtali a házeli si mou lahví, před níž uhýbali v hraném zděšení, dokud jim to Kaden nezatrhnul. Já zírala přímo před sebe, nepodívala se vpravo ani vlevo. Nemyslela jsem na sních ani na domov. Nenáviděla jsem se za to, že jsem jim dovolila vidět moje slzy. Ani můj otec mě nikdy neviděl plakat.

„Jídlo,“ ozval se Kaden. Další had.

Nevyšimlala jsem si ho. Věděli, kde jsem, že nemám kam utéct. Tady ne. A já nechtěla jíst žádného hnusného hada, který bude nejspíš taky plný písku.

Místo toho jsem se dívala, jak se obloha mění, bílá splývá s černou, hvězdy houstnou, přibližují se, až jsem měla pocit, že bych se jich mohla dotknout. Možná bych pak pochopila. Proč se to tak pokazilo?

Nechtěla jsem nic víc než odčinit, co jsem udělala. Splnit svou povinnost, postarat se, aby se nic nestalo Waltherovi, aby už neumírali

žádní nevinní jako Greta a jejich děťátko. Vzdala jsem se kvůli tomu všeho, co jsem milovala – Terravinu, Berdi, Pauline, *Rafea*. A teď jsem tady, uprostřed nicoty, a nemůžu pomoci nikomu, ani sama sobě. Skončila jsem sražená tváří do písku. Vysmívaná. Opovrhovaná. Zrazená člověkem, kterému jsem důvěřovala. Víc než důvěřovala. Na kterém mi *záleželo*.

Otřela jsem si slzy a snažila se potlačit další.

Vzhlédla jsem ke hvězdám, mihotavým, živým, třpytivým... hvězdám, které mě pozorovaly. Nějak se z toho dostanu. *Slibuju*. Ale taky jsem si slíbila, že už se nebudu pouštět do žádných marných potyček. Musím si šetřit energii na důležitější věci. Musím se naučit hrát s nimi, ale líp než oni. Možná mi to chvíli potrvá, ale mám padesát dní, abych se jejich hru naučila. Byla jsem si jistá, že jestli jednou překročím hranice Vendy, už se domů nikdy nepodívám.

„Přinesl jsem ti něco k jídlu.“

Otočila jsem se a uviděla Kadena s masem nabodnutým na špičce nože.

Zvedla jsem znovu tvář ke hvězdám. „Nemám hlad.“

„Musíš něco sníst. Celý den jsi neměla nic v puse.“

„Ale kdeže. Díky tobě jsem v poledne měla plnou pusku písku. To mi stačilo.“

Slyšela jsem jeho unavený povzdech. Obešel mě a posadil se vedle mě. Nůž s masem položil na kámen mezi nás. Pak vzhlédl ke hvězdám. „Já tohle moc nezvládám, Lio. Žiju dva rozdílné životy, které se většinou nesetkávají.“

„Nic si nenamlouvej, Kadene. Nežiješ ani jeden. Jsi vrah. Tyješ ze zoufalství lidí a kradeš jim životy, které ti nepatří.“

Naklonil se a zadíval se na svoje nohy. I ve světle hvězd jsem viděla, jak zaťal čelist a ve tváři mu zaškubalo.

„Jsem voják, Lio. To je všechno.“

„A kdo jsi byl v Terravinu? Když jsi nakládal povoz pro Berdi? Když jsem ti ošetřovala rameno? Když sis mě přitáhnul k sobě a tancoval se mnou? Když jsem tě tam na louce políbila na tvář? *Kdo* jsi byl?“

Natočil hlavu, aby se podíval přímo na mě, a pootevřel rty. Přimhouřil temné oči. „Byl jsem jenom voják. Vždycky jen to.“

Když už se mi dál nedokázal dívat do očí, vstal. „Prosím, najez se,“ pobídl mě tiše. „Budeš potřebovat sílu.“ Sehnul se, vytáhl z masa nůž, položil mi kus pečeného hada na plochý kámen a odešel.

Podívala jsem se na maso. Zuřila jsem, protože Kaden měl pravdu. Potřebovala jsem sílu. A sním toho zatraceného plaza, i kdybych měla při každém soustu plném písku dávit.

Kam šla, Amo?

Je pryč, mé dítě.

Ukradli ji, jako tolik dalších.

Ale kde je?

Zvedla jsem dětskou bradičku. Její oči byly zapadlé hladem.

Pojď, najdeme si něco k jídlu.

Jenže dítě rostlo, nedalo se odbýt tak snadno.

Ona věděla, kde hledat jídlo. Potřebujeme ji.

A proto byla pryč. Proto ji ukradli.

Ty máš v sobě taky ten dar, mé dítě. Naslouchej. Pozoruj.

Najdeme jídlo. Trávu. Zrní.

Vrátí se zase?

Byla za zdí. Pro nás už byla mrtvá.

Ne, nevrátí se.

Má sestra Venda je teď jednou z nich.

Gaudrelina poslední vůle

KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ OSMÁ

„Říkají tomu Město černé magie.“

Dívali jsme se na trosky, které čněly z písku jako ostré polámané tesáky.

Teď jsem aspoň věděla, že už nejsme v Morrighanu. „Vím, co to je,“ řekla jsem Kadenovi. „Ty příběhy se vyprávějí i u dvora.“ Sotva jsem zničené město spatřila, hned jsem věděla, co to je. Jeho popis jsem slyšela mockrát. I to, že leží hned za hranicemi Morrighanu.

Všimla jsem si, že ostatní ztichli. Griz zíral před sebe, obočí podmračeně stažená k sobě. „Co je jim?“ zeptala jsem se Kadena.

„To město. Magie. Nahání jim husí kůže,“ odpověděl Kaden. Pokrčil rameny, takže jsem poznala, že on podobné pocity nemá.

„Ocel proti duchům nic nezmůže,“ zašeptal Finch.

„Ale ve městě je voda,“ ozval se Malich. „A tu potřebujeme.“

O Městě černé magie jsem slyšela spoustu barvitých příběhů. Vyprávělo se, že bylo postaveno v Dávnověku uprostřed pustiny, aby v něm Předci mohli provádět svá temná kouzla a za peníze nabízet neslýchané rozkoše. Jeho ulice byly ze zlata, ve fontánách tekla nektar a všude byla samá kouzla a čáry. Teď prý trosky žárlivě stráží duchové dávných kouzelníků, a jen proto se ještě tolik z města zachovalo nedotčené zubem času.

Obezřetně jsme postupovali k městu. Když jsme se přiblížili, viděla jsem, že písek už setřel většinu barev, ale tu a tam ještě zůstaly.

Náznak rudé, zlatá šmouha, útržky prastarých nápisů na stěnách. Ve městě už se nezachovalo nic celého, všechny ty čarodějné věže, které kdysi pyšně sahaly k nebi, se teď drolily. A přece ty trosky pořád budily daleko silnější dojem, že jde o město, než kterékoli jiné, co jsem kdy viděla. Člověk si skoro dokázal představit, jak se v ulicích procházejí Předkové.

Eben s vykulenýma očima zíral před sebe. „Měli bychom mluvit ticho, abychom neprobudili černou magii a duchy.“

Neprobudili duchy? Prohlížela jsem si tváře svých jindy tak nelídotných únosců, kteří seděli strnule v sedlech, a ucítila jsem, jak se mi s úsměvem kdesi hluboko v nitru rozhořel plamínek *naděje*. Jako by se mi vracela nepatrná troška síly. Když nemám zbraně, musím pro své přežití využít to, co mám. Dřív nebo později je budu muset přesvědčit, že mám vážně dar.

Přitáhla jsem otěže a prudce zastavila koně. „Počkejte!“ Zavřela jsem oči a vystrčila bradu. Slyšela jsem, že ostatní poslechlí, slyšela jsem jejich dech, tiché, obezřetné vyčkávání.

„Co to děláš?“ ozval se netrpělivě Kaden.

Otevřela jsem oči. „Je to *dar*, Kadene. Nemůžu ovládat, kdy to přijde.“

Sevřel rty a přimhouřil oči. Já je přimhouřila na něj.

„Co jsi viděla?“ vyhrknul Finch.

Zavřela jsem hlavou a dala si záležet na tom, aby se mi ve tváři objevily obavy. „Nebylo to úplně jasné. Ale potíže. Viděla jsem, že nás tam čekají potíže.“

„Jaké potíže?“ chtěl vědět Malich.

Povzdychla jsem si. „Nevím. Kaden mě vyrušil.“

Všichni se na Kadena zamračili. „*Idaro!*“ zavrčel Griz. Zřejmě morighansky rozuměl, jen nemluvil.

Kaden škuhl otěžemi. „Podle mě si nemusíme dělat starosti s...“

„Sám jsi tvrdil, že má dar,“ připomněl mu Eben.

„To má,“ procedil Kaden skrz zuby. „Ale žádné potíže nás nečekají. Budeme opatrní.“ Střelil po mně přísným pohledem.

Vrátila jsem mu upjatý úšklebek.

Já si o účast v téhle hře neříkala. Nemůže čekat, že budu hrát podle

jeho pravidel. Vydali jsme se po hlavní silnici, která půlila město. Žádné ulice ze zlata jsme neviděli, jen písek, který pohltil z města už tolik, kolik mohl. Jenže člověk stejně musel žasnout nad velkolepostí trossek. Naše citadela mi vždycky připadala obrovská. Trvalo půl století, než ji postavili, a další desetiletí potom ji rozšiřovali. Byl to největší stavba, jakou jsem znala, jenže vedle těch tichých vysokých monster tady to byla jen chatrč.

Kaden mi pošeptal, že uprostřed těch trossek je přírodní pramen a tůň, kde se budu moct umýt. Rozhodla jsem se, že až do umytí si další vidiny odpustím. Dojeli jsme na koních, kam až to šlo, uvázali je ke zbytkům mramorových sloupů, které nám přehradily cestu, a dál šli pěšky.

Nebyla to jenom tůň. Bylo to kouzelné místo a já skoro uvěřila, že se o něj pořád ještě starají duchové Předků. Voda vytékala ze silné prasklé mramorové desky, stékala po hladké kamenné tváři a šplouchala v jiskřivé tůňce, chráněné ze tří stran rozdrolenými stěnami.

Zírala jsem na ni a toužila po vodě tak, jako ještě nikdy předtím. Nechtěla jsme si jen ponořit ruce a umýt si obličej. Chtěla jsem se tam zřítit a cítit, jak každá z těch lahodných kapek laská moje tělo. Kaden mě přistihl, jak na vodu lačně zírám.

„Dej mi lahev. Naplním ti ji a napojím tvého koně. Jen do toho.“

Podívala jsem se na Grize a ostatní, kteří si omývali obličej a krky.

„Neboj se,“ uklidnil mě Kaden. „Jim to stačí. Budeš mít vodu jen pro sebe.“ Přejel pohledem k Malichovi. „Ale šaty bych si, být tebou, radši nechal.“

Na jeho prozíravou radu jsem odpověděla přikývnutím. Kdyby to nešlo jinak, klidně bych se tam ponořila v zimním pláští. Kaden šel naplnit naše lahve a já si stáhla boty. Když jsem vešla dovnitř, moje nohy se zabořily do bílého písku. Měla jsem pocit, že jsem v nebi. Ponořila jsem se pod hladinu, doplavala na druhou stranu, kde voda stříkala z prasklé kamenné desky jako vodopád. Když se ostatní soustředili na to, aby napojili koně, rychle jsem si rozeplula halenu a stáhla si ji společně s kalhotami. Ve spodním prádle a košilce jsem se pokusila ze sebe vydrbat špínu a písek, které se mi zřejmě vtiskly do každého záhybu těla a do každého póru. Ponořila jsem hlavu pod vodu,

vydrbala si vlasy a cítila, jak se z nich uvolňuje špína. Když jsem se vynořila, zhluboka jsem se nadechla. Nikdy předtím mi žádná koupel nepřipadala takhle báječně očištná. Peklo není z plamenů, ale z prachu a písku.

Rychle jsem si ve vodě vymáchala kalhoty, abych z nich dostala špínu, a oblékla si je. Když jsem si chtěla navléknout i halenu, uslyšela jsem hlasité dunění. Rozhlédla jsem se do stran, abych zjistila, odkud ten zvuk přichází, a uslyšela jsem v něm náznak rytmu. Koně.

Byla jsem zmatená. Znělo to jako mnohem víc koní než jen šest – a pak jsem uslyšela zahoukání rohu. Na okamžik jsem strnula. Bohové, buďte požehnaní! Patrola!

Vyřítla jsem se z tůňky a začala se škrabat přes kameny a trosky. „Tady!“ zavřískla jsem. Dunění se přiblížilo, a já se rozběhla úzkými uličkami, kde mě ostré kusy trosek bolestivě bodaly do bosých nohou. „Tady!“ křičela jsem znovu a znovu směrem k hlavní cestě, která probíhala městem. Musela jsem proběhnout hotovým bludištěm, abych se tam dostala, ale věděla jsem, že už se blížím k ní. A pak jsem náhle na konci úzké uličky spatřila koně pádící kolem. „Tady!“ zavřískla jsem znovu. Už jsem byla skoro u silnice, když mi na pusu dopadla ruka a něčí paže mě odvěkla zpátky do temného zákoutí.

„Tíše, Lio! Nebo všichni zemřeme!“

Bránila jsem se Kadenově ruce, snažila se otevřít pusou a kousnout ho, ale držel mě pevně za bradu. Přitáhl mě na zem a držel mě tam pevně u sebe, oba nás tiskl do rohu. Vřískala jsem i s ucpanou pusou, jenže ten přidušený zvuk v dusotu kopyt úplně zanikl.

„To je hlídka z Dalbrecku!“ zašeptal mi Kaden. „Nevědí, kdo jsi. Nejdřív nás zabijí, a pak se budou ptát.“

Ne! Zmítala jsem se v jeho sevření. Mohla to být Waltherova hlídka! Nebo jiná naše! Nezabili by mě! Jenže pak jsem si vzpomněla, jak jsem na pádících koních zahlédla mihnutí barev. Modrá a černá. Prapor Dalbrecku.

Slyšela jsem, jak se dunění vzdaluje, utichá víc a víc, až bylo slyšet jen jako neznatelné chvění a pak zmizelo úplně.

Byli pryč.

Zhroutil se na Kadenovu hrud'. Jeho ruka uvolnila mou pusou.

„Musíme tady zůstat ještě chvíli, dokud nebudeme mít jistotu, že se nevrátí,“ zašeptal mi do ucha. Když teď hromobití koňských kopyt utichlo, uvědomila jsem si, že mě pořád objímá.

„Nezabili by mě,“ namítla jsem tiše.

Naklonil se ke mně a přešel mi rty po uchu v tlumeném varování. „Víš to jistě? Vypadáš teď jako jedna z nás a je jedno, jestli jsi žena – zabíjejí nás všechny. Pro ně jsme jen barbaři.“

Věděla jsem to jistě? Ne. O Dalbrecku a jejich vojsku jsem toho tušila jen málo, jen to, že morrighanští vojáci s nimi po staletí měli neustále rozmíšky. Což by mi v mé situaci nijak nepomohlo.

Kaden mě vytáhl na nohy. Moje mokré kalhoty mi lnuly k tělu, už zase ušpiněné. Ale když jsem se zadívala na svá zakrvácená, pohmožděná chodidla, uklidňovaly mě dvě myšlenky.

Zaprvé, takže vojenské patroly se vydávají až sem. Ještě nejsem mimo jejich dosah. A zadruhé, došlo k potížím, které jsem prorožkovala.

Bohové, jakou mi to teď dodá moc.

KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ DEVÁTÁ

RAFE

Sehnul jsem se a zadíval se na temnou skvrnu na zemi.

Promnul jsem hlínu mezi prsty.

Krev.

Zabiju je.

Jestli jí něco udělali, zabiju každého z nich holýma rukama a Kadena si nechám na konec.

Poháněl jsem koně dvakrát rychleji než normálně, snažil jsem se neztratit jejich stopu, dokud bylo ještě světlo. Země začala být kameňitá, takže hledat stopy vyžadovalo větší úsilí. Musel jsem zpomalit. Připadalo mi, že uteklo jen pár minut, než se slunce na obloze změnilo v oranžovou kouli, klesající k obzoru. Zacházelo tak rychle. Jel jsem, dokud jsem mohl, ale potmě se stopovat nedá.

Zastavil jsem se na vyvýšenině a rozdělal oheň pro případ, že by se Sven a ostatní rozhodli jet i v noci. Pokud ne, pozůstatky mého táboření jim aspoň druhý den bezpečně ukážou cestu. Prohrábl jsem oheň klacíkem a myslel na to, jestli je Lie teplo, nebo zima, jestli není zraněná. Poprvé od chvíle, kdy jsem se dozvěděl o její existenci, když můj otec navrhnul ten sňatek, jsem si doopravdy přál, aby měla dar. Aby věděla, že si jdu pro ni.

„Vydrž,“ zašeptal jsem do plamenů a modlil se, aby – ať se s ní děje cokoli – zůstala silná a přežila, než se k ní dostanu.

I kdybych únosce dohnal, věděl jsem, že se budu muset držet

zpátky a počkat na ostatní. Měl jsem za sebou trénink v bojových strategiích, chápal jsem, jaké má šance jeden proti pěti. Nemůžu riskovat Lin život a bezpečí tím, že bych mezi ně pyšně nepochodoval s odhodláním srazit jim palice. Ledaže by se vyskytla příležitost, jak je přepadnout ze zálohy.

Co teď Lia dělá? Ublížil jí? Dal jí najíst? Nechal ji...

Přelomil jsem větev napůl.

Vzpomněl jsem si, co na mě zasyčel, když jsme spolu zápasili na kládě. *Vzdej to, Rafe. Spadneš.*

Ne, Kadene.

Tentokrát ne.

KAPITOLA PADESÁTÁ

Plochý bílý písek zmizel a nahradil ho jiný v barvě hořící oblohy: okrové všech odstínů. Stále byl palčivě horký a vzduch se mihotal ve vlnách, ale krajina teď začala nabízet víc kamenů a záhadných formací.

Míjeli jsme obrovské balvany s velkými kulatými dírami, jako by se jimi proplazil gigantický had. Jiné stály nebezpečně na špičce, jako by je tak položila na zem obří ruka. Pokud bych někdy věřila ve svět obrů a kouzel, bylo by to tady. Tohle patřilo k jejich říši. Někdy jsme vyjeli na vysoký hřeben a viděli do dálky, kde se táhly pestrobarevné kaňony tak hluboké, že řeky na jejich dně vypadaly jako tenounké zelené stužky.

Ty pohledy ve mně probouzely stejný úžas a bolest jako noční obloha pocukrovaná hvězdami. Tak podivný svět jsem nikdy neviděla. Za hranicemi Morrighanu toho leželo tolik.

Moji únosci byli pořád hrubí a nepřátelští, ale těšilo mě, že když jsem obrátila hlavu jistým směrem a zamžikala řasami, jako bych něco viděla, okamžitě jsem upoutala jejich pozornost. Začali se vrtět v sedlech a zachmuřeně hleděli na obzor. Až na Kadenu, který zachmuřeně hleděl na mě. Věděl, že se bavím vyvoláváním jejich obav, a možná měl strach z toho, jakou moc mi to propůjčuje, jenže s tím nemohl nic dělat. Dělal jsem to ale jen zřídka, protože jsem si to potřebovala šetřit do jiné krajiny. V téhle pusté nekonečné rovině, kde nebylo kam utéct, to byla jen hra. Ale jednou mi to třeba otevře dveře k úniku.

Snažila jsem se sledovat dny, dělala si za každý čárku ostrým káminkem do kůže sedla. Bylo mi jedno, kolik jich uteklo, jen jsem potřebovala vědět, kolik mi jich ještě zbývá na to, abych našla cestu k úniku. Vypadalo to, že mě úmyslně vezou tou nejopuštěnější, nejodlehlejší krajinou. Vypadá celý Cam Lanteux takhle? Ale už jednou se dopustili strategické chyby, tam ve Městě černé magie. Dopustí se jí zase, a tentokrát už na to budu připravená. Moje oči zkoumaly obzor a hledaly nečekané jezdce stejně jako oči mých únosců.

Snažila jsem se nemyslet na Rafea, jenže po těch hodinách, kdy se cestou nic nedělo, kdy jsem si dělala starosti o Pauline a ujišťovala se, že je v pořádku, kdy jsem se bála o Walthera a přemýšlela, kam jel a jestli je v bezpečí, hodiny, kdy jsem bojovala s knedlíkem v krku při vzpomínkách na Gretu a děťátko, se moje mysl nevyhnutelně vracela k Rafeovi.

Teď už je nejspíš doma, ať je to, kde chce. Vrátil se k životu, jaký vedl předtím. Ale myslí na mě ještě? Vídá mě ve svých snech, tak jako já jeho? Přehrává si znova ty společné chvíle? A pak se mi do těch úvah jako ohavný červ propletla jiná myšlenka, zakousla se do mě, aby mě mučila. *Proč se mi to nesnažil rozmluvit?* Proč mě nechal tak snadno odejít? Byla jsem pro něj jen další holka na cestě, zába-va na léto, skalp, se kterým se později může vychloubat v hospodách s žejdlíkem piva v ruce? Když takhle mohla naletět Pauline, nemohlo se to stát i mně?

Zavrtěla jsem hlavou, abych ty pochyby zahнала. Ne, takový Rafe není. Co jsme mezi sebou měli, to bylo opravdové.

„Co je zase?“ zeptal se Kaden. I ostatní na mě zírali.

Zmateně jsem se na něj podívala. Vždyť jsem nic neřekla?

„Vrtěla jsi hlavou.“

Sledovali mě bedlivěji, než jsem si vůbec uvědomovala. Povzdychla jsem si. „Ne, nic.“ Tentokrát jsem neměla náladu pohrávat si s jejich strachem.

Rudé útesy a kameny postupně vystřídaly další kopce, ale tentokrát se na nich mihotalo něco zeleného. A ta zeleň byla hustší a větší, čím déle jsme putovali dlouhým klikatým údolím mezi dvěma horskými

masivy. Objevil se začátek lesa a přede mnou se pomalu odhaloval další nový svět. Měla jsem pocit, jako bych došla až na konec zeměkoule, a to máme před sebou ještě měsíc cesty? Vzpomínala jsem si, jak jsem se v Terravinském zálivu dívala tam, kde se moře setkávalo s oblohou, a říkala si: Může někdo vážně odcestovat tak daleko, že už nenajde cestu zpátky domů? Ty barevné domy na pobřeží chránily milované rybáře, aby se neztratili na moři. Co bude chránit mě? Jak najdu cestu zpátky?

Stmívalo se. Hory na obou stranách čněly výš a les kolem nás byl hustší a vyšší. Zahlédla jsem ale na druhém konci údolí něco, co ve mně probudilo stejné nadšení jako vojenská patrola.

Mraky. Temné, hněvivé, lákavé. Jejich vířící masa pochodovala proti nám jako armáda. Taková úleva po tom neustále pražícím slunci!

„*Sevende! Ara te mats!*“ vykřikl Griz a kopl koně do slabin. Ostatní ho napodobili.

„Bojíte se trochy deště?“ popíchla jsem Kadena.

„Tohohle deště ano.“

Hnali jsme koně do úkrytu v lese, k troskám, které spolu se stromy tvořily něco jako přístřeší. Otřela jsem si dešť z očí, abych viděla, co se děje. „Běž dovnitř za ostatními!“ vykřikl Kaden do hukotu větru a ohlušujícího praskotu lámaných větví. „Odsedlám koně a přinesu ti věci!“

Zarachocení hromu mi rozechvělo zuby. Byli jsme už promočeni na kost. Otočila jsem se, abych se vydala za ostatními do temných ruin přilepených k hoře. Vítr mi škubal za vlasy, musela jsem si je držet, abych viděla na cestu. Stavba neměla střechu a na většinu míst dopadal déšť, ale blesk ozářil kostru stavení a odhalil pár suchých koutů a výklenků. Griz se už v kamenném výklenku na druhé straně jeskyně snažil rozdělat oheň. Finch a Eben si zabrali další suchý kout. Kdysi to musela být obrovská stavba, taková, jakým jsme s bratry říkali chrám. Ale dnes večer mi to tu nijak svaté nepřipadalo.

„Pojď sem,“ ozval se Malich a vtáhl mě pod dlouhý kamenný převis. „Tady je sucho.“

Bylo tam sucho ale taky tma a málo místa. A on mě nepouštěl. Místo toho mi jeho ruka přešla po paži na rameno. Pokusila jsem se od něj ucouvnout zpátky do deště, ale chytil mě za vlasy.

„Zůstaň tady!“ zavelel a škulb se mnou zpátky. „Už nejsi žádná princezna. Jsi vězeň. Tak na to nezapomínej.“ Druhou rukou mi přešel po žebrech.

Krev mi ztuhla v žilách. Buď přijdu o hrst vlasů, nebo on přijde o svou mužnou chloubu. Dávala jsem přednost tomu druhému. Moje prsty se napjaly, přichystaly se k ocelovému stisku, ale v tu chvíli vešel do jeskyně Kaden a hledal mě. Malich mě okamžitě pustil.

„Jsem tady!“ zavolala jsem na něj.

Grizovi se na druhé straně konečně podařilo rozdělat oheň a jeho plameny ozářily naše strašidelné okolí. Kaden mě spatřil pod převísem, zamířil ke mně a podal mi sedlovou brašnu.

„Dneska může spát se mnou tady,“ ozval se Malich.

Kaden se na něj podíval. Zlaté světlo ozařovalo jeho lícní kosti a vlasy, z nichž crčela voda. Žíla na spánku mu vystoupila. „Ne,“ pronesl prostě.

Zavládlo ticho. Kaden ani nemrknul. Malich byl sice stejně velký a silný jako on, ale zřejmě měl z Kadena respekt, pokud ne přímo strach. Že by zabijáci stáli v barbarské hierarchii výš? Nebo v tom bylo ještě něco jiného?

„Jak je libo,“ zavrčel Malich a postrčil mě ke Kadenovi. Zakopla jsem o sutiny na zemi, zavrávoral a narazila mu do hrudi. Kaden mě chytil a pomohl mi narovnat se.

Našel nám další suchý výklenek dál od ostatních a kopnutím z něj odstranil pár kamenů, abychom si mohli lehnout. Rozložil na zem pokrývky a svůj vak. Dneska žádná večere nebude. V tomhle počasí se nedalo lovit ani sbírat. Napila jsem se pořádně vody, abych utišila kručení v žaludu. Měla jsem takový hlad, že bych klidně snědla jednoho z koní.

Kaden si zády ke mně rozepnul promočenou košili a stáhl si ji. Pověsil ji na kamenný výběžek, aby uschla. Zírala jsem na jeho záda. I v přítomnosti jsem viděla ty jizvy. Dlouhé, početné, křížovaly mu kůži od lopatek až k pasu. Otočil se a zjistil, že na něj zírám. Zatajila jsem

dech. Na hrudi měl další dlouhé stopy po bičí, které mu pokrývaly celá žebra.

„Dřív nebo později jsi to asi musela vidět,“ ozval se.

Polkla jsem. Vzpomněla jsem si, jak si při hrách odmítl sundat košili. Teď už jsem chápala proč.

„Některé z tvých obětí se bránily?“

„Bičem? To těžko. Nelam si s tím hlavu, ty rány jsou staré a dávno zahojené.“ Roztáhl pokrývky a položil se tak, aby vedle něj zbylo místo pro mě. Nemotorně jsem se natáhla vedle něj a snažila se zůstat co nejdál, až u stěny.

Slyšela jsem ho za sebou, jak se protahuje, cítila jeho pohled na zádech. Otočila jsem se k němu. „Když jsi k těm jizvám nepřišel při práci, tak jak tedy?“

Opřel se o loket a druhou rukou si nepřítomně přešel po žebrech. Oči měl neklidné, jako by si vybavoval každé šlehnutí, ale jeho obličej zůstával vyrovnaný. Ve skrývání svých tajemství měl velkou praxi. „Je to už dávno. A nezáleží na tom. Spi už, Lio.“ Leh si na záda a zavřel oči. Dívala jsem se na jeho hrudník, který se zvedal a klesal pozvolnými, uměřenými nádechy a výdechy.

Záleželo na tom.

O dvě hodiny později jsem byla pořád vzhůru. Přemýšlela jsem o Kadenovi a divokém životě, který vedl. Divočejším, než jsem si myslela. Ty jizvy mě děsily. Ne to, jak vypadaly, ale odkud je má. Tvrdil, že jsou staré a dávno zahojené. Ale jak moc staré? Je mu jen o dva roky víc než mně. Napadlo mě, jestli má Eben pod košilí něco podobného. Co dělají Vendžané svým dětem? Co udělají se mnou?

Poprvé po době, která mi připadala jako celá věčnost, mi byla zima. Byla jsem promočená a neměla se do čeho převléknout. Ta těžká cesta z Civiky do Terravinu byla proti tomuhle luxusním putováním. Hrom dál burácel, ale Kaden spal jako zabitý, vůbec ho to nerušilo. Od odjezdu z Města černé magie mě už na noc nepoutal, zřejmě usoudil, že moje pořezané a pohmožděné nohy by mi stejně nedovolily dojít moc daleko. Což byla pravda – zpočátku. Teď už se skoro zahojily, ale já si dál dávala záležet na tom, abych pořád nápadně kulhala, aby si Kaden zhojení nevšiml.

Vítr pořád ještě zuřil, přšelo, buráčení chromu mě rozechvívalo zevnitř. Bylo tak ohlušující, že v něm zaniklo i Grizovo chrápání. Překulila jsem se tak, abych viděla na sedlovou brašnu u Kadenových nohou. Pulz se mi zrychlil. Můj nůž byl pořád tam. Tohle jsem potřebovala. Ten hukot deště přehluší víc než jen pochrupování.

Hrud' se mi prudce zvedala, když jsem se pomalu posadila. Teď byl kolem nás les, a tudíž i místa, kde se dá snadno skrýt. Ale dokážu jet na neosedlaném vyplašeném koni touhle slotou? Už dostat se mu na hřbet bez třmenů bude dost těžké, pokud to vůbec zvládnu. Kdybych ale některého z nich přivedla ke spadlému stromu...

Vstala jsem, nejdřív přikrčená, pak jsem se napřímila a čekala, jestli si toho někdo z nich všimne. Když se nikdo nepohnul, zhluboka jsem se nadechla a obešla Kadenovy nohy. Tam jsem se sehnula, nespouštěla z něj oči a opatrně zvedla jeho sedlovou brašnu. Bála jsem se i polknout. Bouře maskovala všechny zvuky, ale prohledám tu brašnu stejně radši až venku. Udělala jsem jeden roztřesený krok...

Nechod'. Ještě ne.

Zastavila jsem se. Hrdlo se mi stáhlo. Nohy už jsem měla přichystané k úprku, ale hlas v hlavě, jasný jako můj vlastní, mě varoval, abych to nedělala. Ruka, v níž jsem pevně svírala Kadenovu brašnu, se mi zachvěla.

Ještě ne.

Zírala jsem na Kadena a nedokázala se pohnout. Čertu s tím, co na mě promluvílo! Namáhavě jsem se nadechla a pomalu, i když ve mně všechno vířskalo na protest, se kousek po kousku přikrčila a položila sedlovou brašnu zpátky tam, odkud jsem ji vzala. Pak jsem se stejně pomaloučku vrátila na svoje místo a položila se na pokrývku. Zírala jsem na kamení nad námi a oči měla vlhké vzteklymi slzami. „Moudré rozhodnutí,“ zašeptal Kaden, aniž otevřel oči.

KAPITOLA PADESÁTÁ PRVNÍ

RAFE

Sven mě začal učit stopovat, když mi bylo dvanáct. Protestoval jsem a stěžoval si, radši jsem se cvičil s kordem nebo si zkoušel různé manévry na koňském hřbetě. Proč jsem se měl namáhat s tichou, důkladnou, mravenčí prací stopaře? Jsem voják.

Sven do mě strčil, až jsem se rozplácl na zemi. *Nepřítel neposílá vždycky velké armády, hochu, pronesl opovržlivě. Nepřítel je někdy jediný člověk, který může zničit království.* Zamračil se na mě nad tím svým velkým zahnutým nosem, jako by mě vyzýval, ať se jen zkusím postavit. *Mám říct tvému otci, že chceš zklamat království, protože tě baví se jen obánět kusem kovu?* Zamračeně jsem zavrtěl hlavou. To jsem nechtěl. Rodiče mě brzy svěřili do Svenovy péče, aby ze mě udělal muže, a on ten úkol plnil s velkou horlivostí. Podal mi ruku, pomohl mi vstát a já se začal učit stopovat.

Sven věděl, jak se chová divočina, jak vítr, půda, skály a tráva, jak číst stopy, které nepřítel nechal za sebou. Šlo o víc než jen odpadky, vyhaslá ohniště nebo výkaly. Víc než kapky krve v hlíně. Než otisky nohou nebo koňských kopyt. Když najdete něco z toho, máte kliku. Jsou tu také pošlapaná stébla. Polámané větvičky. Drobná šmouha, kterou ve vegetaci zanechalo rameno prodírajícího se člověka nebo koně. I kamenitá země zanechává stopy. Oblázky vtisknuté do hlíny. Nepravidelně nahromaděný štěrk. Hlína rozmazaná na nedávno obráceném kamínku. Prach rozmetaný kopytem a větrem do míst, kam

nepatří. Ale právě teď jsem myslel na jinou Svenovu poučku. Déšť je spojenec i protivník, záleží na tom, kdy přijde.

Svenovi se v tak krátké době povedlo sehnat jen tři muže, hlavně proto, že Dalbreck shromažďoval všechny síly na hranicích u pevnosti Azentil. Dohnali mě třetí den. Stihli to rychleji než já, protože jsem jim nechával jasná vodítka, jak mě hledat. Kde byla kamenitá země, stavěl jsem menší mohylky, které mohli z dálky spatřit.

Odhadoval jsem, že teď jsme dva celé dny za Liou. Možná víc. Stopy byly čím dál řidší. Několikrát jsme je ztratili a museli se vrátet. Teprve u Města černé magie jsme je našli s jistotou, ale poslané desítkami koňských kopyt mířících opačným směrem. Patrola, ale čím?

Znovu jsme se pověsili na jejich stopu a sledovali ji v úzkých uličkách mezi čnicími věžemi. Na konci bylo zbořeníště, ve kterém jsem se teď krčil. Chtělo se mi něco rozbít, ale všechno kolem mě už bylo rozbité. Zíral jsem na krvavý otisk palce na mramorové desce poblíž tůňky a poslouchal divoké bičování deště, který byl protivníkem, ne spojencem.

Sven seděl na vyvráceném pilíři proti mně. Zavrtěl hlavou a díval se do země. Věděl jsem, jaká je pravděpodobnost, že po tomhle lijáku najdeme stopy někoho, kdo má dva dny náskok. Možná přijdeme na čerstvou stopu až někde po stu kilometrů, jestli vůbec. Tyhle divoké proudy vody spláchnou z krajiny všechno, co zůstalo mezi nimi a námi.

„Za tohle mi tvůj otec nechá setnout hlavu,“ ozval se Sven.

„Jednou budu králem já a nechal bych ti setnout hlavu za to, že jsi mi nepomohl.“

„To už budu pořádně vetvý stařec.“

„To je můj otec už teď. Třeba to nastane dřív, než si myslíš.“

„Chceš zase hledat?“

„Ale kterým směrem, Svene? Odsud mohli jít deseti různými cestami.“

„Můžeme se rozdělit.“

„To pokryje jen půlku možností, a kdybychom na ně náhodou narazili, bude to pět proti jednomu.“

Věděl jsem, že Sven o tom doopravdy neuvažuje, a taky mu nedělal starosti můj otec nebo vlastní krk. Jen mě tlačil ke konečnému tvrdému rozhodnutí.

„Možná je načase si přiznat, že jsme ji ztratili?“

„Přestaň mě ponoukat, Svenc.“

„Tak se rozhodni a jednej podle toho.“

Nedokázal jsem vydržet pomyšlení, že ji tak dlouho nechám v rukou těch barbarů, ale nic jiného se dělat nedalo. „Vyrazíme. Pojedeme k mostu do Vendy a dostaneme se tam před nimi.“

KAPITOLA PADESÁTÁ DRUHÁ

KADEN

Měl jsem v nitru díru a v ní plál oheň od chvíle, kdy jsme odjeli z Teravinu. Nečekal jsem, že ke mně bude milá po tom, co jsem udělal. Jak by tomu mohla rozumět? Jenže jsem neměl na vybranou jako někdo, kdo se narodí se stříbrnou lžičkou v puse. Vždycky jsem měl jen pár možností a loajalita je všechny přebila. Jen to mě vždycky udrželo naživu.

I kdybych se vzepřel rozkazu a neunesl ji ani nezabil, poslali by po mém návratu někoho jiného, aby úkol dokončil. Někoho horlivějšího, jako je Eben. Nebo hůř – někoho jako Malich.

A mě by to samozřejmě stálo krk a právem. Za svou zradu bych si to zasloužil. Nikdo nesmí lhát Komizarovi.

Jenže právě to jsem dělal, když jsem si vymyslel, že má dar. Ostatní možná dokázala oklamat – Griz a Finch jsou z vesniček ve starých horách, kde se ještě věří na duchy a nadpřirozené záležitosti –, ale Komizar nepatřil k lidem, kteří dají na magii.

Pokud nedostane důkaz, že Lia má dar, bude pro něj její přítomnost zbytečná. Bude muset dál hrát svou hru. Byl jsem si jistý, že Komizar mi odpustí rozhodnutí ji nezabít, ale přivést ji k nám. Věděl o mém dětství a o tom, jakou roli v něm sehrály skryté síly. A chápal, že spousta Vendanů v tyhle věci pořád věří. Může to obrátit ve svůj prospěch.

Zamnul jsem si hrud'. Jako bych ty jizvy cítil znova, teď když je viděla i ona. Třeba jí jen potvrdily, jaké jsem zvíře. Protože jsem si byl jistý, že ničím víc už v jejích očích nejsem.

KAPITOLA PADESÁTÁ TŘETÍ

Bylo teprve poledne, ale cítila jsem, že se k něčemu blížíme, a to ve mně probouzelo nervozitu. Finch si neustále pohvizdoval, Eben vyjížděl před nás a zase se vracel. Možná je tak vzrušila změna počasí. Bylo podstatně chladněji a včerejší prudký déšť z nás smyl nánosy špíny.

Malich byl mrzutý jako obvykle, jen občas změnil výraz, když po mně loupal výmluvnými pohledy, ale Griz si začal pobrukovat. *Je ještě brzy na to, abychom přijeli do Vendy.* Přece jsem se v počítání dnů nemohla tolik splést.

Eben se znovu vrátil k nám. „*Le fe esa! Tè iche!*“ zakřičel několikrát. Nedokázala jsem skrýt svůj úlek. „Vidí tábor?“ zeptala jsem se. Kaden se na mě zvědavě zadíval. „Co jsi říkala?“

„O jakém táboře to Eben mluví?“

„Jak víš, co křičel? Bylo to vendsky.“

Nechtěla jsem, aby věděl, kolik z vendštiny už jsem pochytila, ale *tábor* bylo jedno z prvních slov, které jsem se naučila. „Griz mumlal *iche* každý večer, když jsme se chtěli utábořit,“ vysvětlila jsem. „A zbytek mi prozradilo Ebenovo nadšení.“ Kaden pořád neodpovídal, což mě znervóznilo ještě víc. Blížíme se k táboru barbarů? Obklopí mě najednou stovka Vendanů?

„Na pár dní se tady zastavíme. Jsou tu dobré louky, aby se koně mohli napást a odpočinout si. Nejsme sami, kdo zhubl, a máme před sebou ještě dlouhou cestu.“

„Jaký je to tábor?“ naléhala jsem.

„Už jsme skoro tam. Uvidíš.“

Nechtěla jsem vidět, chtěla jsem vědět. Hned. Přinutila jsem se myslet na pozitivní stránku téhle novinky. Kromě toho, že se zbavím sálajícího slunce, bude druhým největším blahem dostat se na pár dní ze hřbetu toho neúnavného koně. Sedět na něčem jiném než tvrdém sedle bylo nepředstavitelně lákavé pomýšlení. A možná budeme i jíst víc než jednou denně. Skutečné jídlo, ne hubené, napůl nedopečené hlodavce, kteří chutnají jako smradlavá bota. Už jsem zapoměla, co je to plný žaludek. Byla pravda, že jsme všichni zhubli, zvířata i lidi. Cítila jsem, jak mi jezdecké kalhoty padají z boků. Každý den sklouzly o něco níž, protože jsem neměla pásek, kterým bych si je upevnila.

Třeba dokonce vyšetřím chvilku o samotě, abych mohla studovat knížky, které jsem ukradla rádcí. Byly na dně v mé sedlové brašně a já pořád chtěla zjistit, proč jsou tak důležité, že mě kvůli nim chtěl vidět mrtvou.

Eben nás znovu objel dokola a tvář mu zářila širokým úsměvem. „Vidím vlky!“

Vlky? Moje fantazie o táboře se rozplynuly, ale pobídla jsem koně a rozjela se kupředu s Ebenem. Jsou dva způsoby, jak se setkat s nevyhnutelným – nechat se před tvář osudu přivléct, nebo se ujmout iniciativy. Ať už jsem měla potkat kohokoli, nesměla jsem dát najevo svůj strach. Tohle mě život u dvora naučil záhy. *Když poznají, že máš strach, sežerou tě zaživa*, říkal Regan. Dokonce i matka se uměla ostře postavit vládě, ale tím nejvybranějším vyjadřováním. K té vybranosti jsem se zatím nedopracovala.

Eben se rozesmál, když mě viděl cválat mu po boku, jako bychom si jen hráli. *Je to ještě dítě*, pomyslela jsem si znova. Když se vlků nebojí on, já taky ne, i když mi srdce napovídalo něco jiného.

„Je to hned za stromy!“ zavolal na mě. Strmé svahy kolem nás se trochu rozevřely a les vystřídala široká louka a pomalá řeka, která ji obtékala. Objeli jsme husté mlázi a Eben přidal, ale já přitáhla otěže a zastavila se. Žaludek se mi sevřel. Co to vidím? Zamrkala jsem. Rudá, oranžová, žlutá, fialová, modrá, všechny v moři zeleně,

něžně se pohupující ve větru. Stěny z tapiserií, pentle vlající ve větru, kouř stoupající z kotlíků a hlavně záplava barev. *Terravin*. Jasně barvy Terravinu.

Vítr se prohnal travou na louce, rozechvěl osiku a zakroužil kolem mě, aby mě pohladil po tváři. *Tady*. Ta jistota se mi horce rozlila v žaludku.

Kaden zastavil vedle mě. „Tábor tuláků.“

Nikdy jsem žádný neviděla, ale slyšela jsem o jejich důmyslně barevných povozech, kterým říkají *carvachis*, o stanech se stěnami z gobelínů, kobercích a dalších látkách, o zvonečcích zavěšených na vozích a vyrobených z kousků barevného skla. O koních, kteří mají do hřív vpletené korálky. O pestrém oblečení lemovaném kovovými a stříbrnými ozdobami. O jejich tajemných způsobech, o tom, jak neuznávají hranice ani zákony.

„To je krása,“ zašeptala jsem.

„Myslel jsem, že by se ti to mohlo líbit, Lio.“

Otočila jsem se k němu s údivem, jak vyslovil mé jméno. Poprvé od odjezdu z Terravinu to neznělo zmučeně. „Ten tábor je tady pořád?“ zeptala jsem se.

„Ne, přesunují ho podle ročních období. Zimy tu bývají kruté. A navíc, tihle lidi nemají ve zvyku zůstat na jednom místě.“

Griz, Finch a Malich nás minuli a pokračovali k táboru. Kadenův kůň poskočil a zaškubal sebou na uzdě, jak dychtil jít za nimi.

„Jedeme?“ pobídl mě Kaden.

„Mají kozy?“

Oči mu proteplil úsměv. „Myslím, že pár jich tam bude.“

„To je dobře,“ hlesla jsem, protože v tu chvíli jsem myslela jen na to, že jestli nedělají kozí sýr, já jim ho udělám. *Kozí sýr*. Na ničem jiném teď nezáleželo. Dokonce ani vlci mi nevadili, jen když se k němu dostanu.

Bylo tam pět *carvachis* a tři malé stany v půlkruhu, a naproti nim jediný veliký stan. To uspořádání byla jediná pravidelná věc v táboře. Každá barva, každý povrch, každý tvar *carvachi*, každá tretka visící ze stromu jako by se zrodily z jiného okamžitého rozmaru.

Ostatní už sesedli z koní a obyvatelé tábora se je vydali pozdravit. Jeden muž plácl Grize po zádech a nabídl mu pití z malé placatky. Griz zaklonil hlavu, pořádně se napil, rozkašlal se, otřel si pusou hřbetem ruky a oba se rozesmáli. Griz se smál! Obklopilo je asi deset tuláků různého věku a pohlaví. Z velkého stanu se vynořila stařena se stříbrnými zapletenými copy, které jí sahaly až k pasu, a vydala se k návštěvníkům.

Kaden a já jsme přitáhli koně a zastavili se. Hlavy táborníků se otočily k nám a úsměvy jim na chvíli zmizely z tváří, když mě uviděli.

„Sesedni,“ zašeptal mi Kaden. „A dej si pozor na tu starou.“

Mám se bát stařenky, když jsem přijela s pěti hrdlořezy? To snad nemyslí vážně.

Sklouzla jsem z koně a došla do mezery mezi Grizem a Malichem. „Dobrý den,“ pozdravila jsem. „Jsem Lia. Princezna Arabella Celestine Idris Jezelia, První dcera rodu Morrighan, abych byla přesná. Unesli mě a přivezli mě sem proti své vůli, ale jsem ochotná na to prozatím zapomenout, pokud pro mě budete mít hrudku kozího sýra a kostku mýdla.“

Ústa přihlížejících se otevřela dokořán, ale stařena se stříbrnými copy se protlačila mezi těly ke mně.

„Slyšeli jste ji,“ pronesla se silným přízvukem a netrpělivým tónem. „Doneste tomu děvčeti kozí sýr. Mýdlo až potom.“

Teprve pak všichni vybuchli smíchy nad mým představením, jako by to byla jen veselá historka, a cítila jsem ruce na lokti, na zádech, děti mě tahaly za kalhoty a věšely se mi na nohy, a všichni mě vedli k velkému stanu uprostřed tábora. Připomněla jsem si, že tohle jsou nomádi, ne Vendané. Nejsou spojení s žádným královstvím. I když k barbarům se chovali víc než přátelsky. Očividně je dobře znali a netušila jsem, jestli mi vůbec někdo věřil. Smáli se... ale pamatovala jsem si tu dlouhou odmlku předtím, než smích vybuchl. Prozatím jsem se na to rozhodla nemyslet, jak jsem slíbila. Nejdřív jídlo. Opravdové jídlo. Bohové, mají kozí sýr. Políbila jsem si prsty a zvedla je k nebi.

Stan zevnitř vypadal stejně jako zvenčí. Byl sešitý z barevných látek a koberců místo podlahy, po jeho obvodu ležely různě velké polštáře. Každý měl jinou barvu, jiný vzor. Ze stanových tyčí viselo několik

různých luceren, ani dvě nebyly stejné, a na látkových stěnách byly upevněné různé ozdoby. Usadili mě na zem na měkký růžový polštář. Zamžikala jsem rozkoší nad tím pohodlím, na které už můj zadek skoro zapomněl. Vzdychla jsem a zavřela na chvíli oči, abych si ten pocit pořádně vychutnala.

Ucítila jsem, jak se mi zvedají vlasy, a prudce jsme otevřela oči. Dvě ženy je zkoumaly, zvedaly pramínky a soucitně vrtěly hlavami.

„*Neu, neu, neu,*“ pronesla jedna, jako by se mým vlasům děla velká nespravedlnost.

„*Cha lou útor li pair au entrie noivoix,*“ řekla mi druhá.

Nebyla to ani vendština, ani morrighanština. Jako by se v tom mísila slova z obou jazyků plus další dialekty. Ale byli to tuláci a podle vzhledu tábora očividně i sběrači. Takže sbírali i slova z různých jazyků a sešivali je dohromady.

Zavrtěla jsem hlavou. „Omlouvám se. Ale nerozumím.“

Hned přepnulý do našeho jazyka. „Tvoje vlasy potřebují hodně práce.“

Zvedla jsem ruku a ucítila mastný chuchvalec, ve který se proměnily moje vlasy. Už dávno jsem si je nekartáčovala. Připadalo mi, že na tom nezáleží. Ušklíbla jsem se a pomyslela si, že nejspíš vypadám jako divoké zvíře. Jako *barbarka*.

Jedna se natáhla a objala mě kolem ramen. „Nemusíš se bát. Postaráme se o to potom, jak řekla Dihara. Po jídle.“

„Dihara?“

„Ta stará.“

Přikývla jsem. Všimla jsem si, že stařena nepřišla do stanu. Ani Kaden a jeho muži. Když jsem se zeptala, kde jsou, baculatá kráska s havraníma očima mi odpověděla: „To víš, muži. Musí nejdřív vzdát úctu Bohu zrna. Ty hned tak neuvidíme.“

Ostatní se rozesmály. Bylo pro mě dost těžké představit si, jak Griz, Malich a Finch vzdávají něčemu úctu. Kaden byl ovšem v předstírání vycvičený. Ten by dokázal boha obloudit sladkými řečmi a zároveň vymyslet, co by mu mohl ukrást.

Stanová chlopeč se odhrnula a objevila se dívka asi v Ebenově věku. Přinesla velký podnos, který mi položila k nohám. Polkla jsem.

Čelisti mě z pohledu na jídlo doslova rozbolely. Na talířích. Na opravdových *činových talířích*. A k tomu ty nejmenší vidličky s květinovým gravírováním na rukojetích. Tihle nomádi necestovali zrovna nalehko. Zírala jsem na talíř kozího sýra, malou porcelánovou misku medu, košíček se třemi máslovými koláčky, velkou misku mrkvové polévky a hromádku solených pečených bramborových lupínků. Čekala jsem, až si někdo začne brát, ale všechny ženy se dívaly na mě, a já konečně pochopila, že to *všechno* je jenom moje.

Odříkala jsem rychlou nervózní modlitbu a pustila se do toho. Zatímco jsem jedla, ženy kolem štěbetaly chvíli svojí mateřtinou a občas i mou. Ta mladá dívka, která jídlo přinesla, se představila jako Natiya a zasypala mě desítkami otázek, na které jsem odpovídala mezi sousty. Hltala jsem a nesnažila se to nijak skrývat, olizovala jsem si prsty a slastně vzdychala po každém lahodném chodu. V jednu chvíli se mi zdálo, že se snad vděčností rozbřečím, jenže to bych nemohla jíst dál.

Natiyiny otázky se týkaly mého věku a které jídlo mi chutná nejvíc, ale když se zeptala: „A jsi opravdu princezna?“, celý stan ztichl a všichni se na mě dychtivě zadívali.

Jsem?

Na tu roli jsem rezignovala už před pár týdny, když jsem odešla z Civiky a zakázala Pauline oslovovat mě „královská Výsosti“. Rozhodně jsem nevypadala jako princezna, ani se tak nechovala. A přece jsem svůj titul rychle zase vytáhla na světlo, sotva se mi to hodilo. Vzpomněla jsem si na Waltherova slova: *Ty vždycky budeš ty, Lio*.

Natáhla jsem se k ní, vzala jí za bradu a přikývla. „Ale to jsi ty taky, za to, že jsi mi přinesla to jídlo. Jsem ti vážně moc vděčná.“

Natiya se usmála a sklopila dlouhé černé řasy. Tváře jí proteplil ruměncem. Ženy se zase začaly bavit a já se vrátila k poslednímu koláčku.

Když už jsem byla plná, odvedly mě do jiného stanu a tam se pustily do mých vlasů, jak slíbily. Dalo jim to hodně zabrat, ale byly jemné a trpělivé. Dvě ženy mi je pročešávaly pramen po pramenu, další připravily koupel – naplnily pro mě velkou měděnou vanu vodou ohřívanou nad ohništěm. Všimla jsem si jejich postranních pohledů.

Byla v nich zvědavost. Zřejmě nikdy nemávaly ženské návštěvy. Když byla koupel připravená, bylo mi jedno, kdo všechno mě uvidí nahou. Svlékla jsem se, ponořila se pod hladinu a zavřela oči. Nechala jsem si od nich vtírat do pokožky a do vlasů olejíčky a bylinky a modlila se: Pokud mám na téhle cestě umřít, ať je to teď.

Ženy byly zvědavé na mou kavah, které říkaly tetování. Uvědomila jsem si, že to nazvaly přesně. Ten obraz byl očividně trvalý, ne dočasný. Tulačky mi přejížděly po jeho liniích prsty a tvrdily, že je nádherný. Usmála jsem se. Byla jsem ráda, že to někdo oceňuje.

„A ty barvy,“ prohodil Natiya. „Tak krásné.“

Barvy? Žádné barvy tam nebyly, jen hluboké rudohnědé rýhy, které tvořily vzor. Asi myslela tohle.

Zvenčí se ozval křik a já se prudce posadila. Jedna z mých nových známých, Reena, mě jemně zatlačila zpátky. „To jsou jen muži. Vrátili se z horkých pramenů a teď se modlí. A zřejmě s tím budou pokračovat ve stanu dlouho do noci.“

Byli zřejmě zbožnější, než jsem si myslela. Divoký ryk se vzdálil a já se znovu poddala rozkoši své koupele. Ošklivila jsme si pomýšlení, že se pak budu muset zase obléknout do svých špinavých hadrů, ale když jsem se vykoupala, ženy mi donesly jejich šaty a začaly mě samy oblékat, jako bych byla dítě: do různých suknic, blůzky, vázaly mi šátky, věšely na mě korálky. A když skončily, vypadala jsem zase jako princezna. Nomádská princezna. Reena mi položila na hlavu modrý hedvábný šátek s důmyslnou výšivkou ze stříbrných penízků a uvázala mi ho tak, že špička penízkového V byla uprostřed mého čela.

Pak ucouvla a založila si ruce v bok, aby obdivovala svou práci. „Teď už nevypadáš tolik jako vlčice, ale jako opravdová členka Gaudrelina kmene.“

Gaudrelina kmene? Odvrátila jsem se a zadívala se na květovaný koberec. *Gaudrel*. Připadalo mi to nějak povědomé, jako jméno, které mi už někdy přešlo přes rty. „Gaudrel,“ zašeptala jsem zkusmo a pak jsem si vzpomněla.

Ve Feray Daclara au Gaudrel.

To byl název jedné z těch dvou knížek, které jsem ukradla rádcí.

Volám na ni, pláču, modlím se, aby slyšela.

Neboj se, dítě,

ty příběhy jsou tu pořád.

Pravda letí s větrem.

Naslouchej a najde si tě.

Já si tě najdu.

Gaudrelina poslední vůle

KAPITOLA PADESÁTÁ ČTVRTÁ

Ležela jsem na břiše na louce a opatrně obracela stránky prastarého rukopisu. Musela jsem zahrnat Ebena tím, že jsem mu pohrozila zaškrcením. Teď ode mě zůstával v uctivé vzdálenosti a hrál si s vlky, kterým dával najevo něco, z čeho jsem ho předtím ani nepodezírala – náklonnost.

Zřejmě ho pověřili, aby mě hlídal, zatímco Kaden se klaněl Bohu zrna. Jak toho boha musel milovat, když mě svěřil Ebenovi! Ačkoli Kaden věděl, že nejsem žádný hlupák. Potřebovala jsem nabrat sílu, než se s nimi rozloučím. Musím ještě počkat. Prozatím.

A navíc jsem cítila podivné puzení.

Pocit, že mě tady čeká něco víc než jen jídlo a odpočinek.

Slova starého rukopisu pro mě zůstávala tajemství, i když některá už jsem díky jejich četnosti a postavení dokázala rozluštit. Spousta z těch slov měla zřejmě kořeny v morrighanštině, ale nebyla jsem si jistá významem, protože některá písmena měla jiný tvar. Pomohl by mi prostý klíč, kterých měl rádce plnou knihovnu. Ukázala jsem knížku Reeně a ostatním ženám, ale ten jazyk pro ně byl stejně cizí jako pro mě. Starý jazyk. I na stránkách jsem viděla, že se píše jinak, než tihle lidé mluvili. Jejich řeč byla plynulá a rychlá. Napsané věty zněly drsněji. Žasla jsem nad tím, jak rychle se věci ztrácejí, dokonce i slova a jazyky. Nejspíš to napsal někdo z jejich předků, jenže Gaudrelín kmen tomu už nerozumí. Dotkla jsem se slov, zapsaných

perem pečlivým rukopisem. Ten text měl vydržet staletí. Co s ním chtěl rádce dělat? Proč si ho schoval? Znovu jsem přejela prsty po písmenech.

Meil au ve avanda. Vě beouvoir. Vě anton.

Ais evasa levaire, Ama. Parai ve siviox.

Ei revead aida shameans. Aun spirad. Aun narrashen.

Aun divesad etrevaun.

Ei útan petiar cbe oue, bamita.

Jak se mám dozvědět, co se v té knize píše, když tomu ani Gaudrelin lid nerozumí? *Gaudrelin kmen*. Proč jsem o tomhle svazku nikdy neslyšela? Pro nás to byli jen tuláci, lidé bez kořenů a bez minulosti, jenže očividně nějakou měli. A rádce chtěl, aby zůstala skrytá. Zavřela jsem knihu a postavila se. Očistila jsem si ze sukně stébla trávy a dívala se, jak se louka mění ze zelené na zlatou, jak horní okraj slunce mizí za obzorem.

Dolehlo na mě děsivé ticho. *Tady*.

Zavřela jsem oči a ucítila známou bolest. Hořkosladkou potřebu, která ve mně narůstala. Zase jsem se cítila jako dítě, které se dívá do temné hvězdnaté oblohy a ví, že všechno, co chce, leží mimo jeho dosah.

„Takže ty si myslíš, že máš dar.“

Otočila jsem se a zjistila, že se dívám do hlubokých vrásek té stařeny, Dihary. Zamžikala jsem, protože mě zaskočila. „Kdo ti to řekl?“

Pokrčila rameny. „Příběhy... putují.“ Přinesla si ke mně větveno a přes rameno jí visel režný pytel. Prošla kolem a vysoká tráva se za ní chvěla, když stařena mířila k říčnímu břehu. Zadívala se jedním směrem, pak druhým, jako by něčemu naslouchala, a nakonec postavila kolovrat tam, kde byla tráva nejnižší. Sundala si pytel z ramene.

Popošla jsem za ní, ale udržovala si odstup, protože jsem nevěděla, jestli jí je moje přítomnost milá. Zírala jsem jí na záda, když se posadila, a uvědomila si, že se její stříbrné copy takhle skoro dotýkají země.

„Můžeš jít blíž,“ pobídla mě. „Kolovrat nekouše. Já taky ne.“

Na tak starou ženu slyšela pořád dobře.

Posadila jsem se na zem pár kroků od ní. Odkud se dozvěděla o mém údajném daru? Mluvili s ní o tom Finch nebo Griz? „Co víš o mém daru?“ zkusila jsem to.

„Že ty sama o něm víš jen málo,“ zabručela.

Takže to neměla od Grize ani Finche, protože ti o mých údajných schopnostech nepochybovali. S jejím posudkem jsem musela souhlasit, takže jsem si povzdychla.

„Není to tvoje vina,“ řekla a její noha zatlačila na pedál kolovratu. „Ti za zdmi hladovějí stejně jako Předkové.“

„Ti za zdmi? Co tím myslíš?“

Její noha se přestala pohybovat a ona se otočila zase na mě. „Tvůj druh. Jste obklopení hlukem, který sami vytváříte, a staráte se jen o to, co vidíte na vlastní oči, ale tak se dar nechová.“

Zadívala jsem se do jejích zapadlých očí. Modré duhovky byly tak vybledlé, že vypadaly skoro bílé. „Tý máš dar?“ zeptala jsem se.

„Nebuď tak překvapená. Dar není tak čarovný ani tak vzácný.“

Pokrčila jsem rameny. Nechtěla jsem se s ní přít, ale z toho, co mě učili v Morrighanu, i z vlastních zkušeností jsem si myslela něco jiného. Bylo to čarovné, ten dar, který bohové věnovali Pozůstalým a jejich potomkům. K nim patřili i lidé z Menších království, ale ne tuláci bez kořenů.

Stařena nazdvihla jedno obočí a pozorovala mě. Pak se zvedla, ustoupila od kolovratu a otočila se k táboru. „Vstaň,“ vyzvala mě. „Podívej se tam. Co vidíš?“

Poslechla jsem a spatřila Ebena, jak se hravě pere s vlky. „Vlci se k ostatním nechovají tak jako k Ebenovi,“ ozvala se stařena. „Jeho potřeba je hluboká a mezi nimi panuje porozumění. I teď ji živí, posiluje, ale způsobem, který se nedá pojmenovat. Je založena na důvěře. Je to záhadné, ale ne čarovné.“

Zadívala jsem se na chlapce a snažila se pochopit, co mi Dihara vykládá.

„Je spousta takových věcí, které se dají vidět nebo slyšet jinak než očima a ušima. Dar, jak tomu říkáš, je jeden způsob, tak jako u Ebena.“

Vrátila se k práci, jako by mi to už vysvětlila dostatečně, i když ve skutečnosti mě jenom zmátla. Vytáhla z pytle surovou nečesanou vlnu a pak něco s dlouhými silnými vlákny.

„Co to předeš?“ zeptala jsem se.

„Ovčí vlnu, srst lam a polní len. Dary světa. Přicházejí v mnoha barvách a podobách. Zavři oči. Naslouchej.“

„Mám poslouchat, jak předeš?“

Pokrčila rameny.

Tady.

Poslední paprsky slunce pohasly a obloha nad horami se zbarvila do purpurova. Zavřela jsem oči a poslouchala její předení, hrkot kolovrátku, cvakání pedálu, šustot trávy, zurčení říčky, tichý šum větru mezi borovicemi... a to bylo všechno. Působilo to poklidně, ale ne intenzivně, a já začala být netrpělivá. Otevřela jsem oči.

„Říkala jsi, že příběhy cestují. Mám ti věřit, že ten můj k tobě přicestoval?“

„Věř tomu, čemu věříš. Já jsem jen stařena, která potřebuje příst.“ Pobrukovala si a nastavovala tvář větru.

„Pokud věříš takovým věcem a můj příběh sem opravdu přicestoval, pak víš, že je pravda, co jsem předtím řekla. Že mě sem přivezli proti mé vůli. Nejsi Vendka. Pomůžeš mi utéct jim?“

Ohlédla se přes rameno, do tábora na děti, které si hrály před povozem. Soumrak prohloubil vrásky v její tváři. „Máš pravdu, nejsem Vendka, ale nejsem ani Morrighanka,“ řekla. „Chceš ode mě, abych se pletla do válek cizích lidí a přivolala smrt na ty malé?“ Pokývla k dětem. „My přežíváme jen takhle. Nemáme armády a našich pár zbraní je určeno jen k lovu. Jiní nás nechávají na pokoji, protože nenavazujeme s nikým spojenectví a všechny příchozí uvítáme a nabídneme jim jídlo, pití a teplo ohně. Nemůžu ti dát, co po mně žádáš.“

Za jídlo a čisté šaty jsem byla vděčná, ale stejně jsem doufala v něco víc. Potřebovala jsem víc. Nebyla jsem jen poutník na dlouhé cestě. Byla jsem zajatec. Napřímila jsem ramena a otočila se k odchodu. „Pak mi vaše způsoby v ničem nepomůžou.“

Byla jsem už o několik metrů dál, když na mě zavolala: „Ale můžu

ti pomoci jinak. Příklad sem zítra a já ti povím víc o daru. Slibuju, že ti to bude k užtku.“

Mám vážně čas na babské povídačky? V Morrighanu jsem si jich vyslechla spoustu. Ani jsem nevěděla, jestli tu ještě zítra budu. To už si víc odpočinu a třeba se naskytne příležitost k útěku. Nehodlala jsem se nechat odvléct ještě dál do divočiny. Příležitost se objeví, ať už s jejich pomocí, nebo bez ní.

„Pokusím se,“ odpověděla jsem a zamířila zpátky k táboru.

Dihara mě znova zastavila. Tentokrát byl její hlas mírnější. „Ostatní ti nemůžou povědět, co je ve tvé knížce, protože neumějí číst. A stydí se ti to přiznat.“ Přimhouřila bledé oči. „I my jsme vinni tím, že nepečujeme o své dary. A dary, které nekrmiš, se scvrknou a zemřou.“

Když jsem se vrátila do tábora, Eben mě dál sledoval. Plnil svůj úkol, i když ležel mezi vlky, jako by patřil do jejich smečky. Slyšela jsem chraplavý hovor a smích, vycházející z velkého stanu uprostřed tábora. Ty *pobožnosti* byly čím dál veselejší. Reena a Natiya mě pozdravily.

„Chceš si jít odpočinout do svého *carvachi*, nebo jít za ostatními a najíst se?“ zeptala se Reena.

„Do *mého carvachi*? Jak to myslíš?“

Natiya se zachichotala jako ptáček. „Ten blondák, Kaden, ti koupil Reenin *carvachi*, aby ses mohla vyspat v opravdové posteli.“

„Cože?!“

Reena mi vysvětlila, že Kaden si pronajal její povoz na dobu, kdy tu budeme, a že ona bude zatím spát ve stanu nebo v jiném *carvachi*. „Ale můj je nejlepší. Mám silnou měkkou matraci. Bude se ti tam dobře spát.“

Začala jsem protestovat, ale trvala na tom. Prohlásila, že se jí Kadenny peníze budou hodit, až poputují na jih. Potřebuje je víc než svůj *carvachi*, který si ještě užije až dost.

Nevěděla jsem, o co stojím víc – jestli o další jídlo, nebo si lehnout na opravdovou matraci se střechem nad hlavou, daleko od mužského chrápání a dalších tělesných zvuků. Rozhodla jsem se nejdřív pro jídlo, protože mi došlo, jak důležité je nabrat sílu.

Vešly jsme do stanu se třemi dalšími ženami, které právě přinášely od ohně tácy s pečenými žebírky. Moji vendští únosci seděli na polštářích uprostřed stanu a s nimi pět mužů z tábora. Koupel v horkých pramenech z nich smyla nánosy špíny a vrátila jejich pokožce barvu. Grizovy tváře růžově svítily. Pili něco z beraních rohů a jedli prsty, i když já předtím dostala příbor. Barbarovi můžete nabídnout civilizaci, ale to neznamená, že si z ní něco vezme.

Nikdo z nich si zřejmě nevšiml, že jsem přišla, a pak mi to došlo. Nepoznali mě. Vykoupaná, v pestrobarevném oblečení a šátku s penízky na hlavě už jsem nebyla ta špinavá divoška, která s nimi přijela do tábora. Ženy položily dva podnosy před muže a třetí odnesly do rohu stanu, kde byly navršené polštáře. Tam se usadily. Já zůstala stát a pozorovala svoje vězňatele, kteří hodovali a smáli se, lili do sebe bezstarostně pití, jako by byli na královském dvoře a na ničem na světě jim nezáleželo. To mě rozzuřilo. Mně na něčem záleželo – na jisté maličkosti zvané můj život. Chtěla jsem, aby jim na něm záleželo taky.

Zasténala jsem a smích utichl. Hlavy se otočily ke mně. Zamrkala jsem řasami, jako bych něco viděla. Kaden na mě zíral a snažil se soustředit, a pak mu konečně došlo, kdo jsem. Zrudnul a naklonil hlavu ke straně, jako by uvažoval, jestli jsem to opravdu já.

„Co je?“ ozval se Finch.

Protočila jsem panenky vzhůru a zkřivila obličej.

„*Osa ažen te kivada*,“ řekl Griz muži vlevo. To ten její dar.

Malich mlčel a jeho oči lenivě přejížděly po mém novém oblečení.

Kaden se zamračil. „Co zase?“ vyštěkl netrpělivě.

Čekala jsem se stejným výrazem v obličejí, než mě všichni začali pořádně vnímat.

„Nic,“ odpověděla jsem pak nepřesvědčivě a šla si sednout k ženám. Případala jsem si jako v hostinci, když jsem používala svoje nové schopnosti ke zvládnání vojáků. Tohle by se Gwyneth líbilo. Moje vystoupení jim stačilo zkazit náladu, aspoň prozatím, a stačilo taky vylepšit tu moji. Snědla jsem, co se do mě vešlo, a připomínala si, že každé sousto může být tím, co mě udrží naživu další kilometr v divočině, jen co se jich zbavím.

Snažila jsem se vypadat, že se bavím s ženami, ale poslouchala jsem bedlivě, co si povídají muži. Dál jedli a pili, spíš pili, a začali si pouštět jazyk na špacír.

„*Ade ena gbastery?*“

„*Jab!*“ odpověděl Malich a hodil hlavou svým směrem. „*Osa ve ve-rait andel acha ya sab kest!*“

Všichni se rozesmáli, ale pak ztišili hlasy a začali se bavit tajnůstkářsky. Z jejich šepotu ke mně dost hlasitě dolehlo jen pár slov.

„*Ne ena hachetatot chadaros... Mias wei... Te ontia lo besadad.*“

Mluvili o trasách patrol a já se naklonila k nim, abych slyšela víc.

Kaden mě přistihl, že poslouchám. Podíval se na mě a hlasitě pronesl k ostatním: „*Osa'r e enand vopilito Gaudrella. Shias wei bal... le diamma camman asbea mika e kisan.*“ Muži zavyli smíchy, zvedli k němu rohy a začali se zase bavit. Ale Kaden mě dál sledoval a čekal na moji reakci.

Srdce mi poskočilo. Snažila jsem se nedat na sobě nic znát, dál s naivní lhostejností zírat před sebe a předstírat, že jsem nerozuměla. Ale nakonec jsem se musela odvrátit a tváře mi polilo horko. Je těžké nedat nic najevo, když někdo prohlásí, že je z vás krásná tulačka a chtěl by vás líbat. Na potvrzení svého podezření si nemohl vybrat lepší tvrzení. Sklopila jsem oči k nohám a snažila se potlačit ruměnc. Dojedla jsem už bez jediného pohledu jeho směrem a pak požádala Reenu, jestli by mě mohla odvést do jejího vozu.

Když jsme přicházely ke *carvachi* na konci tábora, všimla jsem si, že od něj právě odchází Dihara. Na schodech povozu zůstala ležet knížečka, velmi stará, a na první pohled jsem zjistila, že je psaná ručně. Zvedla jsem ji a nechala se od Reeny zavést do pestrobarevného obydlí na kolech.

Zevnitř povoz vypadal větší než zvenku. Reena mi ukázala, kde co najdu, ale nejvíc mě lákala postel v zadní části. Překypovala barvami, polštáři, draperiemi a ozdobnými copánky a štrápci, vypadala prostě jako z pohádky. Zatlačila jsem shora na matraci a moje ruka zmizela v měkkém čarovném oblaku.

Reena se zasmála. Moje reakce ji potěšila. Nemohla jsem si pomoct, musela jsem přejet dlaní po zavěšených zlatých střapcích a sledovala jsem, jak se po mém doteku chvějí. Opájela jsem se očima každou podrobností postele, jako vyhladovělá ovečka, která najde pole jetele.

Moje průvodkyně mi dala noční košili a odešla. Při tom mi ještě obstarala ochranu shora. Když scházela po schodech, zaťukala klouby prstů do dveřního rámu a zarecitovala: „Ať ti bohové dopřejí silné srdce, těžké oči, a andělé ať chrání tvoje dveře.“

Sotva odešla, skočila jsem na matraci a slíbila si, že už nikdy nebudu považovat měkkou postel nebo střechu nad hlavou za něco samozřejmého. Byla jsem naprosto vyčerpaná, ale nechtělo se mi ještě spát. Radši jsem se kochala přepychem *carvachi*. Dívala jsem se na všechny cetky, které si Reena pověsila na stěny, včetně několika podivných žebrovaných nádobek Předků, které se pořád ještě často nacházely.

Premítala jsem o krajích, kterými tahle skupinka nomádů putuje, místech, jaká si ani nedovedu představit, i když se mi teď zdálo, že už jsem viděla půlku kontinentu. Myslela jsem na svého otce, který nikdy neopustil Civiku. Dokonce nenavštívil ani půlku vlastní říše, Morrighanu, natož oblasti za hranicemi. Samozřejmě měl Oči říše, aby se dívaly za něj. *Špehové. Jsou všude, Lio.*

Ale tady ne. Jednou z mála výhod toho, že jsem se ocitla tak daleko v divočině, bylo, že jsem se dostala z dosahu rádce a kancléře. Bylo pravděpodobné, že kdyby za mnou poslali dalšího vraha, tady by mě nenašel.

Ale Rafe taky ne.

Náhle na mě dolehlo s novou silou, že už ho nikdy nevidím. *Ti dobří nikdy nevezmou nohy na ramena, Lio.* Neutekl, to ne, ale vypadalo to, že je připravený se v životě posunout. Nemusela jsem ho moc přesvědčovat, aby mě nechal jít. Jeho reakce na moje rozhodnutí odejít mě nesmírně trápila. V tu chvíli jsem byla tak otupělá a zarmoucená, že jsem si to neuvědomovala, ale od té doby jsem měla hodně času o tom přemýšlet. Tak jako nás k tomu vždycky nabádala matka, když nás za nějaký přestupek uvěznila v našich pokojích.

Přemýšlej. Moje úvahy mi napověděly, že Rafe byl stejně zarmoucený jako já. *Nech mě přemýšlet.* Jenže pak najednou navrhl, že se se mnou ještě naposledy setká, abychom se rozloučili. Jeho zármutek měl krátký život. Můj ne.

Po odchodu z Terravinu jsem se na něj snažila nemyslet, ale své sny jsem ovládat nemohla. Uprostřed noci jsem cítila, jak mi po rtech přejíždějí jeho rty, jeho paže mě pevně objímaly, šeptal mi do ucha, naše těla se tiskla k sobě, jeho oči se upíraly do mých, jako bych byla vším, na čem mu záleží.

Zavrtěla jsem hlavou a posadila se. Jak říkal Kaden, zabývat se možným není k ničemu. Možné se může proměnit v něco, co nikdy neexistovalo. Pro Rafea už jsem nejspíš byla jen vzdálená vzpomínka.

Musela jsem se soustředit na přítomnost, na skutečné a opravdové. Vzala jsem tenkou, měkkou noční košili, kterou mi půjčila Reena, a natáhla si ji. Noční košile byla dalším luxusem, který už nikdy nebudu považovat za samozřejmý.

Prolistovala jsem knížku, kterou mi tu nechala Dihara, a pak jsem se s ní schoulila na postel. Vypadalo to jako dětský slabikář, který měl děti naučit základní slova z jazyků různých království, včetně morrighanštiny a vendštiny. Srovnala jsem ji s knížkou, kterou jsem ukradla rádci. Nebyly psané stejným jazykem, jak jsem předpokládala. *Ferzy Daclara au Gaudrel* byla o stovky, možná dokonce o tisíc let starší, ale díky dětské knížce jsem odhalila, jaká písmena označují některé podivné znaky, a bylo tu dost podobností mezi současným jazykem a tím starým textem, abych mohla s jistotou vyluštit některé výrazy. Prsty mi opatrně klouzaly po stránce, kterou jsem konečně dokázala číst, a cítila jsem staletí skrytá mezi řádky.

Konec cesty. Příslib. Naděje.

Pověz mi to ještě jednou, Amo.

Pátrám v paměti. Sen. Příběh. Rozmazaná vzpomínka.

Byla jsem menší než ty, dítě.

Hranice mezi pravdou a obživou se rozplývá. Potřeba. Naděje.

Má babička mi vyprávěla příběhy, protože ničím jiným mě

nakrmit nemohla. Dívám se na to dítě, hubené jako tyčka, jemuž se o plném žaludku už ani nesní. Přitáhnu si ji za hubené ruce, zvednu si její tělíčko lehké jako pírko na klín.

Bylo nebylo, kdysi dávno, mé dítě, žila princezna stejně malá jako ty. Svět měla na povel. Když rozkázala, i světlo ji poslechno. Slunce, měsíce i hvězdy poklekaly a vstávaly podle toho, jak ukázala. Bylo nebylo...

Ty časy jsou pryč. Teď mám v náručí jen tuhle zlatookou dívku. Na tom záleží. Konec cesty. Příslib. Naděje.

Pojď, dítě. Je čas jít.

Než přijdou mrchožrouti.

Věci, které vytrvávají. Věci, které zůstávají. Věci, o kterých se s ní neodvažuji mluvit.

Po cestě ti povím víc. O předtím.

Bylo nebylo, kdysi dávno...

Případalo mi to spíš jako deník nebo jako příběh, který se vypráví u táborového ohně. Vyšperkovaný příběh o princezně, která ovládala světlo? Ale byl to také smutný příběh o hladu. Byly Gaudrel a to dítě poutnice? První tuláci? A kdo byli ti mrchožrouti? A proč by měl mít rádce strach z nějakého příběhu? Ledaže by toho Gaudrel vyprávěla víc než jen pohádku dítěti. Třeba mi to odhalí zbytek knihy.

Sice jsem toužila dál luštit ta matoucí slova, ale oči se mi proti mě vůli zavíraly. Odložila jsem oba svazečky a vstala, abych zhasla lucernu, když jsem uslyšela dusot na schodech venku, a vzápětí vpadl do dveří Kaden. Zakopl a přidržel se stěny, aby neupadl.

„Co to děláš?“ obořila jsem se na něj.

„Jdu se podívat, jestli máš pohodlí.“ Hlava se mu zhoupala, slova mu vycházela z úst pomalu a špatně srozumitelná.

Vykročila jsem k němu, abych ho vystřčila ven, což mi připadalo jako snadný úkol. Jenže Kaden za sebou zabouchl dveře a přistrčil mě k nim. Pak se opřel pažemi o rám, takže mě mezi nimi přišpen-dlil a díval se na mě. Zorničky měl velké, jeho tmavé oči se snažily soustředit.

„Jsi opilý,“ ozvala jsem se.

Zamrkal. „Možná.“

„Žádné možná.“

Ušklíbl se. „Je to tradice. Nemohl jsem urazit hostitele. Ty přece tradice chápeš, ne, Lio?“

„Takže se vždycky proměníš v páchnoucího opilce, když sem přijedeš?“

Jeho úsměv pomalu mizel. Naklonil se blíž. „Ne, vždycky ne. Nikdy.“

„Tak co je s tebou? Cítíš se provinile a doufáš, že ti Bůh zrna odpustí?“

Zamračil se. „N-necítím se provinile. N-nic jsem n-neudělal. Jsem voják a ty jsi... jsi... jedna z nich. Královská pakáž. Jsi jako oni.“

„Že ty jich tolik znáš.“

Rty se mu zvlhnuly úšklebkem. „Ty a tvoje vidiny. M-myslíš, že n-nevím, co děláš?“

Dělala jsem přesně to, co by na mém místě dělal i on – snažila se přežít. To čekal, že se nechám táhnout přes půl světa a budu přitom zdvořile panáčkovat?

Usmála jsem se. „Jenže oni nevědí, co dělám, a na tom záleží. Ty jim to neprozradíš.“

Naklonil hlavu ke mně. „Tím si nebuď tak jistá. Ty jsi – já patřím k nim. Jsem Vendžan. Nezapomínej na to.“

Jak bych mohla zapomenout? Jenže hádat se s ním mi připadalo k ničemu. Sotva dokázal mluvit, klopýtal přes svá slova a jeho tvář byla pořád až příliš blízko mojí.

„Kadene, potřebuješ...“

„Ty jsi tak zatraceně chytrá, až si tím škodíš, co? Víš moc dobře, co jsem tam ve stanu říkal. Víš, co všichni říkáme...“

„V té vaší barbarské hatmatilce? Jak bych to mohla vědět? A navíc je mi to úplně jedno. Vypadni, Kadene!“ Pokusila jsem se ho vystrčit, ale svalil se proti mně, zabořil mi obličej do vlasů a ze všech sil se tiskl ke mně. Nemohla jsem dýchat.

„Já tě slyšel,“ zašeptal mi do ucha. „Tenkrát v noci. Slyšel jsem, jak jsi říkala Pauline, že tě přitahuju.“

Jeho ruka mi vylétla k vlasům. Nabral pár pramínků do prstů a sevřel je a pak mi pošeptal do ucha to, co říkal ve stanu – a mno-

hem víc. Ve spáncích mi pulzovalo. Cítila jsem na tváři jeho horký dech, když mluvil, jeho rty mi přejely po krku a na chvílku tam setrvaly.

Pak se odtáhl a já zase popadla dech. „Nesmíš...“ Zapotácel se, jeho oči se snažily zaostřit. „I pro svoje vlastní dobro...“ Zavrával stranou a přidržel se stěny. „Teď musím jít spát na... na... na hlídku,“ oznámil a odstrčil mě. „Budu spát venku vedle vozu. Protože ti nevěřím, Lio. Jsi až moc...“ Víčka mu klesla. „A ještě Malích.“

Upadnul na dveře, oči zavřené, a pak sklouzl na podlahu, ale pořád seděl zpříma. Stačilo otevřít dveře a vypadl by ven. Jenže při mém štěstí by si na těch schodech zlámal vaz a já bych pak byla vydaná napospas Malichovi.

Dívala jsem se na Kadenu, jak bezvládně leží na zemi. Hlava se mu svezla ke straně. To je tedy ochrana proti Malichovi, jenže s trochou štěstí jsou teď takhle ožralí všichni.

Odhrnula jsem krajkovou záclonku a otevřela okenici. Pokud vypadají všichni takhle, možná je teď nejpříhodnější chvíle k útěku. Jenže jsem uviděla Malicha, Grize a Finche, jak stojí u koní. Vypadali, že se pořád celkem udrží na nohou. Možná Kaden mluvil pravdu a není zvyklý tolik pít. V hostinci byl vždycky opatrný, ovládal se, nikdy si nedal víc než dva cidery. Ty jsem vypila taky, a nic to se mnou nedělalo. Co to do něj vjelo, že se dneska tolik opil?

Zavřela jsem okenici a otočila se na Kadenu. Pusu měl dokořán. Usmála jsem se při pomýšlení, jak kruté ráno čeká jeho hlavu. Vzala jsem polštář z Reeniny postele, hodila ho na podlahu vedle něj a zatláčila mu na rameno. Svalil se na polštář bez mrknutí.

Byla to pravda, řekla jsem Pauline, že mi připadá přitažlivý. Byl štíhlý, svalnatý, a jak Gwyneth několikrát poznamenala, příjemný na pohled. Taky jsem prohlásila, že se mi líbí, jak se chová, že je tak vážný a zároveň uklidňující. Že mě zajímá. Jenže když jsme o něm s Pauline mluvily, byly jsme v domku. To nás špehoval? Poslouchal pod oknem? *Je to zabiják*, připomněla jsem si. Co jiného od něj můžu čekat? Snažila jsem se vzpomenout si na další věci, o kterých jsme s Pauline mluvily. Bohové, co ještě slyšel?

Povzdychla jsem si. Teď si s tím nebudu dělat starosti.

Natáhla jsem se na matraci a přikryla se jednou z Reeniných barevných pokrývek. Otočila jsem se na bok a zadívala se na Kadena. Proč tak nenávidí příslušníky královských rodů? Bylo ovšem zřejmé, že ke mně necítí nenávisť, jen k představě, kdo jsem, tak jako já nenávidím, co je on. Tohle srovnání mě přivedlo k úvaze, jak jinak mohly věci vypadat, kdybychom se oba narodili v Terravinu.

KAPITOLA PADESÁTÁ PÁTÁ

Skoro hodinu jsem pozorovala Diharu oknem, než jsem překročila dosud spícího Kadena a vydala se k ní. Seděla na stoličce vedle ohně, kartáčovala si dlouhé stříbrné vlasy a splétala je do copů. Pak si do loktů a kloubů vetřela nějaký žlutý balzám. Její pohyb byly pomalé a metodické, jako by to dělala každé ráno už tisíc let. Nejméně tak stará mi teď připadala, ale ramena neměla shrbená a vypadala pořád silná. Včera si nesla na louku ten kolovrat takový kus cesty. Teď jí z úst trčelo stéblo trávy, které žvýkala. Jednu věc už jsem vyzozorovala – něco na stařeně bylo jiné. Stejnou jinakost jsem viděla i u Kadena a Rafea, když poprvé vešli do hostince. A u rádce. Něco, co se nedalo úplně schovat, a nebylo jisté, jestli je to dobré, nebo zlé. Něco, co se o člověka otřelo zlehka jako pírkó, nebo mu sedělo v bříše jako těžký balvan, ale každopádně o tom věděl. Dihara v sobě měla dostatek neobvyklého na to, abych si myslela, že o daru vážně něco ví.

Zvedla ke mně oči, když jsem se přiblížila. „Děkuju ti za knihu,“ ozvala jsem se. „Byla pro mě užitečná.“

Opřela si ruce o kolena a vstala. Připadalo mi, že tady na mě čekala. „Pojď na louku. Tam tě naučím, co znám.“

Zastavily jsme se uprostřed pruhu jetele. Dihara mi zvedla pramínek vlasů, upustila ho a obešla mě dokola. Zavěťřila nosem a zavřtěla hlavou. „Cítíš dar jen slabě, ale taky jsi vynaložila spoustu sil, aby ses ho naučila ignorovat.“

„To jsi vyčenichala?“

Poprvé se usmála a vyfoukla vrásčitými rty vzduch, jako by se téměř smála. Vzala mě za ruku. „Projdeme se.“ Louka se táhla celým údolím a my pomalu šly, jako bychom neměly žádný cíl. „Jsi mladá, dítě. Cítím, že v jiných darech jsi silná, nejspíš v těch, které ses rozhodla hýčkat. To neznamená, že je pozdě naučit se něco i o tomhle. Je dobré mít co nejvíc sil.“

Když jsme kráčely, ukázala mi tenké mraky nad našimi hlavami, pomalu plující přes vrcholky hor. Ukázala mi na mírné záchvěvy nohatých vrb podél břehu a pak mě přiměla obrátit se a zadívat se na otisky našich nohou v trávě. Ta už se napřimovala, jak ji čechral větřík jako neviditelná hladící ruka.

„Tenhle svět tě vdechuje, větrí, poznává tě a zase vydechuje, dělí se o tebe. Nejsi uzavřená na tomhle jediném místě. Ten vítr, čas, krouží, opakuje, učí, odhaluje, někdy zabírá hlouběji. Vesmír zná. Vesmír má dlouhou paměť. Tak funguje dar. A někteří lidé jsou otevřenější sdílení než jiní.“

„Jak tě svět může vdechovat?“

„Jsou tajemství, která ani svět neodhalí. Nemáme snad všichni svoje vlastní tajemství? Víme snad, proč se do sebe dva lidé zamilují? Proč rodič obětuje dítě? Proč mladá žena uprchne ve svůj svatební den?“

Zastavila jsem se a zalapala po dechu, ale Dihara mě zatahala za ruku, abych šla dál. „Pravdy světa se chtějí dát poznat, ale nevynucují si to tak jako lži. Dvoří se ti, šeptají ti, tančí ti na víčkách, kloužají dovnitř a ohřívají ti krev, proplétají se kolem páteře a hladí tě na krku, až ti naskočí husí kůže.“

Vzala mě za ruku, sevřela ji v pěst a tu mi prudce přitiskla k žaludku těsně pod žebry. „A někdy tiše vyje právě tady, tíží tě v útrobách.“ Pustila mě a dala se zase do kroku. „To je pravda, která si přeje být poznaná.“

„Ale já jsem První dcera a podle Písma...“

„Myslíš, že pravda se stará o to, v jakém pořadí ses narodila nebo co máš napsané v dokumentech?“ namítla Dihara. Kdyby tu byla Pauline, odříkala by hned kajícnou modlitbu za Diharino rouhání. Rádce

by Dihare rozdrtil klouby za to, že si něco takového může myslet. Dar, jak ho popisovala, nebyl ten, o kterém jsem se učila.

„Ale dar se má prostě objevit, ne?“

„Čtení se ti taky objevilo samo od sebe? Nebo jsi tomu musela věnovat nějaké úsilí? Semínko daru vzklíčí možná samo, ale když ho nezaléváš, zahyne.“ Zabočila a vedla mě dolů, blíž k řece. „Dar je citlivý způsob poznání. Poslouchá bez uší, vidí bez očí, uvědomuje si bez přemýšlení. Díky němu poslední z Předků přežili. Když jim nezbylo nic jiného, museli se obrátit k jazyku vědomí, pohřbenému hluboko uvnitř. Je to způsob starý jako sám svět.“

„A co bohové? Kde jsou v tom všem oni?“ zeptala jsem se.

„Rozhlédni se kolem sebe, děvče. Vidíš snad něco, co by nestvořili? Jsou tam, kde se je rozhodneš vnímat.“

Sly jsme až k místu, kde se řeka v ostré zákrutě stáčela zpátky k hoře, a posadily se na oblázkový břeh. Dahira mi vyprávěla víc o daru i o sobě. Nebyla vždycky tulačka, byla dcerou šipaře v Menším království Candora, ale všechno se pro ni změnilo, když rodiče a starší sestra umřeli na horečku. Nechtěla žít u strýce, jehož se bála, a tak radši utekla. Bylo jí teprve sedm a ztratila se v hlubokém lese. Nejspíš by ji roztrhali vlci, kdyby se jí neujala tulácká rodina, která tudy náhodou putovala.

„Eristle vyprávěla, že mě slyšela plakat, ale ušima to nešlo, ne ze silnice. Slyšela mě jinak.“ Dihara tehdy odešla s nimi a už se domů nikdy nevrátila.

„Eristle mi pomohla naučit se slyšet. Odstříhnout se od všech zvuků, i když se obloha otřásá hromobitím a moje srdce se chvěje strachem. Nebo když mi hlavu naplňují zvuky denních povinností. Pomohla mi naučit se, jak ztichnout a poslouchat, co mi svět chce říct. Naučit se znehybnět a *vědět*. Uvidíme, jestli tak dokážu pomoci i já tobě.“

Seděla jsem sama na louce, tráva vysoká po ramena mě šimrala na rukou, a zkoušela jsem si, co mě Dihara naučila. Uzamkla jsem svoje myšlenky, snažila se vdechovat to, co mě obklopovalo, pohybující se

trávu, vzduch, zablokovat zvuky, které vydával Griz při pronásledování svého koně, křik dětí, které si opodál hrály, kňučení vlků. Brzy všechny tyhle věci odvál vítr. Ticho.

Můj dech se zklidnil, stejně jako moje myšlenky. Jen jedno ráno ticha. Jedno ráno naslouchání. Dihara mi řekla, že nemůžu přivolat dar. Proto je to *dar*. Musím na něj ale být připravená. Musím se cvičit, jak naslouchat a důvěřovat.

Dar ke mně nepřišel jasně a zřetelně, pořád jsem měla spoustu otázek, ale když jsem to ráno seděla na louce, cítila jsem, jako by se konečky mých prstů otíraly o ocas létavice. Pokožka mě brněla hvězdným prachem možností.

Když jsem se zvedla, abych se vrátila do tábora, brnění se změnilo v chladné neviditelné prsty, které mě uchopily zezadu za krk, až jsem klopýtla. Jako by ke mně až teď dospělo něco, co Diahara řekla, a odmítalo se mě pustit. *Taky jsi vynaložila spoustu sil, aby ses ho naučila ignorovat.* Zastavila jsem se, když na mě ta slova dolehla s plnou tíhou.

Byla to pravda. Já dar ignorovala. Ale neudělala jsem to z vlastní vůle.

Není co vědět, drabé dítě. Je to jen chlad noci.

Byla jsem naučená ho ignorovat.

Trénovala mě v tom vlastní matka.

KAPITOLA PADESÁTÁ ŠESTÁ

KADEN

Probudil jsem se na podlaze Liina vozu a napadlo mě, že mi konečně zasekla sekyrku do lebky. Pak jsem si vybavil aspoň něco ze včerejšího večera a hlava mě rozbolela ještě víc. Když jsem zjistil, že je pryč, zkusil jsem se rychle zvednout, jenže to byla velká chyba. Stejně jako pít tuláckou pálenku.

Svět se rozštěpil na tisíc oslepujících střípků a žaludek mi vyletěl do krku. Chytil jsem se stěny, abych se podepřel, a přitom strhnul Reeně záclonku. Pak jsem vyklopýtal ven a narazil na Diharu, která mi pověděla, že Lia právě odešla na louku. Donutila mě sednout si, nalila do mě nějaký mazlavý dryák a do obličeje mi vychrstla vědro vody.

Griz a ostatní se mi chechtali. Věděli, že obvykle si dám jen zdvořilostní doušek kvůli tomu, k čemu jsem vycvičený – abych byl neustále vrahem připraveným zabít a unikat. Proč jsem se včera přestal ovládat? Tu odpověď jsem znal. Kvůli ní. *Lie*. Cesta přes Cam Lanteux nebyla ještě nikdy tak mučivá.

Umyl jsem se a vydal se za ní. Viděla mě přicházet a postavila se. Snažil jsem se rozeznat, jestli se mračí. Kéž bych si ze včerejška pamatoval víc. Pořád na sobě měla tulácké šaty. Slušely jí až moc.

Zastavil jsem se pár kroků od ní. „Dobré ráno.“

Podívala se na mě, naklonila hlavu, povytáhla levé obočí. „Víš ale, že *není* ráno?“

„Dobré odpoledne,“ opravil jsem se.

Zírala na mě a mlčela, ačkoli já doufal, že zaplní bílá místa v mé paměti. Odkášlal jsem si. „Ehm, včera večer...“ Nevěděl jsem přesně, jak začít.

„Ano?“ pobídla mě.

Přistoupil jsem blíž. „Lio, víš, doufám, že jsem nepřišel do vozu, abych se s tebou vyspal.“

Pořád mlčela, ale dneska jsem zrovna nestál o to, aby se trénovala v držení jazyka za zuby. Vzdal jsem pokusy o zachování důstojnosti. „Udělal jsem včera něco, co...“

„Kdyby ano, byl bys pořád na podlaze vozu, ale už bys nedýchal.“ Povzdychla si. „Většinou ses choval slušně, Kadene – pokud se to dá říct o pitomém opilci, který vrazí dovnitř bez pozvání.“

Zhluboka jsem vydechl. Aspoň jedna starost z krku. „Možná jsem něco plácal.“

„To ano.“

„Měl bych vědět co?“

„Tuším, že když jsi o tom mluvil, už to víš.“ Pokrčila rameny a zadívala se na řeku. „Ale žádná vendská tajemství jsi nevyzradil, jestli ti dělá starost tohle.“

Přešel jsem k ní a vzal ji za ruku. Překvapeně vzhledla. Držel jsem ji jen lehce, aby se mohla odtáhnout, kdyby chtěla, ale neudělala to. „Kadene, prosím, nechme...“

„Nedělám si starosti s vyzrazením vendských tajemství, Lio, a ty to víš.“

Stiskla pevně rty a oči jí zaplály. „Neřekl jsi nic, čemu bych rozuměla. Stačí? Jen opilecké nesmysly.“

Nevěděl jsem, jestli jí mám věřit. Věděl jsem, co dokáže pálenka udělat s jazykem. A věděl jsem taky, co mi proti mé vůli letí hlavou stokrát denně, kdykoli se na ni podívám. A pak tu byly věci o mně, u kterých jsem nechtěl, aby je někdo věděl.

Setkala se s mým pohledem. Oči měla tvrdé a bradu povystrčenou jako vždycky, když jí myšlenky pádily o překot. Studoval jsem každý její pohyb, každé mrknutí, každé gesto, ten tichý jazyk jejího těla, kterým ke mně mluvilo všechny ty kilometry cesty, a stálo mě všechny

zbytky sil, abych svou ruku odtáhl zpátky k boku. Spánky mi projela bolest a já přimhouřil oči.

Koutky rtů jí zvedl zlomyslný úsměv. „Dobře. Jsem ráda, že plátíš za svou nezřízenost.“ Pokývla k řece. „Pojď nasbírat na břeh trávu chiga. Dihara říká, že je dobrá proti bolesti. Bude to moje poděkování za to, že jsi mi zaplatil *carvachi*. To od tebe bylo laskavé.“

Díval jsem se, jak se otáčí, jak jí vítr zvedá vlasy a pohrává si s nimi. Díval jsem se, jak odchází. Nebyla pravda, že nenávidím všechny z královských rodů. Ji jsem nenávidět nedokázal.

Dohonil jsem ji. Pak jsme šli spolu kus podél břehu, přelezli po kluzkých kamenech na druhou stranu a vrátili se po druhém. Ukázala mi, co je chiga, a utrhla mi několik stébel. Otrhala z nich lístky a ulomila pro mě prostřední kusy stébel.

„Žvýkej to,“ vyzvala mě, když mi je podala.

Podezíravě jsem se na to zadíval.

„Není to jedovaté,“ ujistila mě. „Kdybych tě chtěla zabít, vymyslela bych si mnohem bolestivější způsob.“

Usmál jsem se. „Ano, to věřím.“

KAPITOLA PADESÁTÁ SEDMÁ

RAFE

„Tak řekneš nám to, nebo ne?“ Jeb okusoval kost, užíval si první čerstvé maso po dlouhé době a pak ji hodil do ohně. „Má dar?“

„Nevím.“

„Jak to myslíš, že nevíš? Strávil jsi s ní půlku léta a nezjistils to?“

Orrin se ušklíbl. „Měl moc práce s tím, aby jí strkal jazyk do krku, takže se nestačil zeptat.“

Všichni se rozesmáli, ale já po něm loupł zachmuřeným pohledem. Věděl jsem, že to myslí v žertu – svým způsobem to byl hold pro mě, uznání, že jsem dokázal sbalit holku a přimět ji, aby mi byla po vůli. Jenže já znal pravdu. Nic takového to nebylo. Pokud se někdo podřídil vůli druhého, tak já její. Nelíbilo se mi, že o ní mluví takhle. Jednou to bude jejich královna. Aspoň jsem se modlil, aby byla.

„A jaká je, ta holka, co ji máme přivést zpátky?“ zeptal se Tavish.

Aspoň to jsem jim dlužil. Pár odpovědí, náčrt Lii. Riskovali svoje životy, šli se mnou a skoro na nic se neptali, vytrpěli tu drsnou nelibostnou jízdu. Odpovědi si zasloužili. Taky mě potěšilo, jak to Tavish formuloval. *Co ji máme přivést zpátky.* Ani náznak pochybností, jestli se nám to povede. Přesně to jsem teď potřeboval. I když nás bylo málo, Sven dokázal z dvanácti pluků získat to nejlepší. Všichni byli vycvičení jako vojáci ve všech druzích boje a se všemi zbraněmi, ale každý měl zvláštní schopnosti.

Orrin se sice choval jako hulvát, ale jeho lukostřelecké umění bylo rafinované a nezpochybnitelné. Měl naprosto přesnou mušku, i když foukal vítr nebo byl cíl daleko, byl precizní a dokázal by si sám ve chvíli poradit se třemi chlapy. Jeb byl vytrénovaný v tichých útocích. Měl okouzlující úsměv a choval se nenápadně, ale to bylo poslední, co o něm jeho oběti napadlo, než jim zlámal vaz. Tavish se vyjadřoval vybraně a choval sebejistě. Zatímco ostatní se vychloukali, on svoje úspěchy zlehčoval, a to jich neměl málo. Nebyl nejsilnější ani nejrychlejší, zato uměl nejlíp kalkulovat. Každý svůj pohyb si vypočítal tak, aby vedl k vítězství. Všichni jsme se setkali při výcviku, znali jsme se, trénovali jsme společně.

I já měl své silné stránky, ale ty jejich byly zakalené bojem, kdežto moje mohli vidět jen při výcviku. Až na Tavishe. Měli jsme spolu tajemství – jen on věděl o tom, jak jsem během deseti minut zabil osm mužů. Vyšel jsem z té vřavy se sečnou ranou na stehnu, kterou mi Tavish musel sešít, aby to zůstalo tajemstvím. O tom večer nic netušil ani Sven a ten o mně věděl skoro všechno.

Přejížděl jsem očima čtyři obličejů před sebou, které čekaly na moje slova. Dokonce i Sven, který byl o třicet let starší než my a tlachání vojáků kolem táborových ohňů ho obvykle málo zajímalo, jako by dychtil zjistit nějaké podrobnosti o Lie.

„Není jako dámy ode dvora,“ začal jsem. „S oblečením moc nenadělala. Většinu času, když nepracovala v hostinci, nosila kalhoty. Děravé.“

„Kalhoty?“ opakoval nevěřicně Jeb. Jeho matka byla vrchní dvorní švadlena u královny, a když zrovna nechodil v uniformě, rád nosil její elegantní modely.

Sven se vsedě naklonil. „Pracovala v hostinci? Princezna?“

Usmál jsem se. „Obsluhovala hosty a myla nádobí.“

„Proč jsi mi to nikdy neřekl?“ podivil se Sven.

„Neptal ses.“

Můj učitel si zamumlal něco pro sebe a zase se narovnal.

„Ta se mi líbí,“ prohlásil Tavish. „Pověz nám víc.“

Vypravoval jsem jim o našem prvním setkání a jak jsem ji chtěl nesnášet. I o našem dalším společném čase... ale ne všechno. Líčil

jsem jim, že je malá, o hlavu menší než já, ale temperamentní, a když se rozzuří a napřímí, dokáže se postavit každému chlapovi. Pověděl jsem jim o tom, jak dokázala pár ostrými slovy usadit morrighanského vojáka. Vypravoval jsem jim, jak jsme spolu trhali ostružiny, ona se mnou flirtovala a já si pořád namlouval, že ji nesnáším, ale chtěl jsem ji jen políbit. A potom, když jsme se opravdu políbili – přerušil jsem vypravování a dlouze, pomalu vydechl.

„Bylo to hezké?“ zeptal se Jeb, který dychtil po dalších detailech.

„Bylo,“ odpověděl jsem prostě.

„A proč jsi jí nepřiznal, kdo jsi?“ nechápal Tavish.

Tohle by asi taky měli vědět a radši dřív než později – každopádně předtím, než ji osvobodíme. „Už jsem vám vykládal, že jsme spolu ze začátku moc nevycházeli. A pak jsem zjistil, že nemá zrovna v lásce Dalbreck ani nikoho odtamtud. Popravdě řečeno prý nemůže Dalbrecké vystát.

„Ale to jsme my,“ ozval se zmateně Jeb.

Pokrčil jsem rameny. „Její odpor k nám je tradiční. A pak taky dává Dalbrecku za vinu, že inicioval ten domluvený sňatek.“ Napil jsem se z kožené cestovní nádoby. „A obzvlášť opovrhuje princem z Dalbrecku za to, že dovolil, aby mu manželství dohodl jeho *papá*.“

Viděl jsem, jak Tavish zamžikal.

„Ale to jsi ty,“ hlesl Jeb.

„Jebe, já vím, kdo je kdo! Nemusíš mi to připomínat!“ vyštěkl jsem na něj. Posadil jsem se zpříma a po chvíli tišeji dodal: „Řekla, že takového muže by si nikdy nemohla vážít.“ Teď aspoň vědí přesně, co mám před sebou. A co mají před sebou i oni.

„Co ta o tom ví?“ prohodil Orrin a zamával tetřevím stehýnkem. Vyšťoural si jazykem kousek masa, který mu uvízl mezi zuby. „Je to jen holka. Tak se tyhle věci dělají.“

„A kdo si myslí, že jsi?“

„Pomocník z farmy, který přijel na svátek.“

Jeb se rozesmál. „Ty a farmář?“

„Proč ne, venkovský kluk, co si jednou za rok přijede užít radovánky města,“ prohodil Orrin. „A užil sis? Má už v pupku tvoje děcko?“

Čelist mi ztuhla. Nikdy jsem se nad svoje spolubojovníky nepovyšoval, ale teď jsem nezaváhal. „Pozor na jazyk, Orrine. Mluvíš o své příští královně.“

Sven se na mě podíval a nepatrně přikývl.

Orrin se odtáhl a předstíral zděšený výraz. „No tak mě nech oběsit. Podívejme, naše princátka si naleštilo korunku.“

„Taky už bylo načase,“ utřel ho Tavish.

„Lituju toho Vendšana, co ji unesl,“ prohlásil Jeb.

Jako by nikomu z nich nevadilo, že jsem se ohradil a připomněl jim svoje postavení. Spíš jako by na to čekali.

„Jednomu ale nerozumím,“ ozval se Jeb. „Proč ten Vendšan nechal toho vraha, aby jí prořízl hrdlo – udělal by jeho práci za něj.“

„Protože jsem stál hned za ním. Řekl jsem mu, aby střílel.“

„Jenže proč ji táhnou celou cestu až do Vendy? Kvůli výkupnému?“ vložil se do toho Tavish. „Proč ji unesl?“

Vzpomněl jsem si, jak na ni Kaden ten první večer koukal. Jako panter na holoubka. A jak se na ni díval každý další den poté.

Neodpověděl jsem Tavishovi, ale moje mlčení bylo možná dostatečnou odpovědí.

Zavládlo dlouhé ticho a pak si Orrin říhnul. „Tak jim mou příští královnu zase sebereme,“ prohlásil, „a pak si napíchneme jejich nádobíčko na rožeň.“

Jsou chvíle, kdy Orrinovy sprostárny vystihnou situace výmluvněji a rafinovaněji než nejvybranější mluva.

KAPITOLA PADESÁTÁ OSMÁ

Seděla jsem na travnatém říčním břehu a dívala se, jak v proudu naskakují vlnky. Moje myšlenky přeskakovaly mezi minulostí a současností. V posledních pár dnech jsem nabrala tolik energie, kolik se dalo. Snažila jsem se taky získat zpátky ztracená kila. Většinu času jsem trávila na louce pod bedlivým dohledem Ebena nebo Kadena, ale zablokovala jsem je, jak mi to ukázala Dihara, a snažila se poslouchat. Byl to jediný způsob, jak jsem se mohla modlit, abych našla cestu zpátky domů.

Když jsem naklonila hlavu ke straně, zavřela oči nebo zvedla bradu do vzduchu, Kaden si myslel, že zase jen něco hraju, ale Eben mě uchváceně pozoroval. Jednou se mě zeptal, jestli jsem opravdu viděla krkavce, jak obírají jeho kosti. Pokrčila jsem rameny. Radši ať si s tím dál láme hlavu a drží se ode mě dál. Nestála jsem o to, cítit zase na krku jeho nůž, a podle Kadena byl můj dar to jediné, díky čemu jsem byla naživu. Jak dlouho to ještě vydrží?

Ráno po snídani mi Kaden pověděl, že máme ještě tři dny do odjezdu. Znamenalo to, že do té doby musím zmizet. Když jsem se nepokoušela o útěk, pozornost mých únosců polevila. Opatrně jsem vytvářela svou příležitost. Prošla jsem tábor a poohlédla se po zbraních. Mohla bych je ukrást tulákům, ale pokud nějaké měli, tak dobře schované v povozech. Těžký železný rožeň, sekyrka a velký řeznický nůž bylo to nejlepší, co tábor nabízel. Jenže jejich zmizení by si hned

někdo všiml, a kdybych je zkusila strčit pod sukně, boule by byla nápadná. Kadenův samostříl a kord a můj nůž byly v jeho stanu. Tam jsem se vplížit nedokázala.

Kromě zbraně jsem k útěku potřebovala i koně. Byla jsem si téměř jistá, že nejrychlejší zvíře je Kadenovo, takže to musí být on. To byl další problém. Koně tady byli neosedlaní. Uměla jsem jezdit i bez sedla, když bylo třeba, ale se sedlem mi to půjde mnohem rychleji, a rychlost pro mě byla zásadní.

V dálce jsem zahlédla Kadena, jak svého koně hřebelcuje. Zřejmě se soustředil na svůj úkol, ale napadlo mě, kolikrát se přitom podíval mým směrem.

Premýšlela jsem o něčem, co mi řekl včera večer. Většinu včerejška jsem strávila tím, že jsem se snažila porozumět staré vendštíně. Zeptala jsem se ho, jestli zná *Píseň Vendy*. Věděl o ní, ale tvrdil, že existuje ve spoustě různých variant. A o všech se tvrdilo, že je složila zakladatelka jejich země.

Vyprávěl mi, že Venda byla manželka jejich prvního vládce. Zešílela, seděla na hradbách a zpívala lidem písně. Některé zapsala, ale většinu zapsali lidé, kteří se je naučili zpaměti. Vážili si jí pro její laskavost a moudrost, a dokonce i po tom, co zešílela, si ji přicházeli poslechnout. Až do dne, kdy spadla z hradeb a zabila se. Mnozí věřili tomu, že ji z nich shodil její manžel, protože už nedokázal poslouchat její nesmysly.

Jenže její šílené výplody ji přežily, i když se je vládce snažil potlačit. Spálil všechny písně, které našel zapsané její rukou, ale ty žily dál, protože si je lidé prozpěvovali při práci. Zeptala jsem se Kadena, jestli by mi nemohl přeložit jednu pasáž z vendštíny, a on odpověděl, že neumí číst. Tvrdil, že to neumí nikdo z nich, že gramotnost je ve Vendě vzácná.

To mě zmátlo. Byla jsem si jistá, že v Terravinu jsme ho viděla číst několikrát. Ne menu, to Berdi neměla a my recitovaly hostům nabídku ústně, ale venku jsem ho občas viděla, jak si čte vyvěšená upozornění. Samozřejmě si je mohl jen prohlížet. Ale pamatovala jsem si, že před svátkem s námi četl seznam soutěží a vybral z nich soutěže na kládě. Tak proč mi lže, že neumí číst?

Dívala jsem se, jak poplácává koně po zadku a posílá ho na louku, aby se pásl s ostatními. Pak zmizel ve svém stanu. Soustředila jsem pozornost zase na řeku. Hodila jsem do ní oblázky a dívala se, jak klesá pod hladinu a dopadá na dno k ostatním. Chvilu v táboře s Kadenem byly teď dost trapné, anebo jsem si to jen začala víc uvědomovat.

Věděla jsem, že mu na mně záleží. To nebylo žádné tajemství. Byl to důvod, proč jsem pořád naživu, jen jsem předtím netušila, jak *moc* se o mě zajímá. A navzdory sobě samé jsem si musela přiznat, že mně na něm záleží taky. Ne na Kadenovi – zabijákovi, ale na tom chlapci, kterého jsem poznala v Terravinu. Který upoutal mou pozornost, sotva vešel do dveří. Který byl tak klidný a měl záhadné, ale laskavé oči.

Vzpomínala jsem, jak jsem s ním tančila na slavnosti, jak si mě přitáhl k sobě. I to, jak zápasil se svými myšlenkami, snažil se je udržet v tajnosti. Ale ten večer, kdy se opil, je neudržel. Pálenka mu rozvázala jazyk a on to vyklopil bez obalu. Neartikulovaně a huhňavě, ale stejně srozumitelně. *Miluje mě*. To řekl barbar, kterého poslali, aby mě zabil.

Natáhla jsem se na záda a zadívala se do bezmračné oblohy, o odstín modřejší a jasnější, než byla včera.

Ví vůbec, co je to láska? A když už jsme u toho, vím to já? Ani mí rodiče jako by to nevěděli. Složila jsem si ruce pod hlavu místo polštáře. Třeba není jen jeden způsob, jak ji definovat. Možná je tolik druhů lásky, jako je odstínů modří na nebi.

Napadlo mě, jestli jsem probudila jeho zájem, když jsem mu ošetřovala to rameno. Vzpomínala jsem si na jeho podivný výraz, když jsem se ho dotkla, jako by se k němu ještě nikdy nikdo nechoval laskavě. Pokud jsem se o jeho minulosti měla dohadovat podle Grize, Finche a Malicha, pak možná opravdu ne. Všichni si dávali najevo neochvějnou oddanost, ale laskavost to nepřipomínalo ani náhodou. A pak ty jizvy na jeho hrudi a zádech. Takhle zbit ho mohli jen krutí divoši. A přece se někde během toho drsného života Kaden naučil laskavosti. Dokonce něže. Vynořovala se jen občas, v drobných gestech. Jako by byl dva lidé zároveň, ocelově loajální vendský zabiják

a zároveň někdo úplně jiný. Někdo, koho držel pod zámek, věznil ho stejně jako mě.

Vstala jsem, že se vrátím do tábora, a oprašovala jsem si sukni, když jsem viděla, jak Kaden míří ke mně. Nesl košík. Vyšla jsem na louku, abych se s ním setkala.

„Tohle udělala ráno Reena,“ oznámil mi. „Řekla mi, abych ti donesl.“

Reena ho poslala? To zrovna. Sám se od chvíle, kdy za mnou vpadl do *carvachi* a v opilosti tam usnul na podlaze, choval podezřele smířlivě. Možná i zahanbeně.

Podal mi košíček se třemi zabalenými knedlíčky.

„Jablečné,“ dodal.

Chtěla jsem si jeden vylovit, když kůň, který se pásl kousek vedle nás, najednou zaútočil na druhého. Kaden mě chytil a strhnul stranou. Nohy se nám zapletly, zakopli jsme a svalili se na zem. Kaden mě ochranitelsky zakryl svým tělem, aby úder kopytem schytilo to jeho, ale koně už odběhli pryč.

Svět se ponořil do ticha. Nad námi se nakláněla vysoká tráva, která nás skrývala před zraky ostatních. Kaden se opíral o lokty vedle mého těla a díval se na mě. Jeho hrud' se dotýkala mojí, jeho obličej byl jen o pár centimetrů dál.

Viděla jsem ten výraz v jeho očích. Srdce mi bolestivě naráželo do žeber.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se tiše, zastřeně.

„Ano,“ zašeptala jsem.

Jeho tvář byla blízko mé. Chtěla jsem ho odstrčit, odvrátit se, něco udělat, ale neudělala jsem. Než jsem si uvědomila, co se stalo, mezera mezi námi zmizela. Jeho rty na mých byly horké a něžné, jeho dech mi bušil v uších. Tělem mi proběhla vlna horkosti. Bylo to přesně takové, jak jsem si představovala s Pauline tehdy ten večer v Terravinu, předtím než...

Odstrčila jsem ho.

„Lio...“

Vyskočila jsem, hrudník se mi zvedal a začala jsem si zapínat uvolněný knoflík na košili. „Zapomeneme na to, Kadene.“

Vyskočil taky a chytil mě za ruku, abych se na něj musela podívat. „Chtěla jsi mě políbit.“

Zavrtěla jsem hlavou, abych to popřela, ale byla to pravda. Chtěla jsem. *Co jsem to udělala?* Vyrhla jsem se mu, nechala ho stát na louce a zamířil pryč. Cítila jsem na sobě jeho oči po celou dobu, než jsem zmizela ve svém *carvachi*.

KAPITOLA PADESÁTÁ DEVÁTÁ

Seděli jsme kolem táborového ohně ve světle úplňku. Bylo teplo, takže vůně borovic a luční trávy k nám připlouvaly povětřím silnější než jindy. Tuláci vynesli ven deky a polštáře, abychom se mohli navečeřet u ohně. Dojedly jsme poslední koláčky se šalvějí a já si olízala drobčky z prstů. Tihle nomádi ale umějí vařit.

Zadívala jsem se na Kadena, který seděl naproti mně. Jeho vlasy měly v odlescích ohně barvu teplého medu. Ten polibek, to byla moje hrozná chyba. Pořád jsem si nebyla jistá, proč jsem to udělala. Po něčem jsem toužila... možná jen, aby mě někdo držel, konejšil, abych se necítila tak sama. Asi jsem chtěla na chvíli předstírat, že... Co vlastně? Že je všechno v pořádku? Ale nebylo.

Možná jsem byla jen zvědavá. Chtěla to vyzkoušet.

Zář ohně podtrhla tvrdou linii jeho čelisti a dopadala na vystoupnou žílu. Vypadal rozčileně. Jeho pohled se setkal s mým. Vztekla, zkoumavě. Odvrátila jsem se.

„Je čas jít do postele, andílku,“ zaslechla jsem jednu mladou matku, jak pobízí svého synka Tevia. Většina malých dětí už byla v postelích. Tevio začal protestovat, že není unavený, a jen o něco starší Selena se k němu přidala v obavách, že přijde na řadu jako další. Usmála jsem se. Připomnělo mi to sebe, když jsem byla malá. Nikdy jsem nechtěla jít do ložnice, možná proto, že mě tam posílali tak často.

„Když vám povím příběh, půjdete pak spát?“ zeptala jsem se.

Obě děti nadšeně přikývly. Všimla jsem si, že Natiya se posunula blíž k nim, jako by se taky nemohla dočkat vypravování.

„Bylo nebylo, kdysi dávno, v zemi obrů, draků a bohů, žili malá princezna a malý princ, kteří se vám dvěma hodně podobali.“ Změnila jsem příběh tak, jako to dělali mí bratři pro mě, nebo matka a tety, a vyprávěla jim o Morrighan, statečné dívence, kterou si bohové vybrali, aby projela se svým červeným *carvachi* divočinou a dovedla vyvolené Pozůstalé do bezpečí. Klonila jsem se spíš k verzi bratrů, vyprávěla jim o dracích, které si ochočila, o obrech, které obelstila, o bouřích, které přesvědčila, aby se z nebe schovaly do její dlaně, a ona je pak se zašeptáním odfoukla pryč. Všimla jsem si, že mě poslouchají i dospělí, zvláště Eben. Na chvíli se zapomněl chovat jako drsný zabiják, na kterého si jinak hrál, a byl zase vykuleným dychtivým dítětem. Copak mu ten příběh ještě nikdo nevyprávěl?

Přidala jsem pár dobrodružství, které nevymysleli ani mí bratři, takže než Morrighan dosáhla zaslíbené země, její *carvachi* táhla parta obrů a cestou stačila vrátit spadlou hvězdu zase na oblohu.

„A hvězdy jí slíbily, že už tam všechny zůstanou navždycky a nebudou padat na zemi.“

Tevio se usmál a zívł. Když ho matka zvedla do náruče, už neodmlouval. Selena šla za nimi taky a šeptala o tom, že je princezna.

Po jejich odchodu zavládlo tíživé ticho. Dívala jsem se, jak ostatní zírají do ohně, jako by v nich příběh ještě dozníval. Vtom ticho přerušil hlas.

Výdrž.

Ostře jsem se nadechla, pohlédla přes rameno do temného lesa. Čekala jsem, jestli uslyším něco víc, ale nic dalšího se již neozvalo. Zachytila jsem Kadenův ostrý pohled. „Už zase?“

Jenže tentokrát na mě něco promluvilo *doopravdy*. Jen jsem tomu nerozuměla. Sklopila jsem oči k nohám. Nechtěla jsem dát najevo, že tentokrát to nebylo představení určené očím ostatních.

„Ne, nic,“ hlesla jsem.

„Vždycky je to nic,“ zavrčel Malich.

„Ale ve Městě černé magie ne,“ namítl Finch. „Věděla, že přijedou.“

„*Osa lo besadad avat e chadaro,*“ souhlasil Griz.

Starší tuláci vedle něj pokývali hlavami a udělali znamení k bohům. „*Grati te deos.*“

„Ten tvůj příběh,“ zabručel Kaden, „Ty mu vážně věříš? Tomu, co jsi vyprávěla dětem?“

Naježila jsem se. *Ten tvůj příběh?* Nemusí ho zesměšňovat jen proto, že má na mě vztek. „Ano, Kadene, věřím na obry a skřety. Čtyři znám osobně a jsou mnohem ohavnější a hloupější, než jak jsem je líčila. Jen jsem nechtěla vyděsit děti.“

Malich si po té urážce odfrknul, ale Kaden se usmál, jako by ho těšilo, že mě popíchl. Finch se začal posmívat malé Morrighan a pak s Malichem začali celý příběh překrucovat vulgárním, lascivním způsobem.

Znechuceně jsem se postavila a zamračila se na Kadena. Je to jeho vina, to on s tím začal. „To u vás mají nájemní zabijáci vždycky bandu buranů jako doprovod?“ zeptala jsem se. „A vážně je potřebují, nebo jsou to jen šašci, co jim hrubými vtipy krátí dlouhou chvíli?“

„Cesta přes Cam Lanteux je dlouhá...“

„My nejsme žádný doprovod!“ namítl Eben a nafoukl hrudník, jako by ho to nesmírně urazilo. „Měli jsme svou práci.“

„Svou práci? Jak to myslíš?“ zeptala jsem se.

„Ebene, sklapni,“ okřikl ho Kaden.

Griz výhrůžně zavrčel, aby Kadenův rozkaz podpořil, ale Malich mávl rukou. „Nech Ebena mluvit, co je na tom? My jsme aspoň svůj úkol dokončili, na rozdíl od tebe.“

A Eben si pospíšil. Než ho Kaden stačil zarazit, vylíčil mi pyšně, co udělali v Morrighanu. Popsal mi cesty, které zabarikádovaly kameny, vodní nádoby a nádrže, ve kterých znečistili vodu, a spoustu mostů, které zničili.

Naklonila jsem se k němu. „Co že jste?“

„Zničili jsme mosty,“ opakoval hrdě Eben a usmál se. „To nepříteli zaměstná ruce.“

„Nejsme tak hloupí, abychom nestačili na takový úkol, princezno,“ popíchl mě Malich.

Ruce se mi třáslly, hrdlo svíralo. Krev se mi nahrnula do spánků tak prudce, až se mi zatočila hlava.

„Co je to s ní?“ zeptal se Eben.

Obešla jsem ohniště a zastavila se nad nimi. „Strhli jste most u Chetsworthu?“

„Ten šel snadno,“ zabručel Finch.

Vypravila jsem ze sebe stěží slyšitelným šepotem: „Až na kočár, který tam přijel...?“

Malich se zasmál. „O ten jsem se postaral. To byla taky hračka,“ prohlásil.

V uších mi zněly zvířecí skřeky, cítila jsem kůži pod nehty, horkou krev na rukou, vlasy omotané kolem prstů, když jsem se na něj vrhla a útočila znovu a znovu, rozháněla se proti jeho očím, kopala ho do nohou i hrudi, mlátila ho pěstmi do obličeje. Něčí paže mě uchopily v pase a strhly z něj dolů, ale dál jsem křičela a kopala a zatínala nehty do všeho, co jsem měla na dosah.

Griz mi přišpendlil paže k bokům. Kaden držel Malicha, kterému stékala krev po tvářích a crčela mu z nosu.

„Pusť mě! Já tu děvku zabiju!“ vřískal.

„Vy parchanti! Hnusní mizerní parchanti!“ ječela jsem. Ani jsem nevěděla, co všechno mi proudí z pusy, jedna výhrůžka střídal druhou a mísily se s hrozbami, které na mě chrlil Malich, Kaden řval na nás všechny, abychom byli zticha, a mně se nakonec sevřelo hrdlo tak, že už jsem musela zmlknout. Hrud' se mi chvěla a ztišila jsem hlas, ale každé moje slovo znělo vražedně klidně.

„Zavraždili jste manželku mého bratra. Bylo jí teprve devatenáct. Čekala dítě a vy hnusní zbabělci jste jí prostřelilo hrdlo šípem.“ Z očí mi sršely blesky, hlavou mi škubala bolest, když jsem je sledovala, jak se jim ten obraz skládá v myslí. K sobě jsem v tu chvíli cítila podobný odpor jako k nim. Večeřela jsem a vyprávěla si u ohně s Gretinými vrahy.

Všichni, kdo se předtím uchýlili do postelí v *carvachis* nebo ve stanech, teď byli zase venku. Shlukli se kolem nás v nočních úborech a snažili se pochopit, co je to za poprask. I Finch měl krvavé škrábanice na tvářích a Kaden na krku. Eben stál stranou a třeštil oči, jako by pozoroval zuřícího démona.

„*Ved mika ara te carvachi!*“ zařval Griz.

Finch a jeden z tuláků se chopili Malicha, který se po mně pořád sápal, a Kaden přišel ke mně. Vzal mě hrubě za paži a začal mě táhnout k vozu. Otevřel dveře, hodil mě dovnitř a přibouchl je za sebou.

„Co to vyvádíš?!“ zařval na mě.

Nevěřicně jsem na něj koukala. „A cos čekal? Měla jsem jim poblahopřát, že ji zabili?“

Hrud' se mu prudce zvedala, ale přiměl se pomalu vydechnout. Ruce měl u boků zaťaté v pěsti. Ztišil hlas. „Neudělali to úmyslně.“

„A myslíš, že na tom záleží? Greta je *mrtvá*.“

„Válka je krutá, Lio.“

„Válka? Jaká válka, Kadene? Ta imaginární, na kterou si hrajete? Válka, po které Gretě nic nebylo? Nechtěla bojovat. Byla nevinná.“

„Ve válce umírá spousta nevinných. Většinou jsou z Vendy. Umřelo jich nepočítaně, když se snažili usídlit v Cam Lanteux.“

Jak se opovažuje srovnávat Gretu s ničemy, co porušují zákony! „Už stovky let je tady smlouva, která to zakazuje!“

Spodní čelist mu křečovitě strnula. „Proč to neřekneš Ebenovi? Bylo mu teprve pět, když viděl, jak jeho rodiče umírají, když jim vojáci podpálili domov. Jeho matka umřela se sekerkou v hrudi, otce mu upálili v domě.“

V hlavě mi pulzovalo zuřivostí. „To neudělali morrighanští vojáci!“

Kaden ke mně přistoupil blíž a tvář mu zkrivil úšklebek. „Vážně? Byl moc malý, než aby to dokázal poznat, ale pamatoval si spoustu červené – barvu zástavy Morrighanu.“

„Je pohodlné obvinít z toho morrighanské vojáky, když nezůstali žádní svědci kromě malého dítěte, které si pamatuje červenou. Nejspíš za to mohli divoši jako ty a červená byla barva krve, kterou prolili.“

„Nevinní umírají, Lio. Na každé straně!“ zařval na mě. „Tak už si vytáhni tu svou vznešenou královskou hlavu ze zadku a zvykni si na to!“

Zírala jsem na něj, neschopná slova.

Polkl a zavrtěl hlavou. Pak si prohrábl prsty vlasy. „Promiň. To jsem nechtěl.“ Sklopil oči k podlaze, pak je zase upřel na mě, a jeho hněv se pomalu vytrácel pod nánosem toho frustrujícího nacvičeného klidu. „Jenže jsi mi to všechno ztížila. Bude těžší udržet tě před Malichem v bezpečí.“

Předstírala jsem, že šokem nemůžu popadnout dech. „Ach! To tedy prosím tisíckrát za prominutí! Rozhodně jsem ti nechtěla nic ztížit, když pro mě je všechno tak podělaně jednoduchý! Když tohle je jen příjemný výlet do přírody, co!“

Při posledních slovech se mi zachvěl hlas a všechno přede mnou se rozmazalo.

Kaden si povzdychl a přistoupil ke mně. „Ukaž mi ty ruce.“

Podívala jsem se na ně. Byly pokryté krví a pořád se třáslly. Konečky prstů mi bolestivě škubaly tam, kde jsem si odtrhla tři nehty, a dva prsty na levici jsem měla opuchlé a modré – zlomené. Napadla jsem Malicha a ty další tak, jako by moje prsty byly z kalené oceli. Protože byly mou jedinou zbraní.

Ohlédla jsem se na Kadena. Musel vědět celou dobu, že Gretu zabil oni.

„Kolik krve máš na ruce, Kadene? Kolik lidí jsi zabil?“ Nechápal jsem, proč jsem mu tuhle otázku nepoložila už dřív. Je nájemný vrah. Jeho práce je zabíjet. Jenže to uměl tak dobře skrývat.

Neodpověděl, ale viděla jsem, že zaťal zuby.

„Kolik?“ opakovala jsem.

„Až moc.“

„Tolik, že jsi je přestal počítat?“

Vrásky v koutcích jeho očí se prohloubily.

Natáhl se po mé ruce, ale ucukla jsem. „Vypadni, Kadene. Jsem tvůj vězeň, ale ne tvoje kurva.“

Moje slova mu způsobila hlubší ránu než ty škrábance na krku. Z očí mu vyšlehl hněv, který roztříštil jeho klid. Otočil se a odešel. Přibouchl přitom za sebou dveře.

Chtělo se mi jediné, stočit se do klubíčka na podlaze, jenže o chvíli později jsem zaslechla tiché zaklepání na dveře, a ty se vzápětí otevřely. Byla to Dihara. Nesla nádobku s voňavou vodou, v níž plavaly nějaké lístky. „Na tvoje ruce. Prsty snadno zhnisají.“

Kousla jsem se do rtu a přikývla. Dihara mě usadila na jediné křesílko v *carvachi* a sama si přitáhla stoličku. Ponořila mi ruce do vody a pak je jemně otřela měkkým hadříkem.

„Je mi líto, že jsem vyděsila děti,“ omluvila jsem se.

„Ztratila jsi někoho blízkého.“

„Dva lidi,“ zašeptala jsem, protože jsem netušila, jestli jsem definitivně neztratila i toho Walthera, kterého jsem znala. Odsud jsem mu nemohla nijak pomoci. Nikomu. Jak plytké mi teď připadalo moje prchavé štěstí. I barbaři měli tolik rozumu, aby se zalekli společné síly dvou armád. Proto poslali vraha, aby mě zabil. Chtěl to udělat tak, jak zemřela Greta, šípem do hrdla? Toho tak hluboce litoval ten večer, kdy jsme spolu tančili? Že mě má zabít? Jeho slova *nemůžeme věčně rozebírat, co by, kdyby* se mi vrátila – hořce a bolestně.

Dihara mi odlomila visící zbytek nehtu a já sebou trhla. Ponořila mi znovu ruce do vody a omyla krev. „Ty zlomené prsty budou chtít ovázat,“ prohodila. „Ale zahojí se rychle. Dost brzo na to, abys mohla udělat to, co musíš.“

Dívala jsem se na hladinu pokrytou bylinkami. „Už sama nevím, co to je.“

„Poznáš to.“

Vzala mi ruce z nádobky a opatrně je vytřela do sucha. Pak na potrhanou kůžičku kolem nehtových lůžek nanasla hustý mazlavý balzám. Ten chladivým znecitlivěním rázem utišil bolest. Pak mi ovázala tři koncečky prstů čistými proužky plátna.

„Zhluboka se nadechni,“ řekla a zatahla za dva oteklé prsty tak, až jsem vykřikla. „Chceš přece, aby se ti zahojily správně.“ Svázala mi je proužkem látky, až byly narovnané a neohebné. Dívala jsem se na ně a snažila se představit si, jak osedlám koně nebo udržím uzdu.

„Jak dlouho to potrvá?“

„Příroda je v takových věcech nesmlouvavá, vyžaduje si pár týdnů. Ale někdy zasáhne kouzlo mocnější než sama příroda.“

Kaden mě varoval, abych si na ni dala pozor, ale já si spíš lámala hlavu, jestli mi říká pravdu – nebo mi jen dává falešnou naději, když už mi nezbylo nic jiného, na co bych se spoléhala?

„Jistě, naštěstí tu pořád máme *magii*,“ pronesla jsem hlasem, z něhož hustě odkapávala ironie.

Dihara mi položila ovázané ruce do klína. „To všechno je součástí světa. Co je magie jiného, než jeho způsoby, které jsme ještě nepochopili? Jako to znamení révy a lva, které nosíš?“

„Jak to víš?“

„Od Natiyi.“

Povzdechla jsem si a zavrtěla hlavou. „To není magie. Jen dílo nešikovných tvůrců, kteří zaryli moc hluboko a použili barvy moc silné... a taky moje nekonečná smůla.“

Její stará tvář se zvrásnila úsměvem. „Možná.“ Vzala nádobku s léčivou vodou a vstala. „Pamatuj, dítě, my všichni máme vlastní příběh a osud, někdy zdánlivě nekonečnou smůlu, ale všichni jsme také součástí většího příběhu. Toho, jenž přesahuje zemi, vítr, čas... dokonce i naše slzy.“ Natáhla ruku a palcem mi otřela vlhkost pod okem. „Velké příběhy mají své vlastní způsoby.“

KAPITOLA ŠEDESÁTÁ

Vstala jsem brzo a doufala, že si stihnu dát hrníček horké cikorky dřív, než vstane. Nespala jsem dobře, což mě nepřekvapilo. Několikrát mě probudil sen, v němž jsem se dívala do vytřeštěných očí loutky, jenže když jsem se nad ní naklonila, její obličej se změnil v Gretin.

Pak je vystřídalý sny o Rafeovi, které jsem měla, když jsme se poznali, kusé pohledy na jeho tvář v lese, mezi troskami, ve vodě, v ohni, kde se vzápětí rozplynula jako tvář ducha. A pak jsem zase uslyšela ten hlas, který jsem slyšela v Terravinu, jenže tehdy jsem se domnívala, že je to jen zpívaná modlitba. *Najdu tě, ať už jsi sebedál.* Teď jsem ale věděla, že ten hlas patří Rafeovi. Ale nejhorší byly sny, kdy proti mně krácel Eben s tvářící postříkanou krví a sekyrkou v hrudi. Zavřískla jsem, probudila se a lapala po vzduchu se slovem *nevinní* stále na jazyku. *Zvykni si na to.* Ne, na to si nikdy nezvyknu. Že by mi Kaden zase lhal? Jako by klamání lidí bylo jediné, co umí. Když jsem se ráno probudila, připadalo mi, že se o mě celou noc přetahovali démoni.

Lesní ptáci začali v předjitřním světle zpívat, když jsem vyšla z *carvachi*, takže mě překvapilo, že mí ničemní vendští únosci už sedí všichni venku kolem ohniště. Potlačila jsem zalapání po dechu, když jsem je uviděla, ale všichni vypadali, jako by se porvali se lvem. Škrábance jim přes noc ztmavly a vytvořily na jejich pokožce zanícené strupovité rány. Malich vypadal nejhůř, obličej měl pomlácený, pod levým okem mu zářila fialová modřina v místech, kam dopadla moje pěst.

I Griz měl šrám na nose a Finch podrápanou paži. Malich se na mě zamračil a Kaden se předklonil, jako by se chystal zasáhnout, pokud to bude nezbytné.

Nikdo nepromluvil, ale uvědomovala jsem si, že se na mě všichni dívají, zatímco jsem se ovázanýma rukama snažila udržet hrníček a nalít si do něj cikorku. Chtěla jsem si ho odnést do velkého stanu, abych se vyhnula jejich společnosti, jenže když jsem se otočila a zahlédla Malichovo podmračené čelo, rozmyslela jsem si to. Když teď couvnu, bude to vypadat, že se ho bojím, a to ho jenom povzbudí. Navíc jsem měla v ruce vroucí cikorku, kterou bych mu mohla vychrstnout do obličeje, kdyby se o něco pokusil.

„Vyspali jste se všichni dobře?“ zeptala jsem se úmyslně lehkým tónem. Na Malicha jsem se ušklíbala se sevřenými rty.

„Ano, dobře,“ odpověděl Kaden rychle.

„To mě mrzí.“ Napila jsem se cikorky a všimla si chlapcovy nepřítomnosti. „Eben ještě spí?“

„Ne, nakládá koně,“ odpověděl Kaden.

„Nakládá koně? Proč?“

„Dnes odjíždíme.“

Cikorka mi vychrstla ze šálku a půlka se jí vyliila na zem. „Říkal jsi, že odjedeme za tři dny.“

Finch se zasmál a zamnul si poškrábanou paži. „A ty si myslíš, že ti řekl pravdu? Aby sis mohla naplánovat, kdy pláchnout?“

„Je to *princezna*,“ ozval se ironicky Malich. „My jsme jen hloupi obři. Samozřejmě že si to myslela.“

Podívala jsem se na Kadena, který mlčel.

„Najež se a přines si věci z Reenina *carvachi*,“ pobídl mě po chvíli. „Za hodinu vyrazíme.“

„Tak co, princezno?“ ušklíbl se Malich. „Je to dost královské označení?“

Kaden na mě dohlížel s kamenným výrazem, nestaral se o to, jak jsem se zavázanýma rukama nešikovná, když jsem se pokoušela posbírat si pár svých věcí. Věděl přesně, kde mám vak s jídlem, které jsem

nenápadně kradla do zásoby na svůj útek – kousky koláčků, kuličky kozího syra v soli ovázané gázou, brambory a řepa. Vytáhl ho zpod Reeniny postele, aniž řekl jediné slovo. Šel ho naložit na koně s dalším jídlem a nechal mě, abych si uklidila svoje věci do sedlové brašny. Dihara za mnou přišla do *carvachi* a dala mi lahvičku s balzámem na prsty a pár stébel chiga pro případ, že bych měla bolesti.

„Počkej,“ zarazila jsem ji, když se otočila k odchodu. Rozepnula jsem sedlovou brašnu a vytáhla zpod její chlopně zlatou kazetu, kterou jsem ukradla rádcí. Vyndala jsem knížky, strčila je do brašny, a podala kazetu Dihare. „Až pojedete v zimě na jih, v Menších královstvích jsou města, kde mají knížky a učitele. Tohle vám jich zaplatí dost a dost. Nikdy není pozdě naučit se něco víc o dalších darech života. Udělejte to aspoň pro děti.“ Strčila jsem jí kazetu do rukou. „Jak jsi říkala, je dobré mít víc schopností.“

Stařena přikývla a odložila kazetku na postel. Pak mi něžně vzala obličej do dlaní. „*Ascente cha ores ri vé breazza*.“ Naklonila se, přitiskla tvář k mé a zašeptala: „*Zsu viktara*.“

Když ucouvla, zavrtěla jsem hlavou. Jejich jazyk jsem ještě neuměla.

„Naslouchej, co říká vítr,“ přeložila mi. „Zůstaň silná.“

Natiya se mračila na Kadena, když mi pomáhal na koně. Malich trval na tom, že buď mi před odjezdem ruce useknou, nebo svážou. Ještě před týdnem by ho Kaden přesvědčil, ale dnes ne, takže mě spoutali. Natiya a další ženy pro mě musely narychlo najít jezdecké oblečení, protože moje hadry už spálily. Očividně taky nevěděly, že odjíždíme dnes. Donesly mi dlouhou koženou kalhotovou sukni a přiléhavou bílou košili. Taky starý plášť pro případ, že by se počasí změnilo, který jsem si zabalila do pokrývky. Reena mě přiměla, abych si na hlavě nechala šátek.

Griz zavolal srdečná slova na rozloučenou, ale nikdo z tuláků mu neodpověděl. Možná neměli ve zvyku se loučit, anebo měli stejný pocit jako já: Že tohle není v pořádku. Loučení předchází rozhodnutí rozejít se a všichni věděli, že já si odchod ne zvolila. Reena a Natiya se

ale na poslední chvíli rozběhly za našimi koňmi. Kaden zastavil své společníky, aby nás ženy mohly dohonit.

Stejně jako Dihara vyhrkly rozloučení ve vlastním jazyce, zřejmě to tak pro ně bylo přirozenější a procítěnější, ale mluvily jen ke mně. Každá stála z jedné strany u mého koně.

„*Revas jaté en meteux*,“ řekla Reena udýchaně. „Bud' vzpřímená a opravdová,“ zašeptala s obavou a nadějí v očích. Dotkla se své brady a zvedla ji, jako by naznačovala, že mám udělat totéž.

Přikývla jsem a natáhla k ní spoutané ruce, abych dosáhla na její.

Natiya mě z druhé strany pohládila po holeni. Zadívala se na mě pronikavým pohledem. „*Kev cha veon bika reodes li cha scavanges beestra!*“ Její tón nebyl ani mírný, ani optimistický. Sřelila po Kadenuv podmračeným pohledem a šklubla vzdorně hlavou: Jen ať to přeloží, jestli si troufá.

Zachmuřil se a poslechl. „Ať od kopyt tvého koně odlétají kameny do zubů tvých nepřátel,“ pronesl bezvýrazně, bez Natiyiny vášně.

Podívala jsem se na ni a v očích mě páliło, když jsem si políbila konečky prstů a zvedla je k nebi. „Ať bohové vyslyší tvé vznešené srdce.“

S Natiyinyým „požehnáním“ jako posledním dárkem na rozloučenou jsme konečně odjeli. Kaden vedl koně poblíž mému, jako by si myslel, že bych mohla uprchnout i se spoutanýma rukama. Nevěděla jsem, jestli jsem víc vyčerpaná, otupělá nebo zlomená, ale podivná část mé bytosti zůstávala klidná. Možná mě posílila slova Dihary, Reeny a Natiyi. Zvedla jsem hlavu. Byla jsem poražená, ale ne zničená. Ještě ne.

Když jsme jeli asi půl hodiny údolím, Kaden promluvil. „Pořád plánuješ útěk, co?“

Podívala jsem se na své spoutané ruce na hrušce sedla. Otěže pro mě byly skoro zbytečné. Pomalu jsem se setkala s jeho pohledem. „Mám ti lhát, když oba víme, jaká je pravda?“

„Tady v divočině sama zemřeš. Nemáš kam jít.“

„Já mám domov, Kadene.“

„Ten už je teď moc daleko. Tvým novým domovem bude Venda.“

„Ještě bys mě mohl pustit. Nevrátím se do Civiky, abych pojistila alianci s Dalbreckem. To ti můžu slíbit.“

„Jsi špatná lhářka, Lio.“

Loupla jsem po něm postranním pohledem. „Ne, jsem vlastně moc dobrá lhářka, ale některé lži potřebují víc času, aby se správně upředly. V tom se ty ostatně vyznáš.“

Dlouho neodpovídal, a pak najednou vyhrknul: „Mrzí mě to, Lio. Nemohl jsem ti říct, kdy odjždíme.“

„Nebo o tom mostě?“

„K čemu by to bylo? Pro tebe by to tak bylo jenom těžší.“

„Chceš říct, že by to bylo těžší pro tebe.“

Přítáhl uzdu a zastavil i svého koně. Z očí mu vyšlehl hněv. „Ano,“ přiznal. „*Těžší pro mě.* To chceš slyšet? Já nemám na vybranou, jak si možná myslíš, že mám, Lio. Když jsem říkal, že se ti snažím zachránit život, nebyla to lež.“

Zírala jsem na něj. Věděla jsem, že tomu sám věří, ale to z toho ještě nedělalo pravdu. Vždycky je na vybranou. Jen někdy není tak snadné si vybrat. Naše pohledy zůstaly zaklesnuté do sebe, dokud ze sebe Kaden nevyrazil další podrážděné odfrknutí, škulbl otěžením a pokračovali jsme.

Úzké údolí se táhlo ještě několik kilometrů a pak jsme zahájili dlouhý, namáhavý sestup stezkou vedoucí cikcak z hory. Když se mezi námi poprvé rozestoupily stromy, spatřila jsem zemi, která se táhla do nekonečna, snad až na kraj světa, ale místo pouště to byly travnaté pláně – zelená a zlatá, které se mihotaly, kam oko dohlédlo.

Na severním obzoru jsem spatřila mihotat se něco jiného: Bílou, která se leskla jako odpolední slunce nad mořem, a vypadala stejně vzdálená.

„To je pustina,“ vysvětlil mi Kaden. „Většinou jen holé bílé balvany.“

Infernaterr. Peklo na zemi. Slyšela jsem o něm, ale takhle z dálky nevypadalo tak hrozivě.

„Už jsi tam někdy byl?“

Pokývl k ostatním jezdcům. „S nimi ne. Ti by se tam víc nepřiblížili. Říká se, že v pustině přebývají jen duchové tisíců zmučených

Předků, kteří si neuvědomují, že jsou mrtví, a smečky hladových ďáblů, kteří se živí jejich kostmi.“

„A pustina pokrývá celou severní zemi?“

„Skoro. Nechodí tam dokonce ani zima. Ze země tam stoupá pára. Říká se, že to tak je už od Zkázy.“

„Takže i barbaři věří příběhům o Zkáze?“

„Znát svou minulost není výsadou princů, Vysosti. I *Vendané* si vyprávějí o Předcích.“

Všimla jsem si, že nesnáší, když ho označuju za barbara. Jenže když mi on může mazat můj královský titul po obličejí jako hrst bahna, co jiného ode mě může čekat?

Když jsme se dostali dolů z hory, vzduch se znovu ohřál. Aspoň tu byl ale vánek, který fičel přes pláň. Na tak rozlehlou krajinu tu bylo podivně málo trosek. Jako by je z tváře země smetla síla mocnější než čas.

Když jsme se znovu utábořili, dala jsem jim na vybranou: Buď mi rozvážou ruce, abych si mohla jít ulevit, nebo po zbytek cesty budou číchat moje ušpiněné oblečení. I barbaři mají své meze a Griz mě rozvázal. Natrvalo. Dali mi už najevo svou moc, připomněli mi, že jsem jen ubohý zajatec, ne společnice na jejich cestě, a že si mám dávat pozor na ruce.

Dalších pár dní jsme ujížděli stále stejnou krajinou, jen jednou jsme přijeli k místu, kde byla tráva sežehlá, jako by na ni došlápla hořící obrovská noha. Jen tu a tam rašily trsy stébel a mezi nimi byly nerozeznatelné pozůstatky čehosi z minulosti. Ale tráva se už zase snažila zastřít spálenou plochu svou zelení.

Nikdo to nekomentoval, ale všimla jsem si, jak Eben odvrací zrak. Připadalo mi nemožné, že by tady uprostřed nicoty chtěl někdo vybudovat osídlení a tohle po něm zbylo... Jak by zrovna tady mohl někdo chtít žít? Pravděpodobnější bylo, že šlo o zásah bleskem nebo požár způsobený neuhašeným ohněm tuláků. Ale co těch pár hromádek shnilého dřeva, které se rozteklo do černé hmoty?

Barbaři.

To slovo mi náhle v ústech zhořklo.

O několik dní později jsme dorazili k mohutným ruinám velkého města. Rozkládaly se před námi, kam až jsem dohlédla. Zákklady dávných domů se tyčily nad stébly trávy, ale ne výš než do pasu, jako by tu řádili obři z mých příběhů se sekýrami. Mezi troskami bylo pořád ještě patrné, kudy vedly ulice, jenže teď už byly zarostlé travou, ne dlážděné. Prostředkem jedné tekl mělký potůček.

Podivnější než město napůl zarostlé travou byla zvířata, která bloumala jeho ulicemi. Stáda tvorů podobných jelenům, s jemnou strakatou srstí a elegantními rohy, delšími než moje paže, se pásala mezi troskami. Když nás zvířata spatřila, rozprchla se a s taneční elegancí přeskakovala nízké zídky.

„Ještěže jsou tak plaché,“ poznamenal Kaden. „Ty jejich rohy jsou jinak smrtící.“

„Co je to?“ zeptala jsem se.

„Říkáme jim *miazadel* – stvoření s oštěpy. Jejich stáda jsem viděl jen tady a o něco dál na jih odtud. Ale v savaně jsou i jiná zvířata, která bys nechtěla vidět nikde jinde.“

„Nebezpečná?“

„Někdy. Říká se, že pocházejí ze vzdálených světů, že je sem Předkové přivezli jako domácí mazlíčky. Po Zkáze se dostala na svobodu a některá se rozmnožila. To aspoň tvrdí jedna z Písni Vendy.“

„Tak z nich máte informace o své minulosti? Myslela jsem, žeš mi vyprávěl, jak Venda zešilela.“

„Možná nebyla šílená ve všem.“

Neuměla jsem si představit, že by někdo tahle exotická půvabná stvoření choval jako domácí mazlíčky. Možná byli Předkové opravdu jen o stupínek níž pod bohy.

Během cesty jsem na bohy myslela často. Jako by si o to ta krajina sama říkala. V téhle nekonečné pustině byli nějak nesmírnější než bohové uvěznění ve Svatých písmech a ve zkostnatěném světě Civi-ky. Tady mi připadali větší, mocnější. Nepoznatelní, i pro takové jako královský rádce a jeho armády učenců. *Vzdálené světy?* Měla jsem pocit, že v takovém jsem se už ocitla. Takže je jich víc? Kolik světů jako tenhle ještě bohové stvořili – a opustili?

Natáhla jsem dva prsty do vzduchu, abych se kála za své rouhání.

Byl to železný zvyk, i když jsem to gesto nevykonávala s poníženos-
tí, jakou bohové jistě vyžadovali. Poprvé za celé dny jsem se usmála,
když jsem si vzpomněla na Pauline. Doufala jsem, že si o mě nedělá
moc starosti. Musí myslet na svoje dítě... ale pochopitelně jsem vě-
děla, že dělá. Nejspíš chodí každý den do Sacristy, aby se za mě po-
modlila. Snad ji bohové vyslechnou.

Utábořili jsme se uprostřed toho kdysi velkolepého, ale dnes již
zapomenutého města, a když se Kaden a Finch vydali ulovit nějaké
menší zvíře k večeři, Griz, Malich a Eben se šli postarat o koně. Na-
bídla jsem se, že nasbírám dřevo na oheň, i když to vypadalo, že ho
tady moc nebude. Dole u potoka byla houština vzrostlých keřů. Mož-
ná najdu nějaké suché větve tam. Cestou jsem si pročešávala vlasy. Slí-
bila jsem sama sobě, že nedopustím, aby ze mě zase udělali zvíře jako
předtím, když jsem přijela do tuláckého tábora. Špinavé, s mastnými
vlasy, vrhající se na jídlo rukama... *stěží víc než zvířata.*

Zarazila jsem se s prsty ještě ve vlasech. Vzpomněla jsem si, jak
mi matka naposledy česala vlasy. To mi bylo dvanáct a už léta jsem
se česala sama, až na zvláštní příležitosti, kdy mi účes dělaly komor-
né. Každá podrobnost z toho dne byla v mé paměti naprosto živá.
Bylo to jedno z těch vzácných lednových rán, kdy vycházející slunce
bylo jasné a hřálo. Den, který neměl vůbec nárok na to být tak vese-
lý. Matčiny prsty byly něžné, systematické, její tiché pobrukování mě
přimělo zapomenout na to, proč mi matka češe vlasy, ale potom jsem
ucítila na tváři její dlaň a její šepot na uchu: *Zavři oči, když budeš potřebo-
vat.* Ale já oči nezavřela, protože mi bylo teprve dvanáct a nikdy jsem
nebyla na veřejné popravě.

Když jsem stála jako požadovaný svědek mezi bratry, vzpřímená
a důstojná, jak se vyžadovalo, s vlasy dokonale učesanými a upevně-
nými, měla jsem celou dobu oči dokořán. Při každém kroku té akce:
proklamací viny, utažením smyčky kolem krku, prosbami a pláčem
dospělého muže, horečným kvílením, posledním výkřikem. A pak du-
tým zvukem otevřeného propadliště, tím krátkým potlačeným zadu-
něním, které přestříhlo niť mezi životem a smrtí, posledním zvukem,
který odsouzenec uslyšel. Pořád jsem měla oči otevřené.

Když jsem se vrátila do svého pokoje, zahodila jsem do ohně šaty,

které jsem měla na sobě, a vytahala si sponky z vlasů. Kartáčovala jsem se a kartáčovala, až přišla matka a přivinula mě k hrudi, a já plakala a křičela, proč jen jsem tomu chudákovi nepomohla utéct. *Vžít někomu život, šeptala matka, i zločinci, by nikdy nemělo být tak jednoduché. Kdyby ano, byli bychom stěží víc než zvířata.*

Bylo pro Kadenu těžké vzít někomu život? Odpověď jsem už znala. I přes svůj hněv a zoufalství jsem si vybavovala jeho tvář ten večer, kdy jsem se ho zeptala, kolik lidí zabil. Tu tíhu, která se mu objevila v očích. Která si na něm vybrala svou daň. Kým by se mohl stát, kdyby se nenarodil ve Vendě?

Šla jsem dál a rozčesávala si prsty zacuchané vlasy, až byly hladké. Když jsem došla k potoku, zula jsem si boty a postavila je na zbytek zdi. Zavrtěla jsem prsty a užívala si rozkoš z pocitu, kdy se mi jemný písek tlačil mezi prsty. Sehnula jsem se, abych nabrala vodu do dlaní, a smyla si prach z obličeje. Věci, které vytrvají. Mezi těmi zvětralými troskami jsem cítila ironii toho výroku. Prostá radost z koupele přežila majestátní mohutnost dávného města. Rozpad a oživení jdou vždycky ruku v ruce.

„Osvěžující?“

Trhla jsem sebou a obrátila se. Byl to Malich. Oči mu potměšile svítily.

„Jo,“ potvrdila jsem stručně. „To už ses postaral o koně?“

„Koně můžou počkat.“

Přistoupil ke mně a já spatřila, co mi předtím zůstávalo skryté. Rozepnul si přezku kalhot. „Možná se k tobě přidám.“

Vylezla jsem rychle z vody a zamířila zpátky k táboru. „Už jdu pryč. Máš potok jen pro sebe.“

Natáhnul se, chytil mě za paži a šklubnul s ní. „Chci tady mít společnosti, a nestojím o to, aby se tvoje drápy zase sápany někam, kde nemají co dělat.“ Trhnul mi dozadu i s druhou paží a drtivou silou je přidržel u sebe jedinou rukou. Zamžikala jsem bolestí. „Pardon, princezno, snad nejsem moc hrubý?“ Přitiskl rty na moje a volnou rukou mi zašátral po sukni. Trhnul za ni.

Tiskl se ke mně tak, že jsem nemohla ani pohnout nohou, abych ho kopla nebo ho odstrčila. Paže mi za zády držel takovou silou, až jsem

měla pocit, že mi je každou chvílí zlomí. Zkroutila jsem tělo a podařilo se mi otevřít psu natolik, že jsem ho kousla do spodního rtu. Zařval a pustil mě, až jsem spadla na zem. Malichova tvář byla zkroucená zuřivostí, když se na mě vrhnul znova, ale zarazil ho Grizův výkřik.

„*Sende ena idaro! Chande le varoupa enar gado!*“

Malich zůstal stát a přitiskl si ruku na krvácející ret. Po několika vzrušených nadechnutích se ale odvrátil a odsupěl pryč.

Griz natáhl ruku, aby mi pomohl vstát. „Opatrně, děvče. K Malichovi se nesmíš jen tak otočit zády,“ pronesl naprosto čistou morrighanštinou.

Vytřeštila jsem na něj oči, víc šokovaná jeho promluvou než jeho laskavostí. Grizova pravice zůstávala natažená ke mně a já se jí váhavě chopila.

„Ty mluvíš...“

„Morrighansky. Ano. Nejsi jediná, kdo tady má tajemství, a tohle zůstane jen mezi námi, ano?“

Nejistě jsem přikývla. Nikdy bych nečekala, že budu mít tajemství s Grizem, ale jeho rady se rozhodně přidržím: K Malichovi se už nikdy neotočím zády. Jenže momentálně mě víc zajímalo, proč Griz tutlá znalost našeho jazyka, když ostatní jím mluví naprosto otevřeně. Ale o jeho znalosti očividně nemají tušení. A proč to odhalil mně? Uklouzlo mu to? Nebyl ale čas se ptát, protože můj zachránce už zase spěchal k táboru.

Když se Kaden a Finch vrátili se dvěma zajíci na večeři, Kaden si všiml Malichova opuchlého rtu a zeptal se ho, co se stalo.

Malich krátce pohlédl mým směrem a odsekl, že ho štípla vosa.

Ovšem. Někdy ti nejmenší tvorové dokážou způsobit největší bolest. Po zbytek večera měl mnohem horší náladu než obvykle a obořil se na Ebena, že vyvádí nad svým koněm. Kaden se šel podívat, co má kuň za problém, a důkladně prohlédl kopyto, které Eben neustále zkoumal.

„Vychoval si ho z hříběte,“ vysvětlil mi potom. „Přední kotník má nějak citlivý. Možná natažený sval.“

Eben zůstal u svého koně i potom a hladil ho bez ohledu na Malichovy jízlivosti. Připomnělo mi to, jak se choval k vlkům. Ten hoch

byl víc spojený se zvířaty než s lidmi. Přešla jsem k němu, abych se podívala koni na nohu, a dotkla se Ebenova ramene. Chtěla jsem ho povzbudit, říct mu, aby si z Malichova popichování nic nedělal. Eben se prudce obrátil, zavrčel na mě jako vlk a vytasil nůž.

„Nedotýkej se mě,“ zavrčel.

Ucouvla jsem a připomněla si, že Eben sice vypadá jako dítě, dokonce se tak někdy i chová, třeba když u ohně poslouchal moje vypravování, ale nevinnost dětství nikdy nepoznal. Vyrostle z něj někdo jako Malich, který se chvástal, jak snadno zabil Gretu a kočího? Jejich smrt ho nepřipravila o nic víc než o pár tenkých šípů.

Večer si Kaden rozložil deku na zem vedle mě, i když jsem nevěděla, jestli chce chránit mě, nebo Malicha. I když jsem měla ovázané prsty, dokázala jsem mu dneska ublížit víc než on mně, i když měl určitě v úmyslu, aby to dopadlo naopak. A kdyby nepřišel Griz včas, určitě bych s modřinami a opuchlým obličejem skončila já, pokud ne s něčím horším.

Přetočila jsem se na druhý bok. I kdybych měla skončit tak, že tady v pustině umřu hladu, jak předpovídal Kaden, musela jsem pryč. Malich byl dost nebezpečný i sám a za chvíli se ocitnu ve městě plném zvířat jako on.

Na dokonalé načasování se vždycky spolébat nedá. Paulinina slova mi teď připadala pravdivější než jindy.

KAPITOLA ŠEDESÁTÁ PRVNÍ

KADEN

V poledne jsme se zastavili u mělké tůňky, kde jsme si naplnili lahve a napojili koně. Lia se vydala kolem suchého koryta, které dřív tůňku napájelo. Říkala, že si potřebuje protáhnout nohy. Celé dopoledne byla tichá, ne našťvaně, jak by se dalo očekávat, ale nějak jinak. Způsobem, který mi dělal větší starosti.

Šel jsem za ní. Díval jsem se, jak zvedla ze země kamínek a převrátila ho v prstech. Zkoumala jeho barvu a pak ho hodila do vyschlého potoka, jako by chtěla dělat žabky po hladině.

„Tři odrazy,“ předstíral jsem, že hraju s ní. „To není špatné.“

„Normálně mi to jde líp,“ ukázala mi ovázané ruce.

Zastavila se, aby přešla botou po písčném nánosu, a všimla si třpytivých zrněk v něm. Přimhouřila oči. „Slyšela jsem, že Předkové těžili ze země kovy cennější než zlato. Kovy, ze kterých utkali obří křídla a létali ke hvězdám a zpátky.“

„Taky bys to udělala, kdybys měla křídla?“

Zavrtěla hlavou. „Ne. Letěla bych ke hvězdám, ale nikdy se už nevrátila.“ Nabrala hrst jiskřícího písku a začala ji pomalu přesypat na zem, jako by se snažila zachytit záblesk skryté magie.

„Ty věříš všem historkám, které ti někdo navykládá?“ zeptal jsem se. Přistoupil jsem k ní a sevřel její pěst jemně ve své dlani. Horký písek se nám zvolna sypal mezi prsty.

Zírala na mou ruku kolem její, ale pak pomalu zvedla pohled ke

mně. „Všem ne,“ odpověděla mírně. „Když mi Gwyneth řekla, že Venda poslala vraha, aby mě zabil, nevěřila jsem jí. Asi jsem měla.“

Zavřel jsem na chvíli oči a zatoužil vzít tu hloupou otázku zpátky. Když jsem je otevřel, pořád na mě koukala. Písek z našich rukou se dosypal. „Lio...“

„Kdy to bylo, Kadene? Kdy ses rozhodl, že mě *nezabiješ*?“

Její hlas byl klidný, tichý. Upřímný. Opravdu to chtěla vědět, a neodtáhla svou ruku. Jako by skoro zapomněla, že ji držím.

Chtěl jsem jí zalhat, namluvit jí, že jsem ji nikdy nechtěl zabít, že jsem nikdy nikoho nezabil, vzít svůj život zpátky a přepsat ho falešnými slůvky, lhát jí tak, jak jsem lhal lidem stokrát předtím. Ale její pohled zůstal pevný, studoval mě.

„Tu noc, než jsi odešla,“ odpověděl jsem. „Byl jsem ve vašem domku a stál nad tebou, zatímco jsi spala... díval se na pulz ve tvém krku, nůž v ruce. Byl jsem tam déle, než jsem měl, a nakonec jsem zastrčil nůž zase do pochvy... Rozhodl jsem se.“

Řasy se jí stěží zřetelně zachvěly, ale její výraz nic neprozradil. „Ne když jsem ti ošetřovala rameno? Ne když jsme spolu tančili?“ zeptala se. „Ne...“

„Ne. Až tam v domku.“

Přikývla a pomalu vytáhla svou ruku z mojí. Oprášila si ji od stop písku.

„*Sevende!*“ zakřičel Finch. „Koně jsou připravení!“

„Už jdeme!“ zavolal jsem na něj. Povzdychl jsem si. „Už se nemůžu dočkat, až bude doma.“

„Neplatí to snad pro nás všechny?“ opáčila. Do hlasu se jí vrátil osten. Otočila se a vydala se zpátky ke svému koni. A já vycítil, i když nic neřekla, že teď poprvé chtěla, abych jí lhal.

Nechť je to známo.

Ukradli ji.

Mou maličkou.

Natahovala se po mně. Vřískala.

Amo!

Teď je z ní mladá žena

a tahle stařena je nezastaví.

Nechť je to známo bohům i příštím generacím.

Ukradli ji Pozůstalým.

Ten zloděj Harik ukradl mou Morrighan

a prodal ji za pytel zrní

mrchožroutu Aldridovi.

Gaudrelina poslední vůle

KAPITOLA ŠEDESÁTÁ DRUHÁ

Sbalili jsme tábor před rozedněním. Mí únosci tvrdili, že se musíme dostat k dalšímu cíli před západem slunce, ale nijak mi to nevysvětlili. Mohla jsem se jen dohadovat, jestli tu třeba nežijí některá z těch divokých zvířat, o kterých mluvil Kaden – ta, co nejsou tak plachá. Procházeli jsme tou nejfádnější rovinou, kde nicotu jen zřídka narušoval vzdálený pahorek nebo zakrslé křoví.

Nejeli jsme dlouho travou, která sahala koním po kolena, když se mi hrud' sevřela. Dolehla na mě podivná předtucha. Snažila jsem se ji nevnímat, ale po pár kilometrech už to bylo nesnesitelné, a já zastavila koně. Dýchala jsem mělce a povrchně. *Je to věc důvěry.* Tohle nebyly jen moje obavy z toho, že mě vlečou bohové vědí kam takovou bezútesnou pustinou. Poznala jsem, co to je. Něco záhadného, ale ne magického. Něco, co kroužilo ve vzduchu.

A poprvé v životě jsem věděla s naprostou jistotou, že tohle je dar. Přišel ke mně, aniž bych ho zavolala. Nebylo to tak, že bych něco jen viděla nebo slyšela, neprojevil se žádným způsobem, jakým mi vyprávěli, že se dar projevuje. *Já prostě věděla.* Zavřela jsem oči a na žebrech mě zašimral strach. Něco je špatně.

„Co je zase?“

Otevřela jsem oči. Kaden se mračil, jako by ho moje hry už unavovaly.

„Tudy bychom jezdit neměli.“

„Lio...“

„Přece nám nebude rozkazovat!“ vyštěkl Malich. „Ty její žvásty nemusíme poslouchat. Jen má něco za lubem.“

Griz a Finch se po mně nejistě zadívali. Čekali, jestli se zhmotní nějaké nebezpečí, a když se to nestalo, lehce cukli otěžemi. Pokračovali jsme pomalu další kilometr, ale ta tíha na mě doléhala čím dál víc. V puse jsem měla sucho, dlaně se mi potily. Znovu jsem se zastavila. Byli jen pár kroků přede mnou, když se Griz taky zastavil. Vztyčil se v sedle a zařval: „*Chizon!*“ Pak vyrazil s koněm doleva.

Eben zaryl koni paty do slabin a následoval Grize. „Pryč!“ zařval. „*Na sever!*“ zaječel na mě Kaden.

Všichni zrychlili koně do trysku a já taky. Z východu se zvedal oblak prachu, temný a hřmící, nesmírně široký. Ať to bylo cokoli, připadalo mi, že tomu jen stěží můžeme uniknout. Hnalo se to na nás s hněvivým rámusem, s děsivou silou. *Ted!* pomyslela jsem si. Do hrudi jako by mi narazila pěst. *Ted, Lio!*

Byla sebevražda obrátit se proti tomu, ale přitáhla jsem prudce uzdu. Kůň se vzepjal na zadních a já změnila směr na jih. Teď už bylo pozdě změnit názor. Buď to stihnu, nebo ne. I kdyby Kadenovi v dalším zlomku vteřiny došlo, že nejedu za ním, pro něj už bude pozdě obrátit se a vyrazit za mnou.

„*Yab!*“ vykřikla jsem. „*Yab!*“

Hleděla jsem k obzoru, kde se zvedala temná vlna a hnala se blíž. Sevřela mě hrůza, protože se to přibližovalo tak rychle. Krajina přede mnou se změnila v bezbarvou šmouhu, když jsem se řítila vstříc obrovskému mraku. Zahlédla jsem pahorek a zamířila k němu, ale byl pořád dost daleko ode mě. I kůň cítil hrůzu. Pulzovala bíle a horce oběma našimi těly. *Sevende! Rychle! Běž!* Brzy už to nebyla jediná temná masa, co se na nás hnalo, ale změť mohutných těl, kmitajících nohou, vražedných rohů. „*Yab!*“ zavřískla jsem. Zavalila nás horká vlna smrti.

Nestibneme to, prolétlo mi hlavou. Rozdupou koně i mě. Rámus byl tak ohlušující, že v něm můj křik úplně zanikl. Viděla jsem jen černotu, prach a krutý konec. Pahorek. Zvýšená půda. Hrom nám narazil do zad, obrnila jsem se proti dopadům kopyt a bodnutím rohů, ale stádo se hnalo dál... *pod námi*. Zvládli jsme to. *Zvládli*. Poháněla jsem

koně dál, dokud mi nepřipadalo, že jsme v bezpečné vzdálenosti. Teprve na vrcholku kopce jsem se zastavila.

Ohlédla jsem se, abych zjistila, co ta drtivá masa kopyt a rohů byla zač, protože jsem si pořád nebyla jistá. Ten pohled mě připravil o dech. Kolem nás se hnalo obrovské stádo bizonů, směrem na východ pokrývalo krajinu všude, kam jsem jen dohlédla.

Zvířata se pohybovala jako jediná smrtící síla, ale když moje srdce zpomalilo, dokázala jsem rozeznat podrobnosti těl, jejich velkolepou krásu. Mohutná ramena s hrby, zakroucené bílé rohy, vousaté brady a pravidelné hlavy se hnaly kolem mě. Teskně bučeli na poplach. Polkla jsem úžasem. Něco takového jsem v Morrighanu nikdy neviděla a nejspíš už to ani nikdy neuvídím.

Dívala jsem se na řeku zvířat a snažila se dohlédnout na druhý břeh, ale bránila mi v tom mračna prachu. Stihli ostatní utéct? Myslela jsem na Ebena a jeho koně s bolavou nohou. Ale když jsem to zvládla já a měla to dál než oni, určitě se jim to povedlo.

Neměla jsem moc času, než nás proud bizoních těl přestane rozdělovat a Kaden se pustí za mnou. Pobídla jsem koně na druhou stranu kopce, abych se rychle dostala co nejdál.

KAPITOLA ŠEDESÁTÁ TŘETÍ

KADEN

Už se stmívalo. Věděl jsem, že míří na jih, a věděl jsem, že se bude chtít dostat do lesa. Ten jí sice poskytne úkryt, ale rozhodně by do něj neměla jezdit. My jsme lesy na planinách vždycky objížděli velkým obloukem, protože jsme věděli, co tam číhá. Jestli ji nechytíme do setmění, nedožije se rána.

Griz a Finch si mysleli, že se od nás Lia oddělila jen proto, že zazmatkovala. Já ale věděl, jak to bylo. Stejně tak byli přesvědčení o tom, že nám svým darem zachránila život, věřili v něj stejně jako v to, že mají pod nohama pevnou zem. Já si tím tak jistý nebyl. Mohla to být shoda okolností. Když někdo předstírá vidiny tak často jako ona, někdy se prostě náhodou musí trefit.

Zastavil jsem se a zadíval se na řadu stromů na jihu. Stály tam jako hradba střežící zakázané území. Zamrazilo mě, když jsem si ji představil, jak vjíždí mezi ně. Její stopu jsme ztratili už před čtvrthodinou, a já se mohl jen dohadovat, kudy vjela do lesa. Rozdělili jsme se a slíbili si, že se za soumraku sejdem v savaně. Modlil jsem se, aby ji ne našel zrovna Malich. Netušil jsem, s kým by dopadla líp – jestli s ním, nebo s divou zvěří v lese.

KAPITOLA ŠEDESÁTÁ ČTVRTÁ

Byl to zvláštní les. Z černých stromů s kmeny silnými jako povozy tu visely zkroucené provazce šedého lišejníku. Kůň se nejdřív vzpouzel a odmítal jít dál, ale přesvědčila jsem ho. Kolem mě se ozývaly pronikavé skřeky, které utichaly a měnily se ve zvuky podobné smíchu. Pátrala jsem očima v korunách stromů, abych zjistila, co za ptáky takhle křičí, ale viděla jsem jen stíny.

Neměla jsem čas myslet na to, že mám strach, jen na to, co udělám dál. Oheň a jídlo. Nezemřu v divočině, jak mi předpovídal Kaden. Zastavila jsem koně uvnitř kruhu z pěti mohutných stromů, seskočila a odvázala sedlovou brašnu. Pak jsem vysypala její obsah. Měla jsem jenom knihy, lahvičku balzámu, stébla chiga, pár proužků plátna na obvazy, kartáč, proužek kůže na svázání vlasů, cívku hedvábí na zuby, jedno chatrné spodní prádlo na převléknutí a křesadlo. Ani sousto jídla. Kaden naložil moje nakradené zásoby na vlastního koně, asi aby mě odradil od nápadu utéct. Zadívala jsem se na pazourky a uvažovala o rozdělení ohně. Nechtěla jsem v tomhle strašidelném lese zůstat potmě, jenže tady v divočině by oheň svítil jako maják do dálky. Rozhlédla jsem se kolem a spatřila prohlubeň v zemi. Když v ní rozdělám malý ohýnek, husté kmeny a podrost ho snad pomůžou skrýt.

Při pomýšlení na jídlo mi zakručelo v žaludku. Nemohla jsem si dovolit ztratit sílu, kterou jsem nabrala v táboře tuláků, ale neměla jsem žádnou zbraň, abych si mohla ulovit aspoň něco malého. Takže

se budu muset spokojit s tím, co si obstarám holýma rukama. Věděla jsem, co žije v lesní půdě, ale hledat to mě přimělo jen pomýšlení, že bez jídla budu moc slabá na útěk. V čelisti mi zacukalo a sliny na jazyku mi zhořkly, když jsem našla shnilou kládu a překulila ji stranou. Pod ní se to hemžilo tlustými, krémově bílými larvami.

Regan se jednou vsadil s Brynem, jestli ji spolkně. Tvrdil mu, že kadeti se je při tréninku učí jíst. Bryn se nechťel nechat zahanbit, takže spolknul tu nejtlustší larvu, co našel. Vzápětí se pozvracel. Věděla jsem ale, že tohle dokáže člověka zasytit podobně jako pečená kachna.

Zhluboka, rozechvěle jsem se nadechla. *Zsu viktara*. Stiskla jsem pevně oči a představila si, že takhle budu dost silná na to, abych se vrátila domů a pomohla Waltherovi. Dost silná, abych se provdala za prince, kterým jsem opovrhovala. Dost silná, abych zapomněla na Rafea. Dost silná. Otevřela jsem oči a nabrala svíjející se červy do hrsti.

„Dost silná, abych to dokázala sníst a představovala si, že je to kachní maso,“ zašeptala jsem. Zaklonila jsem hlavu, nasypala si je do pusy a polkla.

Kachna. Slizká kachna.

Nabrala jsem další hrst.

Kroutící se kachna.

Zapila jsem červy pořádným douškem vody z lahve. Šťavnatá kachní pečínka. Když budu muset, klidně si ty červy zamiluju. Polkla jsem znova, abych si pojistila, že zůstanou v mém žaludku.

Či-a!

Nadskočila jsem. Korunami stromů se mihl další stín. Co se to tam pohybuje? Začala jsem sbírat suchá dřívka a mech. Pak jsem křesadlem rozškrtila jiskry a zapálila to. Vzduchem zněly podivné skřeky. Pomyslela jsem si, že to zvíře, které je vydává, musí být blízko.

Přiložila jsem na oheň a přitáhla si na klín Píseň Vendy, abych se něčím zabavila. K jejímu překladu jsem používala knížku od Dihary. Tvar písmen v obou svazečcích se lišil. V Diharině slabikáři byla písmena hranatá, v Písni Vendy měla oblé kličky a byla spojená dohromady, takže bylo těžké poznat, kde jedno písmeno začíná a druhé končí. Zírala jsem na ně s myšlenkou, že to je beznadějné, ale pak jako by se písmena před mýma očima začala sama pohybovat

a přeskupila se do vzorce, který jsem dokázala rozluštit. Zamrkala jsem. Najednou mi to připadalo jasné.

Viděla jsem podobnosti písmen, neznámá jsem náhle poznávala. Rozlišovala jsem jejich křivky, chybějící diakritiku, chápala jsem jejich pozice. Začala jsem skutečně překládat. Slovo za slovem, větu za větou. Přejížděla jsem přitom pohledem ze slabikáře na starý vendský text.

*J*e jediná skutečná minulost
a jediná skutečná budoucnost.
Naslouchejte pozorně.
Dítě, jež uprchlo před zoufalstvím,
bude tím, jež přinese naději.
Síla se zrodí z nejslabších.
Svobodu přinesou pronásledovaní.

Starci budou snít,
mladé panny navštíví vidiny.
Zvěř z lesů se odvrátí,
až spatří přicházet dítě zoufalství,
a uvolní mu cestu.

Ze sémě zlodějského
povstane Drak.
Nenasytná stvůra,
živící se krví kojeňátek
a slzami jejich matek.
Jeho kousnutí bude kruté, jeho jazyk probnaný,
jeho dech svůdný, ale jeho sevření smrtící.
Drak zná jen hlad, nikdy neukojený,
jen žízeň, nikdy neutišenou.

Nebylo divu, že vládce Vendy chtěl tyhle šílené bláboły zničit. Byly pochmurné a nedávaly smysl, ale rádce na nich muselo něco znepokojoovat. Nebo jen marním čas? Třeba ho zajímala jen ta zlatá kazeta

s drahokamy. Že by mu stálo za to riskovat pro ni krk a svoje postavení u dvora, kdyby se ukázalo, že je zloděj? Ale už jsem byla skoro u konce té bezútešné balady, a tak jsem pokračovala v překladu.

*Z*beder Morrighaniných,
ze sklíčenosti a prázdnoty,
z piklů vládců,
z obav královny
se zrodí naděje.
Na druhé straně smrti,
za velkou propastí,
kde hlad požírá duše,
jejich slzy zhoustnou.

*Drak bude kout pikle,
nosit mnoho tváří.
Oklame utlačované, shromáždí podle,
Obánět bude se božskou mocí, nezadržitelný,
neoblomný ve své vládě,
zloděj snů,
vrah naděje.*

Jak jsem četla dál, s každým slovem se mi dech víc a víc krátil. Když jsem se dostala k poslednímu slovu, na obličejí mi vyrašil ledový pot. Znovu jsem prohlédla volné papíry a hledala katalogizační značky. Rádce byl v tomhle úzkostlivě pečlivý. Když jsem ten záznam našla, důkladně jsem ho přečetla. Tyhle prastaré knížky se dostaly do jeho rukou dvanáct let po mém narození. To bylo nemožné. Nedávalo to smysl.

*A*ž vystoupí kdosi mocnější,
až povstane ze zofalství
ta, jež byla slabá,
ta, jež byla pronásledována,

*ta se znamením drápu a révy,
ta pojmenovaná v utajení
a nazvaná Jezelia.*

Nikdy jsem v Morrighanu neslyšela o nikom, kdo by se jmenoval Jezelia. A neslyšel to ani nikdo u dvora. Proto můj otec tak protestoval – že to jméno nemá žádnou oporu v minulosti. Kde na něj matka přišla? Z téhle knížky tedy ne.

Shrnula jsem si košili z ramene a podívala se na zbytky své kavah. Ten tvrdošíjný dráp a réva tam pořád byly.

Velké příběhy mají své vlastní způsoby. Zavrtěla jsem hlavou. Ne, tenhle ne. Musí to mít nějaké rozumné vysvětlení. Zastrčila jsem knížky zpátky do sedlové brašny. Byla jsem unavená a vyděšená tímhle podivným lesem a zřejmě jsem při překladu tak spěchala, že jsem ten text pochopila špatně. Ano, tak to bude. Nejsou žádní draci, a už vůbec ne takoví, co se živí krví kojeňátek. Jsou to jen bláboly. Hledala jsem smysl něčeho, co žádný smysl nemá. Podívám se na to zítra za světla, z racionálního úhlu, a snad se mi to podaří pochopit líp.

Přiložila jsem větev na oheň a uložila se na svou pokrývku. Přiměla jsem se myslet na jiné věci. Věci, které dávají smysl. Šťastnější záležitosti. Představila jsem si Pauline a jaké krásné dítě se jí určitě narodí. Představovala jsem si, jak jí Berdi a Gwyneth budou pomáhat, jak jejich životy v Terravinu půjdou dál. Aspoň někdo bude žít můj sen. Myslela jsem na to, jak hrozně bych si teď dala Berdinu dušenou rybí směs se zeleninou. Jak ráda bych slyšela houkání sirén v přístavu, hovor hostů v lokále, Ottovo hýkání. Cítila sůl ve vzduchu. Pozorovala, jak Gwyneth odhaduje nové příchozí.

Tak jako Rafea.

Jako by pouto mezi námi bylo v jistém smyslu silnější a v dalších slabší. *Od prvního dne, kdy jsem tě potkal, jdu každou noc spát s myšlenkou na tebe.* Zavřela jsem oči, schoulila se na pokrývce a modlila se, aby ráno přišlo brzo.

KAPITOLA ŠEDESÁTÁ PÁTÁ

PAULINE

Zemřel v boji, to mi vyprávěla máma. Stejně jako Mikael. Nikdy jsem svého otce nepoznala, ale vždycky jsem si ho představovala jako laskavého muže, který by mě objímal, konejšil, kdyby mě něco trápilo, miloval mě bez podmínek a chránil mě za každou cenu. Tak budu líčit svému děťátku jeho otce. Věděla jsem ale, že všichni muži se ke svým dětem tak nechovají. Třeba ten Liin ne.

Král byl odtažitý muž, vždycky spíš vládce než otec, ale nemohl být necitelný, mít srdce z kamene. Lia potřebovala pomoc. Uplynuly už celé týdny od chvíle, co ji unesli, a Rafe nám neposlal žádnou zprávu. Byla jsem si jistá, že mu na ní záleží, ale on a ta jeho banda ve mně moc důvěry nevzbuzovali, a s každým dalším dnem moje podezření vůči nim rostlo. Už jsem nemohla čekat. Viceregent měl pro Liu vždycky slabost. On je naše jediná naděje. Jistě by dokázal krále přesvědčit, aby ho vyslechl, a povzbudit ho k odpuštění a vyslání pomoci.

Berdi by mi nedovolila, abych jela sama, a Gwyneth se nadšeně nabídla, že mě doprovodí. Netušila jsem, jak to Berdi v hostinci zvládne jen s líným Enzou, ale všechny jsme se shodly, že teď je nejdůležitější dostat Liu do bezpečí. Je v rukou barbarů. Děsilo mě pomyslení, co už jí možná udělali.

A pak tu byly ty sny. Pronásledovaly mě už týden: Strípky výjevů, ve kterých Lia cválá na koni a s každým dalším okamžikem se

vzdaluje tak, až ji už vůbec nevidím. Rozplyne se jako mlžný přízrak, zůstane mi jen její hlas, pronikavý výkřik unášený větrem.

Věděla jsem, že v Civice sama riskuju vězení, protože jsem pomáhala Lie uprchnout, ale nedalo se nic dělat. Bála jsem se, že mě uvrhnou do vězení, ale stejně tak jsem se děsila toho, že půjdu ulicemi města, kde jsme s Mikaelem chodívali spolu, že spatřím místo, kde jsme počali naše dítě – dítě, které ho nikdy nepozná. Děsila jsem se pocitu ztráty. Jeho duch tam bude přítomný v každé ulici, kterou se vydám.

Cesta na oslech trvala mnohem déle než ta s Liou opačným směrem, kdy jsme jely na ravianských hřebcích. Jenže v mém stavu se prostě jet rychle a tvrdě nedalo. „Už to není daleko,“ ujistila jsem Gwyneth, když jsme se zastavily napojit osly. „Jen dva dny.“

Gwyneth si odhrnula z obličejce husté zrzavé lokny a s přimhouřenýma očima se zadívala na silnici před námi. „Já vím,“ odpověděla nepřítomně.

„Jak to víš? Už jsi v Civice byla?“

Probrala se a šklubla s Deiciho otěžemi. „Jen hádám. Myslím, že až tam budeme, měla bys mě nechat promluvit s kancléřem. Umím lidi přesvědčovat líp než ty.“

„Ale kancléř Liu nenávidí. To je poslední člověk, na kterého bychom se měly obrátit.“

Gwyneth naklonila hlavu ke straně a pokrčila rameny. „Uvidíme.“

KAPITOLA ŠEDESÁTÁ ŠESTÁ

RAFE

„Zakousni se!“ zavelel jsem.

Nemohli jsme ho nechat vřískat, ne tak, aby se to rozléhalo mezi skalami kolem nás. Strčil jsem mu mezi zuby kožený pruh. Z čela mu stékal pot a hromadil se nad horním rtem.

„*Rychle*,“ dodal jsem.

Tavish zabodl jehlu do Svenovy tváře a protáhl ji ven na druhé straně rozšklebené rány, která se mému učiteli táhla od lícní kosti k čelisti. Byla moc dlouhá a hluboká, než aby se její zhojení nechalo jen na balzámu. Viděl jsem, jak sebou Svenova ruka cukla, ale zůstal zticha. Jen víčka se mu zachvěla.

Narazili jsme na vendskou patrolu. Barbaři byli v poslední době drzejší a líp organizovaní. Ještě nikdy jsem takhle daleko od Velké řeky nenarazil na vendskou partu, která by čítala víc než hrstku chlapů. Násilnických záškodnických skupin po třech nebo čtyřech tu bývalo dost – to patřilo k jejich stylu –, ale ne organizovaná a uniformovaná patrola. To nevěstilo nic dobrého pro žádné království.

Zrádná Velká řeka bývala vždycky naším spojencem. Jedinou cestou přes ni bylo několik padacích mostů, které stěží udržely jediného koně. Že by barbaři začali chovat koně na druhém břehu? Ta skupina, na kterou jsme narazili, měla kvalitní, dobře živená zvířata.

Sice jsme je všechny pobili, ale teprve když Sven utřžil tu ránu. Jel před námi a srazili ho z koně dřív, než já vůbec stačil tasit kord. Pak už

jsem jednal rychle, dostal jsem toho, kdo zaútočil na Svena, i tři další. Během minuty leželi Vendané pobití na zemi – celkem dvanáct chlapů. Jebova tvář byla pořád postříkaná krví a cítil jsem, jak cizí krev zasychá i na mém obličejí.

Orrin přinesl placatku se Svenovou pálenkou, jak Tavish chtěl. Vytáhl jsem kožený popruh z úst raněného a dal mu pořádně napít, aby se otupila bolest.

„Ne, to je zvenčí,“ zarazil mě Tavish. „Na vyčištění rány.“

Sven začal protestovat, a tak jsem mu strčil kůži zpátky do pusy. Nejspíš by radši dostal infekci, než aby viděl, jak vyléváme jeho drahocennou kořalku na zem. Tavish naposledy probodl pokožku a uzavřel ránu. Sven zasténal, a když mu Tavish polil zašitou tvář pořádným douškem, jeho tělo se zachvělo bolestí.

Vyplívl popruh. „K čertu s vámi,“ pronesl slabě.

„Nemáš zač.“ odpověděl Tavish.

Byli jsme tři kilometry od Velké řeky, u jediné cesty, která vedla do Vendy. Utábořili jsme se ve skalnatém pásu, který nás chránil od západu, odkud Liini únosci museli přijet. Jinudy se do Vendy nemohli dostat, ale zdržovali jsme se tady už druhý den a po nikom ani vidu. Předhonorit nás nemohli. Hnali jsme sebe i koně až k padnutí. Dnes jsme opustili pozorovatelnu jen nakrátko, abychom zkusili najít lepší místo blíž hranice, ale narazili jsme na tu patrolu. Když jsme naházeli jejich těla do rokle, vzali jsme si jejich koně a doufali, že tuhle partu nebude hned tak někdo postrádat.

Tavish odložil jehlu a prohlížel si svou práci. Pak poplácal Svena po rameni. „Věř mi, vypadá to líp.“

„Měl jsem ho nechat, aby jel první sám,“ Sven slabě ukázal na mě.

„Budeš v pořádku, staroušku,“ ujistil jsem ho, i když jsem věděl, jak tohle oslovení nenávidí. Předtím jsem si ani neuvědomil, jak urputně se Sven vždycky snaží zůstat předemnou. Příště už mu to nedovolím.

On a ostatní spali, zatímco já držel první hlídku. Nečekali jsme, že tady narazíme na další Vendány, ale ta první patrola nás taky zaskočila. Barbari byli nevypočitatelní, nedodržovali žádné zásady a lidský život pro ně měl jen malou cenu – i ten vlastní. Zažil jsem to, když jsem

sám jezdil s hlídkami a dostali jsme se do křížku s jejich záškodníky. Útočili s divokým bojovým pokřikem a šílenstvím v očích, i když měli proti sobě přesilu, s níž se nemohli měřit. Radši smrt než zajetí. Nikdy bych neřekl, že k nim Kaden patří. Věděl jsem, že má v sobě něco, proč mu nemůžu důvěřovat, ale neuhodl bych, že je barbar.

A teď je s ní.

Zadíval jsem se na temný západní obzor, osvětlený jen hvězdami.

„Najdu si tě, Lio,“ zašeptal jsem.

Najdu tě, ať už jsi sebedál.

KAPITOLA ŠEDESÁTÁ SEDMÁ

Rychle jsem otevřela oči. V uších mi ještě zněl ohlušující řev a před sebou jsem měla zvíře s černou srstí a zahnutými tesáky. Ucouvla jsem, ale byla jsem v obklíčení. Kolem mě jich stála celá smečka a cenila na mě své děsivé zažloutlé tesáky.

Když jsem se konečně dokázala soustředit na něco jiného než tesáky, uvědomila jsem si, že ti tvorové připomínají opice. Ne ty hezké maličké, v oblečcích, které jsem vídala na ramenou dvorních šašků. Tyhle byly velké jako člověk a stahovaly se kolem mě, jako by se živily strachem v mých očích. Vyskočila jsem, zamávala rukama a zavřískla na ně, ale jako by je to jen popíchlo. Dál vrčely a vřeštěly na mě. Takže po všem, co jsem přečkala, mě nakonec roztrhá smečka divokých zvířat!

Ozval se mohutný řev, hlasitější než jejich skřeky, a tvorové se v panice rozprchli všemi směry. Za nimi se neslo jen moje oddychování – a pak dech něčeho dalšího. Tiché, dunivé funění.

Něco tu je.

Oheň už dohořival, plameny osvětlovaly jen malý okruh kolem sebe. Zadívala jsem se do tmy za stromy. To oddychování bylo pomalé a hluboké. *Pak zařvanění. Zavřčení. Váhavý řev.* Bylo to něco mnohem většího a nelítostnějšího než opice. A pozorovalo mě to.

Na zádech mě zamrazilo a otočila jsem se. Hleděly na mě dvě jantarové oči. Okamžitě jsem je poznala a v hrdle mi vychlo. Na ten hladový pohled jsem nikdy nedokázala zapomenout. Zvíře znovu

zabručelo a vykročilo jednou tlapou ke mně. Pak druhou. Nemohla jsem se hýbat. Zvíře vrčelo a kolem huby se mu pěnily sliny, stejně jako když jsem byla malá, jenže tentokrát tu nebyl nikdo, kdo by ho vyplašil. Na co čeká? Věděla jsem, že kdybych se otočila a dala do běhu, nebudu mít šanci. To by jen ponouklo jeho lovecké instinkty. Jenže proč už po mně neskočil? Byl tak blízko, že jsem viděla jeho obrovskou pruhovanou hlavu, která zářila ve světle ohně.

Srdce mi v hrudi ztěžklo na kámen, jako už bych byla mrtvá. Díval se na mě a já viděla v jeho skelných očích svůj strnulý odraz. Znovu zařval a odhalil mohutné tesáky. Víc už mě vyděsit nemohl. Otevřela jsem pusku, ale jazyk jsem měla tak suchý, že mi z ní nevyšel žádný zvuk, jen ochraptělý šepot. „Běž pryč.“ Tygrovy zacukaly vousky, zakmital ocasem, otočil se a zmizel v lese.

Několik vteřin jsem tam jen stála a chvěla se, příliš vyděšená, než abych se dokázala pohnout. Zato pak jsem se začala pohybovat ztraceně rychle. Vrhla jsem se pro svou deku a brašnu. Koni opice ani tygr nic neudělali, vůbec si ho nevšimli – asi jsem vypadala jako snadnější kořist. Vážně tu šelmu poslal pryč můj zašeptaný příkaz? Ale nehodlala jsem teď zpochybňovat svoje štěstí. Hodlala jsem se odsud dostat tak rychle, jak to jen půjde.

Odjela jsem stejnou cestou, jako jsem přijela, a vydechla zhluboka teprve ve chvíli, kdy jsem ten děsivý les nechala za sebou. Držela jsem se poblíž něj, protože jsme viděla, že obzor už pomalu růžoví, a pobídla koně do cvalu. Za chvíli vyjde slunce a v savaně mě snadno uvidí na dálku.

Tam, kde končil les, začínal výběžek země posetý balvany. Vyšla jsem se stezkou mezi nimi a byla vděčná za jejich úkryt, ale ukázalo se, že je to slepá ulička. Výběžek končil otevřenou plošinou, která se klenula nad údolím a téměř ho půlila. Zahlédla jsem, že dole vede cesta, která vypadala jako hojně používaná. Sesedla jsem a vydala se ke skalní římsce. Přemítala jsem, jak bych se mohla dostat dolů. Fičel tu silný vítr, který mi škubal sukni a zvedal vlasy. V dálce jsem cosi zahlédla, jako prach vířený dalším stádem, jenže tehle mrak se pohyboval pomaleji. A pak mi to najednou došlo. Vojáci. Nejen malá patrola, ale zázračná síla, celý prapor!

Když se přiblížili, odhadla jsem jejich počet kolem dvou set mužů, ale pořád jsem neviděla jejich zástavu. Nebo žádnou neměli? Jsou morrighanští, nebo z Dalbrecku? Momentálně mi to bylo skoro jedno. Hledala jsem zoufale cestu do údolí, ale z téhle strany římsy klesala skála prudce dolů. Přelezla jsem na druhou stranu výběžku a odtamtud spatřila další vojenský útvar, který pochodoval z jiného směru. Tentokrát jich nebylo víc než třicet. Zamžourala jsem, abych rozeznala barvy, a moje oči zachytily záblesk červené. Morrighan! Vzápětí jsem spatřila jejich koně a hlavně toho v čele. Byl to výrazně zbarvený strakáč. *Walther*. Tělem mi projela vlna nesmírné radosti, ale vzápětí ji vystřídal jiný pocit. Kdo jsou pak ti...

Ti první. Rozběhla jsem se na druhou stranu a zírala na armádu, která pochodovala proti našim. Ne nebyly jich dvě stovky. Spíš tři, nebo víc. A neměli žádné prapory.

Vendané.

Vojáci se k sobě blížili, ale protože jim ve výhledu bránil útes vyčnívající hluboko do údolí, neměli ponětí, co je čeká. Musím Walthera nějak varovat!

„Lio.“

Otočila jsem se. Byli to Kaden, Eben a Finch.

„Ne!“ vykřikla jsem. „Teď ne!“

Rozběhla jsem se na špici výběžku, ale Kaden už byl za mnou, chytil mě za paže. Škubl mi košilí na rameni, až se látka roztrhla.

„Ne!“ zavřískla jsem. „Musím je zastavit!“

Chytil mě ze zadu oběma pažemi a přitiskl mě k sobě. „Ne!“ ječela jsem. „Tam dole je můj bratr! Pusť mě! Oni je zabijí!“

Vendská armáda už byla skoro pod špicí. Za pár vteřin se dostanou před bratrův hlouček. Tři sta proti třiceti. Prosila jsem Kadena, ať mě pustí. Kopala ho. Škemrala. Vzlykala.

„Odsud se k nim nedostaneš, Lio. Než sjedeme dolů...“

Vendská armáda začala obcházet výběžek.

Zmítala jsem se v Kadenově sevření. „Pusť mě! Walther! *Walther!*“ Jenže vítr mi vmetl má slova zpátky do tváře. Bylo příliš pozdě.

Můj svět zpomalil, v jediném okamžiku přešel z rychlosti blesku k lenivému tempu. Pohyby a zvuky byly tlumené jako ve snu. Jenže to

nebyl sen. Dívala jsem se, jak se vojáci dvou království setkávají, stejně zaskočení. Viděla jsem mladíka, který na hnědobílém strakáčovi vyrazil do útoku. Mladíka, který stále miloval svou mrtvou ženu, a teď ho stravoval žal. Toho s nenuceným klukovským úsměvem, který mě bral s sebou do putyk hrát karty, cvrknal mě do nosu, bránil mě proti nespravedlivým nařčením, naučil mě házet nožem. Můj bratr. Dívala jsem se, jak tasil zbraň, aby pomstil svou Gretu. Viděla jsem, jak proti němu zamířilo pět kordů nepřítele, mihnutí ocelí, a dalších, dalších, a pak jsem viděla, jak padá z koně. Už na zemi se poslední z kordů zabol do jeho hrudi. A dívala jsem se, jak můj bratr Walther umírá.

Naši vojáci padali jeden po druhém, každý měl proti sobě tři, čtyři, pět protivníků, protože tohle nebyla bitva, to byl masakr. Nemilosrdný vítr k nám nesl každý výkřik, každé zaúpění. A pak nastalo ticho. Nohy mi ochably, jako bych je vůbec neměla, a spadla jsem na zem. Uši mi ucvalo sténání a vířskot. Rvala jsem si vlasy a oblečení. Kadenovy paže mě pevně držely a bránily mi vrhnout se z útesu.

Konečně jsem se přestala zmítat a zadívala se do údolí. Všichni morrighanští vojáci byli mrtví. Vendané nebrali zajatce. Schoulila jsem se na zemi.

Kaden mě pořád zezadu držel. Odhrnul mi vlasy z obličeje, naklonil se blíž a zašeptal mi do ucha: „Lio, je mi to líto. Ale nemohli jsme nic udělat.“

Zírala jsem na ležící těla s nepřírozeně zkřivenými končetinami. Waltherův kuň ležel mrtvý vedle svého pána. Kaden mě pomalu pustil. Zadívala jsem se na své obnažené rameno v místě, kde mi roztrhnul košili, a spatřila na rameni lví dráp, propletený s výhonkem révy. Cítila jsem, jak mi do krku stoupá žluč, z nosu tečou hleny, nasloučala jsem šokujícímu tichu. Uhladila jsem si sukni a začala se kolíbat. Jako by vítr odvál všechno, co ze mě zbylo.

Seděla jsem minuty, roční období, léta. Vítr se na mé pokožce stal zimou, den nocí, a pak zase oslepující světlo, nával krutých podrobností. Zavřela jsem oči, ale ty detaily se dál míhaly na mých víčkách, nahrazovaly celoživotní vzpomínky na Walthera jeho jedinou zkravenou podobou. A pak obrazy odpluly, všechno vybledlo a zůstala jen bezbarvá monotónní šed'

Pak jsem konečně viděla, jak se moje ruce opřely o moje kolena, zatlačily, donutily mé tělo zvednout se. Otočila jsem se ke svým únoscům. Eben na mě zíral vykulenýma, vážnýma očima. Finch měl pootevřenou pusou.

Podívala jsem se na Kadena. „Můj bratr potřebuje pohřbít,“ řekla jsem. „Všichni potřebují pohřbít. Nenechám je tam jako potravu pro zvířata.“

Zavrtěl hlavou. „Lio, nemůžeme...“

„Na východní straně vede stezka dolů,“ přerušil ho Finch.

Ze dna údolí stoupala nenávidist spolu s pachem krve, která se vsakovala do hlíny, pachem střev vyhřezlých z těl zvířat i lidí, a steny a frkáním zvířat, která ještě nebyla úplně mrtvá, ale nikdo se je neobtěžoval zbavit trápení. Ve vzduchu visela hrůza. *Tenhle svět tě vdechuje... dělí se o tebe.* Dnes svět zavzlykal s posledním dechem Walthera a jeho kamarádů. Slyšela to má matka ve své komnatě? Cítí už ten žal?

Naproti nám vyjel divoce vyhlížejí dlouhán, který seděl vzpřímeně v sedle a kord měl stále v ruce. Hádala jsem, že je to velitel barbarů. Vousy měl zapletené do dvou copánků. Bylo to moje první setkání s opravdovými barbary. Kaden a ostatní byli oblečení tak, aby v Morrighanu splývali s okolím. Tihle muži ne. Od opasků jim visely malé zvířecí lebky, které tiše cinkaly, když se k nám blížili. Na kožených helmicích měli dlouhé chocholy a tváře pomalované děsivými černými pruhy pod očima.

Když velitel poznal Kadena a jeho druhy, sklopil kord a pozdravil je, jako by se setkali kvůli pikniku na louce. Ubodaná a rozsekaná těla kolem nás jako by vůbec nevnímali. Přivítání se ale brzy změnilo v pohledy upřené na mě. Finch vysvětlil, že nemluví jejich jazykem.

„Jsem tady, abych pohřbila mrtvé,“ pronesla jsem.

„Žádné mrtvé nemáme,“ odpověděl velitel morrighansky. Měl těžký přízvuk a v jeho slovech zazněla silná nechuť, jako bych navrhla něco vulgárního.

„Myslím tyhle mrtvé,“ ukázala jsem na zem. „Ty, které jste zabili.“

Na rtech se mu objevil úsměšek. „My těla nepřátel nepohřbíváme. Necháváme je divé zvěři.“

„Tentokrát ne,“ ujistila jsem ho.

Velitel se nevěřícně podíval na Kadenu. „Kdo je ta drzá mrcha?“

Slova se chopil Eben. „Je to naše zajatkyně! Princezna Arabella z Morrighanu. Ale říkáme jí Lia.“

Na velitelově tváři se objevilo hluboké opovržení. Narovnal se v sedle a posunul si helmici pobitou cvočky. „Tak vy jí říkáte *Lia*,“ opakoval jízlivě a zamračil se na mě. „Jak jsem řekl, mí vojáci nepohřbívají žádné svině.“

„Asi jsme si nerozuměli, veliteli. Nežádám, aby je pohřbili vaši divoši. Nedovolila bych, aby se těl vznešených morrighanských vojáků dotkly vaše nečisté ruce.“

Barbar se zaklonil a napřáhl ruku, aby mě uhodil, ale Kaden ho za ni chytil a zarazil ho. „Truchlí, *chievdare*. Neměj jí ta slova za zlé. Jeden z těch mrtvých je její bratr.“

Pobídla jsem koně kupředu, až jsem se ocitla koleno vedle kolene s velitelem. „Klidně to zopakuju, *chievdare*. Já je pohřbím.“

„Ale? Tak ty sama pohřbíš celý oddíl?“ Rozesmál se. Jeho muži se k němu přidali. „Dejte někdo princezně lopatu!“ zavolal. „Jen ať si zakope.“

Klečela jsem uprostřed pole. Mou první povinností bylo požehnat mrtvým, než jejich těla vychladnou. Tradice, kterým jsem se dřív vysmívala, teď byly vším, co mě drželo při smyslech. Zvedla jsem ruce k bohům, ale mé písň se proměnily z těch, které jsem znávala, na cosi nového, zpívaného jazykem, jemuž rozuměli jen bohové a mrtví. Písň složené z krve a duší, pravdy a času. Můj hlas stoupal, houpal se, tesknil, nesl se ve větru a stával se jeho součástí, proplétal se se slovy starými tisíc let, tisíc slz. Údolí naplnil nejen můj hlas, ale nářek všech matek, sester a dcer všech dávno minulých časů. Byla to vzpomínka vypůjčená ze vzdálených nebes a krvácející země, písň opovržení a lásky, hořkosti a milosrdenství, modlitba spletená ne ze zvuků, ale z hvězd, prachu a věčnosti.

„A budiž to tak povždy,“ dokončila jsem.

Otevřela jsem oči. Vojáci kolem mě přestali dělat to, čemu se právě věnovali, a zírali na mě. Vstala jsem, vzala lopatu a zamířila nejdřív k Waltherovi. Kaden mě zastavil dřív, než jsem tam stačila dojít. „Lio, smrt není důstojná ani milosrdná. Takhle by sis ho zapamatoval nechtěla.“

„Přesně takhle si ho chci pamatovat. Je všechny. Nikdy na to nezapomenu.“ Vyškubla jsem se mu.

„Nemůžu ti pomoci. Pohřbít nepřítele je zrada. Je to zneuctění našich padlých.“

Odešla jsem od něj bez odpovědi a propletla se mezi těly a jejich usekanými částmi k Waltherovi. Klesla jsem k němu na kolena a odhrnula mu vlasy z tváře. Zavřela jsem mu oči a políbila ho na tvář. Zašeptala jsem svou soukromou modlitbu jen pro něj, přála mu štěstí na jeho cestě, protože jestli jsou bohové milosrdní, teď už objímá svou Gretu a chová své nenarozené dítě. Mé rty prodlely na jeho čele, jako by se od něj odmítaly odloučit. Věděly, že to je naposledy, kdy se naše těla dotýkají.

„Sbohem, nejdražší princí,“ zašeptala jsem nakonec do jeho pokožky.

Pak jsem se napřímila a začala kopat.

KAPITOLA ŠEDESÁTÁ OSMÁ

KADEN

Celý tábor ztichl a pozoroval ji. Na rozdíl ode mě nikdo z nich v životě neviděl nikoho urozeného a už vůbec ne princeznu. Jistě se nepodobala jemným svůdným kráskám z jejich fantazií. Jak čas plynul, muži si jeden za druhým, i ti nejdrsnější z nich, posedali na zem a dívali se na ni. Kvůli tomu mrazivému zpěvu, který naplnil celé údolí, a kvůli jejímu tvrdošíjnému odhodlání, lopatu za lopatou.

Trvalo jí tři hodiny, než vykopala první hrob. Bratrův hrob. Stáhla z jeho mrtvého koně pokrývku, zabalila ho do ní a odkutálela mrtvolu do jámy. Slyšel jsem Finchův ochraptělý dech a Ebena, jak si saje spodní ret. I když nikdo z nás nelitoval mrtvé, bylo těžké sledovat, jak Lia líbá mrtvého bratra a pak zápolí s tíhou jeho těla.

Griz, který dorazil později s Malichem, musel odejít. Nedokázal se na to dívat. Já odejít nemohl. Tak jako většina z nás. Když pochovávala bratra, přešla k dalšímu mrtvému vojákovi, požehnala mu a začala kopat do tvrdé země. Tenhle padlý ztratil paži a já viděl, jak ji Lia hledá, až ji nakonec vytáhla zpod mrtvého koně. Položila mu ji na hrud', než ho zabalila do pokrývky.

Jak dlouho může takhle pokračovat? Díval jsem se, jak klopýtá a padá, ale když už jsem si myslel, že nevstane, dokázala to. Vojáků kolem mě se zmocnil neklid, šeptem vyměňovali si napjaté poznámky. Mhouřili oči, mnuli si klouby. *Chievdar* stál nehnutě, ruce složené na prsou.

Dokončila třetí hrob. Uplynulo sedm hodin. Ruce jí od násady lopaty krvácely. Přešla ke čtvrtému vojákovu a poklekla.

Vstal jsem, přešel k vozu se zásobami a vzal si další lopatu. „Vykopu pár jam. Když do nich odtáhne těla, proč ne.“ Vojáci kolem vozu mě užasle pozorovali, ale nikdo se mi v tom nepokusil zabránit. Kopat do země nebyla ještě zrada.

„Já taky,“ ozval se Finch. Přišel k vozu a vzal si další lopatu.

Vojáci kolem *chievdara* se na něj nejistě podívali a začali vytahovat kordy.

Velitel mávl rukou. „Schovejte je,“ nařídil jim. „Jestli si ta morri-ghanská děvka chce odřít ruce na kost, aspoň se pobavíme, ale nechci tady trčet celou noc. Když tihle hlupáci chtějí kopat, nechte je kopat.“

A odvrátil se. Pokud už ho to představení unavovalo, mohl s tím rázně skoncovat. Lia byla vězeň a nepřítel Vendy. Možná že ta její husí kůži nahánějící píseň probudila strach z bohů i u něj, aspoň natolik, aby ji nechal dokončit její dílo.

Eben a Griz nás následovali a možná k *chievdarovu* ohromení i sedm z jeho vojáků. Popadli bodáky, sekyrky a co kdo našel a začali jsme kopat jámy vedle mrtvých.

KAPITOLA ŠEDESÁTÁ DEVÁTÁ

Noc jsme strávili v údolí nedaleko od místa, kde byli pohřbeni zabíjí vojáci, a další ráno jsme znovu vyrazili na cestu. Do Vendy to byly ještě tři dny. Tentokrát nás obklopoval zástup čtyř set vojáků... nebo šesti set? Na počtu už nezáleželo. Zírala jsem před sebe a nechala svou hlavu volně poskakovat v rytmu koňského kroku. Před sebou jsem viděla Ebenova koně, jehož chromá noha zatěžovala ostatní tři. Ten do Vendy nevydrží.

Ze šatů mi pořád kapala voda. Před hodinou jsem úplně oblečená vešla do řeky, která protékala celým údolím. Necítila jsem vodu na pokožce, ale viděla, že mi naskočila husí kůže. Nechala jsem řeku, aby proudila zakrvácenými šaty, a Waltherova krev spolu s krví dalších třiceti mužů se rozpouštěla do řeky a vracela se s ní domů. Svět si to bude navždy pamatovat, i když lidé zapomenou. Blízko Walthera jsem našla Gavina, který ležel tváří k zemi. Jeho husté zrzavé vlasy bylo tak snadné poznat. U Avra a Cyrila už jsem si úplně jistá nebyla, ale jejich oddanost mému bratrovi napovídala, že ti nejbližší u něj jsou oni. Ve smrti, když krev přestane proudit, je obličej člověka tvrdý a vpadlý, jako dřevořezba v pouzdru z šedivého těla.

Všechny si je budu pamatovat. Nikdy na ně nezapomenu.

Kaden, Finch i další pomohli vykopat hroby. Bez nich bych nikdy nedokázala pohřbít všechny muže, ale to kvůli nim byli ti muži mrtví. Třeba byl mezi vojáky, kteří mi pomáhali kopat, i muž, který probodl

Waltherovu hrud'. Nebo ten, který usekl Cyrilovi ruku. Měla jsem jim být za jejich pomoc vděčná? Většinou jsem necítila vůbec nic. Všechny moje pocity ze mě odpluly jako krev padlých, zůstaly na dně údolí.

Oči jsem měla suché a v odřených rukou s puchýři jsem necítila žádnou bolest, ale dva dny po Waltherově smrti se ve mně něco uvolnilo. Něco tvrdého a ostrého, co jsem nikdy předtím necítila, jako úlomek kamene, který se zachytí do paprsku kola a otáčí se s ním pořád dokola. Rachotilo to ve mně bezcílně, ale v neúprosném rytmu. Možná že totéž se uvolnilo ve Waltherovi, když držel v náručí mrtvou Gretu. Byla jsem si jistá, že to, co se ve mně ulomilo, se už nikdy nedá spravit.

Mezi vojáky se rychle rozkřiklo, že mám „dar“, ale zjistila jsem, že zdaleka ne všichni Vendané k tomu cítí úctu. Někteří se morrighanským způsobům vysmívali. Hlavně *chievdar* nad tím ohrnoval nos. Na druhou stranu bylo mezi jeho muži dost vojáků, kteří mě obezřetně pozorovali a neodvažovali se mi podívat do očí. Většina ale gratulovala Kadenovi a jeho lidem, že vezou Komizarovi tak cennou kořist. Opravdovou princeznu nepřítel.

Netušili, že jeho úkol byl proříznout mi hrdlo. Bez výrazu jsem se na něj podívala a on se na chvíli setkal s mým prázdným pohledem. Chtěl mezi svými kamarády cítit hrdost. Koneckonců Venda pro něj byla vždycky na prvním místě. Pokyvoval, když ho plácali po ramenou, přijímal jejich uznání. V očích, které pro mě dřív skrývaly tolik tajemství, už pro mě nebylo nic.

Další den se stav Ebenova koně zhoršil. Slyšela jsem, jak mu Malich a Finch říkají, že ho bude muset utratit, že je tu spousta volných koní po zabitých, které si Vendané vezli jako kořist. Eben ji napjatým dětským hláskem namítal, že je to jen namožená šlacha a že se to zlepší.

Nic jsem jim neřekla. Jejich starosti mě nezajímaly. Místo toho jsem naslouchala rachocení toho uvolněného úlomku ve svém nitru. Když jsem se pozdě v noci dívala na hvězdy, někdy ke mně dolehl šepot, jemuž jsem se bála uvěřit.

Najdu tě.

Najdu tě, ať už jsi sebedál.

KAPITOLA SEDMDESÁTÁ

Vykartáčovala jsem si vlasy. Dnes byl den, kdy vjedeme do Vendy. Nechci přitom vypadat jako zvíře. Pořád mi to připadalo důležité. Pro Walthera. Pro jeho patrolu. Nebyla jsem jedna z nich. A nikdy nebudu. Tahala jsem za zacuchané prameny, občas si i vyškubla pár vlasů, dokud nebyly všechny hladké. Když jsem teď byla obklopená stovkami vojáků, chápala jsem, že už žádnou šanci na útěk mít nebudu. Možná jsem ji neměla nikdy. Ledaže by se bohové rozhodli shodit z oblohy další hvězdu a zahubit je všechny. Jak mohli být tihle barbari, kteří tu kolem mě tak pyšně seděli na koních, lepší než Předkové, které bohové kdysi dávno zničili? Co jim brání udělat to znovu?

Jeli jsme za vozy plnými kordů, sedel, dokonce i bot padlých. Kořist smrti. Když jsem pohřbívala bratra, ani jsem si nevšimla, že chybí jeho kord a precizně vyrobený kožený bandalír, který nosil přes hrud'. Vše teď poskakovalo někde na voze přede mnou.

Naslouchala jsem řinkotu kořisti a rachocení ve mně.

Kaden jel vedle mě z jedné strany, Eben z druhé, Malich a další za námi. Ebenův kuň klopýtl, ale dokázal to vyrovnat. Eben z něj seskočil a něco mu zašeptal do ucha. Pak ho vedl vedle sebe s rukou na jeho hřívě. Po pár krocích kuň klopýtl znovu a odkulhal asi dvacet kroků od cesty, zatímco Eben běžel za ním. Tam zvíře padlo na bok, jak už ho přední nohy nedokázaly nést. Eben se ho snažil zoufale přesvědčit, aby vstal.

„Postarej se o něj,“ vybídl ho Kaden. „Je čas.“

Malich popojel kolem mě kupředu. „Udělej to hned!“ zakřičel. „Jen nás všechny zdržuješ!“ Uvolnil přezku kožené pochvy s nožem, kterou měl zavěšenou na opasku, a hodil ho Ebenovi. Chlapec strnul. Vyděšeným pohledem přešel od zbraně k nám. Kaden na něj pokývl a Eben nůž pomalu sebral.

„Nemůže to udělat někdo jiný?“ zeptala jsem se.

Kaden se na mě překvapeně zadíval. Byla to moje první slova po třech dnech. „Je to jeho kůň. Jeho práce,“ odpověděl.

„Musí se to naučit,“ uslyšela jsem Finche za sebou.

Griz souhlasně zamumlal: „*Ja tiak.*“

Zírala jsem do Ebenovy zoufalé tváře. „Ale vychoval si ho od hříběte,“ připomněla jsem jim. Neodpověděli. Otočila jsem se na Finche a Grize. „Vždyť je to dítě. Už se toho naučil až moc, díky vám všem. Copak pro něj nemůžete udělat?“

Mlčeli. Sklouzla jsem z koně a vydala se na louku. Kaden na mě vykřikl, ať se okamžitě vrátím a nasednu.

Otočila jsem se a vyštěkla na něj: „*Ena fikatande spindo keechas! Fikat ena sbu! Ena mizak teevas ba betaro! Jabavé!*“ Pak jsem se obrátila zpátky k Ebenovi. Ten se ostře nadechl, když jsem mu vyškubla pochvu a vytáhla nůž. Okamžitě se na mě namířily desítky samostřelů přihlížejících vojáků. „Už ses s Bleskem rozloučil?“ zeptala jsem se.

Pohlédl na mě skelnýma očima. „Ty víš, jak se jmenuje?“

„Slyšela jsem tě, jak mu tak šeptem říkáš. Oni se pletou, Ebene.“ Hodila jsem hlavou směrem k ostatním. „Pojmenovat koně není žádná hanba.“

Kousl se do rtu a přikývl. „Rozloučil jsem se.“

„Tak se otoč,“ nařídila jsem mu. „Tohle dělat nemusíš.“ Otřeseně mě poslechl.

Sklonila jsem se nad koněm. Zadní nohy mu škubaly, jak se snažily zabrat místo předních. Byl vyčerpaný, ale vyděšený stejně jako Eben.

„Pššt,“ zašeptala jsem mu. „Pššt.“ Klekla jsem si vedle něj a šeptala mu o loukách a seně a malém chlapci, který ho bude vždycky milovat, i když pro to nemá slova. Hladila jsem ho po hebkých nozdrách,

a kůň se pod mými doteky uklidnil. Pak jsem udělala to, co jsem viděla jednou udělat Walthera: Vrazila jsem čepel nože do měkké tkáně koňského hrdla a nechala ho odpočívat.

Otřela jsem čepel o trávu, stáhla z mrtvého zvířete sedlovou brašnu a vrátila se k Ebenovi. „Hotovo,“ oznámila jsem mu. Otočil se ke mně a já mu podala brašnu. „Netrpěl,“ dodala jsem a dotkla se jeho ramene. Podíval se na mou ruku, pak zase na mě, v obličeji zmatek nejistého dítěte, kterým se zase na chvíli stal. „Můžeš si vzít mého koně,“ navrhla jsem mu. „Půjdu pěšky. Aspoň se zbavím svých společníků.“

Vrátila jsem se k vojákům a podala Malichovi nůž, už zase zastrčený v pochvě. Opatrně si ho ode mě vzal. Vojáci sklonili samostřily jako jeden muž.

„Takže přece jen umíš vendsky,“ ozval se Malich.

„Nadávat. Jak bych mohla neumět? Když si s tím omezcem jako vy vystačili celou dobu, co jsem s vámi?“ Začala jsem odvažovat z koně sedlovou brašnu.

„Co to děláš?“ zeptal se Kaden. Věnoval jsem mu dlouhý tvrdý pohled, poprvé za celé dny jsem se mu úmyslně dívala do očí. Nechala jsem tu chvíli plynout, čekala jsem, až zamžiká, až *pochopí*. Že tohle nebyl konec.

„Zbytek cesty půjdu pěšky,“ oznámila jsem mu. „Tady dole je čistší vzduch.“

„Nemusíš to pro něj dělat,“ namítl.

Otočila jsem se a zadívala se na ostatní, na Grize, Finche a Malicha. Pomalu jsem přešla pohledem vojáky shromážděné kolem nás, kteří čekali, až se dá náš průvod znovu na pochod. Můj pohled opsal kruh a zastavil se, pomalu a opovržlivě, zase na Kadenovi. „Je to *dítě*. A projevít mu soucit je možná to jediné, co pro něj kdo kdy udělal.“

Stáhla jsem ze svého koně brašnu a průvod se zase pohnul. Už zase jsem naslouchala cinkání, vrzání a břinkotu vozu před sebou a tichému rachocení ve mně, které sílilo.

Kroky a vzdálenosti splývaly. Dul vítr. Trhal mi sukní, bičoval mě mými vlasy a pak náhle krajinu zalehla podivná nehybnost. Povětřím poletovala jen vzpomínka na Ebenova mrtvého koně a jeho poslední rozechvělé nádechy a výdechy, tišší a slabší. A pak poslední vydechnutí. Poslední záchvěv. Smrt. A oči desítky vojáků, připravených mě zabít.

Když nasadili šípy do samostřílů a zamířili, na chvíli jsem si přála, aby vystřelili. Nebála jsem se bolesti, ale toho, že už ji nebudu cítit – že nebudu cítit nic.

Nikdy předtím jsem nezabila koně, jen jsem se dívala, jak to dělá bratr. Zabít a přemýšlet o zabití je rozdíl. Člověku to něco vezme, i když zabije jen trpící zvíře. Neudělala jsem to jen proto, abych to bří-mě sňala z Ebena. Udělala jsem to i kvůli sobě. Nebyla jsem ještě připravená vzdát se posledního zbytku toho, kým jsem bývala. Nemohla jsem jen tak stát a dívat se, jak je dítě nucené zabít milované zvíře.

Mířila jsem do jiného světa, do světa s jinými pravidly. Do světa, kde blábolící šílené ženy shazují z hradeb, kde děti trénují jako vrahy a na opascích nosí lebky. Pokojný Terravin byl už jen vzdálenou vzpomínkou. Již jsem nebyla bezstarostná posluhovačka z hostince v ospalém přímořském městečku, která se poprvé líbala s chlapcem. Ta dívka byla pryč. Ten sen mi ukradli. Teď jsem byla jen zajatkyňe. Jen...

Klopýtla jsem.

Ty budeš vždycky ty, Lio. Před tím neutčeš. Ten hlas zazněl tak jasně, jako by Walther kráčel vedle mě a s největší vážností mi promlouval do duše. *Ty jsi silná, Lio. Vždycky jsi z nás byla nejsilnější... Králíci jsou dobrá večere, víš?*

Ano. Jsou.

Nejsem bezstarostná posluhovačka z hostince. Jsem princezna Arabella Celestine Idris *Jezelia*, První dcera rodu Morrighan.

Ta pojmenovaná v utajení.

A vtom jsem něco uslyšela.

Ticho.

Ostrý úlomek v mém nitru, o němž jsme si myslela, že se ho nikdy nezavím, se naposledy otočil a zabodl se mi do masa, do útroh. Tu bolest jsem vítala.

V hlavě mi zněly poslední verše Písně Vendy. *Z beder Morrighaniných...*

Jak to mohla matka vědět? Ta otázka mě pronásledovala od chvíle, kdy jsem ty verše přeložila, a jediná odpověď zněla: *Nevěděla to*. Vedl ji dar. Popichoval ji, našeptával jí: *Jezeelia*. Ale na mě dar tak přímo nemluvil. *Ty jsi z nás byla vždycky nejsilnější. Matce to dělalo starosti*. Nevěděla, co to znamená, jenom to v ní probouzelo strach o její jedinou dceru.

*Až vystoupí kdosi mocnější,
až povstane ze zoufalství
ta, jež byla slabá,
ta, jež byla pronásledována,
ta se znamením drápu a révu...*

Zadávala jsem se na svoje rameno, kde roztržená látka odhalovala dráp a révu. Teď hrály všemi barvami, jak mi to popisovala Natiya. *Všichni jsme také součástí většího příběhu. Toho, jenž přesahuje zemi, vítr, čas... dokonce i naše slzy. Velké příběhy mají své vlastní způsoby*.

Jezeelia. To jediné z mých jmen mi vždycky připadalo opravdové, hodilo se k tomu, kým jsem. A jediné, kterým mě všichni ostatní kromě mých bratrů odmítali oslovovat. Možná to byly jen nesmysly šílené ženy z dávné minulosti, ale i tak. Budu se snažit, aby se ta věštba naplnila, do svého posledního dechu.

Pro Walthera. Pro Gretu. Pro všechny sny, které byly ty tam. Zloděj snů už nebude krást další, i kdybych měla toho Komizara zabít vlastníma rukama. Vlastní matka mě možná zradila tím, když mi upírala dar, ale v jednom měla pravdu. *Jsem voják otcovy armády*.

Podívala jsem se na Kadenu, který jel vedle mě.

A možná to teď budu já, kdo se stane zabijákem.

KAPITOLA SEDMDESÁTÁ PRVNÍ

RAFE

„Co to do hajzlu...?“

Na hlídce byl Jeb. Vyslovil to tak pomalu a tiše, až jsem si mysl-el, že jen vidí něco zvláštního, jako třeba to stádo zlatě pruhovaných koní, na které jsme narazili včera.

Orrin se šel podívat za ním. „Teda... to mě poser.“

To už upoutalo naši pozornost, takže jsme se s Tavishem a Svenem vrhli na skalnatý výběžek, kde oba stáli. Strnul jsem.

„Co je to?“ zamumlal Tavish, ale všichni jsme věděli co.

Nebyla to nějaká ubohá záškodnická banda barbarů. Ani velká organizovaná četa. Tohle byl pluk – deset jezdců v řadě a nejméně šedesát řad dlouhý.

Jen jedna osoba nejela na koni v řadě.

Šla a sama.

„To je ona?“ zeptal se Tavish.

Přikývl jsem, protože jsem si nevěřil. Byla obklopená *armádou*. Nemáme proti sobě pět barbarů. Slyšel jsem, jak mí přátelé jeden po druhém pomalu vydechli. Takhle jsme barbary neznali. To nebyli ti, které jsme vždycky tak snadno zatlačili za Velkou řeku. Tolika mužům jsme se v žádném případě nemohli otevřeně postavit, pokud nás neměli zabít a Liu taky. Zíral jsem na ni, hltal očima každý její krok. Co to nese? Sedlovou brašnu? To kulhá? Jak dlouho už jde pěšky? Sven mi položil ruku na rameno, chlácholivě i poraženecky.

Prudce jsem se otočil. „Ne! To není konec.“

„Nemůžeme nic udělat. Vidiš to sám. Nemůžeme...“

„Ne!“ vykřikl jsem. „Nedovolím, aby ten most přešla beze mě.“ Došel jsem ke koním a zase zpátky, zatínal si prsty do dlaní, hledal nějaké řešení. Zavrtěl jsem hlavou. Beze mě tam nepůjde. Podíval jsem se na zachmuřené tváře svých druhů. „Uděláme to takhle,“ ozval jsem se. „Poslouchejte.“ Vyložil jsem jim svůj narychlo splepený plán, protože na vymýšlení lepšího nebyl čas.

„To je šílenství!“ vyhrknul Sven. „To nemůže nikdy vyjít!“

„Musí,“ namítl jsem.

„Tvůj otec mi dá srazit hlavu!“

Orrin se zasmál. „S králem bych si nedělal starosti. Díky Rafeovu plánu přijdeme o hlavy hned tady.“

„Už jsme to udělali předtím,“ přidal se ke mně Tavish a přikývl. „Zvládneme to zase.“

Jeb již odvázal mého koně a podal mi otěže. „Tak na co čekáš? Jed!“

„Nepovede se to! Je to nedomyšlené!“ vykřikl Sven, když jsem strčil nohu do třmenu.

„Já vím,“ přikývl jsem. „Proto spoléhám na tebe, že to domyslíš tak, aby se to povedlo.“

Drak bude kout pikle,
nosit mnoho tváří.

Oklame utlačované, sbromáždí podle,
Obánět bude se božskou mocí, nezadržitelný,
neoblomný ve své vládě,
zloděj snů,
vrah naděje.

Než se ukáže někdo mocnější.

Píseň Vendy

KAPITOLA SEDMDESÁTÁ DRUHÁ

Strach je zvláštní pocit.

Myslela jsem, že ve mně už žádný nezbyl. Co mi ještě zůstalo, abych se o to bála? Jenže když se Venda objevila na dohled, ucítila jsem mrazení hrůzy na zátylku. Na obzoru se v mlze vynořilo *cosi* rámované skalnatými pahorky, jimiž jsme procházeli. Nedalo se tomu úplně říkat město. Dýchalo to.

Jak jsme se k němu blížili, rostlo a bobtnalo nám před očima jako monstrum, které se zvedá z kouřícího popela. Jeho nepravidelné výžky, šupinaté kameny a vrstvy spletitých zdí vypadaly, jako by v tom labyrintu číhalo něco zruďného a pokřiveného. Tohle nebylo jen tak nějaké vzdálené město. Cítila jsem chvění jeho pulzu, jeho temnou melodii. Viděla jsem samotnou patronku města, jak sedí na šedivých hradbách přede mnou, zlomený přízrak zpívající varování těm, kdo ho zdola poslouchají.

Cítila jsem, jak už tiše mizím, zapomínám, co pro mě bylo důležité. Jako by to už bylo celý život, co jsem odešla z Civiky s tím, co jsem pokládala za prostý sen: Mít někoho, kdo by mě miloval kvůli tomu, jaká opravdu jsem. Během těch krátkých dní s Rafem jsem si naivně myslela, že mám ten sen na dosah. Teď jsem podobně jako Walther cítila jen narůstající chladnou touhu po spravedlnosti.

Zadívala jsem se před sebe na rostoucí obludu. Bylo to jako v můj svatební den. Věděla jsem, že mám před sebou poslední kroky, které

oddělují tady a tam. Už se nikdy nevrátím. Jestli jednou vstoupím do Vendy, už nikdy neuvidím domov. *Chci tě k sobě přitisknout a nikdy tě nepustit.* Teď už jsem byla dál než „sebedál“. Ani Rafea už nikdy neuvidím. Brzo už budu mrtvá pro všechny toho tajemného Komizara, kterého ta brutální armáda tak slepě poslouchala. Byla jsem jejich válečná kořist, stejně jako Waltherův kord a boty. Třeba se Komizar rozhodne dokončit úkol, před kterým Kaden uhnul. Ale třeba ještě předtím zjistí, že nejsem kořist, o jakou by někdo stál.

Karavana se zastavila u řeky. Bylo to víc než *velká* řeka. Připomínala hřmící propast, z níž stoupala mlha všude, kam jsem dohlédla. Vlhkost prostupovala okolní půdu a kameny byly kluzké. Netušila jsem, jak se přes ni dostaneme, ale na druhém břehu už se shromáždil dav, který nás jásavě vítal. Lidé se vyhrnuli ze zčernalých hradeb a začali tahat za provazy upevněné k železným kolům obrovských rozměrů. I přes hřmění řeky jsem slyšela povely jejich velitele, který se snažil synchronizovat pohyby bezpočtu těl. Bezpočet hrdel tiše prozpěvoval do rytmu a pomalu, s každým zatáhnutím, se z mlhy nořil most, z něhož kapala voda. S posledním úsilím pracantů na druhém břehu most se zlověstným bouchnutím dopadl na místo.

Kaden sklouzl z koně a postavil se vedle mě. Díval se, jak dělníci upevňují řetězy mostu. „Jen dělej, co ti řeknu, a všechno bude dobré. Připravená?“ zeptal se.

Jak bych se někdy mohla připravit na *tohle*? Neodpověděla jsem mu.

Otočil se ke mně a vzal mě za obě ruce. „Lio, pamatuj, že se ti snažím zachránit život.“

Vrátila jsem mu pohled bez mrknutí. „Jestli je tohle zachraňování života, Kadene, přála bych si, aby ses přestal snažit tak usilovně.“

Viděla jsem v jeho tváři bolest. Ty tisíce kilometrů cesty mě změnily, jenže ne tak, jak doufal. Jeho sevření zůstávalo pevné, jeho oči mi pátraly v obličejí, pak se zastavily na mých rtech. Natáhl se k nim a dotkl se jich, přejel mi palcem po spodním rtu, jako by z něj chtěl ta slova smazat. Polkl. „Kdybych tě nechal jít, poslali by někoho jiného. Někoho, kdo by práci dokončil.“

„A ty bys zradil Vendu. Jenže to už jsi udělal stejně, ne? Pomáhal jsi mi pohřbít mrtvé.“

„Nikdy bych Vendu nezradil.“

„Někdy nás osud přiměje dělat věci, o kterých si myslíme, že bychom se jich nikdy nedopustili.“

Jeho ruka se chopily mých a stiskly je. „Zařídím ti tu život, Lio. Slibuju.“

„Tady? Takový, jako máš ty, Kadene?“

Zmatek, který mu vždycky probleskoval z očí, se zdvojnásobil. Jako by na něj některé pravdy šeptaly znovu a znovu, nedaly se tak snadno ignorovat.

Strážný dal signál, že průvod může vykročit na most. „Pojedeš se mnou?“ zeptal se Kaden. Zavrtěla jsem hlavou a jeho ruce mě pomalu pustily, nechaly mě jít. Vyhoupl se na svého koně. Já vykročila před ním a cítila jsem jeho pohled v zádech. Právě jsem se chystala vkročit na most, když se za námi strhla nějaká mela. Otočila jsem se. Slyšela jsem výkřiky a Kadanova obočí se stáhlo. Seskočil z koně a chytil mě za ruku, když se vynořila skupinka vojáků. Vlekli nějakého muže a hodili ho na zem před Kadena. Srdce se mi zastavilo. *Milosrdní bobové*. Kadenoovo sevření na mé paži zesílilo.

„Ten prašivý pes tvrdí, že tě zná,“ ozval se jeden voják.

Chievdar zjistil, že se něco děje, a dojel na koni k nám. „Kdo je to?“ zeptal se.

Kaden se zamračil. „Jeden zabeđený ochlasta. Poblázněný kluk z farmy, co ujel pořádnou dálku pro nic za nic.“

Myšlenky mi vířily jedna přes druhou. Jak to?

Rafe se postavil. Díval se jen na mě, Kadena si vůbec nevšímal. Prohlížel si moje špinavé obvazy na prstech, roztrženou košili, pod kterou mi vykukovalo tetování, zakrvácené šaty a určitě i žal, který byl vrytý do mé tváře. Jeho oči pátraly v mých a mlčky se vyptávaly. Viděla jsem na něm obavy, že mi možná ublížili i způsobem, který není vidět. Viděla jsem, že ho nade mnou bolí srdce stejně jako mě nad ním.

Ti dobří nikdy nevezmou noby na ramena, Lio.

Jenže teď jsem s novým vzplanutím vášně zoufale toužila, aby byl radši utekl.

Pokusila jsem se Kadenovi vyškubnout, ale jeho prsty se mi zaruly do paže ještě pevněji. „Pusť mě!“ zavrčela jsem na něj. Vyškubla jsem se mu a vrhla se k Rafeovi, padla mu do náruče, naše rty se setkaly. Vzlykala jsem přitom. „Neměl jsi za mnou jezdit. Ty to nechápeš.“ Ale i když jsem to říkala, byla jsem sobecky ráda, že je tady, byla jsem bláznivě a divoce šťastná, že to, co jsem cítila a v co jsem věřila, že cítí on, se ukázalo jako pravda. Slzy mi stékaly po tvářích, když jsem ho líbala znova a znova. Moje polámané sedřené prsty se natáhly k jeho obličejí a já ze sebe chrlila spoustu dalších věcí, které jsem hned zapomněla.

Objal mě a opřel se mi tváří do vlasů. Držel mě tak pevně, až jsem skoro uvěřila, že se možná opravdu nikdy nerozdělíme. Vdechovala jsem ho, jeho doteky, jeho hlas a na chvíli, tak dlouhou a tak krátkou jako jediný úder srdce, svět i všechny jeho problémy kolem nás zmizel a zůstali jsme jen my dva.

„Dobře to dopadne,“ zašeptal mi. „Slibuju, dostanu nás z toho. Věř mi, Lio.“ Cítila jsem, jak nás vojáci roztrhli, tahání za vlasy, kord na jeho hrudi, hrubé ruce, které mě vlekly pryč.

„Zabijte ho a jedeme dál,“ zavelel *chievdar*.

„Ne!“ vykřikla jsem.

„Zajatce nebereme,“ prohlásil Kaden.

„A co jsem já?“ vyštěkla jsem na vojáka, který mě držel za paži.

Rafe se vzpouzel mužům, kteří se ho snažili odtáhnout stranou. „Mám zprávu pro vašeho Komizara!“ vykřikl do hukotu vody.

Vojáci, kteří ho vlekli, se nejistě zastavili. Nevěděli, co mají dělat. Rafeův výkřik zazněl s nezpochybnitelnou autoritou. Podívala jsem se na něj a něco ve mně se uvolnilo. Jak mě našel? Čas poskočil. Škul sebou. Zastavil se. *Rafe. Pomocník z farmy. Z bezejmenného kraje.* Zírala jsem na něj. Něco na něm mi teď připadalo jiné. I jeho hlas zněl jinak. *Slibuju, dostanu nás z toho. Věř mi, Lio.* Země pod nohama se mi pohнула, svět se rozhoupal. Pravda a skutečnost se posunuly.

„Jakou zprávu?“ zahřměl *chievdar*.

„Ta je jen pro Komizarovy uši,“ odsekl Rafe.

Kaden popošel k němu. Všichni čekali, že něco řekne, ale on mlčel. Naklonil hlavu ke straně, přimhouřil oči. Ani jsem nedýchala.

„Zprávu, kterou nese *farmár*?“ zeptal se konečně.

Jejich pohledy se do sebe zaklesly. Rafeovy ledově modré oči se zatřpytily jinovatkou nenávisti. „Nese ji posel prince z Dalbrecku. Takže kdo je tady zabeđený ochlasta?“

Voják praštil Rafea po hlavě jílcem kordu. Ten se zapotácel a ze spánku mu začala téct krev, ale udržel se na nohou.

„Bojíte se obyčejné zprávy?“ popíchl Kadena. Neuhnul pohledem ani o píď.

Kaden se na něj zamračil. „Tvoje zprávy jsou k ničemu. My s Dalbreckem nejednáme – ani s princovým vyslancem.“

„Ty teď mluvíš za Komizara?“ zeptal se Rafe s tichou výhrůžkou. „Protože tě ujišťuju, že tahle zpráva ho bude zajímat.“

„Kadene,“ zaprosila jsem.

Otočil se ke mně. Oči mu sršely zlostným, tázavým pohledem.

Chievdar se protlačil k nám. „Jaký máš důkaz, že jsi jeho vyslanec?“ zavřel. „Máš princovu pečeť? Jeho prsten? Jeho krajkováný kapesníček?“ Vojáci za ním se zasmáli.

„Něco, co může mít jen on,“ odpověděl Rafe. „Mám dopis od princezny, adresovaný jemu a napsaný její rukou.“ Rafe se díval na mě, ne na *chievdara*, když to říkal, jeho oči ke mně vysílaly důvěrný vzkaz. Kolena se mi podlomila.

„Nějaký dopis?“ *Chievdar* se zachechtal. „Každý si může něco nadrásat na kus papíru...“

„Počkat,“ ozval se Kaden. „Dej mi to.“ Vojáci pustili Rafeovy paže, aby mohl z vesty vytáhnout dopis. Kaden si ho vzal a prozkoumal ho. Zlomené zbytky mé rudé pečeti byly pořád viditelné. Vytáhl z kapsy jiný pomačkaný papír. Byl to ten, který upustil v lese na zem vrah vyslaný rádcem. Kaden srovnal oba papíry vedle sebe a pomalu přikývl. „Je to pravé. Princi Jaxonovi z Dalbrecku,“ přečetl opovržlivě titul.

Rozložil dopis, který mu Rafe dal, a začal ho předčítat *chievdarovi* a vojákům. „Ráda bych...“

„Ne,“ přerušila jsem ho ostře. Nechtěla jsem, aby má slova určená princovi zazněla tím pohrdavým tónem. Kaden se otočil ke mně, rozzuřený, ale zmlknul. „Ráda bych...“

Zarazila jsem se a zírala na Rafea.

Prohlížela si ho.
Jeho větrem rozcuchané vlasy.
Pevnou linii jeho čelisti.
Rudý čůrek krve na jeho tváři.
Jeho pootevřené rty.

Polkla jsem, abych potlačil chvění v krku. „Ráda bych si tě... před naším svatebním dnem... prohlédla.“

Z úst vojáků kolem nás se ozvalo pochechtávání, ale já viděla jen Rafeův obličej. Nepatrné přikývnutí.

Všechno pevné se ve mně uvolnilo.

„Jenže princ tu prosbu ignoroval,“ pronesla jsem slabě.

„Určitě toho hluboce litoval, Vaše Výsosti,“ odpověděl Rafe.

Přece jsem podepisovala svatební smlouvu.

Rafe. V tom mi nelhal.

Korunní princ Jaxon Tyrus *Raferty* z Dalbrecku.

Vzpomněla jsem si, jak se na mě podíval ten večer v hostinci, kdy vyslovil tohle jméno. Čekal, jestli v mých očích spatří záblesk pochoopení. Jenže princ v lokále v Terravinu byl posledním, koho bych tam čekala.

„Nasaďte mu okovy a vezměte ho s sebou,“ rozhodl Kaden. „Jestli lže, Komizar ho stejně zabije. A prohleďte okolní kopce. Nemohl sem přijet sám.“

Rafe se vzepřel vojákům, kteří mu zkroutili paže za zády, aby ho spoutali. Jeho oči ani na chvíli neuhnuly z mého obličejce.

Dívala jsem se na něj. Nebyl to cizinec, ale nebyl to ani farmář. Už od začátku to byl chytrý klam.

Vítr kroužil mezi námi, vháněl nám mlhu do tváří. Šeptal. *Najdu tě, ať už jsi sebedál.*

Otřela jsem si oči. Pravda a skutečnost se rozmazaly.

Ale tohle jsem věděla. Přišel.

Byl tady.

A možná to teď byla celá pravda, kterou jsem potřebovala.

PODĚKOVÁNÍ

Je to těžké, kde vůbec začít, abych nezapomněla na nikoho z Macmillanu – některé z těch lidí ani osobně neznám –, kdo se zasloužili o to, že tuhle knížku držíte v rukou. Za scénou dělali tolik chytřích a báječných věcí a já každému z nich hluboce a upřímně děkuju. I když vás neznám, vím, že tam všichni jste. Teď zvláštní ovace pro ty brilantní zaměstnance Macmillanu, kteří mě tolik podporovali: Laura Godwinová, Jean Feiwelová, Angus Killick, Elizabeth Fithianová, Claire Taylorová, Caitlin Sweenyová, Allison Verostová, Ksenia Winnická a Katie Feeová. Skláním se před umem Riche Dease a Anny Boothové, kteří s obálkou a designem prováděli doslova kouzla. Ocenění a poplácání po zádech patří též Georgi Wenovi, Aně Deboové a Samanthaě Mandelové, kteří tomuhle monstři tak otročili – mnohokrát. Děkuju vám.

Moje dlouholetá redaktorka Kate Farrellová si zaslouží týden v lázních a královské žezlo. Tenhle výtvar byl pro nás nový živočišný druh a ona nikdy nepolevila v nadšení, podpoře, radách a nesmírné trpělivosti. Nezasloužím si ji, ale jsem šťastná, že ji mám. Kate, ty jsi bezpochyby pravá princezna. A vždycky chci patřit do tvého kmene.

Pro svou agentku Rosemary Stimolovou už jsem spotřebovala všechny superlativy, a přece mě pořád překvapuje. Kromě toho, že je báječná agentka, vytáhla pro tuhle knížku ze šuplíku i své lingvistické schopnosti a provedla mě nebezpečnou krajinou minulých přechod-

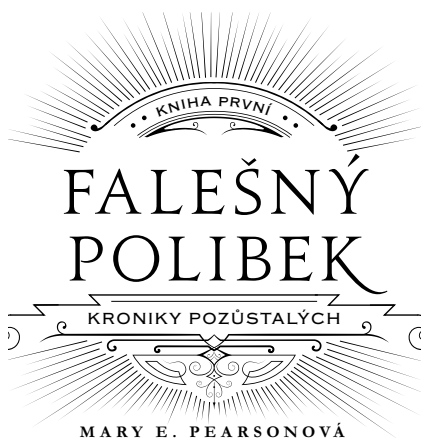
níků, aby mi pomohla vytvořit konzistentní vendský jazyk. *Ena ade te fikatande achaka. Grati ena, Ro. Paviamma.*

Jsem vděčná spisovatelkám Melisse Wyattové a Marlene Perezové za autorské sprinty, beta čtení, moudré rady, povzbuzování a pravidelné záchvaty smíchu. Vy dvě jste lepší než čokoláda. Vřelé díky patří též Alyson Noëlové, která mi nabídla rady na poslední chvíli, když jsem se chystala k revizi – byl to pro mě potřebný maják, který mi ukazoval, kam mám jít. Můj vděk patří též Jessice Butlerové a Karen Beiswengerové za čtení rukopisu, povzbuzování a spoustu schůzek, kdy jsme si mezi sebou pinkaly nápady.

Mé díky patří také Janě Echevarriové, která se se mnou pustila do tvorby našeho vlastního jazyka, když nám bylo sedm, a také se mnou hrála nekonečné hry po telefonu. Těšily jsme se spolu z toho, co bylo ztraceno v překladu. To všechno do mě zaselo semínko, o kterém jsem ani nevěděla, že tam je. A taky musím vzpomenout na svého učitele z páté třídy pana Kleina – že dokázal vyprávět tak, aby to navždy utkvělo v paměti posluchače. Vážně, co se stalo Mayům?

Objetí a polibky posílám svým dětem Karen, Benovi, Jessice a Danovi, které mě inspirují a drží mě při zemi, když je potřeba, a malé Avě, která mě vždycky rozesměje jen tím, že vysloví své jméno. Každý autor by měl mít pravidelně po ruce takové podpůrné prostředky.

A můj nejhlubší vděk patří mému trvalému rádci, za všechno od volby správných slov až po mapování naší líbací logistiky – D. P., chlapi, který využil šanci. xo

Z anglického originálu *The Kiss of Deception* vydaného nakladatelstvím
Henry Holt, New York 2014, přeložila Jana Jašová
Vydalo nakladatelství Cooboo v Praze roku 2017 ve společnosti
Albatros Media a. s. se sídlem Na Pankráci 30, Praha 4,
číslo publikace 25 315

Odpovědný redaktor Michal Kolezsar
Technický redaktor Lubomír Kuba
Sazba GLYFA
1. vydání

Copyright © 2014 by Mary E. Pearson
Map © 2014 by Keith Thompson
Translation © Jana Jašová, 2017

ISBN tištěné verze 978-80-7544-331-1
ISBN e-knihy 978-80-7544-364-9 (1. zveřejnění, 2017)

Cena uvedená výrobcem představuje nezávaznou
doporučenou spotřebitelskou cenu.

www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz
www.facebook.com/cooboo

ALBATROS MEDIA a.s.

Kompletní nabídku titulů naleznete na
www.albatrosmedia.cz